

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FAITH HUNTER
AUTHOR OF THE ROGUE MAGE NOVELS

SKINWALKER

A Jane Yellowrock Novel

IT'S NOT EASY
BEING IN SOMEONE
ELSE'S SKIN.

"A new, strongly unique voice in the
dark fantasy genre."

—KIM HARRISON

Download Dr. Kitap Arsivi <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

S kinwalker

Faith Huntei

.lane å "ellou iocli - Booli Clue

*Rönesans Adamına,
Söylenecek şarkıları ve akacak nehirleri bilen*

BÖLÜM 1

Hafif seyahat ederim

Motosikletimi Decatur Caddesi'nden aşağı sürdüm ve Fransız Mahallesi'nin derinliklerine doğru ilerledim, motosikletin motoru mırıldanıyordu. Tüfeğim, bir Benelli M4 Super 90, sırtımda asılı duruyordu ve el yapımı gümüş fléchette mermileriyle doldurulmuştu. Kemerimde, deri ceketimin altına gizlenmiş bir dizi gümüş haç ve kot pantolonumun kalçalarındaki halkalara sabitlenmiş kazıklar taşıyordum. Bisikletimin heybesi yetersiz seyahat eşyalarımın doluydu; bir tarafta giysilerim, diğer tarafta iş aletlerim. Kiralık bir vampir katili olarak hafif seyahat ederim.

Görüşmem için vampir avlama aletlerini gözden uzak bir yere koymalıyım. Ev sahibem . Söz konusu ev sahibesi bir sonraki maaş çekimi elinde tutarken ve kendi dışlarına sahipken iyi bir şey değil.

Kapı aralığında duran yakışıklı bir Joe, ben yanımdan geçerken ilerleyişimi takip etmek için başını çevirdi. O da benim gibi deri çizme, ceket ve kot pantolon giymişti ama onun siyah saçları kısaydı, benimkiler ise dövüşmek için başıma sıkıca örülmediğinde kalçalarıma kadar iniyordu. Kawasaki marka bir motosiklet yakınlardaki bir sehpa yaslanmıştı. İlgisinden hoşlanmamıştım ama yırtıcı ya da bölgesel içgüdülerimi harekete geçirmemişti.

Louis'e, oradan da Dauphine'e doğru manevra yaptım, akşam için evlerine giden gergin görünümlü dükkân çalışanları ve eğlenmek için dışarı çıkan birkaç erkenci arasında . Solan ışıktaki adresi fark ettim. Katie's Ladies Quarter'da sürekli faaliyet gösteren en eski genelevdi. 1845'ten beri faaliyetliydi ama kasırgaya, sele, kira fiyatına yerel yasaların ve icra memurlarının hoşgörüsüne bağlı olarak farklı yerlerde faaliyet gösteriyordu. Arabayı park ettim, destek ayağını kurdum ve uzun bacaklarımı domuzdan kurtardım.

Charlotte, Kuzey Carolina'daki bir hurdalıkta gövdeleri paslanmış, lastikleri çürümüş iki bisiklet bulmuştum. Kötü durumdaydılar. Ama Catawba Nehri kıyısında yaşayan, yarı emekli bir Harley restorasyon tamircisi/Zen Harley rahibi olan Jacob paramı aldı, birini tamir etti, diğerini parçalar için kullandı ve ihtiyacı olan diğer şeyleri internet üzerinden sipariş etti. Altı ay sürdü.

Bu süre zarfında onun için avlandım, karısını ve dört çocuğunu geyik eti, tavşan, hindi - sakat olduğum halde yakalayabildiğim ne varsa - ile besledim, biriktirdiğim parayla şehirden erzak stokladım ve hasarlı bedenimi haline getirdim. İyileşmem için gereken aylar boyunca yapabildiğim en iyisi buydu. Benim gibi hızlı iyileşen ve değişken metabolizmaya sahip birinin bile neredeyse kafası kesildikten sonra tamamen iyileşmesi uzun zaman alır.

Artık yüzde yüz iyileştigiime göre işe ihtiyacım vardı. En iyi şansım New Orleans şehrine dehşet saçan haydut bir vampiri öldürme işiydi. Üç turisti öldürmüş, bir grup polisi de bitkin ve gülümseyerek bıraktığı yerde ölüme terk etmişti. Söylentilere göre sadece kanla yetinmemiş, iç organlarını da yemiş.

Tüm bunlar haydutun yaşlı, güçlü ve ölümcül bir vampir olduğunu gösteriyordu. Kaçık olanlar her zaman en kötüsüdür.

Daha geçen hafta, Katie's Ladies'in sahibi ve adaşı Katherine "Katie" Fonteneau bana bir e-posta göndermişti. Web siteme göre, Asheville yakınlarındaki dağlarda bütün bir kan ailesini başarıyla alt etmiştim. Ve . Web sitesinde ya da medya raporlarında yalan yoktu, en azından yüz­süz olanlar yoktu. Gerçek şu ki, neredeyse ölüyordum, ama işi yapmışım, kendime bir ün yapmışım ve sonra yasal olarak elde ettiğim kazançlarımı yatırmak için birkaç ay izin almışım. Ya da iyileşmek için, ama dönüş her şeydir. Uzun bir tatil tüm gerçeklerden daha iyi geliyordu.

Miğferimi ve saçımı tutan tokayı çıkardım, örgülerimi ceketimin yakasından çıkardım ve boncuklar takırdarak etrafıma düşmelerine izin verdim. Bir kazık, dişbudak ağacından ve gümüş uçlu; küçük bir tabanca ve bir haç gibi birkaç iş aletini avuçladım ve onları örgülerin içine soktum, topaklanma veya çıkıntı olmadan düzgün bir şekilde asılacak şekilde yeniden düzenledim. Ayrıca derin bir nefes alarak rahatlamaya ve yaklaşan görüşme boyunca güvenliğimi sağlamaya çalıştım. Gergindim ve bir vampirin yanında gergin olmak aptalcaydı.

Güneş batıyor, ufukta kırmızı bir parıltı saçıyor, eski binaları, panjurlu pencereleri ve ferforje balkonları fuşya rengine boyuyordu. Tamamen insani bir şekilde güzeldi. Duyularımı açtım ve Canavar'ımın dünyayı tatmasına izin verdim. Kokuları sevdi ve etrafta dolaşmak istedi. *Sonra* ona söz verdim. Yırtıcılar genellikle sinirlendiklerinde hırlarlar. Çok geçmeden ruhuma zihinsel pençeler gönderdi, yoğurdu. Rahatsız ediciydi ama pençe darbeleri beni tetikte tutuyordu, ki görüşmede buna ihtiyacım olacaktı. Daha önce hiç medeni bir vampirle tanışmamışım, hele hele biriyle hiç iş yapmamışım. Bildiğim kadarıyla vampirler ve deri değıştirenler hiç karşılaşmamıştı. Bunu değıştirmek üzereydim. Bu iş ilginçleşebilirdi.

Güneş gözlüklerimi yakama taktım, camları dışarı sarkıyordu. Heybelerimdeki cadı kilitlerine bir göz attım ve tatmin olmuş bir şekilde dar kırmızı kapıya doğru yürüdüm ve zile bastım. Kapıyı açan kel kafalı adam kesinlikle insandı ama başka bir şey olabilecek kadar da iriydi: profesyonel güreşçi, steroidle güçlendirilmiş vücut geliştirmeci ya da trol. Belki de yukarıdakilerin hepsi. Bu düşünce beni gülümsetti. Kapıyı kapattı, kolları gevşek ve hazır bir şekilde duruyordu. "Komik bir şey mi var?" diye sordu, sesi taşa vuran bir at nalı törpüsü gibiydi.

"Pek sayılmaz. Katie'ye Jane Yellowrock'un burada olduğunu söyle." Sertlik her zaman en iyi ilk tanışmada işe yarar. Dizlerimin ağrımaları önemli değildi.

"Kart mı?" Troll sordu. Az konuşan bir adam. Ondan şimdiden hoşlanmışım. Yeni en iyi dostum. Eldivenli iki parmağımla deri ceketimin fermuarını açtım, iç cebimden bir kartvizit çıkardım ve ona uzattım. Üzerinde JANE YELLOWROCK, HAVE STAKES WILL TRAVEL yazıyordu. Vampir öldürmek kanlı bir iştir. Biraz mizahın her şeyi katlanılabilir kılmak için uzun bir yol kat ettiğini keşfetmişim.

Trol kartı aldı ve kapıyı yüzüme kapattı. Yeni dostuma birkaç terbiye öğretmem gerekebilirdi. Ama bu, tanıdığım tüm erkekler için neredeyse aksiyomatikti.

İki blok bir motor sesi duydum. Harley değildi. Belki bir Kawasaki'ydi, daha önce gördüğüm parlak kırmızı crotch roket gibi. Görünce hiç şaşırmadım, Decatur Caddesi'ndeki Joe'ydu. Motosikletini benimkinin yanına çekti, çalıştırdı ve gözlerini güneş gözlüklerinin arkasına saklayarak orada oturdu. Ağzında bir kürdan vardı ve kaskını ve gözlüklerini çıkarırken bir kez kıpırdadı.

Joe çok yakışıklıydı. Benim 1.80'lik boyumdan bile biraz daha uzundu, zeytin rengi teni, siyah saçları, siyah kaşları vardı. Siyah ceket ve kot pantolon. Siyah botlar. Tüm siyahlar biraz abartılıydı ama kırmızı bisikletin etrafını saran kaslı bacaklarıyla bunu başarmıştı.

Görünürde gümüş yok. Tüfek yok ama sağ kolunun altında şüpheli bir çıkıntı var. Bu onu solak yapar. Yakasının arkasında bir şey parlıyordu. Omurga kılıfına bir bıçak kabzası. Belki birden fazla bıçak. Botlarında çizikler vardı (benimki gibi Western, Harley değil) ama onunkiler Fryes, benimkiler devekuşu derisi Lucchees'ti. Kokuları içime çektim, burun deliklerim genişledi. Botları taze at gübresi kokuyordu. O zaman buralı bir çocuk ya da bir binek bulacak kadar uzun süredir şehirde olan biri. At teri ve saman kokusu aldım, temiz bir koku karışımı. Ve puro. Ondan hoşlanmamı sağlayan şey sigaraydı. Çelik, silah yağı ve gümüş kokusu beni aşık etmişti. Yani, bir nevi. Canavar'ım onun sevimli ve belki de bize layık olacak kadar sert olduğunu düşünüyordu. Yine de adamın üzerinde, yüzeydeki kokuların altında saklı, beni temkinli yapan hafif bir koku vardı.

Sessizlik beklediğimden daha uzun sürmüştü. Arabayı çeken o olduğu için öylece baktım ve belli ki sessizliğimiz Joe'yu rahatsız etmişti ama beni rahatsız etmemişti. Yarım bir sırtışın dudağımı kıvrmasına izin verdim. O da bana gülümsedi ve bisikletinden indi. Arkamda, Katie'nin evinin içinde ayak sesleri duydum. Joe ve kapı aralığının her ikisi de görünecek şekilde manevra yaptım. Bunu yapmam ve göze batmamam mümkün değildi, ama kırıng olmadığımı göstermek için bir omzumu kaldırdım. Sadece akıllıca davranıyordum. Güzel bir çocuk için bile.

Trol kapıyı açtı ve başını yana salladı. Bunu bir davet olarak algıladım ve içeri girdim. Kapı Joe'nun üzerine kapanırken Troll, "İlginç bir arkadaş zevkin var," dedi.

"Onunla hiç tanışmadım. Silahları nerede istiyorsun?" Teklif etmek, onları almaktan her zaman daha iyidir. Güç oyunları her türlü işe yarar.

Trol bir açtı. Tüfek kılıfını çıkarıp içine yerleştirdim, kemerimden, kalçalarımın ve paltomun altından gümüş haçları çıkarıp güzel bir yığın haline getirdim.

On üç haç-aşırı ama insanların dikkatini yedek silahlarımdan uzaklaştırdı. Sonra tahta kazıklar ve gümüş kazıklar geldi. Her birinden on üçer tane. Ve gümüş kutsal su şişesi. Bir şişe. On üç tane taşısaydım, kusardım.

Deri ceketini gardırobun askısına astım ve gözlüğü cep telefonuyla birlikte iç cebime soktum. Dolabın kapağını kapattım ve Troll'ün üzerimi arayabilmesi için pozisyon aldım. Şaşırmış ama memnun olmuş gibi homurdandı ve işini eksiksiz yaptı. Hakkını vermek gerekirse, bundan fazla zevk alıyor gibi görünmüyordu - sadece ellerinin arkasını kullandı, parmaklarını kullanmadı, oyalanmadı ya da olmaması gereken yerleri okşamadı. Nefes alış veriş hızlanmadı, kalp atışları

düzenli kaldı; yeterince sessizse hissedebileceğim şeyler. Botlarımın üst kısımlarını iyice yokladıktan sonra, "Bu taraftan," dedi.

Evin arka tarafına doğru iki eğri dönüş yapan dar bir koridorda onu takip ettim. Eski İran halılarının üzerinden, ünlü ve çok ünlü olmayan sanatçılar tarafından yapılmış yağlıboya ve suluboya tabloların yanından geçtik. Koridor vitray Lalique apliklerle aydınlatılmıştı, bunlar gerçek gibi görünüyordu, reproduksiyon gibi değil, ama belki eski taklidi yapılabilir; bilmiyordum. Duvarlar, tabloları aydınlatmak için apliklerle birlikte çalışan yumuşak bir tereyağı rengine boyanmıştı. Bir genelev için şık bir yer. İçimdeki Hristiyan çocuk evi öğrencisi hem dehşete düşmüş hem de meraklanmıştı.

Troll koridorun sonundaki kırmızı kapının önünde durakladığında tökezledim ve ayağım bir halıya takıldı. Bir eliyle beni yakaladı ve ben de bedenime çok az temas ederek onu ittim. Utanmış görünmeyi başardım; başını salladı. Kapıyı çaldı. Kendimi destekledim ve haçı avuçladım. Ve küçük iki atışlık derringer'ı. İkisi de başımın tepesinde kafatasımın içine gizlenmişti ve erkeklerin her zaman parmaklarını sokmak zorunda kaldıkları botlarımın aksine, erkeklerin asla ama asla aramadıkları örgülerim tarafından örtülmüştü. Kapıyı açtı ve kenara çekildi. Ben de içeri girdim.

Oda sade ama pahalıydı ve mobilyaların her parçası İspanyol görünümündeydi. Eski İspanyol. Kraliçe-Isabella- ve-Christopher-Columbus eskisi gibi. Masanın yanında duran, deniz mavisi bir elbise ve yumuşak terlikler giymiş kadın, gözlerine bakana kadar yirmi yaşında bile sayılabilirdi. O zaman da kraliçenin ablası sanılabilirdi. Yaşlı, yaşlı, *yaşlı* gözler. Bana doğru adım atarken huzurluydu. Ta ki kokumu alana kadar.

Bir anda gözleri kıpkırmızı oldu, gözbebekleri büyüüp karardı ve dişleri aşağıya indi. Sıçradı. Haçı ve derringer'ı çekerken zıplamasının altından sıyrıldım, hızla silahları uzattığım uzak duvara doğru ilerledim. Haç vampir içindi, silah ise Troll için. Bana doğru tısladı, dişleri tamamen açılmıştı. Pençeleri bembeyazdı ve iki santim uzunluğundaydı. Troll bir silah çekmişti. Büyük bir silah. Erkekler ve onların sidik yarışmaları. *Lanet olsun*. Neden silahı olan tek kişi olmama izin vermiyorlar ki?

"Yırtıcı," diye tısladı. "Benim bölgemde." Vampirlerin öfke feromonları havayı doldurdu, pelin otu gibi acıydı.

"Ben insan değilim," dedim, sesim sabitti. "Kokladığın şey bu." Kalp atışlarımın hızlanması konusunda bir şey yapamazdım, bunun onu daha da uçuruma sürükleyeceğini biliyordum; ben bir hayvanım. Biyolojik faktörler her zaman devreye girer. Gergin olmamaya çalışmak buraya kadarmış. Elimdeki haç soğuk beyaz bir ışıkla parladı ve Katie, eğer orijinal adı buysa, eğerek gözlerini korudu. Saldırmıyordu, bu da düşündüğü anlamına geliyordu. Güzeldi.

"Katie?" Troll sordu.

"Ben insan değilim," diye tekrarladım. "Trollünüzü burada vurmaktan, halılarınıza kan gerçekten nefret edeceğim, ama yapacağım."

"Trol mü?" Katie sordu. Vücudu, vampirlerin düşünürken, dinlenirken ya da avlanmadıkları, yemek yemedikleri ya da öldürmedikleri zamanlarda yaptıkları her neyse, sahip oldukları o insanlık dışı hareketsizlikle dondu. Omuzları düştü ve dişleri ani bir mizah patlamasıyla ağzının çatısına geri tıkladı. Vampirler aynı anda hem gülüp hem de vampirleşemezler. Onlar iki farklı parçadır; bir kısmı hâlâ insan, bir kısmı kuduz avcı. Bu biraz aşağılayıcı oldu ama bu tanıştığım ilk sözde medeni vampirdi. Kişisel temas kurduğum diğerlerinin hepsi hasta, sapkın katillerdi. Ve sonra ölü. Gerçekten ölü.

Troll'ün gözleri, bana doğrulttuğu 45'liğin arkasından kısıldı. Bir çocuk masalındaki kötü adamlarla karşılaştırılmaktan hoşlanmadığını anladım. Dövüşmekte daha iyiydim ama pazarlık yapmak akıllıca görünüyordu. "Ona geri çekilmesini söyle. Bırakın ben konuşayım." Onu biraz dürttüm. "Yoksa seni indiririm ve asla ateş edemez." Tabii ayağım silahının emniyetini açtığımı fark etmezse. O zaman onu vurmak *zorunda kalırdım*. Gözünden vurmadığım sürece 22'liğimin onu durduracağına bahse girmiyordum. Göğsünden vurmak bile onu yavaşlatmazdı. Hatta muhtemelen onu daha da kızdırdı.

İkisi de saldırmayınca dedim ki, "Buraya sana kazık atmaya gelmedim. Ben Jane Yellowrock, buraya bir iş görüşmesi yapmaya, kendi konseyinizin kanun kaçağı ilan ettiği serseri bir vampiri ortadan kaldırmaya geldim. Ama insan kokusu almadığım için önlem alıyorum. Bir haç, bir kazık, bir de iki atışlık derringer." "Kazık" kelimesi kaçmamıştı. Ya da onun. Üç silahı da ıskalamıştı. Trol için Noel ikramiyesi yok.

"Nesin sen?" diye sordu.

"Sen bana gündüzleri nerede uyuduğunu söyle, ben de sana ne olduğumu . Aksi takdirde, iş yapmak için anlaşabiliriz. Ya da ben giderim."

Bir vampirin uyuduğu inin yerini söylemek sevgililer, en yakın arkadaşlar ya da aile için bir bilgidir. Katie kıkırdadı. Bu onun türünün ipeksi kahkahalardan biriydi, alçak sesle ve erotik, sesli seks gibi. Canavarım mırıldandı. Bu ses hoşuna gitti.

"Bir süreliğine benim oyuncağım olmayı mı teklif ediyorsun, insan olmayan ilginç dişi?" Cevap ver, parlayan haça rağmen daha da yaklaştı ve "İlginc birisin. Uzun boylu, ince, genç." Eğildi ve kokumu içine çekti. "Ya da o kadar genç değilsin. Nesin sen?" diye sordu, sesi hayranlıkla ağırlaşmıştı. Gözleri doğal rengine dönmüştü, bir tür grimsi elaydı ama yanaklarında hâlâ kanlı bir kızarıklık vardı, bu yüzden hâlâ şiddete hazır olduğunu biliyordum. Bu şiddet benim ölümüm olacaktı.

"Gizemli," diye mırıldandı, sesi büyülemek için kullandıkları tona büründü, her bezi okşuyormuş gibi görünen derin bir titreşim. "Baştan çıkarıcı bir koku. Muhtemelen lezzetli. Belki de kanın takasa değer. Teklif etsem yatağıma gelir miydin?"

"Hayır," dedim. Sesimde hiçbir titreşim yoktu. İlgi yok, tiksinti yok, kızgınlık yok, hiçbir şey yok. Vampiri ya da hizmetçisini kızdıracak hiçbir şey yoktu.

"Yazık. Silahını indir, Tom. Misafirimize içecek bir şeyler getir."

Tommy Troll'ün silahını indirmesini beklemedim; ben de kendiminkini indir. Beast mutlu değildi ama anlayışla karşıladı. Katie'nin bölgesinde davetsiz misafirdim. Teslimiyet gösteremesem de, terbiyeli davranabilirdim. Tom silahını ve tavrını aynı indirdi ve odanın içinde iyi stoklanmış bir bara doğru ilerlerken silahını kılıfına koydu.

"Tom?" Dedim ki. "Emniyetini aç." Adımlarının ortasında durdu. "Koridorda sana karşı düştüğümde ayarladım."

"bir şey olamaz," dedi.

"Ben hızlıyım. Bu yüzden işvereniniz beni iş görüşmesine davet etti."

45'liğini inceledi ve patronuna başıyla onay verdi. Bir insan neden emniyeti kapalı, kılıfında bir 45'likle dolaşmak isterdi ki? Bu ya aptallık ya da sessiz bir çaresizlik kokuyordu ve Katie aptal olamayacak kadar uzun yaşamıştı. O haydutun onu gerçekten endişelendirdiğini tahmin ediyordum. Haçı, Levi's'ımı tutan deri kemerin kurşun folyo kaplı küçük cebine soktum ve küçük silahı da yanına yerleştirip bağladım. Bir emniyeti vardı ama bu kadar küçük bir silahta, kolumun kazara sürtünmesiyle emniyeti düşürmek çok kolaydı.

"Silahları oraya mı sakladınız?" Katie sordu. Ona öylece baktığımda, cevabım önemsizmiş gibi omuz ve "Etkileyici. Etkileyicisin."

Katie, uzun düz saçları hareket ettiğinde fısıldayacak kadar gür olan ve üzerine ikinci bir ten gibi oturan deniz mavisi ipeğin üzerine düşen koyu kül rengi sarışınlardan biriydi. Boyu 1.80'di ama onun türünde boy gücün ölçüsü değildi. Benim kadar hızlı hareket edebilir ve bir göz açıp kapayıncaya kadar öldürebilirdi. Öldürme modunda olmadığına kısa olan parlatılmış tırnakları, soluk bir teni vardı ve gözlerinin etrafına egzotik, Mısır tarzı makyaj . Bir çeşit parıltıyla kaplanmış siyah göz kalemi. Denemeye cesaret edebileceğim türden bir görünüm değildi. "Bir görünüm" elde etmeye çalışmaktansa bir boz ayıyla yüzleşmeyi tercih ederdim.

"Ne , Bayan Yellowrock?" Tom sordu. "Kola iyi.

Diyet olmasın."

Bir kolanın kapağını açtı ve sıvı çatırdayan ve kırılan buzun üzerine döktü, kenarına bir dilim limon koydu ve bana uzattı. İşvereni de keskin ve alkolik kokan sütlü bir şeyden oluşan uzun bir bardak aldı En azından buz üzerinde kan değildi. İğrenç.

"Bu kadar uzaktan geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi Katie, iki sandalyeden birini alıp bana diğerini işaret ederek. Her iki sandalyenin de arkası kapıya dönüktü, bu hoşuma gitmedi ama o devam ederken oturdum. "Hiçbir zaman düzgün bir tanışma yapmadık ve Inter-net," dedi, sanki terim tuhafmış gibi heceleri ayırarak, "birbirimizin yerine geçemez.

resmi, uygun tanıştırmalar. Ben Katherine Fonteneau." Parmaklarının ucunu uzattı, ben de bırakmadan önce bir an için parmaklarını kendi parmaklarımın arasına aldım.

"Jane Yellowrock," dedim, sanki her şey biraz gereksizmiş gibi hissederek. O ; ben yudumladım. Bu kadar görgü kuralının yeterli olduğunu düşündüm. "İşi alabilir miyim?" diye sordum.

Katie elinin tersiyle itti. "Birlikte iş yaptığım insanları tanımak . Bana kendinizden bahsedin."

Lanet olsun. Güneş . Şehirde dolaşmam, buranın kokusunu ve havasını almam gerekiyordu. Yapmam gereken işler, kiralamam gereken bir daire, bulmam gereken taşlar, satın almam gereken etler vardı. "Web siteme girdiniz, şüphesiz biyografimi okudunuz. Hepsi orada siyah beyaz." Tam renkli grafiklerle, ama yine de.

Katie'nin kaşları kibarca kalktı. "Biyografiniz sıkıcı ve bilgilendirici değil. Örneğin, on iki yaşında ormanda ortaya çıktığınızdan, kurtlar tarafından yetiştirilen vahşi bir çocuk olduğunuzdan, insan davranışlarının temellerinden bile yoksun olduğunuzdan hiç bahsedilmiyor. Bir çocuk yurduna yerleştirildiğinizden ve sonraki altı yılı orada geçirdiğinizden. Ve iki yıl önce yeniden ortaya çıkıp benim türümü öldürmeye başlayana kadar tekrar ortadan kayboldun."

Tüylerim diken diken olmaya başladı ama onları bastırdım. İngilizce konuşmayı bile öğrenmeden önce bir oda dolusu genç kız tarafından yemlenmişim. Ondan sonra hiçbir şey çok acı verici değildi. Sırttım ve bir bacağımı sandalyenin koluna attım. Bu zarif saldırı Katie'yi şaşkına çevirdi. "Ben kurtlar tarafından büyütülmedim. En azından ben öyle düşünmüyorum. Ay'a karşı ulumak için bir dürtü hissetmiyorum zaten. Hayatımın ilk on iki yılına dair hiçbir anım yok, bu yüzden size onlar hakkında cevap veremem ama sanırım muhtemelen Cherokee'yim." Önce siyah saçlarıma, sonra da altın sarısı teni ve keskin Kızılderili burnuyla yüzüme dokunarak açıklama yaptım. "Ondan sonra Güney Carolina dağlarında bir Hristiyan çocuk evinde büyüdüm. On sekiz yaşında oradan ayrıldım, bir süre dolaştım ve iki yıl boyunca bir güvenlik firmasında çıraklık yaptım. Sonra kendi işimi kurdum ve sonunda vampir avcılığı işine girdim.

"Peki ya sen? Kendi derin karanlık sırlarını paylaşacak mısın, Katie'nin Hanımları'ndan Katie? Katherine Fonteneau, nam-ı diğer Katherine Louisa Dupre, Katherine Pearl Duplantis ve Katherine Vuillemont, ortaya çıkardığım diğer isimler arasında. Şubat ayında içki ruhsatını yenileyen, kayıtlı bir Cumhuriyetçi olan, dindar bir şekilde oy kullanan, terimi bağışlayın, yerel tam vampir konseyinde oturan, çeşitli adlarda çok sayıda offshore hesabı olan, iki yerel otelde, en az üç restoranda ve birkaç barda yarı hissesi olan ve istese tüm bu şehri satın alıp satabilecek kadar parası olan kişi."

"Gördüğüm kadarıyla ikimiz de araştırmamızı yapmışız."

Katie'nin beni eğlenceli bulduğuna dair bir his vardı içimde. Birkaç yüzyıl yaşayıp kendini herkesin ne olduğunu bildiği ve ya sana aşık olduğu ya da senden çok korktuğu modern bir dünyada bulmak zor olmalı. İkisi de değildim, küçük gülümsememden anladığı bu hoşuna gitmişti. "Ee. İşi aldım mı?" Tekrar sordum.

Katie sanki tepkilerimi ve tavrımı tartıyormuş gibi bir an beni düşündü. "Evet," dedi. "In-ter-net web sitenizdeki şartlara göre sizin için küçük bir ev ayarladım."

Kaşlarım kendime rağmen kalktı. O zaman beni işe alacağından oldukça emin .

"Bu mülke sırtını dayıyor." Eliyle belli belirsiz odanın arka tarafını işaret etti. "Yan ve arka taraftaki L şeklindeki küçük bahçe tuğla duvarlarla çevrili ve istediğiniz taşları iki gün önce teslim ettirdim."

Tamam. Şimdi etkilendim. Web sitemde kayalara veya bir kaya bahçesine yakın olmam gerektiği ve böyle bir yer bulunamazsa işi kabul etmeyeceğim yazıyor. Ve kadın - vampir - hiçbir şeyin işi kabul etmemi engellemeyeceğinden emin olmuştu. Hayır deseydim ne yapardı merak ettim.

Onun bakışıyla Tr-Tom anlatıyı devraldı. "Bahçıvan sinir krizi geçirdi ama kayaları bir vinçle bahçeye sokmanın bir yolunu buldu ve sonra onları peyzajına karıştırdı. Bu konuda homurdandı ama bitti."

"Neden taş yığınlarına ihtiyacınız olduğunu söyler misiniz?" Katie sordu.

"Meditasyon." Boş boş baktığında, "Meditasyon için taş kullanıyorum. Beni ava hazırlamaya yardımcı oluyor." Neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri olmadığını biliyordum. Bana bile çok saçma gelmişti ve yalanı ben uydurmuşum. Bunun üzerinde çalışmam gerekecekti.

Katie ayağa kalktı ve ben de kolamı bir kenara bıraktım. Katie kötü kokulu içkisini boşaltmıştı. Nefesi belli belirsiz meyan kökü gibi kokuyordu. "Tom sana sözleşmeyi ve bir paket bilgi verecek, polis ve kendi müfettişlerimiz tarafından haydut hakkında toplanan kanıtlar. Bu gece dinlenebilir ya da sana cazip gelen şeylerle meşgul olabilirsin.

"Yarın, imzalanan sözleşmeyi teslim ettikten sonra, iş başlamadan önce akşam yemeği için kızlarıma katılmaya davetlisiniz. Özel bir partiye katılacaklar ve akşam yedide yemek servis edilecek. Serbestçe konuşabilmeleri için ben orada olmayacağım. Onlar aracılığıyla önemli bir şeyler öğrenebilirsiniz." Akşam yediyi söylemek için garip bir yoldu ve çalışanlarını hemen sorgulamamı istemesi daha da garipti ama tepki vermedim. Belki içlerinden biri haydut hakkında bir şeyler biliyordu. Ve belki Katie de biliyordu. "Akşam yemeğinden sonra sorgulamalarınıza başlayabilirsiniz.

"Konseyin ikramiye teklifi hâlâ geçerli. Eğer haydutu on gün içinde medyanın dikkatini daha fazla çekmeden ortadan *kaldırırsanız* fazladan yüzde yirmi." Son kelimde, "biz "in Katie ve ben olmadığımızı sağlayan bir tonlama vardı. Vampirleri kastediyordu. "İnsan medyasının ilgisi... zor oldu. Ve haydutların beslenmesi vampir konseyindeki ilişkileri gerdi. Bu *önemli*," dedi.

Başımı salladım. *Tabii. Her neyse. Para kazanmak istiyorum, bu yüzden memnun etmeye çalışıyorum.* Ama söylemedim.

Katie bana bir dosya uzattı ve ben de onu kolumun altına sıkıştırdım. "Talep ettiğiniz suç mahallerinin polis fotoğrafları. En son kurbanların boyunlarından alınan, tükürük toplamak için dikkatlice silinmiş üç kanlı bez örneği" dedi.

Vampir tükürüğü diye düşündüm. *Vampir kokusuyla dolu. İz sürmek için iyi.*

"Bir kartta NOPD'deki bağlantım var. Sizden bir telefon bekliyor. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa Tom'a haber verin." Katie soğuk gözlerini bana dikti ve açıkça reddetti. Aklını çoktan başka şeylere çevirmişti. Akşam yemeği gibi mi? Evet. Yanakları yine solmuştu ve aniden açıktan çekilmiş gibi görünüyordu. Gözleri boynuma kaydı. Gitme zamanı.

BÖLÜM 2

Tamam, paranoyaklaştım.

"Dju silahları nereye sakladı?" Troll sesini konuşmaya çevirerek sordu.

Ceketimin içine girerken gülümsedim, boynuma bastırılan 45'liğin namlusunu görmezden gelmedim ama tepki de vermedim. "Sen insansın. Bana bu kadar yakın durma riskini almak istediğine emin misin?"

Tereddüt ettiğini hissettim ve döndüm. Başımı silahın yanına koydum. Havaya kaldırdığım sağ yumruğumla sağ kolunu vücuduna vurdum. Elimi çevirerek bileğini tuttum ve kaldırdım. Ve sol elimle sol omzuna vurarak onu yere düşürdüm. Belki yarım saniye sürdü. İliklerime kadar Canavar'ımın tükürdüğünü hissettim. Bu eğlenceliydi.

"Fena değil," dedi, ses tonu hâlâ sakindi. Yemlendiğini biliyordum. Beni alıp alamayacağını bilmek isteyeceğini biliyordum. "Ne disiplini?"

Ne tür dövüş sanatları çalıştığını soruyordu. Bir dakika düşündüm. "Dirty," dedim. Kıkırdadı. Omuz eklemine biraz bastırdım. "Silahını yere bırak."

Bakımlı bir Smith & Wesson olan 45'liği yere koydu ve itti. Hâlâ ona ulaşabilirdi ama canını fena yakmadan önce değil. Ağırlığımı omzundan aldım ve bileğini bıraktım, geri çekildim ve ayaklarımı bir sonraki hamlesi için dengeledim. Ama hamle yapmadı. Ayağa kalktı ve avuçlarını açmaktan daha kesin bir barış işareti olan başparmaklarını bel kemerinin içine soktu. Başparmaklar içerideyken hızlıca saldıramayacağı anlamına geliyordu, evrensel barış işareti ise bir rakibi zihinsel olarak etkisiz hale getirmenin ve gardını düşürdüğünde onu öldürmenin kolay bir yoluydu.

"Bir hapkido siyah kuşağı var, ikinci dan, St. Louis'de bir kuyumcunun arkasında mesai saatleri dışında çalışıyor. İstersen bir tanıtım için arayabilirim."

"Bu olurdu." Biraz gevşeyerek bekledim. Sadece yetecek kadar, ama enayi yumruğu yemesine yetecek kadar değil.

"Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?" diye sordu dostça.

"Tabii. Bir kız ızgara için iyi bir bifteği nereden alabilir?" Yani iyi çiğ eti nereden bulabilirim, ama sosyal olarak kabul edilebilir bir şekilde ifade edilmiş.

"Buzdolabını doldurduğum yer en iyisi. Otuz kilo sığır filetosu."

Bu sefer tepkimi kontrol ettim. Hayvansal protein sevgim web sitemde yer almıyordu. Hiçbir yerde yoktu.

"Mutfak tezgâhının üzerine kasap ve taze marketin adreslerini bıraktım. Kasap teslimat yapıyor," dedi, "deniz ürünleri, sığır eti, her tür kuş, timsah" -bunu duyunca Canavar'ım canlandı- "çamur böceği, sebzeler, aklınıza ne gelirse."

"Mudbug?" Yine yemlendiğime emin olarak yüzümde küçük bir gülümseme

belirmesine izin verdim. "Kerevit. Bence en iyisi biranın içinde buharda pişirilmiş

olanı. Yemek yerlerinin adreslerini de bıraktım." "Çok makbule geçti."

İç çekti ve ağırlığını tek kalçasına verdi. Sırıttım bastırdım. "Silahları nereye sakladığımı bana söylemeyeceksin, değil mi?" diye sordu.

"Hayır. Ama ağırlığını iki ayağının üzerine yeniden verirken dizini kırmayacağıma söz veriyorum."

Güldü, memnun bir adamın mutlu kahkahasıydı bu ve ağırlığını dengeli bir şekilde geri verdi. Hâlâ tehlikeliydi ama sinsice tehlikeli değildi. "Fena değil, Jane Yellowrock."

"Sen de öyle Tom."

"Bana Trol diyebilirsin. Hoşuma

gidiyor." Başımı salladım. "Kulağa

tehlikeli geliyor. Kötü." "Ben öyle

değilim. Ben bir kediciğim."

Gözlerimde bir soruyla bir gardıroba bir de ona baktım. "Özür dilerim," dedi

ve üç adım geri çekildi.

Gözlerimi ondan ayırmadan gardırobun içine uzandım ve silahlarımı küçük gruplar halinde topladım, en karanlık köşeye yasladığım bir kazık hariç hepsini uygun kayışlara ve kılıflara yerleştirdim. Tüfeği ben taşıdım. Koşum takımını takmak için uğraşmam gerekti ve Tommy Troll ile işimi şansa bırakamazdım. Bu düşünceyle sırttım ve o da gülümsememin kendisi için olduğunu sandı. Bir bakıma öyleydi de. "İlginç bir akşam için teşekkürler," dedim.

"New Orleans'a hoş geldiniz. Yarın gece görüşürüz." Yanındaki masadan büyük bir posta zarfını kaldırdı ve bana uzattı. İçinde birkaç şey olduğunu hissettim: bir tomar para, üç katlı kâğıtlar (büyük olasılıkla sözleşme), düz sayfalar ve birkaç anahtar. "Teşekkürler," dedim. Başımı salladım ve dar kapıyı açarak geceye adım attım.

Sırtım Katie'ye dönük bir şekilde durdum, nefes almayı hatırladım, şimdiye kadar kontrol ettiğim, boyun eğdirdiğim, boğduğum korkuyu bastırdım. Sırttım. Başardım. Medeni bir vampirle yüzleşmiş, hikayeyi anlatmak için yaşamış ve hem parayı hem de bir vampiri başarıyla götürmüştüm.

iş. Beast rahatlamamı eğlenceli buldu. Dizlerim titremeden Katie'nin dosyasını zarfa koydum ve bisikletimin yanına gittim.

Gece karanlık değildi, Jazz City'de değil. Sokak lambalarının ve neon bira tabelalarının parıltısı, Mississippi Nehri ve Pontchar Gölü treninden gelen havadaki nemin etkisiyle, garip şekillerde düşüyor ve şehir manzarası boyunca çarpık gölgeler oluştuyordu. New Orleansı çevreleyen bu su kütleleri şehre o meşhur kokusunu ve bazen mavi gökyüzünden yağacak kadar ıslak havasını veriyordu. Bu yüzden Joe'yu görmeden önce kokusunu almıştım. Ama nerede olduğunu biliyordum. Rüzgara karşı, rahat. Silah yağı ve cephane kokusu eskisinden daha güçlü değildi.

Bir vitrin ötedeki alçak tuğla duvarda oturuyordu, üstünde bir balkon vardı, eski bina arkasındaydı. Bir bacağı yukarıda, diğeri sallanıyordu ve gölgeler vücudunun sol tarafını gizliyordu. Orada bir silah saklıyor olabilirdi. Tamam, paranoyakça davrandım. Ama az önce bir vampiri kendi bölgesinde alt etmiş, sonra da korumasıyla iyi geçinmişim. Salgı bezlerim hâlâ adrenalin pompalıyordu ve kalbim aniden çarpmaya başladı.

Onu yanımda tutarak motorumun etrafından dolaştım ve pompalı tüfeği ceketimin üstüne bağladım, silahı Asheville yakınlarındaki dağlarda bir deri ustası tarafından yapılan özel kılıfına yerleştirdim. Heybeleri kontrol ettim ve cilalı krom üzerindeki parmak izlerini gördüm. Eldivenli. Parmak izi yok. Ama eminim kilitlerime dokunmak acıtmıştır. Daha yakından bakıyormuşum gibi yaparak eğildim ve kokladım. Joe'nun puro kokusu belli belirsizdi ama vardı. Başımı kaldırdım ve ona sııttım. Hayali bir kovboy şapkasının dokundu, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı.

Domuzun üzerine bindim ve oturdum. Gözlüklerini çıkardı ve gözleri koyu, neredeyse siyahtı, bu da Avrupalı ve Kızılderili karışımı bir soyun işaretiydi. "Hâlâ acıyor mu?" Sesimin nemli havaya karışmasına izin vererek sordum.

"Biraz karıncalanma var," diye kolayca itiraf etti. Ne de olsa o olduğunu tahmin etmememi isteseydi etrafta dolanmazdı. "Cadı kilidi mi?"

Başımı salladım.

"Pahalı. İşi aldın mı?" Kaşlarımı kibarca kaldırdığımda, "Katie ile birlikte. Sokaklarda konuşulanlara göre konsey, haydutu yakalamak için şehir dışından yetenekli kişiler getirmiş."

"İşi aldım." Ama kasabadaki herkesin neden burada olduğumu bilmesi hoşuma gitmiyordu. Haydut vampirler iyi avcılardı. En iyileri. Beast karşı çıkarak hırladı ama onu görmezden geldim.

Başını salladı ve içini çekti. "Seni bırakabileceğini umuyordum. Sözleşmeyi ben istedim."

Omuz silktim. Ne diyebilirdim ki? Motosikleti çalıştırdım. Dumanlar ve kükreme Beast'i aşağıya çekti. Kokudan hoşlanmamıştı ama seyahat yöntemimi onaylıyordu. Ona göre domuzlar tamamen havalıydı. Gözümü Joe'dan ayırmadan direksiyonu kırdım ve uzaklaştım. Hiç kıınıldamadı.

Birkaç dakika sonra Harley'i kapattım ve iki katlı, eski tuğlalı, dar Fransız evine bakarken çok sıcak deri koltuğa oturdum. Bir blok ötedeydi ve Katie's Ladies'e bakıyordu. Ön kapının ortasında vitraylı oval bir pencere vardı ve yeni boyanmış siyah ferforje korkuluklu üç ayak genişliğinde ikinci kat verandası tarafından dış etkenlerden korunuyordu. Benzer bir kapı üst verandaya açılıyordu ve ikisi de pek güvenli görünmüyordu. Sağ tarafta, yedi ayak yüksekliğinde süslü bir ferforje kapının arkasında kilitli dar bir yol vardı. Bir sürü ferforje demir, sivri uçların yarısının tepesinde fleur-de-lis, geri kalanında ise kazık olabilecek şeyler vardı. Vampir esprisi. Buraya gelmeden önce, bu işin ön araştırma aşamasında, fleur-de-lis'in New Orleans'ın resmi şehir sembolü olduğunu ve Fransız Devrimi'nin Napolyon öncesi tasfiyeleri sırasında vampirlerin çoğunun göç ettiği Fransa'da uzun yıllardır popüler olduğunu öğrenmiştim. İşe yaramaz gibi görünen bilgi kırıntıları çoğu zaman başarı ile başarısızlık arasındaki farkı belirlerdi.

Ev ve kapı iki, üç yüz yıllık olmalıydı. İki anahtardan daha büyük olanını denedim, dört inç uzunluğunda, bir ucunda kalp şekli Kilit tıkladı ve mandalı sıktım, kapıyı açmak için sıkıştırılmış iki çubuk. Gıcırdamadan açıldı. Botlarımla kaldırım taşlarına basarak Harley'imi içeri soktum ve kapıyı arkamdan kapattım. Mandal tıkladı ve motoru evin yanındaki iki şeritli bahçe yolunda yürümeden önce yeniden kilitledim. Ya da vitrin, ya da pansiyon. Kokulara bakılırsa, bir zamanlar pek çok şey olmuştu.

Dikkatli bir sürücü buraya bir araba getirebilirdi. Küçük bir araba. Ancak bu yol açıkça yürüyüşçüler ya da belki de at binicileri için tasarlanmıştı. Her çeşit bitki vardı, bazıları uzun saplı ve fil kulağı büyüklüğünde çeşitli renk kombinasyonlarında yapraklara sahipti. Tırmanıcı güller, yaseminler ve tanıdığım birkaç şey daha vardı ama botanik bilgim sınırlıydı. Birkaç bitki çiçek açıyordu ve cennet gibi kokuyordu. Kedi nanesi kokusu aldım. Beast içten içe bir ses çıkardı. Bunun ne anlama geldiğinden her zaman emin değildim ama hem olumlu hem de olumsuz keşifler sırasında kullanılan bir tür tepkiydi. Bu durumda, belki de bir tanıma işaretiydi.

Ev sokak tarafında dardı ama uzundu; ikinci kattaki derin ahşap balkonu, zemin kattaki küçük yan sokağa ve arka bahçeye bakan bir sundurmayı örtüyordu. Verandada sandalyeler ve birkaç masa görebiliyordum. İnsanların düşmesini engellemek için daha fazla ferforje kafes ve korkuluk kullanılmıştı. Alt kattaki sundurma arduvaz zeminliydi ve daha fazla demir vardı. Evin Fransız panjurlarla kapatılmış uzun pencereleri vardı, her katta beş pencere ve her katta bir kapı ve aralarına açılan arkaya yakın merdivenler vardı. Toplam dört kapı, hepsi de dayanıksız. Pek güvenli değil.

Evin içini daha sonra kontrol edebilirdim. Önce arka bahçeye. Harley'i etrafından dolaştırdım. Bahçe, sokağın dibinde otuz metreye kırk metrelik dikdörtgen bir alana genişliyordu ve enfesti. On beş metre yüksekliğinde süslü ama tamamen işlevsel tuğla duvarlarla çevriliydi ve her türden bitkiyle kaplıydı. Köşede büyük bir çeşme vardı, üzerinde minyatür çıplak bir kadın oturan devasa bir mermer laleden su akıyordu. Heykel ince detaylara sahipti, bir başyapıttı ve dikkatimi çekti

Heykelin Katie'ye olan benzerliği. Minik dişleri onu ele veriyordu. Bu blokta kaç tane evi olduğuunu merak ettim. Belki de . İki yüz yıldan fazla yaşamışsanız, bazı güçlü emlak planlamaları yapabilirsiniz. Belki de üç yüz. Belki daha fazla.

Şehrin sesleri arasında ve Harley'in kükremesi hâlâ kulaklarımı etkilerken bile pompaya güç veren küçük motoru duyabiliyordum. Bunun ve tanımadığım bir gece kuşunun sesinin dışında bahçe sessizdi.

Çeşmenin karşısında, düzinelerce sağlıklı bitkiyle kaplı üç büyük kaya ve Troll'ün bahsettiği vinç tarafından getirilen yarım düzine daha küçük kaya vardı. Katie haklıydı. Bahçıvan iyi iş çıkarmıştı; kayalar sanki uzun zamandır buradaymış gibi görünüyordu.

Kickstand'i kurdum ve bahçede yürüdüm, kablolar, tuğlada sürtünmeler, bahçıvandan başka çalışma aradım. Onları hemen fark ettim, sol arka köşeye yakın, kürekle yapılamayacak kadar yüksek bir çizik ve güvenlik lambasından tuğla duvara uzanan iyi gizlenmiş bir elektrik hattı.

Tüfeğimi sabitleyen kayışları çıkardım ve bir kenara koydum. Ardından ceketimi çıkardım ve uygun bir yere oturup botlarımı çıkardım. Üç gevşek parke taşını topladım ve tişörtümün içine attım. Belimde tenime değdiler ve kemerim tarafından yerlerinde tutuldular. Sonra bankı duvara doğru çektim, gereklilikten çok etki yaratmak için ellerime tükürdüm ve sıçradım.

Tuğla duvar düzensizdi, bazı tuğlalar çukurlar oluşturuyor, diğerleri ise bir kaya tırmanıcısının ne yapacağını bilebileceği kadar dışarı çıkıyordu. Everest'e tırmanmamıştım ama Appalachians'ta yaşamış ve birkaç ders almıştım. Pek çok konuda en azından birkaç ders almıştım.

Hafif çıkıntılı bir tuğlayı yakaladım ve sallandım, ayak parmaklarımla bir başkasını yakaladım, ikinci bir tutamak, bir başka için yukarı ittim. Çitin tepesine ulaştım ve onu inceledim. Ne dikenli tel, ne betona gömülü cam kırıkları, ne de tuzak telleri vardı. Hiçbir şey yoktu. Güvenlik açısından yarım yamalak bir işti.

Kendimi tepeye çektim ve ayağa kalkarak yandaki inceledim. Etten çok tüyü olan küçük bir köpek bana hırladı. Ay yükselip karanlık çökerken zihnimde canavar yükseliyordu ve ona tükürdü, aptal küçük köpek bunu anlayamazdı. Onu dizginledim ve inin güvenliğinin şeyden önemli olduğuunu anladığı için bana izin verdi. İnsani şeylerde daha iyiydim ve tehlikeli olmadığı sürece kontrolü ele almama aldırımıyordu. Sonra içgüdülerini bastırmak biraz daha zorlaştı.

Duvar boyunca yürüdüm, mekanın kokularını içime çektim, bahçeyi gözlerim ve burnumla incelerken çıplak ayaklarımla altındaki tuğla ılıktı ve bedava evimin duvarına bitişik evlerin duvarlarını düşündüm. Sürtünmenin olduğu arka köşeye geldim ve oraya dikkatlice serpilmiş kiri fırçalayarak küçük bir yumruya bastım. Uzandım

aşağı indi ve minyatür güvenlik kamerasını yerinde tutan koli bandından çekti. Bant koparken küçük çıtlama sesleri çıkardı.

Kameraya güç veren elektrik kabloları da serbest kaldı ve kameranin lensini kendime doğru çevirerek düz tuttum. Katie'ye ya da belki Troll'e gülümsedim. Ya da belki bir güvenlik şirketine. Başımı salladım. Serbest elimin işaret parmağını kaldırdım ve yavaşça iki yana salladım. Sonra kamerayı kaldırdım ve önce merceği olmak üzere duvara indirdim ve parçalara ayırdım. Aynı şeyi diğer iki kameraya da yaptım.

Katie'yi kızdırmak gibi bir endişem yoktu. Web sitem gizlilik şartım konusunda kararlıydı ve bunun sözleşmemin bir parçası olmasında ısrar ettim. Ne diyebilirdi ki? "Aman , orada olduklarını unutmuşum..." mu? Evet, doğru.

Hepsine kolayca ulaşabileceğimden emin , kendimi konumlandırımdım ve komşunun duvarına monte edilmiş kamerayı inceledim. Yanındaki pencereyi kırmak istemedim. Tişörtümü çıkardım ve üç parke taşına yakaladım. Dengelerini ve ağırlıklarını anlamak için onları kaldırdım. Fırlatma konusunda hiçbir zaman diğer sporlarda olduğum kadar iyi olmamıştım. Bir kız gibi fırlattım. Üç taşı da aldım ama son fotoğraf makinesini parçaladım.

Tatmin olmuş bir şekilde duvardan aşağı indim, tuğla tutamaklarla uğraşmadım. Kameralar gittiğine göre onlara ihtiyacım yoktu. Eşyalarımı topladım ve yalınayak, büyük halkadaki küçük anahtarla kapının kilidini açtım. Evin içinde hızlıca dolaşıp kameraların yerini tespit ettim. Izgaraların arkasına gizlenmiş iki tanesini kırdım, biri hava dönüşünde, biri de süpürge sapıyla vurduğum on iki ayak yüksekliğindeki tavandaki bir fan lambasında. Birkaç tane daha. Bir evdeki güvenlik cihazlarını bulmak bir bahçedekinden çok daha zordu. Bunu daha sonra daha ayrıntılı olarak ele almam ama şimdilik yapacak çok işim vardı. İlk iş Molly'yi aramak.

Güçlü bir toprak cadısı ve benim en iyi arkadaşım olan Molly cevap verdi, çocuklar kıkırdıyor ve arka planda su sıçratıyorlardı. "Hey, cadı kadın. Ben . İş aldım," dedim. Molly uluyan bir çığlık attı ve ben de onunla birlikte güldüm.

Vampirler ve cadılar 1962 yılında Marilyn Monroe'nun Oval Ofis'te ABD başkanını dönüştürmeye çalıştığı ve Gizli Servis tarafından öldürüldüğü zaman ortaya çıktı. Beyaz Saray hizmetçisi Beverly Stumpkin adında bir tanık kurtarmak için kaçmıştı. Gizli Servis hemen aktris için bir intihar senaryosu hazırladı ve onu yatak odasında kazığa oturttu. Kalbine tahta bir kazık ve kafasını kesen bir boğma teliyle kendini öldürdüğüne kimse inanmadı. Hükümet hizmetçinin izini bulmaya çalıştı, ama o temiz bir şekilde kaçtı. Her yönüyle özensiz bir işti.

Bir dedikodu gazetesi gerçek Monroe hikayesini öğrendi ve Gizli Servis'in yapamadığını başardı. Hizmetçiyi buldular. Haftalar içinde bu asırlık efsanenin kapağı açıldı. Önce vampirler, sonra da cadılar ortaya çıktı. Başka doğüstü varlıklar varsa, onların da ortaya çıkması için iyi bir zaman gibi görünüyordu, ancak şimdiye kadar hiçbir elf, peri, orman perisi veya deniz insanı ortaya çıkmamıştı. Kurtlar, deri değiştirenler ya da herhangi bir türden şekil değiştirenler de yoktu. İnsanların dünyasında tekil bir varlıktım.

Bu da sırrımı tutmam gerektiği anlamına geliyordu. Bu da gerçek bir destek olmadan yaşamak zorunda olduğum anlamına . Molly hariç.

"Seninle gurur duyuyorum," dedi. "Al, dünyanın en kirli çocuğuyla konuş. Belki banyosunu bitirmeme izin verir." Telefon sanki kolunun altında tutuyormuş gibi sessiz sürtünme sesleri çıkarıyordu. Sabırla bekledim.

Heybelerimi büyüleyen cadı Molly Meagan Everhart Trueblood her şeyi biliyordu. Mol uzun bir cadı soyundan geliyordu. Sivri siyah şapkalı, ön bahçesinde kazanı olan türden değil, *Bewitched* televizyon şovundaki gibi de değil. Cadılar insan değildir, ancak insanlarla çiftleşebilirler, zamanın yaklaşık yüzde ellisinde küçük cadılar, diğer yüzde ellisinde ise normal insanlar olur.

Genç cadıların, özellikle de erkeklerin hayatta kalma oranı düşüktür, çoğu yirmi yaşına gelmeden çeşitli kanser türlerinden ölür. Ergenlik çağını atlatanlar ise genellikle yüz yaşlarına kadar yaşarlar. Mol kırk yaşındaydı, otuzunda görünüyordu ve korkusuzdu.

Cadıların ve deri değiştirenlerin benzer genetiğe sahip olup olmadıklarını merak etmiştim. Cadı özelliği X'e bağlıdır, X kromozomu üzerinde nesilden nesile aktarılır. Olgunluk çağına kadar yaşayan cadıların yaklaşık yüzde doksanı kadındır; her nesilde sadece birkaç büyücü, yani bazılarının erkek cadı olarak adlandırdığı kişiler hayatta kalır. Cadıların hayatta kalma oranının neden bu kadar düşük olduğunu kimse bilmiyor ama Molly çocuk konusunda şanslı olanlardan biriydi. Şimdiye kadar. Evan adında bir büyücüyle evlenmişti ve Küçük Evan adında bir oğulları ve Angelina-Angie adında bir kızları vardı. İkisinde de cadı X geni var. Kız bir dahi. Ve sadece altı yaşında.

Çoğu cadının yeteneği ergenlik çağında yavaş yavaş ortaya çıkar. Angie'nin yeteneği beş yaşında ortaya çıktı ve atom bombası gücündeydi. Mol, kızının her iki X kromozomunda da cadı geni olduğunu, birinin babasından, diğerinin annesinden geldiğini, eğer bu doğruysa kızı gezegendeki en güçlü cadılardan biri yapacağını ve ABD hükümetinin gizli operasyon programlarından Cadılar Konseyi'ne, Çinlilerden Ruslara kadar herkesin isteyeceği biri olacağını öne sürdü. Ve ona sahip olmayan herkes onun ölmesini isterdi. Molly, Angie'nin güç seviyesini gizli tuttu, tıpkı benim ne olduğumu gizli gibi. O ve Evan çocuklarını ve mülklerini koruma, iyileştirme ve bol bol dua ile korudular.

Narin, tatlı bir ses "Merhaba Jane Teyze" dedi. Kalbim erimeye başladı. Beast ıkmayı bıraktı ve nefes nefese zihnimde oturdu. *Kits*, bana bakıp mutlu olduğunu düşündü.

"Selam, Angie. Annene banyoda zor anlar mı yaşıyorsun?"

"Evet. Kötü bir kız oluyorum." Yine kıkırdadı. "Çamurda oynadım. Seni özledim. Eve ne zaman geliyorsun?"

"Yakında. Umarım. Sana bir bebek getireceğim. Ne tür bir şey istiyorsun?"

"Uzun siyah saçlar ve sarı gözler. Senin gibi."

Lanet olsun. Eriyen kalbim bir yığın yapışkan maddeye dönüşmüştü. "Bakalım bir tane bulabilecek miyim," dedim boğazımdaki yumruyu geçirterek. "Şimdilik bırak da annen seni temizlesin, tamam mı?" Angie'nin gücü patladığında Molly'nin desteğe ihtiyacı olmuştu. Onun için oradaydım ve o zamandan beri arka arkaya arkadaşlık, geçen yıl Appalachian Dağları'nda haydut vampirin kan ailesini alt ettiğim ve bu süreçte kız kardeşini kurtardığım zaman da dahil.

"Tamam. Al anne. Jane Teyze seni istiyor. Sonra da oynamaya gidecek."

Molly telefonda, "Oynamak, ha?" dedi.

"Evet. Sen ve Evan etrafındaki koşuşları kontrol ettiniz mi?"

Molly yarı *pis pis*, yarı homurdanarak bir ses çıkardı ve Angelina'yı banyodan çıkarırken suyun suya duydum. "Bu gece iki kez. İyi eğlenceler. Beni ara."

"Yapacağım." Yirmi kilo hafiflemiş hissederek eşyalarımı salonun ortasına bıraktım ve buzdolabını açtım. Otuz kilo taze et orta rafı kaplamıştı. Beast soğuk yemekten nefret etmesine rağmen beklentiyle tısladı. Beş kiloluk bir yığının üzerindeki kasap kağıdını yırttım, biraz mikrodalgaya koydum, sadece soğukluğunu alacak kadar ve ısınırken malzemeleri topladım. Zil çaldığında eti dışarı taşıdım, bir kolumun altında bir rulo kağıt havlu, diğerinin altında seyahat çantam ve fermuarlı el çantam vardı. Beast derinlerden düşüncelerime doğru ilerlerken, iki ayak üzerinde yürümek şimdiden tuhaf hissettiriyordu.

Çiğ, kanlı biftek yığınınını yere bıraktım ve ellerimi sildim. Beast onları yalamak istedi ama ben kendimi . O kadar kontrolüm kalmıştı. Kıyafetlerimi çıkarıp bir yığın halinde bıraktım. Midem gurulduyordu. Nefes nefese kalmıştım, salyalarım akıyordu. *Açsın*, diye düşündü bana.

Ben bir Skinwalker'ım ve bildiğim kadarıyla türümün son örneğiyim. Doğru miktarda genetik materyale sahipsem, hemen hemen her hayvanın şeklini alabilirim, ancak tür aynı kütleye sahipse bu daha kolaydır. Daha büyük bir hayvanın genetik gereksinimlerini karşılamak için kütle ödünç almak acı verici ve tehlikelidir ve bunu sık sık denemedim. Daha küçük bir hayvanın bedeninde deri değiştirmek de aynı derecede zor, çünkü kütleyi serbest bırakmam, bir yere atmam gerekiyor ve bu her zaman olduğum şeyin bir kısmını, bilincimin bir kısmını atmak ve geride bırakmak anlamına geliyor. Geri döndüğümde orada olmayacağı korkusu beni çoğu zaman kendi boyutumda tutmaya yetiyor. Canavar bu düşünce karşısında tısladı; başka bir hayvan şekline geçmemden hoşlanmıyordu.

Canavar. O benim Skinwalker doğamın dışında bir şey; bedenimi ve bazen de zihnimi paylaşan bambaşka bir varlık. Gelmek istediğinde onu dizginlemeye çalışsam da bazen zorla içeri giriyor; onun üzerinde tam bir kontrolüm yok. Ve iliklerime kadar biliyorum ki, eğer başka deri değiştirenler varsa, onların yaşayan bir Canavar ruhu yok.

İçimde. Nasıl bir araya geldiğimizi bilmiyorum ve bunu düşünmek beni her zaman belli belirsiz huzursuz hissettiriyor, ancak Beast'in bunu bildiğine ve benden sakladığına dair bir sezgim var.

Seyahat çantasını başımın üzerine çektim ve boynuma taktığım altın külçeyi, genellikle kıyafetlerimin altında olan ama şimdi serbestçe sallanan çift altın zincirin üzerine yerleştirdim. Birlikte, İsviçre Alpleri'nde bir Saint Bernard kurtarma köpeğinin taşıyabileceği pahalı bir tasma ve çantaya Eğildim ve altın külçesini en üstteki kayanın üzerinden kazıyarak ince bir altın çizgisi bıraktım. Diğer şeylerin yanı sıra bir işaret feneri gibiydi.

Yesssss. Hunt, Beast bana bakarak düşündü. Büyük!

Beast bu yeni bölgeyi keşfetmeye hazırdı, ancak talihsiz bir saldırganlık eğilimi vardı ve zaman zaman bir köpek sürüsünü, bir yaban domuzunu veya yalnız bırakmanın daha akıllıca olabileceği başka bir hayvanı ele geçirmişti. Yabancı bir yerde ilk kez yer değiştirdiğimde, saldırgan eğilimleri her zaman ön plana çıkar ve doğal yüz yirmi kilomun üzerine ekleyerek, Afrika aslanı fetişinden yararlanarak deri değiştirmemi talep ederdi. "Büyüklik tehlikelidir," diye mırıldandım ona. "Bu gece sadece etrafa bakıyoruz. Büyük sonra."

Alaycı bir şekilde nefes nefese kaldı. Büyük her zaman daha iyidir. Şimdi büyük!

Ama konuyu zorlamayacağını söyleyebilirdim. Canavar, bilincimin her zaman mevcut olsa da, şimdi benimle ayrı bir varlık olarak, kendi arzuları olan, kendini bilen bir yaratık olarak konuşuyordu. Ve onun için avlanmak bu gece bir tartışmayı kazanmaktan daha önemliydi.

Bifteklere ve kâğıt havlulara geri dönerek üç kanlı vampir bezini yere koydum ve bir sakı sardunya ile sabitledim. Kayalara tırmandım ve oturdum, kayalar altımda sıcacıktı. Sivrisinekler üşüşmüş, ısıyorlardı. Onları unutmuştum. Canavar tısladı.

Fermuarlı çantayı açtım ve içindeki tuhaf kolyelerden birini çıkardım, en çok kullandığım, bir totem ya da fetiş gibi, ama çok daha fazlası. Genellikle dağ aslanı olarak adlandırılan dağ panterinin kolyesi. Şimdiye kadar gördüğüm en büyük dişi panterin pençelerinden, dişlerinden ve küçük kemiklerinden yapılmıştı. Kedi Montana'da bir çiftçi tarafından yasal bir av sırasında öldürülmüş, postu ve kafası oturma odasının duvarına asılmış, kemikleri ve dişleri ise bir tahnitçi aracılığıyla satılmıştı. Dağ aslanı Amerika Birleşik Devletleri'nin batısında avlanırdı ama doğu eyaletlerinde nesli tükenmişti ya da tükenmişti. Bazı raporlar panterlerin Mississippi'nin doğusuna geri döndüğünü söylüyordu. İnsan umut edebilir. Bu yaratığa dönüşmek için kolyeyi kullanmak *zorunda* değildim -diğer türlerin aksine, Canavar'ın formunun anısı her zaman benim bir parçamdı- ama bu daha kolaydı.

Kolyeyi tuttum ve gözlerimi kapattım. Rahatladım. Rüzgârı dinledim, hâlâ orak şeklinde olan ve ufkun altında saklanan ayın çekişini. Kendi kalbimin atışını dinledim. Canavar içimde yükseldi, sessiz, yırtıcı.

Bedenimin fonksiyonlarını yavaşlattım, kalp yavaşlattım, kan basıncımın düşmesine izin verdim, kaslarım gevşedi, sanki uyuyacaktım gibi. Kayanın üzerine uzandım, göğüslerim ve karnım nemli havada serin taş örtüyordu.

Zihnim yavaşlarken, derinlere daldım, bilincim bu avın amacı dışında her şeyden uzaklaştı. Bu amacı derimin astarına, beynimin en derin kısımlarına yerleştirdim, böylece yer *değiştirdiğimde, değiştiğimde* onu kaybetmeyecektim. Daha aşağıya indim. Daha derine. Eski, bulanık anıların gölge, kan ve belirsizlikten oluşan gri bir dünyada dönüp durduğu içimdeki karanlığa. Uzaklardan gelen bir davul sesi duydum, otlı odun dumanı kokusu aldım ve gece rüzgârı tenimi serinletip ferahlattı. Daha derine indikçe anılar pekişmeye başladı, diğer zamanlarda hem benim hem de Canavar'ın yarı yarıya unuttuğu anılar.

Çok uzun zaman önce bana öğretildiği gibi -belki bir ebeveyn ya da bir şaman tarafından- kolyenin kemiklerinin ve dişlerinin içinde yatan iç yılanı, hücrelerin derinliklerinde, ilik kalıntılarında kıvrılmış, kıvrılmış yılanı aradım. Bilim ona bir isim vermişti. RNA. DNA. Her türe, her yaratığa özgü genetik diziler. Benim halkım için, deride yürüyenler için bu her zaman basitçe "iç yılan" olmuştur, bu ifade geçmişimde kesin olan çok az şeyden biriydi.

Tüm hayvanların derinliklerinde yatan yılanı aldım. Ve içine düştüm. Bir dereye akan su gibi. Bir dağın yamacından yuvarlanan kar gibi. Grilik sardı beni, ısıltılı ve soğuk, dünya yok olurken. Ve değişimin gri yerindeydim.

Nefesim derinleşti. Kalp atışlarım hızlandı. Ve kemiklerim... kaydı. Derim dalgalandı. Kürk, alaca ve gri, kahverengi ve siyah uçlu, filizlendi. Acı, bir bıçak gibi, kas ve kemik arasında kayıyordu. Burun deliklerim genişledi, derinlere çekildi.

Uzaklara daldı. Gece canlandı -harika, yeni kokular, havadaki sis gibi, yoğun ve dans eden, akıntıdaki akıntılar gibi, yine de farklı. Tuz. İnsanlar. Alkol. Balık. Küf. İnsan baharatları. *Kan*. Nefes nefese kaldım. Sesleri dinledim-arabalar, her yerden gelen müzik, birbirinin üzerine konuşan sesler. Altında toplanmış uzuvlar, *kıvrak* ve *narin*- benim için sözleri.

Çirkin insan yapımı ışık, gölgelenmiş görüş. Yine de net, keskin. Hiç böyle görmemişti. kokmazdı. Gerindim. Ön bacaklar ve göğüs. Arka bacakları, omurgayı, karnı çektim. Küçük düştü. Saçındaki şeyler kayalardan yuvarlandı. Zarifçe, öldürücü dişlerle, düşürdüğü kolyeyi kaldırdım. Kayalardan atladı. İndi, dört ayaklı, dengeli.

Çalışılmış bahçe. Yırtıcı yok. Et hırsızı yok. Kolyeyi yemeğin yanına bıraktım. Kokladı. İğrenme hissi. *Eski et. Ölü av. Uzun süre soğumuş kan*. Kuyruğun ucu seğirdi, kovalamak istiyordu. Sıcak kanı tatmak için. Ama mide gurulduyordu. Değişimden sonra hep öyle olur. *Açlık*. Bunu bıraktı, bir adak.

Ben yedim. Uzun köpek dişleri ölü eti . Dolu mide. Soğuk yemek avlanma ihtiyacını yatıştırmadı. Daha sonra bıyıklarındaki ve yüzümdeki kanı yaladım. Çanta ve tasma yolda ama... önemli. Onun eşyaları.

Derisinin altına gömdüğü anılar kıpırdanmaya başladı. *Ahhh. Hunt.* Onlardan *biri için.* Gece havasını içine çekti. Narin burun zarları çırpındı, genişledi, gevşedi. Birçok yeni koku, bazıları değerli, bazıları değersiz. Önemsiz: yakınlardaki çiçeklerin kokusu, taze dönmüş toprak, kayaların arasına sinmiş fare, tuğlanın üzerindeki küçük yılan. Önemli: balık, keskin, ekşi. Tuz. Küçük dolu eski, durgun su. Evler, çok sayıda, eski ahşap ve tuğla. Sürdüğü bisiklet. She-Jane.

Ona doğru yürüdüm, kaslarım uzun ve esnekti. Kötü kokular: benzin, lastik, metal, balmumu, daha hafif yeni boya kokusu. Bıyıklarda sihirli karıncalanma. Güzel bisiklet. Sessiz-ölü değil şimdi, kükreyen kalp hala. Onu ve rüzgârda oturup dünyayı koklayan onu onayladım. Hızlı, avcılarının takip edemeyeceği kadar hızlı. Onun bölgesi neresi olmasını isterse orasıydı. Jane geniş bir alanda avlanırdı.

Yeni yuvası duvarlarla çevrili ve insanlardan korunaklı olmasına rağmen dikkatli adımlar atıyordu. Bahçede ve evin alt verandasında dolaştı. İnsan oyması taşların üzerinden akan sudan içti. Güzel bir yer. Onaylayarak usulca öksürdüm.

Hunt, emir yine ondan geldi. Omuzlarındaki uzun tüyler beklentiyle havalandı. Kokulu hava. Esintide yiyecek. İnsan yemeği, ölü, pişmiş. İnsan idrarı. Köpek. Evcil kedi. *Sahiplenilmeyi* onaylamayarak kesildi. *O bile bana* sahip değildi.

İnin toprak kokusu koku hafızasına yerleşti. Küpe gitti. Orada sıkışmış bezi kokladı. Kokuyu içine çekti. Kan. Korku. Üç insan. Kan döküldüğünde hayattaydılar. Bir dişi, yumurtluyor, çiftleşmeye hazır. Bir erkek, yaşlı, pörsümüş. Muhtemelen lifli, sert. Derisi yeni kokuyor.

Melanin, diye fısıldadı Jane. *O siyah bir adamdı.*

Sonuncusu erkekti, melanin yoktu, gençti, sağlıklıydı. Hepsi korku kokuyordu.

Hepsinin altında haydut kokusu vardı. Dilin üzerine, ağzın çatısına yayıldı. İzole ediyordu. Kokuyu ayrıştırıyorum. Eski. Çok, çok eski. Öfke. Çılgınlık. Katmanlar halinde birçok koku, haydutun farklı kısımları.

Karmaşık bir koku, diye düşündü. *Üst üste binmiş, birleştirilmiş birçok koku gibi. Ne kadar tuhaf. Peki bu koku ne? Zayıf, işe yaramaz insan burnunun kırıkan görüntüsü.*

Delilik kokuyor, diye düşündüm. *Kuvvetli. Çürüme kokusu, çürüme. Çürüme... Ahhh.* Hatırladım. *Ciğer yiyen.* Ciğer yiyenin kokusunu almalı uzun yıllar olmuştu. Şaşkınlığını hissettim. Onu ittim. Kokuyu içime çektim, ağzımı açtım ve damağımdaki sıvı dolu keseciklerin üzerinden havayı çektim. Dil uzadı, dudaklar geriye kıvrıldı. Tadım. Koklamak.

Ciğer yiyenin koku imzasını hafızaya yerleştir. Adını *Deli Bir* koydum.

Karmaşık, diye düşündü. Bileşik koku imzası, birçok bireysel koku molekülü, feromonlar ve elementler onun özünü oluşturuyor. Daha önce hiç böyle bir şey koklamamıştım.

Birçok, evet. Deli biri için birçok koku. Tek bir hamlede kayaların tepesine sıçradı. Küçük bir dağ. Benim bölgeme hiç benzemiyor; yüksek tepeler, derin yarıklar yok. Düzlükler ülkesinde avlanmak kolay. Zorluk yok. Düzlük, uzun ağaçlar ve vahşi akarsular olmadığı için kuyruğum titriyor. Kendimi topladım. Duvarın tepesine atladım. Ayakta. Dört ayak tuğlanın üzerinde aynı hizada.

Çömeldi, daha küçük bir hedef yaptı. İşte. Kokulu vampir. Kolay av. Sadece bir metre .

Hayır, onun sesi geldi.

Yine gece havasını çekti. Koku yanılttı. Bu bir dişi. Yine de öldürelim mi?

Hayır. Haydutu avla, diye fısıldadı insan hafızası.

Yere düştü, kuyruğu seğiriyor. Hevesli. Avlanmayı severdi. Meydan okumayı severdi. Tehlikeyi severdi. Komşunun bahçesindeki gölgelerden sokağa doğru ilerledi. Köpek kokusu yok. Gelip gitmek için iyi bir yer. Alçak bir bitkinin büyük yapraklarının altına oturup izledim. Öğreniyorum. Kokluyorum.

Onu gördüm, gölgelerin içinde saklanmış, verandada oturuyordu. Evi izliyor, yeni yuvayı avlıyordu. Sevdiği erkek, bisikletli bir insan. Avlanmıyordu. Tembel, pozisyonunu belli ediyor. Duman soluyor, dışkı gibi kokuyor, bölgesini işaretliyor. Onu savunacak kadar güçlü mü? Muhtemel eş mi? Eğer onu yakalayabilirse. Eğer onu yenebilirse. Pek mümkün değil. O güçlüydü. Canavar onu uzun zaman önce öyle yapmıştı.

Şaşkınlığını hissettim. Görmezden geldi. Onu görmezden geldi. Düşündü, nefesi boğaz dokularında yumuşak, gümbürdeyen bir soluktu. Çiftleşme zamanı çoktan geçmişti. Tabii onu yakalayabilirse. Eğlenceliydi.

Gölgelerin arasından geceye doğru ilerledi. İnsanlar ve evcil hayvanlar hâlâ etrafta. Aptal küçük köpekler havlıyordu. Tüylü şeyler, insan parfümü, ölü yemek, çürük diş kokuyorlardı. Beni kokladılar, Canavar'ı kokladılar. Hepsi sustu. Çöktüler, kuyruklarını indirdiler. Sıçrayarak uzaklaştılar. Avlandım, karanlığın içinden geçtim, vahşi ve şık. Gece tamamen çökmüştü. İnsanlar hiç görmedi.

Avlanmak istediği bölge olan Fransız Mahallesi küçüktü. Sokaklar meydanlar halindeydi. Binalar birbirine yakın, sıkışık inşa edilmişti. Av kaçamazdı. Gizli bahçeler. Egzoz. Alkol, taze ve tatlı, eski ve ekşi. Sokaklardaki katran, kokuşmuş insan dünyası.

Her yerde müzik sesi, gürültü, gürültü. Kornalar, davullar, davullar, atan bir kalbin sesi gibi, korkuyla çarpıyor, yenmeye hazır. Para ve uyuşturucu kokusu. Çiftleşme olmadan seksin pongu. Yalnız seks. Uzun dikenlerin üzerinde duran birçok dişi insan. Kolay av. Boya ve tuval, taş ve metal dolu dükkanlar. Çok fazla yemek ve uyku kokusu. Restoranlar ve oteller, diye düşündü bana. Kendi dünyasının kokuları.

Leş gibi kokuyordu. Ama kokunun altında başka kokular da vardı. Lağım kokusunun ve kirli nehir kokusunun altında. İnsanların yemeklere kattığı baharatların altında. İnsanların kendi kokularının altında, parfümlü ve duman soluyan. Vampir kokuları. Birçoğunun.

Vampir kokusu toprağın bir parçasıydı, toprağın bir parçası. Külleri caddelerde uçuşuyor, havada taşınıyordu. Toz haline gelmiş kemikleri çatlaklara yerleşti. Vampir bölgesi, benim yaşadığımdan daha uzun süredir, hatta benim alfa, Jane'in beta olduğu açlık dönemini de sayarsak. Beşten fazla sayı bilmiyordum ama beşten fazla vampir vardı. *Canavar* kokusu yayarak bölgelerini işaretledim. Bir meydan okuma.

Yüzyıllar, bu düşünce onun içinden geldi. *Yüzyıllardır buradalar*. İnsan hesabına göre uzun bir süre. Benim anlamam ya da umursamam için çok uzun bir süre. Avlanmak için geri döndüm. Sinsice dolaştı, geceleri sık sık saklandı, kokladı, aradı. Ay gökyüzünü geçerken saklanacak yerler buldum. Kurnaz, sessiz, iyi bir avcı.

Vampir gördüm/kokladım. Yalnız yürüyordu. İnsanlar tarafından fark edilmeden. Süzülüyor. Yırtıcı. Gölgeye doğru eğildim. Jane bir haç ve kazık diledi, kötülüğü öldürmek için Hristiyan sembolleri.

Kötü değil, düşündüm. *Yırtıcı. Canavar gibi*. Sanki düşünce bozulmuş bir etmiş gibi dudaklarını kıvırdı. Birlikte vampirin gözden kayboluşunu izledik.

Şafaktan çok önce, eski kanın kokusunu aldım. Çılgın birinin birçok insanı öldürüp en iyi parçalarını yediği sokağı buldum. Bir ara sokak. Dar, kapalı. Duvarlar, su geçidi gibi dümdüz, ama cesur bir nehir yok. Ağır kan kokusu, kan, kan, çok . İsraf edilmiş et kokusu. Avladığı delinin kokusu. Tekrar sağlığına kavuşmak için yeterince içmeye çalışıyordu. Ölüyordu.

Ölemezler, diye fısıldadı.

Ölür, düşündüm. *Bu hasta. Çürük kokuyor*.

Kokusunun üzerinde ertesi sabah kızgın, korkmuş insanların kokusunu aldım. Belirgin silah kokusu. Hatırlanan kokuya usulca vurdum. Silahları severdi. Silahlarla avlanırdı. Diğerlerini hatırladım. Uzun namlular, barut, acı, korku, büyük kedinin çığlığı. Nefret ederdim. Uzun zaman önce, açlık zamanlarında.

Patilerini dikkatlice yerleştirerek karanlıkta, sarı kurdelelerin altında, uzun yığınlar halinde solan çiçeklerin yanından yürüdü. Dar bir çukurun ortasına kadar. Yumurtlayan dişinin düştüğü yeri buldu. Ve onun yanında, sanki dişi onun yavrusuymuş gibi, koruma ihtiyacıyla dolup taşan yaşlı bir erkek. Sağlıklı genç erkek, üç adım ötede. Ve beşten fazla diğerleri. Deli olan öldürdü, yavaş yavaş yedi.

"Zamanını aldı" dedi. Zamanın ay ile ölçülmediğini anlıyordu. Kafa karıştırıcı.

Sokak girişine kadar yürüdü. Çömeldi, göbeğini kirli sokaktan uzak tuttu. İnsanlar şarkı söyleyerek, sert içki ve kusmuk kokarak geçip gitti. Sonra gittiler. Delinin izini aradım. Giren bulamadı. Dışarı çıkan yok.

Yukarı baktı. Öksürerek onayladı. Deli olan insanlarla oynadıktan sonra, karnını doyurduktan sonra, deli olan yukarı çıktı, örümcek ya da sincap gibi duvar boyunca ilerledi. Lezzetli et, sincaplar. Karnını doyuracak kadar değil. Deli olan sincap gibi duvara tırmandı. Pençelerin girdiği yerde hafif çizikler var. Değerli bir av. Ben bile duvara böyle tırmanamazdım. Heyecanlandım. İyi avdı. Deli olan güçlüdür, kokuları kan kokulu hafızaya kazınmıştır. İnsanlar temizlemeye çalıştı. Saklayamadılar.

Daha fazla insan sesi duydum. Yakın. İki kişi sokağa döndü. Kirli, şarap, ter ve pislik kokuyordu. İnsanlar içeri girdi, kapana kısıldılar. Yavaşça gölgelerin içinde eridim. Yumuşak bir uyarı sesi. *Canavar burada. Avlanmıyor ama savunacak.*

Uyarılara aldırmadılar. Aptal insanlar. Büyük bir kağıt kutunun içine girdiler. Çatırdayan karton , yer değiştiren insanlar. Pis kokular yayıldı. İnleri. Bilmeden yanından geçmişim. Başımı eğdim. Utanmışım. Yavru kadar aptal. Deli olana ve avın, kanın, ölümlerin kokusuna çok odaklanmışım. Aptal. Aptal. Yavru kedi hatası.

İki insan . Açıkta uyuyorlar. Hastalıklı, sinirli et isteseydim kolay av olurum. Konuştular. Sessizleştiler. Biri horladı.

Açılışa kadar sokak boyunca süründüm. Şafak

geliyordu. "Güzel kedi. Buraya gel, kedicik."

Yan tarafa baktı ve gözleri açık, parlayan bir insan gördü. Elini uzattı. "Buraya gel, kedicik. Senin için bir hediyem var."

Saldırıya uğradı, hakarete uğradı. Evcilleştirilmemiş. Büyük

canavar. Ve özgür. Elini uzattı, işaret etti. *Gel. Ye.* "Güzel

amcık."

Eğleniyordu. Canavar kokladı, ağzı açıktı. Biftek. Hamburger. Ölü, pişmiş. Jane onları severdi. Yavaşça insana doğru yürüdüm, omuzlar dik, göbek düşük, pedler sessiz. İnsan korkmuyordu. Sarhoştı. İkram edilen şeyi kokladı. Yırtıcı gözlerle ona baktım, Canavar'ın onunkinde altın renginde yansıdığını gördüm. Av korkmalıydı. Korkması *gerekiyordu.*

"Güzel amcık, aç olduğunu biliyorum. Al biraz."

Teklif edilen hamburgeri aldı. Geri çevirip boğazına götürdü. Et ve mayonez. Yuttu. Yürüdü gitti. Güldü.

Güneş doğmadan önce kendi koku izimi takip ederek geri döndüm. Önemli, güneş doğuyor. Güneş doğduktan sonra derisini geri alamazdı. Panter formunda sıkışıp kalacaktı -iyi bir şeydi bu- ama buna minnettar olmayacaktı. Gece Canavar'a aitti. Sadece gece. Gündüz onundu.

Duvarın tepesine sıçradı. Bahçe duvarlarının içine düştü. Gezindi, gevşek bacaklı ve memnun. Kokuları içine çekti. Çürüyen kan kokusu, başkaları tarafından öldürülmüş eski sığırlardan geliyordu. Çürüme, sıcakla hızlanmış, ıslak havayla hapsolmuştu. Giysilerdeki kan kokusu, katledilmiş insanlar ve deli olan. Deli olanın garip bir koku karışımı vardı, farklı şeylerin küçük parçaları, bazıları bilinen, bazıları bilinmeyen. Kumaş üzerindeki eskimiş kanı kokladı. Tanıdık. Av. Evet, iyi avdı.

Kaslarını esneterek kayaların tepesine sıçradı ve karnı taşa değecek şekilde dümdüz uzandı. Ve onu düşündü.

Grilik beni kapladı. Işık ve gölge. Kemikler ve sinew aktı ve değişti. Çatladı ve . Acı derine saplandı ve o/ ben acıyla inledim. Bir an için, biz . Birlikte Canavar'dık.

BÖLÜM 3

Ben bir çay züppesiyim.

Zihnime son bir pençe darbesi indiren Canavar gitmiş, geriye etim ve kaslarım ağrırken, burun deliklerim kapanmış, güneş doğu göğünü aydınlatırken bile görüşüm donuk ve renksiz kalmıştı. Bir kez insandım, saçlarım üzerime bir şal gibi örtülmüştü. Kemiklerim sanki yaşlıymışım gibi ağrıyordu, zihnim ve ruhum.

Son acı darbesi kasıtlıydı. Beast zaman zaman benden ruh hırsız olarak söz ederdi ve ben de onu bir şekilde, kazara çaldığımı .

Beast hatırlasa ve bazen bunun için beni cezalandırsa da hatırlayamıyordum. Canavar'ın tekrar şekil değiştirmeme izin vermeyeceğinden korkuyordum. Geçmişte şafaktan sonra formunu koruduğu zamanlar olmuştu, bu da beni alacakaranlığa kadar ya da cezasının bir parçası olarak ay tekrar yükselene kadar şeklini korumaya zorladı.

Appalachian Dağları'nda Canavar olarak ne kadar yaşadığımı tam olarak bilmiyorum, insan benliğim bastırılmıştı, insanlardan, silahları, köpekleri ve ateşiyle insanlardan saklanıyordum. Uzun bir tehlike ve açlık dönemiydi. Normal insan ya da büyük kedi ömründen çok daha uzun, onlarca yıl sürmüş olabileceğinden ve akrabalarımın hepsinin ölüp gittiğinden, benim için kendi geçmişim kadar kayıp olduğundan korktum.

Uzun yıllar boyunca birkaç kez insan formuna , sonra pantere geri döndüğüm ve en son insan formuma geçtiğime dair belli belirsiz anılarım vardı. Bu, Appalachian Dağları'nın ormanlarında çıplak ve yaralı bir şekilde yürürken bulunmamdan birkaç gün önce olmuştu. On iki yaşlarında görünüyordum ve tam bir hafıza kaybına uğramıştım, dili ya da sosyalleşmiş bir insan gibi düşünmeyi hatırlayamıyordum. O zamanlar canavarı bile hatırlayamıyordum.

Sanırım bir şey olmuştu, ölümcül bir şey. İnsan vücudumda mermi şeklinde yaralar vardı. Sanırım -tahmin ediyorum- bir avcı Beast'i buldu. Onu vurdu. Ve hayatta kalmak için insan formuma geri döndüm, tıpkı bir zamanlar hayatta kalmak için Beast'e dönüştüğüm gibi.

Canavar'ın anısı geri geldiğinde, diğer parçalanmış, paramparça olmuş anılar da onunla birlikte geldi. Onun yavrularını hatırladım. Beast'in alfa, benim beta olduğum açlık zamanlarına dair anılarım vardı. Ondandır de birkaç Cherokee kelimesi hatırlıyordum. yüzlerini hatırlıyordum, çoğunu. Bir deri gezgini olduğumu iddia eden anılar. Ama hepsi bu kadardı. Zamana dair net anılarım yoktu, ya da nasıl ve ne zaman olduğum şeye dönüştüğüm dair.

O zamandan beri diğer hayvanların derilerini, pençelerini, kemiklerini, dişlerini, tüylerini ve hatta pullarını topladım. Kendime deri değiştirerek başka formlara girmeyi öğrettim. Ve tekrar insana dönüşmek her zaman çok acı . Şimdi olduğu gibi.

Acı çekmeden nefes alabildiğimde boynumdaki seyahat çantasının açtım ve sertçe ayağa kalktım. Eşyalarımı topladım ve eve girdim. Çırılçıplak, bedava evimin mutfağında dolaşım keşfe çıktım. Beast gibi ben de vardiyadan sonra acıkmıştım ama

Canavar, benlik duygumu geri kazanmak için güçlü çay ve mısır gevreği -kafein, şeker ve karbonhidrat- istedim. Rahatlatıcı yiyecekler. Bir su ısıtıcısını ve bir tencereyi çalkalayıp suyla doldurdum, tencereye tuz ekledim. Troll'ün sağladığı malzemelerden bir kutu yulaf ezmesini açtım ve geçen hafta Katie'ye gönderdiğim kutuyu gördüm. İşi alma konusunda oldukça umutluydum. İçinde seyahat malzemeleri ve kilitli siyah folyo poşet çay vardı. İyi, güçlü, tek bölge bir Kenya-Millma Estate çayı seçtim. Çekmeceleri ve dolapları karıştırıp bir süzgeç ya da çay filtresi ararken, mutfakta camekânlı dolaplarda porselen, gümüş, taş ve servis tabaklarının saklandığı bir köşe buldum.

Bir dolapta bir düzine çaydanlık vardı, bazı Çin kapları - bakır blok Yixing çaydanlık ve Yaz Çiçeği Yixing demlik, her ikisi de kare şekilli ve uzun bir Yixing, uzun bir ağzı ve üstü vardı, böylece buhar soğuyabilir ve demlendikçe çayın içine geri düşebilirdi. Çürüyen bambu saplı çok eski, klasik bir Çin kil kabı vardı. Büyülenmişim. Çin tencerelerini yavaşça kenara çekip iki Japon tenceresi buldum: Bodum Chambord çaydanlık ve kenarlarındaki çapraz taramalar neredeyse aşınmış, oldukça eski görünen demir bir tencere.

Çeşitli boyutlarda İngiliz tencereleri vardı; porselen ve dökme demir tencereler, üst kısımları boyunca dönen demir kulplarla. Kapının yanındaki ön köşede, dokunduğumda parçalanarak dokuma bir bambu filtre de dahil olmak üzere farklı şekil ve boyutlarda bir düzine çay filtresi vardı. Dolap Katie gibi kokuyordu, gerçi uzun zaman öncesine aitti ama kokusu zamanla hafiflemişti.

Katie'nin çayı benim kadar sevmesi konusunda ne hissettiğimden emin değildim. Vampirlerin kan ya da alkol tadı dışında bir şeyden hoşlandıklarını ilk kez düşünüyordum. Vampirler bireysel ve toplu olarak pek çok isimle anılırdı: vampir, vampir, sanguivore, dampfyr, dampfire, calmae, fledgling, elder, Mithran, childe, kindred, anarch, caitiff ve camarilla üyeleri gibi. Sözde akli başında vampirler hakkında ne kadar az *güvenilir* bilgi olduğunu araştırmıştım ve bana kalırsa hepsi kan emici psikopatlardı. Onları başka bir ışık altında görmek kolay değildi ve Katie'nin beni kokladığında kontrolünü kaybetmesi de yardımcı olmamıştı.

Sekiz fincanlık bir İngiliz tenceresi ve ona uygun bir filtre seçtim ve ikisini de muslukta çalkaladım. Su ısınırken ve karnım guruldarken, ön tarafta zemin katta bir yatak odası süiti buldum, duş aldım, kurulandım ve banyo kapısında asılı olan yumuşak şönil bornozu omuzlarıma attım. Saçlarımı taradım ve bir düğüm yolumdan çektim. Daha sonra örebilirdim.

Yetersiz eşyalarımı bir yığın halinde yatağın üzerine attıktan sonra banyo malzemelerimi banyoya, giysilerimi askılara ve dolaptaki tel raflara, özel ahşap kutumu da dolabın en üst rafına yerleştirdim. Kutu, Kudüs'ün dışındaki bir ağacın kakmalı zeytin ağacından yapılmış, aşağı yukarı dörde dört, iki santim boyutlarındaydı. İçinde bana çok mal olan ve haydutları öldürmek için en iyi kozum olan tılsımlar vardı. Kutunun kendisi, görülmesini zorlaştıran bir büyüyle tıslımlanmıştı. Görünmezlik değil, kılık değiştirme büyü, cadı arkadaşım Molly'nin deyimiyle gizleme büyü. Molly büyük lafları sever.

Çarşafı katladım ve iki vampir öldürücüyü - kenarında gümüş bir çizgi olan özel tasarlanmış bıçaklar - komodinin üzerine koydum. Vampirler gündüzleri hareket edemezdi ama bu insan hizmetkârlarının saldıramayacağı anlamına gelmezdi. Eğer haydutun bir ya da daha fazla hizmetkârı varsa, onları peşimden gönderecek kadar akli başında olabilirdi. Birini kestikten sonra içerse biraz gümüş zehirlenmesi onu daha sonra öldürmeyi kolaylaştırabilir.

Kapıları ve pencereleri değiştirmeden olabildiğince güvenlikten memnun bir şekilde evi gezdim. Çok güzeldi, dergilerden fırlamış gibiydi. Parke zeminler vardı, tahtalar on iki inç genişliğinde, belki de yerel selvi; tavanda ve yerde karmaşık bir şekilde oyulmuş, beyaz boyalı pervazlar; yemek odası olarak tasarlanmış olabilecek bir odada lambri; duvarlar yumuşak, sessiz renklere boyanmıştı - latte, kirli beyaz, taupe. Büyüleyici antika masalar ve el oyması sandalyeler rahat modern mobilyalarla karışmış, kanepeler ve deri bir uzanma koltuğu eklektik görünümü tamamlamıştı. Ben etrafı keşfederken klima açıldı, yatağın eteğini şişirerek tenimi serinletti. On iki ayak yüksekliğindeki tavanlı odaların her birinin tepesinde vantilatörler dönerek havayı yeniden dağıtıyordu. Asheville yakınlarındaki eski bir evin saçağı altındaki tek odalı küçükük dairemden çok daha güzeldi.

Mutfığa döndüğümde, şarkı söyleyen çaydanlığın altındaki ateşi kapattım ve neredeyse kaynayan suyu porselen demlikteki süzgeçte bulunan çay yapraklarının üzerine döktüm. Çay demlenirken, çocuk evindeki annemin bana öğrettiği şekilde yulaf ezmesi yaptım. Hafif tuzlu suyu kaynatın, tam tahıllı yulaf ezmesini -hazır ya da çabuk olanlardan asla değil- eşit oranda ekleyin ve iyice ısınana kadar karıştırın. Belki bir dakika. Açlığınıza bağlı olarak belki daha az. Bir kaseye boşaltın, şeker ve süt ekleyin. Ye. Düzgün hazırlanmış çayla birlikte.

Ben bir çay züppesiyim. Ustam beni gençken çaylarla ve çay takımlarıyla tanıştırmıştı ve saatler sonra, beni bir hamur haline getirip dövdükten ve bu arada bir şekilde bana bir erkek gibi nasıl dövüşüleceğini öğrettikten sonra çay üzerine bir çalışma yapmışım.

Yirmi altı saattir ayaktaydım ve bitkin düşmüştüm ama yorgunluktan çok açtım, bu yüzden hızlıca yedim ve üç kase yulaf ezmesi koydum. Karnım şişti, tatmin oldum, ancak Canavar'ın tiksintisi ve ot yiyen bir geyik görüntüsü uykulu bir şekilde aklıma geldi. Bunu görmezden gelerek fincanı masaya götürdüm ve şönil bornozu sıktım. Temizdi ve evi benim için kim hazırladıysa onun bıraktığını düşündüm. Ya da belki de önceki kiracı taşınırken unutmuştu. O unutmuştu. Evet. Ev, çağların diğer kokularının üzerine en son erkek kokuyordu.

Yudumladım ve rahatladım, ayaklarım masanın karşısındaki sandalyede, bornozum göğsümden inciklerime kadar kapalıydı. Masa eskiydi, belki de antikaydı, gerçi antika üzerine çalışmamıştım. Belki gelecek yıl. Ya da belki gelecek yıl dillere başlardım; Fransızca, İspanyolca ve Kantonca öğrenmek istiyordum - elbette çay yüzünden Kantonca. Çayı bitirdiğimde -sekiz fincan, dört kupa- her şeyi duruladım ve tencereyi, çaydanlığı ve taş eşyaları kurutma bezinin üzerine koydum. Bornozu yatağın ayak ucuna attım ve yumuşak, hafif kokulu çarşafın arasına girdim.

Uyumadan önce cep telefonunu kulağıma yakın tutarak Molly'yi

aradım. "Koca Kedi!" diye cevap verdi.

"Günaydın Mol," diye mırıldandım, uykunun beni çektiğini hissediyordum. "Kitler nasıl?"

"Kits? Hâlâ Canavar gibi konuşuyorsun. Dün gece avlandın." Belli belirsiz bir evet mırıldandığımda, "Bir şey yakaladın mı?" diye sordu.

"Haydut garip kokuyor. Canavar öldüğünü düşünüyor."

"Vampirler ölmez. Onu yeme Evan," dedi oğluna, hiç vakit kaybetmeden. "Boya kalemleri güzel görünür ama tadı kötüdür. Angie, boya kalemlerini ondan al. Teşekkür . Vampirler ölmez," diye tekrarladı bana.

Gözlerimi kapattım, uyku uzuvlarımı felç edecek kadar yakındı, dünya kararıyordu. "Biliyorum. Tuhaf, ha. Sen ve cadı kardeşlerin Hristiyan sembollerinin vampirleri neden öldürdüğünü henüz çözemediniz mi?"

"Bir ipucu yok, ama bütün aile bakıyor. İlginç bir araştırma." "İyi

geceler, Mol."

"İyi geceler, Koca Kedi."

Öğleden sonra ikide kapıyı çalan birinin sesiyle uyandım. Kendimi kaskatı hissederek yataktan yuvarlandım ve bornozu üzerime çektim. Cep telefonum hâlâ ve bornozun cebine sokmuştum. Yalınayak ön kapıya doğru yürüdüm ve vitraylı pencerenin şeffaf bölmesinden dışarı baktım. Ön sahanlıkta güzel çocuk Joe duruyordu. İlginçti.

Sokağı görebilmek ve kapıyı görüş alanında tutabilmek için belli bir açıyla duruyordu. Çok havalı, tamamen siyah görünümü gitmişti. Üzerinde yıpranmış, beş düğmeli bir kot pantolon, yepyeni olması gereken beyaz bir tişört ve aşınmış, yıpranmış, lekeli, bir zamanlar kahverengi olan deri sandaletler vardı. Güneş gözlükleri hâlâ yüzüne sarılı duruyordu. Burnu bir kez kırılmıştı. Köprücük kemiği boyunca uzanan küçük bir yara izi gömleğin içinde kaybolmuştu. Pazularından birinde bir dövmenin saçaklarını gördüm. Fazla bir şey göremedim ama iyi kalitede bir dövmeydi, kan damlaları gibi kırmızı kürecikleri olan koyu renkli bir şeydi, mürekkebi parlak ve zengindi. Doğu işi olabilir. Tıraş olmamıştı ama bu çirkin görünüm ona yakışıyordu. Neredeyse aynı görünüme sahip olan kanocular -kürekçiler, nehir fareleri- tanıyordum.

Joe sanki beni hissetmiş gibi başını çevirdi ve gözlüklerini çıkardı. Siyah gözleri küçük şeffaf bir camdan bana . Joe silahlı gibi görünmüyordu. Yoldan geçen herkesin görebileceği şekilde ön kapıya gelmişti. Motor sesi duymamıştım ve taze egzoz kokusu da almamıştım. Yürümüş müydü? Yalnızdı. Ben de kapıyı açtım. Sıcak, yapışkan ve ağır bir nemle içeri doldu. "Günaydın," dedim.

Gülümsedi. Gerçekten güzel bir gülümsemeydi, dolgun dudakları ayrılmadan önce daha da genişliyordu, beyaz dişleri görünüyordu, tamamen düz değillerdi ama alt kısımları düzensizdi. Alt dudağına bastıran eğik dişlerinde beklenmedik bir çekicilik vardı. Gözleri bir anda

Yüzümü vücudumdan aşağıya indirip yavaş bir takdirle tekrar yukarı kaldırdım. "Aslında öğleden sonra," dedi.

Başımı salladım ve saçlarım öne düştü, yarım topuz şeklinde düğümlenmişti, boncuksuzdu. Yer değiştirmeden önce taş ve plastik boncukları çıkarmayı unutmuştum. Hay aksi. Şimdi onları topraktan toplamam gerekecekti. "Demek öyle," dedim.

"Dün gece burada değildin." Cevap vermeyince, "Kapıyı çaldım. Etrafta yürüdüm. Bisiklet arkadaydı, kapıdan görebiliyordum. Ama ne ışıklar yanıyordu, ne de bir ses ya da hareket belirtisi vardı. Burada değildin."

Bu bir soru değildi, bu yüzden cevap vermedim; tam olarak bir suçlama değildi, ama yakındı. Bu Joe bana gereğinden fazla ilgi gösteriyordu ve ben de bunun nedenini merak ediyordum. Dün yanından geçerken bana ilk görüşte aşık olmadığından oldukça emindim. Küçük bir gülümsemeye izin verdim ve o devam etti, gözlerinde şimdi bir eğlence ipucu vardı.

"Tom'a sorduğumda Katie'nin tüm güvenlik kameralarını devre dışı bıraktığını söyledi. Hem de sekiz dakika içinde." Troll'ü tanıyordu. Daha da ilginç. Kaşlarımı çattım, eğlencesi arttı ve "Tom ona bir lakap taktığını söyledi ama ne olduğunu söylemedi" dedi.

"Beni uykumdan uyandırmakla bir şey mi demek istiyorsun?" diye sordum.

"Evet. Geç bir öğle yemeğine çıkalım. Tanıştırmak için Tom'u arayabilirsin. uyarayım. Sana sorunlu olduğumu söyleyecektir."

Kalçamı kapıya dayadım ve düşündüm. Her kimse Troll'ü tanıyordu, bu da onu yerel bir çocuk yapıyordu; yerel bağlantıları ve bağlantıları olan birine ihtiyacım vardı ve soruşturmada kaynak geliştirmeye başlamak için çok erken değildi. Görünüşü ve ukala tavırlarıyla, yanlış yerlerde bağlantıları olan kötü bir çocuk olduğunu düşündüm, bu da onu bu iş için mükemmel yapıyordu. Ve kötü çocukların bile yemek yemesi gerekir. "Aklında ne var?"

"Kerevit, hush puppies, bira. İsterseniz salatalar," diye ekledi, ama sanki salatalar sonradan düşünülmüş gibiydi. Kızlar sevdiği için eklediği bir şeydi.

"Hiç kerevit yemedim."

"Yani?" Kelimeyi uzattı, bekledi. "Bir

adın var mı?"

"Rick LaFleur."

"Yürüyerek mi,

bisikletle mi?"

"Yürüyün. Sana mahalleyi göstereceğim. Ya da bir kısmını."

Dün gece Quarter'ı görmüştüm ama yine de başımı salladım. "Ben giyineyim." Kapıyı ittim ve Joe'nun eli kapıyı yakalayıp iki santim açık tuttu. Dövmenin daha fazlasını görebiliyordum, kanlı kürelerin hemen üzerindeki dört noktayı. Diğer omzunda da başka bir dövme vardı. Siyah ve gri.

"Beni içeri davet etmeyecek misin?"

"Hayır."

"Biraz açık , değil mi? İyi. Ne kadar "

"En fazla on dakika." Rick'in kaşları inançsızlıkla kalktı. Bu kez kapıyı ittiğimde tutmaya çalışmadı. Parmaklarını tutmak istemiş olmalıydı.

Katie'nin telefonunu aradım ve kulağa uyuklu gelen bir kadın cevap verince Tom'u sordum. Rick'in söz verdiği gibi, Troll ona bela dedi, ama sonra daha fazlasını önerdi. Rick LaFleur onun yeğeniydi, iyi bir çocukken kötü yola düşmüştü. Tulane'e gitmiş, diplomasını almış, sonra da bir pislik için kiralık kas gücü olarak çalışmaya başlamıştı. Yeni patronu vergi dolandırıcılığından hapse girince Rick tuhaf işler yapmaya başladı: gayri resmi güvenlik, koruma işleri, zorbalık işleri ve özellikle Katie olmak üzere vampir topluluğu için bazı düşük seviyeli güvenlik işleri. İnsanları tanıyordu. Genellikle haydutlar ve hırsızlar tarafından geliştirilen yeteneklere sahipti. İhtiyaçlarım için mükemmeldi. Troll, Rick'ten uzak durmamı önerdi. Ona tavsiyesini dikkate alacağımı söyledim.

Telefonu kapattıktan sonra dişlerimi ve saçlarımı fırçaladım ve dört dakika içinde dünkü kot pantolonumu, atletimi ve bir çift sandaletimi giydim. Silah yok. Güpegündüz olmaz. Bu sıcakta olmaz. Bir ruj sürdüm. Kırmızı. Bir çeşit savaş boyası.

Kapıyı açtım ve arkamdan çekerek kapattım, kilitledim. Boş verandada dururken Rick'i sokağın karşısında gördüm. Bisikleti alçak bir ağacın gölgesindeydi ve onu ağacın gövdesine zincirliyordu. Şaşkınlıkla durdu, anahtarlarını savurdu ve yakalayıp cebine soktu. Lenslerin arkasından gözlerini göremiyordum ama beni tekrar süzdüğünden emindim.

Saçımı geriye doğru çektim ve at kuyruğu yaptım. Uçları kalçalarımın altına , nemde kıvrılıyor, bükülüyordu. Düz siyah saçlarım vardı. Kıvrılmazdı. Hiç kıvrılmazdı. Örgüleri taradıktan sonra bile. Şu ana kadar. Gün ıslak ve sıcaktı. Hiç hissetmediğim kadar sıcaktı. Ve tam yaz bile değildi.

Midem guruldadı. Güneş gözlüklerimi takıp sokağa adım attım ve onunla yarı yolda buluştum. "Rick, büyük amcan senin gerçekleştirmemiş bir potansiyel ve bilgi ile dolu olduğunu söyledi," dedim.

Açık sözlü tavrımla eğlenerek yarım bir sırıtış attı. "Ailemizin adını lekeliyor," diye kabul etti. "Ve sen de Jane Yellowrock'sın. Şehir dışından gelen yetenek."

"Sohbet etmek istiyorsan, bunu klimalı ve biralı bir yerde yapalım."

Rick seksi küçük dişini göstererek güldü ve bir karnaval çığırtkanı gibi abartılı bir eğilme hareketiyle kaldırımı işaret etti. Güzel kokuyordu; sıcak, erkek teri ve Fildişi sabunu gibi hafif bir koku. Boynunun yan tarafını ve kulağının arkasını koklama isteğime karşı koydum ama içimde yükselen ve bir post gibi tenimi iten açlık hissine karşı hiçbir şey yapamadım. Canavarın açlığı, Canavarın doğası. İç çektim. Canavar çiftleşmemi istiyordu. Bu konuda oldukça ısrarcı olmaya başlamıştı, tıpkı kızının yuva kurmasını, evlenmesini ve çocuk sahibi olmasını isteyen bir anne gibi. Dişleri ve pençeleri olan bir anne imajı. Bu dolunayda, Canavar yüzeye daha yakinken ve kontrol etmesi daha zorken mi? Tam bir kaltak olacaktı.

Bilgi almak için onu sıkıştırmak için çok erkendi, bu yüzden beş blokluk yürüyüş boyunca hava durumu, bisikletler ve müzik hakkında sohbet ettik - Joe diğer şeylerin yanı sıra birkaç yerel grupta saksafon çaldığından bahsetti. Birbirimizi tanımak için yaptığımız sıradan bir sohbetti ve sonunda nehir kenarındaki bir batakhaneye girdik, sağda bir bar ve solda kırmızı deri döşemeli kabinleri olan uzun ve dar bir oda. Joe'nun seçimini merak ederdim, ancak mekan iş botları giyen şehirli mavi yakalı çalışanlardan takım elbiseli erkek ve kadınlara kadar her şeyle doluydu. Bankacı tipler. Belki birkaç müzisyen. Bazılarının üzerinde ot kokusu vardı. Ve uzak köşede üç polis oturuyordu. Polisler bir lokantayı seviyorsa, yemeklerin iyi olduğunu öğrenmiştim.

Çimento zemin bir zamanlar kırmızıya boyanmıştı, köşeler dışında boya aşınmıştı; duvarlar güneşten solmuş ve neme bulanmış bir gece yarısıydı. Bar, içinde parıltılar olan siyah, yontulmuş Formika'ydı ve barın arkasındaki duvar boyunca karanlık bir ayna uzanıyordu. Aynanın önündeki kirli cam raflar milyonlarca içki şişesiyle doluydu; bazılarının etiketleri kıvrılmıştı ve tozla kaplıydı. Yeşil taş kakmalı sapları ve keskin bıçaklarıyla güzel bir yemek bıçağı seti, açık, kadife kaplı bir tepsinin içinde, tepedeki ışıklarda parlıyordu.

Dün gece keşfettiğim gibi müzik yoktu, bu da Quarter için garipti. Ama burada insanlar konuşuyordu. Bir düzine sohbet, yemek kokularıyla birlikte havaya karışıyordu. Dükkân mis gibi bira buharı, yağ ve hâlâ tuz ve deniz kokacak kadar taze deniz ürünleri kokuyordu.

Tezgâhın arkasındaki siyah adam bembeyaz bir ceket giyiyor, uzun bir şef şapkası takıyor ve gülümsüyordu. Sadece iki boş yuvarlak koltuğun önündeki bara vurdu ve acı sos, ketçap ve tartar sos dolu küçük plastik kaseleri uzattı. Joe-Rick ve ben gösterilen yerlere oturduk. Aşçı tek kelime etmedi, sadece yağları emmesi için gazete kağıtlarıyla kaplı kırmızı plastik sepetlere yemek koymaya başladı. Sıcak soğan halkaları, hush puppies ve golf topu büyüklüğünde yuvarlak kızarmış toplardan oluşan sepetleri önümüze itti; cennet gibi kokuyordu.

Haşlanmış bir köpek yavrusunu ağzıma attım ve yanan ağzımı soğutmak için hava emerek ısırdım. Zevkle inledim. Baharatlı, kızarmış mısır ekmeği ve haşlanan dudaklarımın arasından "Bu çok güzel," dedim. "İyiden de iyi. Harika." Tezgâhın arkasındaki adam yine sormadan önümüze kehribar rengi, köpüklü birayla dolu iki kupa koydu. Ağzımı soğutmak için hızlıca içtim ve soğan halkalarını denedim. Onlar da kızartılmıştı, bira yağıyla kaplanmıştı ve

Sanki Tanrı onları kendi mutfağında yapmış gibi çıtırdıyordu. Son olarak bilinmeyen kızarmış topları denedim ve kabuğunu ısırarak yüksek baharatlı, kıyılmış domuz eti ve pilavı yedim.

"Boudin, işte burada," dedi aşçı. "Güzel, değil mi?"

Çiğnerken aşçıya "Aşık oldum," dedim. "Eğer evli değilseniz, lütfen bunu bir evlenme teklifi olarak kabul edin."

Gülümsedi, yüzü derin, karanlık yarıklara dönüştü ve bir insanda gördüğüm en büyük beyaz dişler ortaya çıktı. Cajun aksanı olduğunu tahmin ettiğim bir sesle, "Senin kız, ondan hoşlanıyorum, gerçekten, Ricky-bo," dedi. Bana baktı, gözlerinde bir pırıltı vardı. "Ama ona benim Marlene'imden bahsetmelisin. Yeni bir müşterinin temiz, pırıl pırıl zeminimde kanaması hoşuma gitmiyor."

Rick, yüzünde yarım bir sırıtışla, iki dirseğini bara dayamış, bir elinde sus köpeği, diğerinde bira bardağı oturuyordu. Gözlerini bana dikti. "Marlene onun karısı. İki yüz elli kiloluk kıskanç, tehlikeli bir kadın."

"Ve güzel," dedi adam. "Güzelliği unutma, sen."

"Rick de aynı fikirdeydi. "Dans pistindeki erimiş lav gibi. Erkeklerin onu izlerken inlemesine neden oluyor. Ama kalçasına bağlanmış on dört santimlik bir bıçak taşıyor. Jartiyerin içinde."

"Kıskanç," dedi aşçı tekrar, çelik hasır bir sepeti sıcak yağ fıçısının içine kaydırırken, şef şapkası bir tarafa eğikti. "Ölümcül, evet."

Rick, "Geçen yıl burada bir kadını öldürdü," dedi. Bir metre ötedeki zemini işaret etti. "Kadın onunla flört etmeye çalıştı. Orada öldü."

Sonunda benimle dalga geçildiğini fark ederek ağzıma bir soğan halkası daha attım ve çıtırdatırken, "Onu arka tarafa gömdünüz sanırım? Dolunayın altında mı? İlahiler ve davullar?"

"Bir ağacın altında," dedi adam gülerek. "Marlene cenaze evinden ona güzel bir taş buldu. Üzerinde, 'Burada yatan aptal kadın erkeğimi oyalıyormuş' yazıyor. " Bir elini kuruladı ve barın üzerine koydu. "Antoine."

"Jane," dedim parmaklarımdaki yağı silerken.

Rick, "Antoine hiçbir yüzü ya da müşteriyi unutmaz," dedi. "Ve bu şehir hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyor."

"Kullanışlı," dedim. Elini tuttum. Büyük, uzun parmaklı ve pürüzsüzdü ve onu kavradığımda dünya gibiydi. Uzun bir sürüşten sonra büyük bir bisiklet gibi, enerjiler

Sıcak bir şekilde pompalanıyor, yuvarlanmaya hazır, ama neredeyse sıfıra iniyor. Motor durduğunda sessizlik, neredeyse motor kadar gürültülü bir sessizlik, gümbür gümbür ve kaverno. Antoine bana baktı. Ben de ona baktım.

Avuç içi güçle karıncalanıyordu, dikenli ve keskin, derisinin hemen altında akan statik elektrik gibi. Molly'ninki gibi cadı gücüydü ama hemen edebileceğim bir şekilde farklıydı. Gözbebekleri genişledi, dudakları aralandı. Aramızda bir şey geçti. Bir an... bir şey. *Kahretsin. Bu da ne böyle?* Tehlikede olmadığım sürece Beast'i düşüncelerimde nadiren hissedirdim ama o aniden tetikteydi, büzülmüştü, karnı aşağıdaydı, pençeleri ruhumu uyarıyordu.

Antoine'ın tutuşu sıkılaştı. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Bayan Jane," dedi resmi bir şekilde.

Dikenli güç koluma doğru ilerledi, araştırıyordu. Beast öksürdü, ses zihnimin derinliklerinde bir uyarı gibiydi. Antoine sanki onu duymuş gibi şaşkınlıkla başını eğdi. "Ben de, Bay Antoine," diye yalan söyledim, dudaklarım karıncalanmıştı, neredeyse acı veriyordu, çünkü arayış gücüne direniyordum. Onu engellemek için yaptığım cılız girişimin etrafından dolaştı. Canavar bir pençesini uzattı ve içimde yükselen enerjinin üzerine koydu. Akımın üzerine bastırdı. Ve hissi durdurdu.

"Aynı şekilde," diye tekrarladım. Elimi bıraktı ve her neyse kırdı. Dünya gürültülü ve şamatalı bir şekilde içeri çöktü. Bir soğan halkası aldım ve yedim, ama tadı artık tatsızdı, metalik, hafif acıydı. Birayı yudumladım. Tuhaf tat, mayalı, turbalı birayla yıkandı.

"Ne zaman istersen gel," dedi Antoine. Başımı kaldırıp gözlerine baktım. Sözlerinden daha fazla şey söylüyor gibiydiler. "Bazen geceleri müzik ve dans da olur."

"Sokağa dökülüyor," dedi Rick. "Eğer dans etmeyi

seviyorsan." Dans etmeyi severdim. Ama belki burada değil.

Elimi tuttuğu anlar dışında, Antoine sohbet ederken bir yandan da çalışıyordu. Rick'le benim aramdaki barın üzerine bahçe kovaı gibi bir kova yerleştirdi. Bira ve deniz aromalı buhar kıvrıldı, biber ve baharatlarla sıcaktı. Rick elini uzattı, kırmızı kabuğu kıvrılmış bir kerevit çıkardı. Kabuklu hayvanın canlı canlı kaynayan biranın içine atıldığından oldukça emindim.

Antoine'a baktım, içimi araştırmaya çalışan güçten hiçbir şey göremiyordum. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim ve adamın güler yüzü hiçbir şey olmadığını ima ediyor gibiydi. O masum rolü yapabiliyorsa, ben de kesinlikle aptal rolü yapabilirdim. Ama elimi tutarken Beast hakkında ne anladığını merak ediyordum. Düşünceli bir halde bir sus köpeği daha yedim. Beni buraya Rick getirmişti. Antoine'ın beni okumasını istemişti. Bunun beni kızdırıp kızdırmadığına karar vermeye çalıştım.

Rick loş aynada gözlerime baktı ve sanki bir gösteri yapıyormuş gibi iki santim uzunluğunda bir kereviti havaya kaldırdı. Yüzünde bir kahkaha tınısı ve sıcak bir ifade vardı.

Eğer gerçekse, benimle ilgileniyordu. Bir erkeğin gözlerinde o bakışı görmeyeli uzun zaman olmuştu. Belki de güvenlik işine girdiğimde Jack'le tanıştığımдан beri. Pek çok erkek kendilerini bir köşeye fırlatıp ezebilecek bir kızla çıkmak istemezdi. Korunmaya ihtiyacım yoktu ve erkekler bunu hissediyor gibiydi. Bu birçoğunu rahatsız ediyordu.

Ve... rahibe olmasam da, flört dünyasında fırtına gibi esmiyordum. Aynı anda birkaç erkekle yatağa girip çıkan arkadaşlarım vardı ama ben tek kişilik kadındım. Şimdiye kadar öyleydim. Ve o adam da uzun zaman önce gitmişti. Okumaya kızmamaya karar verdim. En azından şimdilik.

Uygun kerevit yeme protokolünü öğrenmek için Rick'in kabuğu gövdeden, kuyruğun hemen üstünden ayırmasını ve eti çıkarmasını izledim. Ağız dolusu deniz ürününü yedi ve sonra iki parça çamur böceği kabuğuyla beni selamladı. Bir başkasının "Şeref" diyebileceği gibi, "Kafayı em," dedi ve kafa kısmını emdi. Sıvı bir höpürtü duydum. Rick dudaklarını şapırdattı ve bir kerevit daha aldı. Omuz silktim ve onun yaptığı gibi kabuklu deniz hayvanını parçaladım, acı biber, sarımsak ve soğanla baharatlı hale gelen eti yedim ve bira içtim. Güzel. Gerçekten güzeldi. Sonra Rick'in yaptığı gibi kafasını emdim ve baharatlar ağzımda patladı.

Yüzümdeki ifadeye güldü ve "Sana söylemeyi unuttum. Baharatlar kafa boşluğunda yoğunlaşıyor gibi görünüyor."

"Şaka yapmıyorum," diye başardım, yarı boğulurcasına . "Unutmuşsun."

Antoine Rick'le birlikte güldü. "Bu çocuk buraya yirmi yıldır geliyor. Hep unuttur."

BÖLÜM 4

Beni çok korkutuyorsun.

Yemekten sonra, karnım şişmiş ve Antoine hakkındaki içgüdülerim gurme tatmininin altında ezilmiş bir halde, Rick ve ben nehir boyunca beton bir tahta üzerinde yürüdük. Sıcaktan terleyen bir müzisyen gölgelik bir alanda yavaşça sallanıyor ve bariton saksafon çalıyordu. Caz notaları yakındaki Mississippi gibi alçak ve inişli çıkışlıydı, melodi duygulu ve ağlamaklıydı. Ayaklarının dibindeki açık saksafon kutusuna bir beşlik attım ve dinlemek için durduk. Melodiden sonra yolumuza devam ettik, müzisyen bize başıyla selam verdi ve başka bir melodiye başladı, derin notalar bizi yürüyüş boyunca takip etti.

Hava sıcak ve ıslaktı, gömleğim tenime yapışmış gibiydi, kot pantolonum nemlenmişti; yine de tuhaf bir şekilde rahatlatıcı bir duyguydu, yüzdükten ve güneşte tembel bir saat geçirdikten sonra post gibi. Sosyal etkileşimde iyi değildim; aslında bu konuda tamamen berbattım, ama Rick'in varlığı öğleden sonrayı sosyal, arkadaşça hissettirdi - iyi görünümlü bir adam, iyi bir yemek... Ama iş iştir ve Rick LaFleur'ün araştırmamda yardımcı mı olacağını yoksa sadece dikkat dağıtıcı mı olacağını görmek için uygun bir zaman olduğunu düşündüm. Onun yerel bilgisinden ve bağlantılarından yararlanmak istiyordum ve bu, onunla iş dışı bir şekilde ilgilenmenin önüne geçiyordu. Ya da kendime öyle söyledim.

Hafif bir tonda konuşmaya çalışarak, "Ee, kötü çocuk, ailemizin adını lekeliyorsun. Neden evime gelip beni Antoine'ın lezzetleriyle tanıştırdığını söylemek ister ? Beni sokakta görüp ilk görüşte aşık olduğun için olmadığını tahmin ediyorum."

Karanlık camların bana bir kez baktı ve bir şeyler düşündüğünü neredeyse hissedebiliyordum. Başparmaklarını kot pantolonunun ceplerine bir sonuca vardığını anladım. Gözlüklerinin üstünden bana bir bakış attı, başı aşağı eğik, gözleri yukarı eğik, düşünüyordu. Bu iyi prova edilmiş bir hareketti ve benim oyun-darımı harekete geçirdi. Joe bir oyuncuydu. Bunun farkına varmak şaşırtıcı derecede hayal kırıklığı yaratmıştı.

"Birlikte çalışıp çalışamayacağımızı görmek için seni öğle yemeğine davet ettim." Sözlerini düşünerek dudaklarını büzdü. "Ama sende beni rahatsız eden bir şey var."

Bir gülümsemenin izin verdim, içinde bir parça alay görmesine izin verdim, ama onunla mı yoksa kendimle mi alay ettiğime karar verecek kadar değil.

"Size söylemeliyim bayan, beni çok korkutuyorsunuz ve nedenini bilmiyorum. Ve Antoine'ı da korkuttunuz. Bunu gözlerinde gördüm." İfadesini gizlemek için yerine itti. "Antoine'ı *hiçbir şey* korkutamaz."

Hafif tonumu korudum. "Pantolonun hâlâ üzerinde. Antoine hâlâ hayatta. Silahsızım. Kimseyi öldürmedim ve yemedim. Buralarda." Gülümsememin biraz bükülmesine izin verdim ve ekledim, "Henüz." Rick kıkırdadı. "Peki ben neden korkutucuyum?" Bitirdim.

"Keşke bilseydim. Cadı mısın?"

"Cadı değil," dedim, "hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Öyle *hissetmiyorsun*" -düşündü ve birkaç kelimeyi bir kenara bıraktı- "öyle *hissetmiyorsun*. Ama hanımefendi, siz insan değilsiniz." Bu bir soru değildi. Daha çok bir suçlama niteliğindeydi. Ve gerçeğe çok yakındı.

Topuklarımın üzerinde döndüm ve nehrin aşağısına doğru ilerledim. "Davetiniz ve Antoine ile tanıştırdığınız için teşekkürler." Yemek için teşekkür etmedim çünkü kendi yemeğimi kendim ödemiştım.

"Hey, hey, hey. Kızıp kaçma."

Arkamı döndüm, beton tahta kaldırımında geriye doğru yürüdüm ve gözlerimi görebilmesi için gözlüklerimi çıkardım. "Ben *kaçmıyorum*. Kızgın da değilim. Ben sadece oyun oynamayı seven bir kız değilim. Dün gece evimi izledin, puro içtin, sokağın karşısındaki verandada saklandın." Kaşları kalktı ve gözlüklerini de çıkardı. Bu sadece kibarlıktı ve onu biraz daha nazik bir şekilde görmemi sağladı. Sadece birazcık. "Yarı suçlamalarda bulunuyorsun ve soruların etrafında dans ediyorsun, ama , sadece ne yapacağımı görmek için dürtüyorsun. Beni bir tür cadı büyüüne sahip olan bir arkadaşına götürüp beni *okumasını* sağlıyorsun" -buna duyduğum öfkenin bir kısmının ortaya çıkmasına izin verdim- "bu da beni sinirlendiriyor. Yani, gördüğünüz gibi, kızgın değilim. Sadece zamanımı değerlendirecek daha iyi şeylerim var."

"Ve işte tam burada" -işaret parmağını bir şey anlatır gibi kaldırdı- "beni senin hakkında korkutan şey bu." Durup kaşlarını kaldırdığımda, ellerim kalçalarımın, sıcağın terlemiş bir halde, "Başka bir kadın on dakika boyunca beni deli olmadığına ikna etmeye çalıştı. Öyle olsa bile. Ya sen? Sen sadece beni azarlıyorsun. Bir yandan da yürüyüp gidiyorsun. Sakin ve soğukkanlı bir şekilde. Ve bayan, kızlar genelde benden öylece uzaklaşmazlar."

Gülümsemem sertleşti ve tekrar yürümeye başladım, geriye doğru, terli sıcakta bir banka oturan bir çiftin farkındaydım, gençler gibi sarmaş dolaş olmasalardı bizi duyabilecek kadar yakındı. Umursadığımdan değil. "Maço gururu mu?" Uzaktan daha yüksek sesle sordum.

"Gerçek."

Bunun doğru olduğunu düşündüm. Kadınlar muhtemelen ona akın ediyor, sinek kuşları gibi etrafında dolanıyordu. Antoine's'da kadın polisin bile ona bakışlarını fark etmişim, ilgili ve istekliydi. Güzel ve düzgün biriydi. Ama ben açık sözlülüğü yumuşak oyunculuğa tercih ederdim. Her zaman.

"Ben çoğu kadın gibi değilim," dedim daha yüksek sesle, aramızdaki mesafeyi kapatmak için.

"Bunu biliyorum. Yaşamak için haydut vampirleri öldürüyorsun. Sen, bir cadı ve bir polis, bütün bir kan ailesini alaşağı ettiniz. Ve polis öldü." Geriye doğru yürümeyi bıraktım. Çift "öldü" kelimesine baktı ve bana odaklandı. Göz kırptı. İşlerine geri döndüler.

Rick sesini alçaltarak bana doğru yürümeye başladı. "Sen ve cadı, boynunuzda o yara iziyle yarı ölü bir halde dışarı . Ama o zamanlar beş santim genişliğindeydi, kırmızı ve kabarıktı, yepyenydi. Videoyu gördüm. Ama madene girdiğinde sende yoktu. Seni tanıyanlara sordum."

Lanet olası internet. Dağlarda kamp yapan bir üniversite öğrencisi, Molly ile beni madenden çıkarken görmüştü, şafak ışığında, ikimiz de kanlar içindeydik, ben Brax'ı, Paul Braxton'ı omzumda taşıyordum. Ya da ondan geriye kalanları. Genç bir haydut vampir onu öldürmüştü.

Rick bana doğru ilerledi, adımları sanki vahşi bir hayvana yaklaşıyormuş gibi ölçülü ve dikkatliydi. Gerildim ve durmadan önce bir adım daha geri attım. O da yavaşladı. Kasıtlı olarak yumruklarımı gevşettim, sakinleştirici bir nefes aldım, Canavar'ın uyanık olduğunu biliyordum. Herhangi bir tehditle karşılaştığımda her zaman uyanırdı ve gözlerimin içinden dışarı baktığını hissedebiliyordum, yoğun ve sıkı bir şekilde toplanmış, tehlikeye hazır. Onu ölümcül bir uyanıklığa getirmek istemediğim için yavaş bir nefes aldım. Ama ölümcül bir sessizliğe bürünmüştü. Rick tam durdu, gözleri sabit ve sakindi. Beni inceliyordu. Canavar da onu inceledi.

Kampçı çocuk, kana doymuş iki kadının madenden çıktığını gördüğünde dijital kamerasıyla kısa bir video çekmişti. Yüzüme zoom yapmıştı, tuhaf kehribar rengi gözlerim parlıyor gibiydi, bu etkiyi altın rengi gün doğumuna bağlamıştı. Başka ne olabilirdi ki, değil mi? Ama o Beast'ti. Ve şu anda gözlerimin içine baktığını biliyordum.

Haydut vampirin tüm kan ailesinin madende öldürüldüğü haberi yayıldığında, kameraman para kazanacağını anlamış ve görüntüleri YouTube'da yayınlamıştı. Molly ve ben de ünlü olmuştuk. Yaşasın.

Rick mırıltılı bir sesle, "Sadece altı ay sonra, o dört inç genişliğindeki yara izi neredeyse yok oldu," dedi. Parmağını kaldırdı ve bana doğru yükselişini izledim, bir tehdit değildi, gerçekten değildi. Yine de gerildim. Köprücük kemiğimin üzerindeki yara izini takip etti, daha ince çapraz çizgili ince beyaz çizgiler, pençelerin ve vampir dişlerinin kanıtı, parmağı yavaş ve narin, sanki vahşi bir kuşun kanat tüylerini takip ediyormuş gibi. "Boynunun yarısından fazlasını dolaşıyor," dedi, adamın misk kokusunu alabileceğim kadar yaklaşarak, "boynunun yarısından fazlasını dolaşıyor."

Harika kokuyordu. Terli, hafif bira, baharatlı ve... etli. Ve çok erkek. Canavar kesinlikle ilgileniyordu. Ama artık savunma modunda değildi. Karnımdaki ısı titredi, sertçe kenetlendi.

"Bir şey boğazını çalıştı," dedi, parmakları tenimde tüy kadar hafifti. "Seni emip kurutmaya çalıştı. Ve neredeyse başarıyordu. Ve sen iyileştin. Hızlıca."

Geri adım attım, her ayağımı kaldırıp indirdim, merkezde ve dengede durdum. Canavar içimde yükseldi, toplandı. Sınırdaydım -neyin sınırındaydım, emin değildim- ama içimden bir ses adamı kıştırmak, hırlamak ve yere sermek istiyordu. Ya onu yaralamak ya da kaçmak. Böylece beni kovalayacaktı. "Molly beni mağarada iyileştirdi," dedim yalanımıza sadık kalarak. "O yaptı-"

"Dolunayda değil. Arkadaşın Molly iyi bir ay cadısı ama onun yeteneği toprak cadısı olmak, otlar ve bir şeyler yetiştirmek. Ve ölü şeyler, bu yüzden seninle ve Paul Braxton'la birlikte kan ailesinin peşine . Araştırmamı yaptım. Ölü şeyleri hissedebiliyor. Gündüz uyuyan vampirler gibi." Başını salladı, hâlâ yavaşça hareket ediyordu, gözleri benimkilere dikilmişti. Bakışlarıyla beni sabit tutuyordu. *Baskın davranış. Çiftleşme davranışı.* Canavar sevdi.

"Hayır," dedi. Sanki düşüncelerimi duymuş gibi bir şok hissettim. Ama sözlerini ölçülü ve bilinçli bir şekilde sürdürdü. "Seni iyileştirmedi. Yeraltında, gerçekte ölü vampirlerle çevrili bir yerde olmaz." Evet, bu Joe ev ödevini iyi yapmış. *Tehlikeliydi.*

Omuzlarındaki gerginliği fark etmeden önce hareketini hissettim, eli bir pençe oluşturuyordu. Boynumu yumruğunun içine almak için. Ben engelledim. Sağ kolunu kaldırdı. Vücuda doğru. Yumruk saat yönünde hareket ediyordu. Ön kolum onun koluna çarptı. Yanına doğru hızlı bir adım attım. Ayağım sağ bacağının arkasındaydı. İttim. Yere düştüğünde, hareketi bitirdim. Solar pleksusuna sert bir darbe indirdim. Belki bir saniyelik bir hareket. Homurdanarak nefesi kesildi. Acı onu soldurdu, sonra da kızarttı.

Uzaklaştım. Kalp atışlarım hızlanmamıştı bile.

Arkama dönüp baktığımda Rick dizlerinin üzerine çökmüş, ortasını tutuyor, canı yanıyormuş gibi, henüz nefesini tutamamış gibi hareket . Hayır. Rick değil. İsmi olan bir adam değil. Joe.

baktı. Ve güldü. Güluşü canımı yaktı; yüzündeki acıyı görebiliyordum. Ama güldü. *Eğlenceli*, diye düşündü Beast bana. Dudaklarımı büktüm. "Pek sayılmaz," diye mırıldandım. "On dolarına bahse girerim ki geri dönmeyecek."

Jane beş dolardan fazla öldüremez. Ama ben . Beast bir geyikle ziyafet çektiği anıyı paylaştı, geyiğin boynuzları gözünün önünde duruyordu. Geyik iki yüz kiloydu, kendisinden seksen kilo daha büyüktü. Kanı sıcaktı, eti o kadar lezzet doluydu ki ağzımdaki suları akıtıyordu.

"Gösteriş," diye mırıldandım Beast'e. Kendime. İkimiz de yolumuza devam ettik, Beast ve benim yapabildiğimiz tek mizah türünü paylaşıyorduk. Kan sporu mizahı.

Yan bahçeden çıktığımda Rick'in motoru gitmişti, sağ örgülerim arkamdan akıyor, boncuklar řıngırđıyor, başım kaskın içinde bunalıyor, motor ağır ve güçlü bir mırıltıyla gürlüyordu. Motosikletim bir Bitsa. Bitsa şöyle, Bitsa böyle. Çoğunlukla iki 1950 Harley-Davidson FL pan/shovel motosikletin parçaları, modifiye edilmiş, showroom mükemmelliğine göre restore edilmemiş. Bisiklet yanardöner, metal pullu, inci koyu deniz mavisi; benzin deposu boyunca, seleden yükselen, bacaklarımın arasında, sanki tutamakları tutup devrilmek için uzanmış gibi kıvrık pençeleri olan dağ aslanı ön ayaklarının siyah gölgeleri . Ve belli bir ışıkta, bir

pençelerdeki yakut kanın küçük lekelerini görebilirsiniz. Bu özel, türünün tek örneği bir iş: boya rengi, sanat eseri ve motosikletin kendisi.

Çok kârlı olan son işimden sonra ulaşım aracı aramak, yiyecek aramaya benziyordu ve tehlike tehdidi dışında bilinçli düşüncelerime nadiren giren Canavar, altı ay önce aramaya başladığımda uyandı ve tüm arayış boyunca etrafta dolandı. Canavar'ımın araçlar hakkında çok özel fikirleri vardı. Bir araba ya da kamyon almama izin vermemiştii ve ona gözetleme için uygun bir minivan gösterdiğimde sadece tükürmüştü. Ancak Kuzey Carolina, Charlotte'daki bir hurdalıkta paslanmış ve parçalanmış bisikletleri ilk gördüğünde onaylamıştı.

On yıl boyunca Charlotte NASCAR mağazasında motor/şasi üreticisi olarak çalışmış olan Harley ustası Jacob, bir tamirciden çok bir Zen Harley rahibiydi. Bitsa'yı yeniden inşa etmekten çok, onu ancak usta bir tamircinin hayal edebileceği mükemmellikte yeniden diriltmişti. Dışarıdan bakıldığında hala basit bir pan/shovel'di ama güvenilir, az bakım gerektiren, sessiz çalışan Mikuni HSR42 karbüratör ve hidrolik kaldırıcılar gibi modern güncellemelerle rüya gibi bir motosiklet olmuştu. Bitsa için sadece bir kez tartışmıştık. Jacob elektronik bir kontak takmak istemişti ama anahtarlar pısrıklar içindir. Bitsa'nın eski moda bir tekme marşı vardı ve hep öyle kalacaktı.

Caddeden aşağı yuvarlandık, motorun kükremesi, Beast'in çığlığının onunkini duyurup sahipleneceği kadar bizim bölgemizi sahipleniyordu. Onun çığlığı, kükreme değil. Afrika aslanları kükrer, panterler kükremez. *Puma*, puma, panter, katamount, çığırtkan, şeytan kedisi, gümüş aslan, dağ aslanı ve Kuzey Amerika kara panteri, hepsi tek bir canavara atıfta bulunur: *Puma concolor* - bir zamanlar Kuzey Amerika kıtasındaki en geniş alana yayılmış memeli ve insan dışındaki günümüzün en büyük üç yırtıcısından biri. Ne kadar vahşi olurlarsa olsunlar, pumalar kükremezler. Çığlık atarlar, keserler, hırlarlar, mırıldanırlar, miyavlarlar, tükürürler ve tiz tıslamalar çıkarırlar ve yavruları annelerini çağırarak için yüksek sesli, cıvı cıvı ısıklar çıkarırlar ama kükremezler. Beast, kükreme yeteneğinin çok abartıldığını ve beyaz avcıyı ve silahlarını çekebileceğini düşünüyor. Sessiz ve ölümcül olmak, avı korkutmak için çığlık atmak daha iyidir. Daha fazlasına ihtiyacı yoktu. Ama motorun kükremesini seviyordu. Anla işte.

Muhtemelen sakın kalacaktır - günde yaklaşık on altı saat uyur - çünkü alışveriş, yırtıcı olsa da, avlanma içgüdülerini uyandıracak kadar kanlı değildi. Bu sıcakta ve nemde hayatta kalabilmek için daha serin kıyafetlere ihtiyacım vardı. Sıcaklık doksanların ortasına ulaşmıştı ve haftanın ilerleyen günlerinde daha sıcak bir hava bekleniyordu. Ayrıca protein ihtiyacımı karşılayacak kasapla da buluşmam gerekiyordu. On günlük ikramiyeyi karşılamak için Beast ve ben her gün yer değiştiriyor olabilirdik, gidiş-dönüş bileti, eti zorunlu kılıyordu. Günde beş ila on kilo taze et ve yarım kutu yulaf ezmesi ve bu sadece iki vardiya - yenilenmek içindi. Eğer savaşmak ya da koşmak zorunda kalırsam çok daha fazla kaloriye ihtiyacım olacaktı.

Mahalle'den çıkıp Charles Caddesi'nden aşağı doğru hızlanırken yağmur yağmaya başladı. Masmavi bir gökyüzünden. İç çektim. Saçlarım berbat görünecekti.

Ne zaman sipariş versem biftek getirmesi için bir kasapla anlaştım ve eve dönerken Wal-Mart'a uğrayıp mayo ve hafif bir kargo aldım.

pantolonlar, şortlar, atletler ve bir çift neon renkli parmak arası terlik. Bir mil ötede bir çiçekçi, küçük bir kilise ve vitrininde baldıra kadar uzanan eteklerin sergilendiği küçük bir dükkânın olduğu bir alışveriş merkezinin önünden geçtim. Merakla bisikleti durdurdum, kaskımı çıkardım ve içeri girdim.

Etekler yamalıydı. Altmış yaşında bir hippinin giyeceği türden değil, canlı renklerde, ikiye dört santimlik küçük tül, ipek ya da pamuk yamalardan yapılmış zarif, kloş, narin şekerlemelerdi. Her biri renk uyumluydu, hepsi mavi, turkuaz ya da kırmızıydı ve bazıları işlemeliydi. Deniz mavisi ve mor desenli bir tül eteği kaldırdım ve hafifçe salladım. Etek ucu kıvrıldı, cilveli ve şirindi. Şirinliği pek beceremezdim ama bunu sevdim. Elastik beli, istersem kalçalarımın altında, istersem belimin üstünde durmasını .

"Bu sana çok yakıştırdı."

Elinde ciltsiz bir kitapla tezgâhın arkasında oturan genç kıza baktım. "Öyle mi?"

"Evet. Ama bu gömlekle görmelisin." Tabureden kayarak indi, boyundan bir karış kısalarak 1.80'in biraz üzerine çıktı ve bir rafa doğru yürüyerek bir gömlek çıkardı. İpli yakalı bir köylü üstüydü, aynı deniz mavisi malzemeden yapılmıştı ama bu kez daha soluk mor bir kumaşla eşleştirilmişti. "Ve bu," dedi elinde mor ve deniz mavisi taşlı bir kolye tutarak. "Ametist ve chatkalite. Bu sandaletlerle çok iyi gider." Ön pencereden, dans etmek için askıları olan bir çift mor sandalet kaldırdı.

Sırıtarak çilli kıza baktım. "Kıyafetleri bir araya getirme konusunda berbatım ve sen bunu bir dakikadan kısa sürede yaptın."

"Bu bir hediye," diye kabul etti. "Dene bakalım. Senin için başka bir tane seçmemi ister misin?"

Etiketleri çevirdim ve küçük mağazaya bakarken yüzümü buruşturdum. "Bu mağazadan bir tane daha alıp çıkmak bütçemi sarsacak."

"Ve bunu yapmamak kalbini kıracak," dedi bilgece. "Sana en az onun kadar sevimli ama daha ucuz bir şey bulacağım. Hadi git." Bana bir el salladı ve ben de gittim. Yaklaşık bir saat boyunca kıyafet , bu benim için büyük bir rekordu. Mağazadan iki çift ayakkabı, iki etek, karıştırıp eşleştirebileceğim üç üst ve kolyeyle ayrıldım. Altı kıyafet. Nasıl hayır diyebilirdim ki?

Ücretsiz eve döndüğümde kıyafetlerim de diğer yetersiz eşyalarımınla birlikte dolaba kaldırıldı. Hafif seyahat ederim, sadece heybeye sığacak şeyler ve onsuz yaşayamayacağım şeyler her taşındığımda yeni adresime postalanır, çayım gibi. Dolaptaki silahlar kıyafetlerden daha fazla yer kaplıyordu. Seyahat eden bir vampir katili idare etmek zorunda.

Temizlendim ve diğer tek kot pantolonumu ve Lucchese botlarımı giydim. Katie'de akşam yemeği için bir randevum vardı. Troll'ün bana verdiği zarfın içindeki kâğıtları inceledim, New Orleans'taki vampirlerle ilgili bilgiler de vardı ve sözleşmedeki ince yazıları okudum.

İnternet görüşmeleri hâlâ ediyordu. Eğer haydut vampire güvenli bir sığınak sağlandığını fark edersem ve ona ulaşmak için bir ya da daha fazla vampiri öldürmek zorunda kalırsam, misilleme yapmak istemedim. Özel madde bana koruma garantisi veriyordu. Mevcuttu.

Ayrıca vampirler, hizmetkârları ya da ev halkı hakkında öğrendiğim hiçbir şeyi yavaş ve tüyler ürpertici bir ölümle cezalandırılmak pahasına medyayla ya da başka biriyle paylaşmayacağımı belirten bir gizlilik maddesi de vardı. Ulusal televizyona çıkıp vampirlerle ilgili bir ifşaatta bulunmayı planladığımdan değil, ama bu beni biraz zorladı. Maddenin onların bakış açısından çok mantıklı olduğunu bilsem bile, "yavaş ve tüyler ürpertici ölüm" cümlesi oldukça ürkütücüydü.

En altta, yerel bağlantıların işe alınması ve başka türlü konuşamayacak kaynaklara ödeme yapmak için bir bütçeye ihtiyaç duyulmasıyla ilgili hoş bir satır vardı. Okuduğum konsey, Katie'nin onayını bekleyerek bu tür masrafları karşılamaya istekli . Güzel.

Vampir bilgi klasöründe bisikletim için bir otoyol etiketi ve New Orleans'ın yedi vampir klanının bir listesini, baş vampirlerin dijital fotoğraflarını ve vampir güç yapısının bir dökümünü buldum. Parlamenter bir hükümete benziyordu; klan başkanları yürütme konseyinde, yaşlı vampirler ise genişletilmiş bir konseyde oturuyordu. Konsey mali konularda kararlar alıyor, insanlarla barışı koruyor, insan kolluk kuvvetleriyle birlikte çalışıyor ve bir vampir klanının sahip olabileceği scion, kan hizmetkârı ve kan kölesi sayısını sınırlamak da dahil olmak üzere üyeleri üzerinde kendi yasalarını uyguluyordu. İlginç bir bilgi ama konseyin öldürmediği ya da kimliğini bile tespit edemediği kaçık bir izini sürerken pek işe yaramıyor.

Sözleşmeyi imzaladım, Katie'nin iletişim numaralarını cep telefonuma girdim ve tuğla çitten atladım. Kahrolası Joe'nun nerede bilmesini istemiyordum. Saklandığı yere geri dönmüş, bahçemi izliyor ve bir puro daha içiyordu. Kimin için çalıştığını, bana göz kulak olduğunu merak ediyordum... Şey, haydut vampir için değil. Birini uzun süre esaret altında tutamayacak kadar akli dengesizdiler. Ve Joe -Rick değil, sadece isimsiz Joe- vampir kokmuyordu. Ama Katie'nin başka düşmanları olduğu kesindi. Sormama bile gerek yoktu. Vampirlerin her zaman düşmanları vardı ve vampir ne kadar yaşlıysa, o kadar çok düşmanı olurdu. Yaşayan ve ölü.

Saat tam yedide Katie'nin arka kapısına geldim. Troll kapıyı açtı ve orada durup bana bakarak içeri girmemi engelledi. Keşke silahlı gelseydim diyerek umursamaz bir tavır takındım ve "İyi akşamlar. Kızlarla röportaj yapmam gerekiyor."

"Akşam yemeği için onlara katıl. Görüşme değil."

"Sen domates diyorsun, ben röportaj diyorum. Ama kibar olacağım. Kırık kol ya da kan yok."

Troll'ün gülümsemek istediğine yemin edebilirdim. Kapıyı iterek açtı ama yine de koluyla ve vücuduyla kapıyı kapattı. "Katie'nin tüm güvenlik cihazlarını devre dışı bırakmışsın."

"Evet. Sözleşme anlaşması." Sözleşmeyi Trol'ün göğsüne yapıştırdım. "Yardımcıyı gözetlemek yok. Eminim kameraları kaldırtmayı unutmuştur."

"Hepsini bulmuşsun. Çabuk." Sözleşmeyi aldı ama kenara çekilmedi.

Burnuma dokundum ve kısa boylu satıcı kızdan alıntı yaptım. "Bu bir hediye." "Güvenlik cihazlarının kokusunu alabiliyorum." diye ekledim. Bu tamamen yalandı. Ama bir insanın tuhaf bir yerde çok zaman geçirdiğinin kokusunu alabiliyordum. Mesela şöminenin üzerinde, dolapta, mutfakta, böcekleri yerleştirirken. "Sorumun zamanı geldi. Rick LaFleur bugün neden evime geldi?"

Trol başını eğmiş düşünüyordu. Gizemli kahverengi gözlerinin ardında bir şeyler olduğunu görebiliyordum ama vücut dili hiçbir şey vermiyordu. Belki de bir vampirle çalışmak insana her şeyi içinde tutmayı öğretiyordur. "Rick haydut avlama işini istedi."

Tamam. Bu sürpriz olmadı. "İşi onun yerine benim almam seni kızdırdı mı?"

"Katie'ye seni işe almasını söyledim. Rick iyi ama bir haydutla başa çıkacak kadar iyi değil. Ailem bunu biliyor ve benden onu uzak tutmamı istediler. Ben de öyle yaptım. Bunu ona söylersen seni domuz gibi doğrarım."

"Uyarı için teşekkürler. Katie'nin muhalefeti için çalışıyor olma ihtimali var mı?"

"Hayatta olmaz."

"Yani beni karşı konulmaz bulduğu için mi evimi izliyor?"

Trol'ün gözleri şaşkınlıkla irileşti.

"Evet. Ben de öyle hissediyorum." Ellerimi kotumun ceplerine soktum ve Troll'ün beni daha ne kadar sıcakta bekletip sohbet edeceğini merak ettim. Serin, klimalı hava etrafımızdan akıp hızla dağılırken ben terlemeye başladım. Üzerimdeki silah sayılabilecek tek şey olan gömüğümün altındaki gümüş haçın nem topladığını hissedebiliyordum. Kafa derim bile terliyordu. "Haydut anlaşmasında benimle çalışmak istiyor," dedim, "eğer yasalsa yerel bağlantıları olan biriyle ilgileniyorum. Ve eğer konsey masrafları karşılayacaksa."

Troll başını sallayarak, "Katie ile konuşacağım," dedi. "Bifteğinizi nasıl istersiniz? Yanında fırında patates? Salata?" Sonunda kenara çekildi ve beni içeri aldı, kapıyı arkamdan kapattı ve kilitledi.

"Etin altında bir kibrit yak, hala böğürüyorsa hakaret etmem, patatesin üzerinde yağ dolu her şey ve salata inekler içindir. Kola, kafeinli olsun, alkol olmasın." Eve yürüdüm, bir hamle yapmasını bekliyordum. Ama yapmadı. Sadece sağ tarafı işaret etti ve "Katie seni onlarla bir saat yalnız bırakacak. Kızlar akşam yemeği için ortak salonda toplanacak."

"Tamam. Peki ya Trol?" Bekledi. "Çitten atladığımda, birisinin yakın zamanda Katie'nin tarafına, onun evini gösteren bir güvenlik kamerası yerleştirdiğini fark ettim. Geçen ay içinde. Çizik hâlâ taze. Çitin benim tarafımdan girmişler."

Trol küfretti. Karanlık bir koridorda gözden kayboldu.

BÖLÜM 5

Çok keskindi.

Televizyonun bir fahişenin -çalışan bir kızın- nasıl bir şey olduğuna dair fikirlerimi pekiştirdiğinden eminim. Kaba, sert bakışlı, kaba, muhtemelen hastalıklı. Hristiyan çocuk yetiştirme tarzım da bu imajı pekiştirmişti. Katie'nin hanımları tüm bunları beş dakika içinde silip attı. Resmi bir yemek salonunda, koyu renkli, oymalı ahşap bir masanın etrafındaki zarif sandalyelerde oturuyorlardı, uykulu gözlerle bakıyorlardı ve püsküllü kemerli brokar elbiseler giymişlerdi, saçları ipeksi dalgalar halindeydi, ciltleri parfümlenmiş ve yağlanmıştı. Hepsisi sağlıklı görünüyor ve kokuyordu. Yine de üzerlerine yapışmış belirgin bir vampir havası vardı.

Altı kız vardı ve yedinci kız da ben içeri girerken koridorda beni karşıladı. Üç kız beyaz tenliydi: bir sarışın, zümrüt gözlü kızıl saçlı bir güzel ve etrafındaki cadı enerjisiyle dikkatimi çeken beyaz tenli, siyah saçlı bir kız. Kızlardan üçü koyu tenliydi; biri mum ışığında mavi görünecek kadar siyah tenli, biri on iki yaşında görünen Güney Asyalı, biri de kahve-süt tenli, ela yeşili gözlü ve kıvrıkcık sarı saçlıydı. Yedincisi farklıydı. Yerine otururken şingirdiyordu; kaşlarında, dudaklarında, burnunda, kulaklarında, göbeğinde ve meme uçlarında piercingler, dövmele ve sarkan halkalar vardı. Düşük bel kadife harem pantolonu ve peekaboo sütyeni giyiyordu, bu yüzden tahmin etmiyordum. Bir omzuna da örgülü deri bir kırbaç takmıştı. Kırbaç o kadar esnek görünüyor ki muhtemelen insan teninde iz bırak.

"Ben Christie," dedi. "İş mi arıyorsun? Çünkü Katie'nin zaten dolu bir evi var."

Ben cevap vermeden duvarlar elektrik çarpmış gibi titredi. Ve bir vampir çılgılık attı. Ses ürpertici, kulak tırmalayıcıydı, doğadaki hiçbir şeye ve insan yapımı hiçbir şeye benzemiyordu. O kadar tizdi ki bir polis sirenine en yakın sestti. Öldüklerinde çıkardıkları sestti bu.

Canavar bana doğru parladı ve ben de dönerek koridorda bir insanın takip edebileceğinden daha hızlı koşmaya başladım. Troll'un yanından hızla geçtim, kapıyı açtım ve görüştüğüm odaya girdim. Katie orada duruyordu, tamamen vampirleşmişti, pençeleri uzamıştı, köpek dişleri iki inç uzunluğundaydı, göz bebekleri siyahtı ve kan kırmızısı gözleri kocaman olmuştu. Pelin otunun pis kokusu odayı doldurmuştu.

Lanet olsun. Canavar kayarak durdu. Troll beni kenara itti ve önde durdu. Arkadaki kapı güzel bayanlarla doluydu.

"Yemeğe geri dön," diye mırıldandı Troll yumuşak bir sesle, ölçülü bir monotonlukla. Katie'nin yüzü ona doğru parladı. Pençelerini kaldırdı ve hayvansı bir şekilde tısladı. Canavar anladı. *Korku. Öldürme çılgınlığı.* Canavarın bir dişi geyiğe saldırdığı tek bir görüntü var. Ve yavrularına. Öfkeli, dehşete düşmüş, aç. Kapıdan geri çekildim ve kapattım, kızlarla birlikte loş koridorda durdum, parfümleri ve fısıltılı kıyafetleriyle çevrelenmişim.

"Onu hiç görmemişim," diye fısıldadı biri.

"Ben hallettim. Tom onunla başa çıkabilir." Ama sesinde bir belirsizlik izi vardı.

Dedim ki, "Yemek odasına geri dönelim. Burada kokumuzu alabilir."

"Nereden biliyorsun?" Christie sol tarafıma yaklaşarak sordu.

Ona baktım, görüşüm düşük ışığa alışmıştı. Gözleri kocaman açılmıştı ve kırbacı iki eliyle öyle sıkı tutuyordu ki parmak eklemleri kansız kalmıştı. Tam olarak "Çünkü *Canavar onun* kokusunu alabiliyor." diyemedim. Bir kıskırtma hareketinde karar kıldım ve o yöne doğru bir adım attım, sürü zihniyetinin onları takip ettireceğini biliyordum. Beast bir keresinde bana insanların sadece şans eseri ve ters çevrilebilir başparmakları olduğu için avcı olduklarını söylemişti. Aksi takdirde av olurlardı. Ve pek lezzetli değillerdi. Bu çıkarımdan çok korktuğum için onu daha fazla sorgulamamıştım. İnsanları yiyip yemediğimizi gerçekten bilmek istemiyordum. Gerçekten, gerçekten istemiyordum.

Yemek salonunda, Methuselah ile uzaktan akraba olan siyah bir kadın, yere kadar uzanan siyah bir elbise, kolalı beyaz bir önlük ve bol ev ayakkabıları giymiş, seyrek gri saçlarını topuz yapmış bir şekilde içeri girdi. Salata kâseleriyle dolu bir arabayı itiyordu. Katie'nin hanımları daha fazla konuşmadan masanın etrafına dizilip oturdular. Masanın başındaki ya da ayak ucundaki değil, ortasındaki üç boş yerden oturdum. "Teşekkür ederim," diye yalan söyledim, lekesiz beyaz masa örtüsünün üzerine bir salata kâsesi yerleştiğinde. Salatalara karşı değildim -özellikle de pastırma sosuna bulanmışlarsa- sadece canım çekmiyordu.

"Rica ederim," dedi, yumuşak sesi aksanlıydı ama hangi anadil olduğunu bilmiyordum. Tabağımın sağ tarafına bir şarap kadehi ve kumaşın altındaki koyu renkli ahşabı korumak için bir bardak altlığı üzerine bir su bardağı yerleştirdi. Gümüş takımlara bir göz attım ve hafif bir panik hissettim. Çocuk evinde bıçak, çatal ve kaşık kullanırdım. Süt içtim. Yemeğimin üzerine dua ederdim. Bulaşıkları yıkardım. O zamandan beri yemeğimi mutfak lavabosunun üzerinde parmaklarımla ya da çimlerde pençelerimle yiyordum ve bunun hakkında pek düşünmemiştim.

Kızları izledim, her biri gümüş bir çatalı kaldırıp yağ ve sirke soslu salatayı yemeye başladılar. Pastırma yoktu. Misafir olarak ben de yemek zorunda kalacaktım. Bir yemeği kutsamayı hatırlamayalı haftalar olmuştu, bu da bir suçluluk duygusu yarattı ve muhtemelen beni bir vampirin evinde kötü bir misafir yapsa da, benzer bir kısa saplı çatal seçip yemeden önce şükretmek için gözlerimi kapattım. Çiğnerken odayı gözden geçirdim. Yıldızlı çerçeveler içinde asılı tabloların hepsi Katie'nin soyunmanın çeşitli aşamalarındaki portreleriydi. Ağır kahverengi ve siyah çizgili perdeler uzak duvardaki pencereleri kaplıyor, büyük püsküller ve süslü iplerle yerlerine bağlanıyordu. Masanın altında aynı tonlarda kalın, modern görünümlü bir halı vardı, iki ucunda siyah ipeksi saçaklar vardı.

Salata bittiğinde, "Katie sizinle konu hakkında konuşmamı istiyor." dedim.

Katie kapı aralığında belirdi. Görünürde hareket etmedi, sadece ortaya çıktı. Hızlı vampir. Beast başımı geriye attı ve bir atarak sandalyemi masadan itti. Katie'nin

Titreyen elleri onu tutmak istercesine kapının iki yanındaki pervaza dayanmıştı. Saçları hırıltılı bir şekilde aşağı sarkıyordu. Dudaklarını ve çenesini kan kaplamıştı. "Jane. Gel," dedi nefes nefese.

Gözleri insan gibi görünüyordu ve köpek dişleri ağzının çatısına geri dönmüştü ama korku ve taze kan kokuyordu. Beast kılandı. Başka ne yapacağımı bilmeden Katie'yi ofise kadar takip ettim, Beast'i irade gücüyle zapt ettim; başka bir yırtıcının inine takılmaktan nefret ediyordu. Ben peşimden gelirken vampir lambayı yaktı ve koridoru insani bir renkle aydınlattı. Ama kan kokusu giderek güçleniyordu. Canavar kurtulmak için mücadele etti ve dudaklarım henüz sahip olmadığım öldürücü dişlerimi ortaya çıkarmak için kıvrıldı. Katie bana doğru bakmadı.

Ofiste kan ve et kokusu o kadar güçlüydü ki midem düğümlendi. Kitapların ve filmlerin aksine, insanlar taze kanın kokusunu alamaz, sadece eski ve çürümüş kanın kokusunu alabilir ama Beast alabilir. Kendini topladı ve boğazıma doğru alçak sesle hırladı. Troll deri koltuğa yayılmıştı, boğazında ve tişörtünde kan pıhtılaşmıştı, dış gömleği yırtılmıştı. Teni grimsi maviydi, gözleri kel kafasının içinde geriye yuvarlanmıştı. Sığ bir nefesle göğsü yükseldi. Canavar zihnimde kalçalarına yerleşmiş, ne yapacağımı görmek için bekliyordu.

"Ona zarar verdim," dedi Katie, sesi şaşkınlık içindeydi. "Ben... Ben çok fazla şey aldım." Bana boş gözlerle baktı, büyük bir hata yapmış ve bunu nasıl düzelteceğini bilmeyen bir çocuğun gözleriyle. Dövüş pençelerine dönüşen parmaklarımı gevşettim ve Katie'yi görüş alanımda tutarak odayı geçtim. Diz çökerek Troll'ün nabzını kontrol ettim. Çok hızlı ve zayıftı. Cildi soğuk ve kül rengiydi, şok gibiydi. Boynunu inceledim. Delikler düzgünce kapatılmıştı. En azından daha fazla kan kaybetmiyordu. Solunum yolunu açmak için başını hafifçe düzelttim, Katie'nin beslenirken boynunu kırmadığını, onu felç etmediğimi umuyordum.

Liseden mezun olduğumdan beri aldığım dersler arasında acil tıp teknisyenliği dersi de vardı ama ona yardım edecek malzemelerim yoktu. Çok hafif seyahat ediyordum. "Kan nakline ihtiyacı var," dedim, "ve sıvıya. 911'i arayın."

"Hayır." Hâlâ vampir hızının sınırında hareket ederek diz çöktü, zarif ve solgun bir hareketle elinin tersini Troll'ün yanağına koydu. Bu hareket, çalışanına tıbbi müdahalede bulunmayı reddetmesinin tam aksine, şefkatli ve sevecen görünüyordu.

"Neden olmasın?" Ses tonumu sabit tutarak söyledim.

"Beni tutuklayacaklar." Troll'ün vücudunun üzerinden bana baktı, sıkıntılı ve çaresizdi. *Evet. Evet. Haklısın.* "Malzemelerim var," dedi. "Damar içi iğne yapabilecek kapasitede olduğunu biliyorum. Tıp eğitimi almışsın. Rachael ve onun kan grubu aynı. Kan bağışında bulunabilir."

Katie belli ki Web sitemi iyi incelemiş ve sertifikalı bir acil tıp teknisyeni olduğumu keşfetmişti. Topuklarımın geriye doğru oturdum, ancak Beast bana savunmasız bir görüntü gönderdi, göbeği açıkta bir kedi. Meydan okumadan konuşabildiğimde, ki bu bir vampiri sinirlendirebilir, "Sen aklını mı kaçırdın?" dedim. Tamam. Hayır.

meydan okumadan, ama söylemek istediğimden daha iyi. "Serum takıp birine kan vermeyeceğim. Eğer yanlış türde kan verirsem onu öldürebilirim. Böyle bir şey olmayacak." Ayağa kalktım ve Katie'ye, gözlerindeki çaresizliğe baktım.

"Hapishanede vampirlere ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu. "Karanlık bir odaya zincirlenir, kansız bırakılır ve çürümeye terk ediliriz."

"Bu sadece bir internet efsanesi." En azından öyle olmasını umuyordum. Süpernatların eşit haklara sahip olması ve yasal olarak korunması için çıkarılan yasalar, Kongre'nin kabul ettirmeye hevesli olduğu bir şey değildi. Seçmenlerinin çoğu, birkaç on yıl önce ortaya çıktıklarında vampirlere ve cadılara hoş geldin paspası sermemiştir. Troll inledi, küllüdü, solunumu sığıdı. Şahdamarındaki nabız ölmekte olan bir kuş gibi çırpınıyordu. "Doktorunu ara," diye pazarlık ettim, çaresiz hissetmeye başlamıştım.

"Çok . Eğer kan nakline yardım etmeyecekseniz," dedi Katie, "en azından damardan sıvı vermeye başlayın." Ayağa kalktı ve bara gitti.

Sırtımı ona hiç dönmeyecek şekilde döndüm ve barın üzerindeki bir kapıyı açarak iyi stoklanmış bir tıbbi malzeme dolabını ortaya çıkarmasını izledim. *Şuraya bakın. Ne kadar kullanışlı,* diye düşündüm, içimde alaycı bir dalgalanma hissederek. Katie'nin bir yarayı tedavi etmesi ilk kez gerekmiyordu. Kimin aklına gelirdi ki? Katie'nin ölüm sınırına ne kadar yakın olduğunu merak ettim. Efsaneye göre geç yaşta kan hataları yapmaya başlayan vampirler bazen avladığım haydut gibi vahşileşirmiş. İlginç. Belki de ölümcül bir şekilde. Canavar bundan hoşlanmadı. Benim de hoşuma gitmedi.

Katie'yi sırtımdan uzak tutmaya devam ederek serum fizyolojik ve steril iğnelerin son kullanma tarihlerini kontrol ettim ve işe koyuldum. Bir turnike bağladım ve bir damar bulup on sekiz kalibrelik bir iğne soktum. Kan vermek için uygun, geniş çaplı bir iğneydi ve acıtması gerekiyordu ama Troll irkilmedi bile. Sıvı hattını Jelco valfine bağladım ve tuzlu suyu sonuna kadar açtım. Katie, Troll'ün sistemine daha hızlı sıvı girmesi için torbayı sıkmamı izledi. "Bir doktora ihtiyacı var," dedim sesimdeki hırıltıyı duyarak.

"Arayacak mısın?" diye sordu ağlamaklı bir sesle.

"Neden yapmıyorsun?"

"Nasıl olduğunu bilmiyorum," dedi. Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. Katie bana bir cep telefonu uzattı. "Doğru numaranın içindeki telefon rehberinde olduğunu biliyorum ama nasıl kullanacağımı bilmiyorum. Ve onu bırakıp geri dönmek ve numarayı bulmak istemiyorum."

Geri. *İnine,* diye düşündüm, yolculuğu kolayca yapmak için çok uzakta olmalı. Yine de güneş batmadan önce buradaydı. Bu beni duraksattı, yine de tepki verdiğimi görmesine izin vermedim. Telefonda birkaç tuşa bastım ve adres defterini buldum.

"Ishmael Goldstein," dedi.

Aşağı kaydurdım, ismi buldum ve GÖNDER tuşuna bastım. Numara diğer uçta çaldı ve mesajı telefonu açan adama ilettim. Kim olduğumu sorduğunda Katie'ye telefonu verdim ve kulağına nasıl tutacağını göstermek zorunda kaldım. Söylediklerimi doğruladı ve telefonu kapattım. "Cep telefonu kullanmayı bilmiyor musun?" diye sordum.

Katie zarıfçe omuz silkti, gözleri Troll'ün üzerindeydi. "Her şey çok çabuk değişiyor. Bir zamanlar sadece modalar değişirdi, nasıl yaşandığı değil. Şimdi yaşamak için sürekli adaptasyon gerekiyor. Ben bundan hoşlanmıyorum." Bana baktı ve çaresizliğinin bir kısmı kayboldu.

Sesi güçlendi ve omuzları geriye düştü. "Benim bir telefonum var. Ama Tom'unki gibi değil. Benim için tüm elektronik meselelerle o ilgilenir. Bu onun işi. Bir istihdam meselesi."

"Anlıyorum." Sesimi nötr tuttum. Ses tonumda bir küçümseme izi duyduysa da tepki vermemeyi tercih etti. "Bana neden vahşileştğini söylemek ister misin?"

Katie uzun parmaklı elini boğazına koydu. "Uyandığımda bir şeylerin ters gittiğini biliyordum ama ne olduğunu çıkaramıyordum. Sonra Leo benimle iletişime geçti." Araştırmalarımın Leo'nun New Orleans'taki vampir konseyinin başkanı Leonard Pellissier olduğunu biliyordum. "Bana Ming'in hiç uyanmadığını söyledi. İnsan hizmetkârı inine girmiş..." Katie nefes almak için durdu ama vampirlerin konuşmak dışında fazla havaya ihtiyacı yoktu. Troll'ü ölümün kıyısında görmesem bile, sadece bu bile üzgün olduğunu gösterirdi. "O kayıptı. Mezarında çok fazla kan vardı. Kokuya bakılırsa onun kanı." Bana baktı. "Leo buraya geliyor."

Açıklamasının hemen ardından kapı çaldı. Troll biraz keyifsiz olduğu için kapıyı açmanın ve güvenliği sağlamanın bana düştüğünü düşündüm. Katie'ye serum fizyolojik verdim ve torbayı nasıl sıkacağını gösterdim. O meşgulken ben de Troll'ün ceplerinde silah aradım. Özel olarak tasarlanmış, çelikten, on iki inç uzunluğunda, tek ağızlı, gümüş kenarlı bir vampir öldürücü buldum. Ortalıkta bir haydut dolaşırken Katie'nin korumasının bir tane taşması mantıklıydı. Bende de birkaç tane vardı.

Troll bıçağı bağlamıştı ve cebinde elini sokup çıkarmasına izin veren bir açıklık vardı. Fazla samimi olmadan kılıfı çıkardım ve kendi bacağıma bağladım. Onun 45'liğini, emniyeti kapalı, parmağım tetikte, ofisten fuayeye kadar taşıdım. Yolda, daha önce silahlarımı koyduğum dolabın kapağını açtım ve köşeye bıraktığım kazığı aldım. Bilmediğiniz bir bölgede bir vampirle karşılaştığınızda elinizin altında bir kazık bulundurmak her zaman akıllıcadır. Kazığı belime soktum ve onunla kendime zarar vermemeyi umdum. Çok keskindi.

Kapıda gözetleme deliği yoktu -birinin ateş edebileceği zayıf bir nokta yoktu- ama modifiye edilmiş bir yüksek çocuk gördüm; menteşeli üst kısmı, evin güvenlik sisteminin bir parçası olan bir dizi monitör ekranını ortaya çıkarmak için açıldı. Çoğu boş yatak odalarını gösteren yarım düzine kamera ekranı vardı ve bir tanesi de ön sahanlığı gösteren küçük bir ekrandı. Gece erken çökmüştü ve kapının ışıkları yandığında iki adam ortaya çıktı; koyu renk takım elbise giyen bakımlı bir adam ve daha iri yarı, geniş omuzlu bir adam. Leo Pellissier ve onun sağ kolu, kanlı uşağı ve kas gücü. Silahı gözden uzak tuttum, boynumdaki küçük gümüş haçı çıkardım, derin bir nefes aldım, ayaklarımı ortaladım ve

kapıyı açtı. Tanımadığı bir yüz ve aniden parlayan haçı gören kas, bir bıçak çekti ve saldırdı.

Hızla yana kaçtım ve ayağımı uzattım. Tökezledi. Kitaptaki en eski numara.

Yere düşmeden önce onun üzerindeydim. Onu yere serdim. Troll'ün 45'kafatasının dibinde omurgasına çarptı. Vurduk. Zıpladık. Kalbim küt küt atıyordu. Canavar hırladı.

Düşündüğümde daha hızlı bir şekilde, vampirin ağırlığı üzerime çöktü. Elleri boğazımı çevreledi. Saç örgülerime dolandı. Tısladı. Dişleri yumuşak bir uzandı. Boynumun yan tarafına süründüler, bir yırtıcının öldürücü ısırığı gibi.

Kafamı geriye attım. Kafatasımı daha yumuşak bir şeye bağladım. Bir nefes *sesi* duydum. Boğazımdaki baskı azaldı. Vampirin elinin arkasındaki haçı tokatladım.

Uludu. . Yuvarlandım, muhafızı da kendimle birlikte çektim, yerde yatana kadar, silah boynunda, vücudu benimkinin üstünde ve onu koruyordu. İnsan teri ve vampir feromonlarının kokusu havayı yıkıyordu. Bu seferki anason, eski kâğıt, belki de papirüs, yapraklardan ve meyvelerden yapılmış mürekkep kokuyordu.

"Bir daha kıpırdarsan kanlı uşağını vururum," dedim, sesim alçak ve soğuk çıkıyordu. Leo durakladı, o insanlık dışı, vampir gibi savaştan mutlak durgunluğa geçiş çok ürkütücüydü. "Eğer dinlersen, yaşamasına izin veririm," diye pazarlık ettim. Durgunluk daha da derinleşti. Hizmetkârın kendini toparladığını hissettim ve elimi boğazına doladım, tırnaklarım nefes borusuna saplandı. Ağzını sertçe kulağının altına ittim. "Eğer direnirsen boğazını keserim, sonra da efendinin kellesini uçururum. Seç ve seç." Şok olmuş bir sessizlik fuayeyi doldurdu.

Yavaşça gevşedi. "Akıllıca bir hareket.

"Leonard Pellissier." Açık kapı aralığına vuran sokak lambasının silüetini bozduğu karanlık forma odaklandım. "Ben Katie'nin şehir dışındaki yeteneğiyim," dedim Joe'nun ifadesini kullanarak. "Konseyin haydutu yakalamak için anlaştığı iz sürücü ve kiralık katil. İkinizi de öldürmek istemiyorum ama kalırsam yaparım. Kokusunu aldığınız kan benim tarafımdan dökülmedi. Ben sizin düşmanınız ." Şu anda değil ama kimse not almıyordu. "Geri. Çekil."

Geri çekildi. Yaralıyı daha sıkı kavradım. "duracak mısın?" Elimin baskısı altında yutkunduğunu hissettim.

Konuştuğunda, nefes borusuna yaptığım baskıdan dolayı ıslık gibi bir ses çıktı. "Evet." Ses tonunda gerçeği duydum, Leo'nun sahiplik kokusu ve vampir kokusuyla birlikte vücudunda kokladım. Tutuşumu bıraktım. Ayağa kalktı ve ben de onu Leo'yla benim aramda tutarak dik bir şekilde takip ettim. Uzandı ve dış kapıyı kapattı. Benimle yüzleşmek için Leo'nun önüne ve biraz yanına hareket ettiğinde, silahın emniyetini açtım. Biz yerde yuvarlanırken patlamadığı için şanslıydım. Elinde silah varken güreşmek aptalcaydı, bir vampirle yüzleşirken bile. Gerçi daha iyi bir yol bulamazdım. İki arada bir derede kalmıştım.

"İnsan gibi kokmuyorsun. sen?" Leo söyledi. Vampir sesini benim üzerimde deniyor, pürüzsüz ve ballı ve bana samanlıkta gerçekten iyi bir yuvarlanma vaat ediyor.

"Kes şunu," dedim. "Bende işe yaramıyor."

"Hırladı patron," dedi çürük adam. "Beni yere serdiğinde." "Onu duydum. Nesin sen?"

"Seni ilgilendirmez," dedim. "Kimin

kanının kokusunu alıyorum?" Leo sordu.

"Katie-" Ne söyleyeceğimi bilemeden durdum. Katie'nin çok fazla kan alarak hata yaptığını kabul etmek, yetişkin bir insanın altına yaptığını ya da kendi sümüğünü yediğini söylemekle eşdeğerti. Gerçekten iğrenç ya da aptalca. Yanlışlıkla avını öldürmek genç bir vampirin hatasıydı, yaşlı bir vampirin yapacağı bir şey değildi. Asla. Ve iyi bir çalışanın işvereni hakkında söyleyeceği türden bir şey de değildi. Sessizlik uzadı ve Leo'nun kaşları kalktı. Sadece bir tane. Bekliyorum.

"Çalışanlarımdan birini azarlamak zorunda kaldım." Katie koridorda duruyordu, üzerinde ipek gibi parıldaayan bir sabahlık vardı. Altında çıplak olduğu belliydi, ince kumaş kandan arınmış ve kalçalarına yapışmıştı. Giydiği şey bu değildi. "Kan hizmetkârınızın kan nakline yardımcı olmasını rica edebilir miyim?" diye sordu. "Niyetim onu kaybetmek değil."

Hemen anladım. Disiplin olarak birini neredeyse öldürmek sorun değildi, ama kazara değil. Feodal tavırlar, vampirlerin feodal zamanlardan kalma bir şeydi. Anlıyordum ama hoşuma gitmesi gerekmiyordu.

Leo hizmetçisine baktı ve adam başını sallamadan önce isteksizce benden ona baktı. Beni patronuyla yalnız bırakma fikrinden hoşlanmadığı belliydi ama Leo izin verirse bunu yapmaya hazırdı. Leo başını eğdi. Regal, izin veriyor.

Bruiser başını omuzlarının üzerinde döndürdü ve omurgası kendini yeniden hizalarken iki çatırtı duydum. Bana sert bir bakış attı, bir daha davranırsam beni yavaşça söz verdi ve koridordan aşağı indi, çizmeli ayakları ahşap ve halıların üzerinde sessizdi. Yırtıcı hayvan sessizliği.

Leo sol elini uzatarak, "Yeni gardiyanınız üzerimde bir haç kullandı," dedi. Elinde haç şeklinde, su toplamış ve sızan bir yanık izi vardı. Gümüş. Sırıtmak istedim ama bu çok kaba göründü. Katie ona doğru ilerledi ve ayaklarının dibinde diz çöktü.

"Naçizane özürlerimi sunarım efendim," diye mırıldandı, sarı saçları öne düşüp yüz hatlarını gizlerken. "İyileştirme önermeme izin verir misiniz, yoksa onu kendiniz mi cezalandırmak istersiniz?"

Lanet olsun. Gerildim. Leo hafifçe kıpırdamam üzerine ağzının bir köşesini kaldırdı ve gözlerini bana dikti. Bakışlarına karşılık vermesem de ben de ona baktım. Siyah gözler, kahve ve süt rengi bir ten, yumuşak dalgalar halinde omuzlarına dökülen koyu renk saçlar. Fransız soyundan geliyordu belki de. Aristokrat ve zarif. Fotoğrafları yalan söylüyordu. Onlarda sıradan görünüyordu. Gerçekte ise vampir son derece muhteşemdi. Üzerine basılmak üzere olan bir böcek gibi hissetmeseydim, ölümcül kısmı komik olabilirdi.

Gülümsemesi genişledi, sanki kafamdaki muhteşemden ezilmiş kadar her düşüncüyü okumuş gibiydi. "Eğer bana bir daha saygısızlık ederse," dedi, "onu öldüreceğim, zapt edilmesi gereken haydut vampir olsun ya da olmasın." Yaralı elini Katie'ye doğru uzattı. Saçlarının perdesi arkasında bir şey yaptı ve vampir kanı kokusu aldım. Bir an sonra ayağa kalktı ve kanayan bileğini Leo'ya doğru kaldırdı. Leo bir eliyle bileğini tuttu ve onu kendine doğru çekti, bu hareket cüppenin açılmasıyla vücudunun yan tarafını ortaya çıkardı. Gözlerinin akı kıpkırmızı kanıyordu; gözbebekleri siyahlaşıyordu. Kadının bileğini ağzına götürdü, ısırdı ve dudaklarını yaranın etrafına kapattı. Ve emdi. Ama gözleri benim üzerimdeydi.

Bileğimden su içiyormuş gibi ağzının çekimini hissettim. Karnımda bir sıcaklık oluştu. Canavar zar zor kontrol edebildiğim bir hırıltı çıkardı. Leo boğazının derinliklerinde kıkırdadı, içiyordu. Kendime engel olamadım. Parmaklarımı vampir katilinin kabzasının etrafında kaydurdum. O kan kadar kırmızı, ölüm kadar siyah gözler hareketi takip etti. Ve sonra kendi gözlerime baktım. Orada gördüğüm her şeye direndim. Bana istediği her şeye. *Lanet olası bir deniz aslanının oğlu.* Bu adam iyiydi. Şeytanın kendisi kadar güçlüydü. Zayıflık olarak gördüğünü bildiğim için başka tarafa, yere baktım.

Haçın ısındığını hissettim ve parıltının Leo'nun dikkatini çekmemesini umarak gümüş simgeyi arka cebime soktum. Kimse vampirlerin Hristiyan sembollerine ve onların sembollerine neden tepki verdiğini bilmiyordu ve şimdi bunu sormanın zamanı olduğunu düşünmüyordum.

Birkaç dakika sonra Leo Katie'yi itti. Sol elini kaldırdı, büyük ölçüde iyileşmiş derisini inceledi ve ağzının kenarındaki kan lekesini sildi. Ve yaladı. Bana gülüyordu. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Ayrıca bir vampirin içki içtiğini görmenin beni şok edip etmeyeceğini, itip itmeyeceğini ya da heyecanlandırıp heyecanlandırmayacağını test ediyordu. Beast avcı bakış açısıyla ilgileniyordu ama Leo'nun izlediği duygusal tepki bu değildi.

Katie bornozunun kemerini düğümledi, gözleri saçlarının perdesi arkasında parlıyordu. "Gidebilirsin," dedi bana usulca. "Gün doğmadan önce rapor ver. Kızlarla o zaman konuşabilirsin."

Kovulmuştum. Katie de sinirlenmişti. Bir kez başımı salladım ve koridorda geri geri gittim. Ofiste, çürük adam arkaik görünümlü, Y şeklinde bir hortumu bir kızdan Troll'e takıyordu. Doğru kan grubu kızıl saçlı, zümrüt gözlü Rachael'di. Kanepede yattığı yerden ifadesiz bir şekilde bana bakıyordu. Çürük adam da onun bakışlarını takip etti.

Troll'ün silahlarını büyük masanın üzerine koydum, orta kısmın koyu tabaklanmış deri olduğunu, yıpranmış ve yıpranmış olduğunu fark ettim. "Troll'ün bunlara ihtiyacı olacak," dedim. "Ona teşekkür ettiğimi söyle."

"Trol m ?"

Gülümsemeye çalıştım ama a zımın bunu istemediğini fark ettim. "Tom." Hastasını işaret ettim. Yüz ifadesi e lenerek değişti ve kendini işaret etti. "Sen Bruiser'sın," dedim.

"Benim bir adım var," dedi. "Ben George Dumas."

Ona şöyle bir baktım. Altı-dört yaşında, halterci, ama aşırı derecede şişkin değil; daha ziyade, ince ve tonlu, kahverengi gözlü ve sa lıyd . Temiz görünümlü, yontulmuş bir burnu vardı, uzun ve kemikli sayılırdı. Burunlara karşı bir zaafım vardı ve onunki çok güzeldi. Ona s yleyece imden değil. "Ne olmuş yani?" dedim, neden kaba davrandı ımdan emin değildim ama düşmanım olabilecek birine ilgi duydu umu belirtmek istememiştim. Hakaret karşısında gözleri büyüdü.

Odadan  ıktım ve dar koridordan bahçeye açılan arka kapıya yöneldim. Kapıyı arkamdan kapattı ımda zilin  aldı ını duydum. Muhtemelen Katie'nin Bayanlar Partisi'nin ilk m şterisiydi. Görmek istediğim bir şey değildi.

Duvara geri döndüm ve vardiyaya hazırlandım. Avlanma zamanı.

BÖLÜM 6

Paranoyaklık bazen işe yarar

Yüzümdeki ve patilerimdeki inek kanını temizledim, geceyi inceledim. Dağlarda ay parlaktı, ışığı farklıydı ama şekli aynıydı. Kenarları keskin. Aç ay. Avlanan ay değil, yuvarlak ve dolunay . Orada yıldızlar Jane'in bile sayamayacağı kadar çoktu. Burada, *insanlarla* çevrili yerde ay donuk, yıldızlar azdı. Yıldızlar insanın yanında saklanıyordu. İnsan ve onun sahte ışığı.

Soğuk sıgır kanından , bitki kasesi altına bıraktığı bezin üzerindeki insan kanı ve vampir tükürüğü kokusunu içime çektim. Ölü insanlar ve o. Hasta şey. *Deli olan*. Kısa, hızlı koklamalar kokuyu çekti. Ve... yeni bir şey buldum. Daha önce fark edilmemiş. Ağzını açtı, dilini uzattı, sertçe, dudaklarını geri çekti. Kokuyu ağzının çatısına doğru çekti. *Yessssss*.

Bitki saksısı sallandı. Avcının tüyleri diken diken oldu. Pençesini saksının üzerine koyarak saksıya vurdu. Saksı yuvarlandı. Bitki, kökler, toprak dağıldı. *Canlı* mı? Kirpi gibi hareket ediyor. Yemek iyi değil. Acı. Dikenlere dikkat et, tekrar vur. Yuvarlandı. *Yaralanmış!*

Çömelmiş. Pençelerini açtı. Vurdu. Sertçe. Saksı hayvanı tezgaha yuvarlandı, vurdu, kırıldı. *Öldür!* Yukarı sıçradı. Ezici ağırlığını çömleğin üzerine bıraktı. Kırılan vücudu pençeleriyle kavradı. Yarıktan kan gibi toprak aktı. Avını tekrar yaraladı, çömlek şimdi kırılmıştı. Kokladı, tabandaki insan kanının kokusunu aldı. Deli birinin kokusu. Ve hafif bir koku... diğerinin. Koku hafızada değil, tam olarak değil. Ama aynı zamanda tanıdık. Derin derin gümbürdedim. Tükürdüm.

Hunt. gelen bir emir. Sabırsızdı. Onu aşağı itti. Sessiz.

Omuzlarımı büktüm ve çitin tepesine sıçradım. Durdum. Diğer tarafa indim. Komşu evinin yanına, çalıların altına doğru süründüm. Gecenin içine. Katie'nin evinin önündeki bloğu dolaştım. Deli olan, haydut vampir, buradaydı. Kalp atışları önce. Taze/çürük kokusu Leo'nun ve Bruiser'inkiyle örtüşüyordu. Onları takip etmiş. Sokağın karşısındaki kapıda bekledi. İki kapı aşağıda saydım. İzliyor, gölgelerde saklanıyor. Ekşimiş heyecan kokusu, karışık feromonlar. Karmaşık kokular.

Adrenalinin vampir formu diye düşündü. Adrenalin biliyordu. Yavaş öldürürse ya da uzun süre kovalarsa sert et. Pusuya yatıp avın üzerine atılmak daha iyi bir yemektir. Hızlı öldürme saldırısı. Ama bazen kovalamak, yiyeceklerle oynamak eğlencelidir. Seçim yapmak zor. Yumuşak et ya da eğlence.

Koku aradı. Garip bir koku, neredeyse . Hasta şey ilerledi. Gölgelere saklandı, heyecanı güçlüydü. *Avlanıyordu*. Arabalar geçti. Gölgeler tekrar düştüğünde takip etti, burnunu eğdi. Deli olanın ayak seslerinin altında av kokusu vardı. İnsan dişi, yürüyor. Seks kokuları, birçok partner. Çiftleşmemişti, arıyordu. Yalnızlık güçlüydü, kokuya gömülmüştü.

O gelmeden önceki gerçek çiftleşmeyi hatırladım. Canavar olmadan önce. Şaşkınlığı derinlerde bir yerde kıpırdandı. *Önceki zamanların* anıları derinlere gömülmüştü, *sonraki zamanların* altında

onu. Onu şok etti. Mücadele etti. Düşünceleri saksı gibi savuşturdum. İşe yaramaz. Daha sonra. *Hunt.*

Beş bloktan fazla sonra taze kan kokusu aldı. Sokak duvarının gölgesine çömeldi. Karanlığa doğru pençe, pençe, pençe ilerledi, göbek kılları insan yolunun kirli taşında sürüklendi. Deli olan insan ışığında çömeldi. Buruşuk. Kuru. Çürümüş. Yeni ve zengin kan kokuyordu. İnsan. Yemek sesleri. Deli olan, yiyecek hırsızına aldırmadan yedi. gri ışık ve siyahlık oluştu. *Değişiyor* gibiydi. *Değişt*i. Kırıksıklıklar soldu. Çürük kokusu yok oldu.

Yola yaklaştım. Yakınlaştım. Menzil içinde. Tüm gücü topladım. Ağırlık dengeli. Sessiz. Fırladı. Havaya doğru. Uzun kuyruk denge için dönüyor. Ön ayakları uzanıyor. Pençelerini açıyor. Dudaklar geriye. Ağız açık. Öldürücü dişler açık.

Yukarı baktı. Loş ışıkta solgun bir yüz belirdi. Ve gitti. Gitti. *Hızlıca.*

Şok sel gibi aktı. Delinin olduğu ve şimdi olmadığı yeri aştı. Boş havanın içinden geçti. Pençelerini geri çekti. Düşüşünü engellemek için pençelerini kaldırdı. Tuğla duvara sertçe çarptı. Ağırlık bir pedin üzerinde, ona doğru eğiliyor. Vücut kırbaçlanıyor. Sert çarpma. Omuz zedelenmesi. Kalça çarpması. Yere düşüyor, gözleri arıyor.

Garip bir ses. Yukarı bak. *Orada.* Çıkıntıda, bir, iki katlı. Atlamak için çok yüksek. Pencere çıkıntısına . Aşağı bakıyor. Gülüyordu. Hırladım, tükürdüm. Atladı. Yüksek, çatıya doğru, koşuyor. Kaçmak için saklanmıyor. Başımı kaldırdım. Hayal kırıklığı çılgılığı attım. Yankılandı. Vahşi.

Uzaklaş, diye düşündü. *Uzaklaş ve geri dön.* *Silahlı beyaz adamlar.* Görüntü, paylaştığımız bir anıydı. Büyük kedi avlayan beyaz adamlar.

Düşünceleri ön plana çıktı. Erkek dünyasında uzmandı. Şimdilik kontrolü paylaştık. Sokak doğru koştuk. Sokağın aşağısına. Gölgelelerin içine. Uzun, bloklu kamyonun etrafında sürünerek. *Hummer.* Siren sesleri. Polis. Öldürmeye yakın.

Karanlıkta hızla ilerledi, insan av gruplarından kaçındı. Bir cadı ailesi, kutlama yapıyor, güç parıltılarla sızıyor. Katie'nin evine dönmek üzereydim. Hasta kokusu aniden üst üste geldi. *Taze.*

Kambur, burnu düşük. Deli biri bu tarafa geldi. Sessizleşti. Eğildim, devraldım. Kısa, sabit hava akımları, hava ve koku çekiyor, dilimi tatmak/koklamak için uzatıyordum. Gökyüzüne baktım. Gün doğumu çok uzakta. Çömeldi. Takip ettim, gecenin sessizliğinde. Ben iyi bir avcıyım.

Deli biri büyük nehir üzerindeki köprüden geçiyor. Köprü arabalarla dolu, aydınlık. Sinsice geçecek gölgeler yok. Çeliğin üzerine tırmandım. Aşağıda kamyon yaklaştı, zehir bulutları saçıyordu. Pençelerimi yaklaştırdım. Koşan bir av gibi zaman ayarlı geçiş. Sıçradım.

Pençeler ve pençeler vurdu, karıştırdı. Altındaki metal çizildi. Çömeldi, dengesini yakaladı. Bufaloya biner gibi, sallanıyor, pençeler tırmalıyor, içgüdüler et arıyor.

Büyük nehrin uzak tarafında şehir seyrelti, kokular değişti. Daha az ölüm: ekşi nehir suyu, ölü balık, alkol, egzoz. Daha fazla av: evcil ve yabani kedi, birçok köpek. Büyük sıçanlar-nutria. Çalışmıştı. Yirmi kiloluk sıçanlar. Yemek için iyi mi? Kuşlar-av ve avcı. Avlanan baykuşlar. Yarasalar. Sincap, küçük bir lokma. Sivrisinekler, yakalamak için çok küçükler. Bataklık. Dökülen sular New Orleans çevresindeki göllere boşalıyor. İleride uzanan durgun su. Keskin, sivri ay tepede yansıyor.

Kamyon yavaşladı. Atladım, yere indim. Bitkisel ve sürüngen şeylerle dolu su içtim. Ev karanlıkta çömelmişti, kısa yolun aşağısında, hemen ileride, pencerelerde yırtıcı gözler gibi insan ışığı vardı.

Yakınlarda başka ev yok. Bacaklarını bükmüş, kuyruğunu kıstırmış, kokuyu takip ederek güçle korunan eve doğru ilerledi. Cadı gücü değil. Tetikte geldi. Hatırlıyordu. *İnsanlar*, diye düşündü.

Onun türü. Cherokee. Onu aşağı ittim. *Benim avım*. Mülkün etrafındaki delinin kokusunu takip ettim. Evcil kedi, köpek kokusu. Evcil hayvanlar içeride, insanlarla birlikte. Arkada, ağaçların arasında, alçak, ahşap bir kulübe vardı. *Terleme kulübesi*, diye düşündü, heyecanı yüksekti. *Burada bir yaşlı yaşıyor. Hatırlıyorum!*

İçeride, pençemi zihnine koyup sessizlik istedim. Kulübeye doğru yürüdüm. Çılgın biriyle zemin rütbesi. Koku ormana giden yolu takip etti. İyi kullanılan bir yol. İni yakın mı? Ya da yaşlıları avladı.

Hayır! diye düşündü. Kitlerin görüntüsü, çaresiz. *Korunmak* istedi. *Bir yaşlı böyle olur*. Onu, derin, sessiz. Mücadele etti. İç pençelerimle ona vurdum, zihnini çizdim. Bu *avlanmaktır*. Sessizleşti, kızgın, endişeli.

Çam, köknar, meşe, akçaağaç ve sakız ağaçlarıyla dolu bir ormanda iz sürdüm. Toprak çürük kokusuyla ağırlaşmıştı. Elder'ın köpekleri onu beslemişti, iki köpek cesedi çalıkların arasında çürüyordu. Burası avlanma alanıydı.

Yavaşça hareket ettim, kuyruğum arkamda kaldı. Deli olanın hızını hatırlayarak. Hasta bir av gibi hareket etmedim. Rüzgar gibi hareket ettim, görünmeden. Hızlı. Sık sık durdum, havayı kokladım. Geri döndüm, koklayarak, ağaçların içine. Yangın ormanı temizlememişti; çalılıklar sıkı. Tek yol patıkaydı. Tuzak mı? Deliler tuzakları anlar.

Ağaçlar çam iğneleriyle kaplı bir açıklığa açılıyordu. Eğildim, bekliyorum. Hiçbir şey kımıldamadı. Yavaşça, açık alanda daire çizdim. Hiçbir şey bulamadım, hareket eden bir yol yoktu, koku izi de yoktu. Dikkatlice açıklığa doğru ilerledim. Toprak kokusuyla kirlenmiş, eski kan ağırlaşmıştı. Ciğer yiyen çürüğü. Gitmemişti. Yine de burada değildi. Şaşırtıcı. Onun için, Jane için bir oyun ve av.

Gökyüzüne baktım. Çok az gece kalmıştı. Yeni ininden, yer bulmak için işaretlediği kayadan çok uzaktaydım. Takip edilmesi gerekmeyen yiyeceklerden uzaktaydık. İnin soğuk yerinde çok fazla ölü inek vardı.

Buzdolabı, diye düşündü bana. *Bedava evde*.

Dönerek, patikadan aşağıya indim.

Şafağa yakın şehrin kenarında, gölgelerle dolu güvenli bir yerde durdum. Ailenin uyuduğu evin yakınındaki bahçede. Biri horluyordu. Jane uyandı, alfa olmak için bağırdı. Eğer yer değiştirmeseydim, Canavar bütün gün olurdu; o olmazdı. Ama bu avda kötü. Ben/biz bitkinin altına kaydık.

Çömeldi. Bırak gelsin. Yer değiştirdim/değiştirdik. Mağaranın yarı karanlığı gibi gri bir yer beni yuttu. Aydınlık ve karanlık, fırtınanın parçaladığı gökyüzünde şimşek. Kemiklerim kaydı, patladı. Acı binlerce bıçak gibi kesti.

Tısladı. Gitti.

Çıplak ve pis bir şekilde yere uzandım, nefes nefese kaldım, yıldırım çarpmış gibi titriyordum. Bir örümcek ayağıma süründü ve ben onu silkeledim. Vardiyanın gri yeri bu sefer normalden daha uzun sürmüş gibiydi. Değişim geçirdiğimde gerçekte ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ancak kısa bir süre önce Molly tarafından çekilmiş dijital bir videosunu görmüştüm ve gerçekten başka bir âlemde kaybolmamıştım. Sadece ışık ve gölge gibi parlıyordum, fırtına bulutundaki şimşek gibi. Bunun kuantum mekaniği ya da fizik gibi bir şey olabileceğini düşündüm, hücrelerim gerçekten hareket ediyor ama hiçbir yere gitmiyordu. Onun gibi bir şey. Soracak kimsem de yoktu. Nefesimi topladığımda dört ayak üstüne yuvarlandım ve ayağa kalktım.

Hızlıca kaloriye ihtiyacım vardı ama önce kıyafetlere ihtiyacım vardı. Çantamı çıkardım ve giysilerimi açtım. Onları bu kadar sıkı taşımak her zaman korkunç derecede kırıksık anlamına geliyordu ama çıplak gitmekten daha iyiydi. Kot pantolonumu ve tişörtümü giydim ve artık içinde sadece para, cep telefonu, anahtarlar ve silahlar -bir kazık, bir haç ve derringer'im- olan çantamı belime bağladım ve ince tabanlı ayakkabılarımı giydim. Sütyen yok, iç çamaşırı yok. Ama örtülüydüm. Uzun saçlarımı yolumdan çekecek şekilde düğümledim. En azından her zaman çözülmüş olarak geri dönüyordu. Omuzlarımı dikleştirerek şafağa doğru ilerledim, bir evin saçaklarından dışarı çıktım. Haritada nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu ama kedi hislerim kuzeydoğuya gitmem gerektiğini söylüyordu.

Ve yemeğe ihtiyacım vardı. Karnım yüksek sesle gurulduyordu.

Sabahın ilk ışıklarıyla bir bakkal buldum ve kalori almak için bir çikolata, kafein için bir kola ve yeni bir ruj tüpü aldım. Onları banyoya götürdüm, orada temizlendim, yüzümü ve kollarımı yıkadım, tırnaklarımın altını ovaladım. Bir taksi çağırmam gerekecekti ve kendine saygısı olan hiçbir , bir köprü ayağının altında kıyafetleriyle uyumuş gibi görünen biri için durmazdı. Kendime çeki düzen verir vermez kasaya geri döndüm, ikinci bir çikolatanın parasını ödedim ve bütün gece eğlenmiş, dünyadan bıkmış en iyi halimi takındım.

"Bana nerede söyleyebilir misin?"

Güldü. Belki on sekiz yaşındaydı, sivilceli çenesi, yağlı saçları vardı, ot ve dün geceden kalma bira kokuyordu. "Lapalco Bulvarı'na yakınsın."

"Ormandan, bataklıktan ve şu gölden geliyorum." İşaret ettim. "Orada ne var?"

Yine güldü, geceyi nerede ve kiminle geçirdiğimi hatırlamayacak kadar parti kızı olduğumu düşünüyordu. Ben de buna inanmasını istiyordum. Bakışları acı vericiydi ama bununla yaşayabilirdim. "Jean Lafitte Ulusal Tarihi Parkı? Belki Catouatchie Gölü? Orada birkaç göl var."

Bir beşlik uzattım. "Bana taksi çağırırsan bu senin. Beni mahalleye geri güvenebileceğim biri."

Tezgâhın üzerine eğildi ve ağırlığını bir dirseğinin üzerine verdi. "Birkaç saat içinde çıkıyorum. Seni götürebilirim."

Gülümsedim, ilgileniyormuş gibi ona baktım ve başımı salladım. "Cazip ama bir saat içinde işte olmam gerekiyor. Hem hızlı hem de güvenilir birine ihtiyacım var."

İçini çekti ve bir cep telefonu çıkardı. "Tekrar düşünmelisin. İşler on parmağında on marifet. İyi eğlenceyi bulmak çok daha zor ve biraz *eğlenebiliriz*." Başımı tekrar salladım, bu kez pişmanlık dolu bir gülümseme ekledim ve o da bir numara tuşladı. Cevap veren kişi "Bluebird Cab" dedi, ben de rahatladım. Biraz paranoyak olabilirim ama paranoyaklık bazen işe yarıyor.

Telefonu kulağına götürerek sesi kesti. "Ben Nelson. İsteyim ama Quarter'a taksiyle gitmesi gereken bir hatun var." Bana baktı. "Nakit paran var mı? Sana pahalıya patlayacak."

Elimde bir onluk ve bir yirmilik tuttum. "Bundan sonra maaş gününe kadar param kalmadı," diye yalan söyledim. Çok fazla nakit beni haline getirebilirdi. Güne birinin kolunu kırmak zorunda kalarak başlamak istemedim.

"Parası var. Tabii." Telefonu kapattı. "Beş dakika. Kuzenim Rinaldo. O iyi biri. Evli ve beş çocuğu var. Üçüncü çalışıyor ve beslemek için taksi şoförlüğü yapıyor. Ona doğum kontrolünü anlatmaya çalıştım ama pek zeki biri değil, anlıyor musun?" Şaka yapmaya çalışıyordu ve sanki gerçekten komikmiş gibi gülüyordu.

Gülümsedim ve başımı salladım. "Teşekkür ederim. Minnettarım."

Cebinden bir kart çıkardı ve bana uzattı. "Bir dahaki sefere parti yapmak istediğinde beni ara. Bazı şeylere erişimim var. Anlarsın ya?"

"Teşekkürler," dedim, kartı göstererek. "Arkasına Rinaldo'nun numarasını yaz. Sabah ne zaman taksiye ihtiyacım olacağı belli olmaz." İşini bitirdiğinde kartı çantama koydum ve kapıdan çıktım. Dakikalar sonra Rinaldo, ön kapısında büyük bir mavi kuş resmi olan sarı bir taksiyle yanaştı. Bana baktı, yaklaşmam için el salladı ve otomatik bir klik sesiyle kapıları açtı. Arkaya tırmandım ve ona adresimi verdim. "Ve kahvaltıya ihtiyacım var. Bir fast-food dükkanından geçersen ikimize de ısmarlarım."

Rinaldo dikiz aynasından beni inceledi ve "Yo" dedi.

Bunu evet olarak kabul ettim ve başımı arkaya yasladım. Çok yorulmuştum.

Taksiden indiğimde Joe ön tarafımda oturuyordu. Sabahları nerede olursam olayım beni alması için Rinaldo ile anlaşmıştım. Bir taksi şoförüyle iyi geçinmek her zaman akıllıca olmuştur. Eve tek başıma gitmenin her zaman kolay, hatta mümkün olmadığını zor yoldan öğrenmiştim. Ve insana dönüştüğüm yerler, müdavimi olmadığınız sürece bir taksicinin gelebileceği yerler değildi. Yorgun yüzümün ve kırmızı rujumun ilan ettiği parti kızı olduğumu düşünerek, dikkatli olmamı, onu istediğim zaman aramamı söyledi ve hızla uzaklaştı.

Joe'ya baktım ve iç çektim. Bir duşa, bir demlik çaya ve yatağıma ihtiyacım vardı. Buna değil. "Dün gece nerede olduğunu bana söylemek ister misin?" diye sordu.

"Hayır, istemiyorum. Kapımdan uzak dur." Kaşlarını çattığında kollarımı kavuşturdum ve anahtarlarımı şingirdattım. "Sen benim babam, sevgilim ya da patronum değilsin. Nerede olduğum seni ilgilendirmez. Bunun için havamda değilim. Yorgunum, duşa ihtiyacım var ve gerekirse seni pataklarım. *Çekil.*"

"Sorularım var." Kenara çekildi ve ben de ön kapıyı açtım. Peşimden içeri girdi, o kadar hızlıydı ki onu geri kapıyı üzerine kapatamazdım.

Su ısıtıcısını açtığım mutfığa kadar beni takip ederken tekrar iç çektim. "Tamam. Ama önce duş alacağım. Sen bekleyebilirsin."

Yatak odamın kapısını kapatıp soyundum ve kişisel bakım seansı için sıcak duşa girdim. Cherokee kanımdan dolayı vücudumda fazla kıl yoktu ama her değiştirdiğimde sanki hiç tıraş olmamışım kollarım geri geliyordu. Her gece yer değiştirmek bana acı veriyordu.

Çaydanlığın uzun süredir ısıklık çaldığından emin olduğumda suyu kapattım, üzerime eski püskü bir tişört ve şort geçirip mutfığa geri döndüm, ıslak saçlarım sırtımdaki ince kumaştan sıırıslam olmuştı. Mutfak masamdaydı, sanki buranın sahibiymiş gibi , güneş gözlüğü sol elinin yanındaydı ve ben çaydanlığa doğru yürürken gözleri bacaklarımdaydı.

"Ateşten aldım ve yaprakların üzerine döktüm," dedi.

Şaşıarak çay süzgecinin plastik kapağını kaldırdım ve kokladım. Güçlü bir Madagaskar Vanilya Pazar Karışımını süzgecin içinde, demlikte bekletmişim. Ve şimdi hazırды.

"Teşekkürler," dedim ve on iki onsluk bir bardağa boşalttım, bir topak şeker ekledim ve karıştırdım. "Biraz ister misin?"

"Ben iyiyim." Sahanlıkta olduğundan biraz daha az talepkâr görünüyordu ve iyi bir yıkamadan sonra kendimi biraz daha yüce gönüllü hissediyordum. Ama bu konuşmanın ya çok fiziksel ya da çok yalan dolu olacağını hissediyordum. İkisi için de havamda değildim.

Altı Egg McMuffin yemiş ve üç kola içmiştim, bu yüzden bu sabah aç değildim. Bu da muhtemelen iyi bir şeydi. İnsanlar beni yemek yerken gördüklerinde, miktar karşısında gözlerini kaçırma eğiliminde oluyorlardı. Rinaldo uyuşturucu kullandığım için acıktığımı düşünmüştü. Ona farklı bir şey söylememiştim.

Joe'nun karşısına oturdum ve düşünerek yudumladım. Ona hiçbir açıklama borçlu olmadığımı söylemek istiyordum ama o buralıydı ve benim sahip olmadığım bağlantılara sahipti. Onunla dalga geçebilirdim. Birazcık. "Tamam. Buradasın. Duşumu aldım. Çayımı içtim. Dinliyorum."

"Dün gece neredeydin?" Başımı salladığımda, "Ben seni görmeden buradan nasıl çıktın?" dedi. Başımı tekrar salladım, bir gülümsemenin başlamasına izin verdim ve o da gözlerini bana dikti. "Katie'nin arka bahçesine bakan kamerayı nasıl fark ettin?"

Oh, evet. Kamera. Katie'nin güvenliğini sağlamayı umuyorsa ve benim bulduğum bir kamerayı gözden kaçırdıysa, bu onu sadece kötü gösterebilirdi. "Bunu sana söyleyeceğim." Gülümsememin yayılmasına izin verdim ve gözlerimi çaya indirdim. "Ben iyiyim." Yudumladım.

Ofladı, kavgacı bir kahkaha attı ve sessizliğin büyümesine izin verdi, gözleri bir ağırlık gibi üzerimdeydi. Ancak, bekleme yarışması ve hangi yırtıcının önce göz kırpaçağı oyununda, kırıldı. Düşmanlığı bir nefes nefese ve hafif bir hayal kırıklığı kokusu içinde eridi. "Güzel. Benim yapamadığım şeyleri yapma yöntemlerin var. İşi sen aldın, ben alamadım. Ama dün gece bir kız öldürüldü. Haydut tarafından."

"Biliyorum. Onu gördüm."

Joe-Rick, onun bir adı vardı-oturdu, kendini topladı. Ellerimi serbest bırakarak kupamı yere bıraktım ve ne yapacağını görmek için bekledim. Bu sabah yine bir tişört giymişti ve pazuları şişerken dövmelemin alt kısımları düne göre daha belirgindi. Sol kolunda kesinlikle pençeler vardı. Sağ kolunda ve omzunda karanlık ve bulanık bir şey vardı. Onları görmek istedim ama tişörtünü çıkarmasını istersem yanlış bir fikre kapılabileceğini düşündüm. O kadar yorgundum ki, düşünmeden sııttım.

"Komik değil," dedi, sesi alçak ve tehlikeliydi. "Onu tanıyordum."

Bir elimi kaldırdım, avuç içim dışarıdaydı, parmaklarım kırmak gösterecek şekilde açılmıştı ve başımı salladım. Hafifçe sakinleşti ve ben de kupamı tekrar elime aldım. "Kaybınız için üzgünüm. Eğer seni daha iyi hissettirecekse, kız hakkında gülümsemişiyordum."

"Onu öldürdüğünü gördün mü?"

"Hayır. Onu takip ediyordum." Rick'in doğal olarak koklayarak değil de görerek takip düşünmesi dışında bu doğrudu. İşte bu noktada sohbetimiz

yalanlar, kısmi yalanlar ve tamamen yalanlar ve bir hata yaparsam nerede takılıp kalacağım. "Köşeyi döndü ve beni görmüş olabileceğini düşünerek çok uzun süre durakladım. Ben tepki vermeden onu yakaladı. Çok hızlıydı. Beni fark edince duvara tırmandı." Rick'in yüzüne baktım. Benimkini inceliyordu. "Doğruca. Vampirlerin uçabildiği ya da duvara tırmanabildiği gibi şeylerin hep efsane olduğunu düşünmüşümdür."

Rick başını salladı. "Sadece yaşlı olanlar tırmanabilir. Gerçek ." "Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Katie'yi tanıyorum. Sordum."

Ve sadece cevap mı verdi? Beast'in Quarter'a ilk girişini hatırladım. Her yer vampir kokuyordu. Bir *sürü* gerçek yaşlı vampir vardı. "Çatılarda koşarken sokaktan takip ettim." Bu da doğru, yani bir bakıma. Çayı bitirdim ve bir fincan daha doldurmak için ayağa kalktım ama vücudumu belli bir açıda tuttum ve Rick'i çevresel görüş alanımda tuttum.

"Kimse seni görmedi," dedi. "Polisler neredeyse anında olay yerine gelmişti."

Yine bir suçlama gibi geldi. Omuz silktim. Israrcı ve meraklı biriydi. Israrcı ve meraklı insanlar genellikle burunlarını sokmamaları gereken şeylere sokarlar ve bu adam da bu sorun için başlıca aday gibi görünüyordu. Burnunu işime yarayacak yönler sokmalı, onu görebileceğim bir yerde tutmalı, kullanmalı ve dikkatini paylaşmayacağım şeylerden uzaklaştırmalıydım. "Bu konuda desteğe ihtiyacım var ve bir bütçem var. İşi istiyor musun?"

"Evet. Ve ben seni görmeden buradan nasıl çıkacağını bilmek istiyorum."

Ona tekrar baktım. Başka bir yalan zamanı. "Bisikletimdeki heybeleri biliyor musun?" Çaya geri döndüm. "Bunun gibi."

Arkasına yaslandı, yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Görünmezlik tılsımı yapabilen cadı mı tanıyorsun?"

Bildiğim kadarıyla görünmezlik tılsımları gerçek değil efsaneydi, ama yalanın gerçek olarak kabul edilmesini hak edecek kadar çok insan var olduklarını iddia ediyordu. "Tam olarak değil. Ama sayılır. O buna gizleme tılsımı diyor." Biraz daha şeker ekledim ve yüzümü başka tarafa çevirerek karıştırdım. İyi yalan söyleyemiyordum ve bunu biliyordum. "Sana izin verme havasında olmadığım sürece gelip gittiğimi görmeyeceksin."

Ayağa kalktı ve yaklaştı, tezgâha yaslandı, bana baktı, kişisel alanımın biraz içindeydi. "Senin için çalışırsam ne yapacağım?"

Cevap vermek için bir nefes aldım ve durduğunu, kaburgalarımın hareket halinde donduğunu hissettim. Sonra yavaşça nefes aldım, havayı içime çektim. Kokuyu. Onun kokusunu. Eğildim ve burun deliklerimden Rick'in yakınındaki havayı çektim, yüzüm boynuna yaklaştığında gerildiğini hissettim. Döndüm,

arkasında durup eğiliyordum. Elleri şok içinde yumruk oldu ama ben duramadım. Ağzımı açtım ve dudaklarımı geri çekerek kokusunu içime çektim.

Tanıdık bir kokuydu. Beast'in haydutun izini sürmek için kullandığı kumaştaki kokulardan biri. *Bu koku*. Bir kadın parfümü, bir kadın vücudu, vampirin üzerinde o kadar silikti ki fark etmemiştim bile. Joe-Rick de haydutla aynı kokuyu taşıyordu.

Aynı kadınla birlikteydiler. *Birlikte*. Bir insan bile olsa, hasta, çürümüş bir haydutla birlikte olmaya nasıl dayanabilirdi? Yine de Rick'te haydut kokusu almamıştım, sadece kadında. Öyleyse neden olmasın? Neden iki adam arasında gidip gelirken haydut kokusunu taşımamıştı?

Tepkimi bastırdım ve masaya doğru adım attım. Bardağı masanın üzerine koyduğumda parmaklarım titredi. Saklamak için yumruk yaptım. Tüm bunları analiz etmek için yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. "Bugün bir şey yok," dedim, sanki hiçbir şey olmamış gibi konuşmayı sürdürerek. "Bu gece sana etmen için bazı adresler vereceğim, ev sahibi, kiracı, yakınlardaki mülk sahipleri, bu tür şeyler."

"O da neydi öyle?" diye sordu.

Başımı salladım ve yüzümün etrafındaki kısa saçların öne doğru düşmesine izin verdim. Yine saklanıyordum. "Bir şey yok. Şimdi git buradan. Biraz kestirmem lazım." Titrememi bastırarak kapıya doğru yürüdüm ve açtım. Geniş tuttum.

Rick bir masanın yanında durdu. Bir cevap, belki bir sürü cevap isteyeceğinden korkuyordum. Onu bir hayvan gibi koklarken nasıl göründüğümü biliyordum. Ne olduğumu ya da ne keşfettiğimi anlamasını sağlayacak bir şey söylememden korkuyordum. Gözlerinin içine bakamadım.

Güneş gözlüklerini taktı ve kapıya doğru yürüdü. Ve dışarıya. Kapıyı arkasından kapattım ve ağırlığımı kapının üzerine verdim. Joe dün gece ya da bu sabah kiminle yattıysa, yakın bir zamanda, o da haydut vampirle yatıyordu. Bu çürük kokusuna nasıl dayanabiliyordu? Ve neden onun da üzerinde değildi?

BÖLÜM 7

Uçur onu

Mol'un yardımına ihtiyacım vardı. Cep telefonunu aradım ve çalma sesini dinledim, yönlendirildiğimde kısa ve öz bir mesaj bıraktım. "Benim. Arayın. Ve koşuşları tekrar kontrol et." Bitirme tuşuna bastım ve Mol'un mesajları kontrol ettikten sonra beni arayacağını bildiğim için yatağıma kıvrıldım ve cep telefonumu diğer yastığa koydum.

Çoğu cadı gibi Molly de unutkandı. Hatta zaman zaman evini federal hükümetin yeni kurduğu PsyLED denen Psikometri Kanun Uygulama Bölümü'nün sıradan gözlemlerinden koruyan ev koşuşlarını kontrol etmeyi bile unutuyordu. Bu birim İç Güvenlik'in bir koluydu ve PsyOff'lar -PsyLED memurları- hâlâ ülkenin süpernatları hakkında bilgi topluyorlardı. Şimdiye kadar Molly'nin çocuklarına . Evini ve mülkünü büyülü enerji sızıntısından korumak onları güvende tutmanın anahtarıydı.

Umutsuzca uyku geldi, uzuvlarım kurşunla ağırlaşmış gibi hissediyordu, gözlerimi kapattım.

Saat üçte ön kapının çalınma sesiyle uyandım. Yatak odam L şeklindeydi ve kısa kenarı evin ön tarafındaydı. Pencereden baktım ve sokakta park etmiş işaretli bir polis arabası, üniformalı bir adam ile ceketli ve haki pantolonlu bir kadın gördüm. Aynaya baktım ve kaşlarımı çattım. Pejmürde görünüyordum, şehir dışından gelen bir yeteneğin, konseyin haydutu yakalamak için anlaştığı kiralık katilin görünmesi gerektiği gibi görünmüyordum. Eğer Katie'nin New Orleans polis departmanı ile irtibatı , o zaman gerçekten kötü bir ilk izlenim bırakacaktım. Rick haydutu gördüğüm için polise , o zaman daha kötü bir izlenim bırakacaktım. Ve bifttek yemeğimin kanını arka bahçedeki çimenlerden temizlememiştim. *Aptalca. Saçmalık.*

İçlerinden biri kapıyı tekrar çaldı, bu sefer daha az kibarca. Antreye yürüdüm, kilitleri kapattım ve kapıyı açtım, kapıya ve pervaza tutunarak kollarımı uzattım. Genişçe esnedim ve kısık gözlerimin ve bir tutam hırpalanmış saçımın arasından onları inceledim. Ben esnediğimde adam bacaklarına ve tişört ile şort arasında görünen göbeğine bakıyordu. Kırklı yaşların ortasındaydı ve Cajun baharatları ve tıraş losyonu kokuyordu. Çok fazla tıraş losyonu. Burnumu kırıstırdım. Kadın daha gençti, biraz şişman, küt saçlıydı. Yaka kartında adının Jodi Richoux olduğu yazıyordu. Evet. Katie'nin Katie'nin irtibat görevlisi. Esneme hareketimi bitirdim ve huysuz bir sesle "Evet?" dedim.

Yüzünü bana çevirdi. "Jane Yellowrock?"

"O benim. Sen de Katie'nin NOPD'deki arkadaşısın. İçeri gelsene." Kapıyı ittim ve koltuk altımı kaşıyarak mutfığa doğru yürüdüm. Polisleri sevmezdim ama onlarla uğraşmak hoşuma giderdi. Tıpkı Beast'in öldürmeden önce yemeğiyle oynamayı sevmesi gibi. Kedi fare oyununda belli bir tür meydan okuma vardı. "Çay yapıyorum," dedim omzumun üzerinden. "Sizin için hiç kahvem ya da çöreğim yok."

"Anladığım kadarıyla çok biftek yiyorsunuz," dedi Jodi.

Ve oyun başlıyor. Sırıttım ve saçlarımı yüzümden geriye doğru ittim. "Ben bir etoburum. Sebzeler hanım evlatları içindir." İkisi mutfağı incelerken ben çaydanlığı doldurdum. "Anladığım kadarıyla kasabımla konuşuyorsun."

"O. Birkaç kişi daha var."

"Oturun," dedim.

"Etrafa bakabilir miyim?" dedi adam, "Bacaklarımı esnetebilir miyim?"

İşaret ederek yaka kartına baktım. "Evet, Memur Herbert, sakıncası yok. Oturun ya da yürüyüşe çıkın." Bir sandalyeyi işaret ettim ve kapıya döndüm.

"Peki neden ?" Jodi sordu. "Saklayacak bir şeyiniz mi var?"

"Özellikle değil. Sadece arama izni olmadan iç çamaşırlarımı karıştırmasına izin vermek için bir neden göremiyorum. Bana bir arama emri getir ve istediğin kadar çene çalabilirsin. Sadece ev sahibimin evi kameralarla donattığını bilin. Kameralar yirmi dört/yedi kayıt yapıyorsa pek mahremiyet olmaz." Hepsi tamamen gerçektir. Katie gerçekten de eve kamera yerleştirmişti. Kameralar artık çekmiyordu. Ve bu kısmı paylaşmadım. Hatırlanacak gerçek yalanlar olmadan hayat daha kolaydı. Polisler şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Neredeyse taktiklerini yeniden düzenlediklerini görebiliyordum. Tekrar mutfak sandalyelerini işaret ettim. "Oturun."

"Abear," dedi, işaret ettiğim sandalyenin yanına oturarak. "Ne

dedin?" Çaydanlığı ocağa koydum ve ateşi yaktım. "Benim adım.

Abear diye telaffuz ediliyor. Fransızca telaffuz."

"Büyük darbe" demeyi düşündüm ama . Henüz ortalığı karıştırmanın bir anlamı yoktu. Bir paket kurabiyeyi açıp onlar için masaya koymak dışında cevap vermeyince Jodi, "Dün gece neredeydin?" diye sordu. Oturmuyordu. Jodi masanın köşesinde duruyordu, biraz geride duruyordu, böylece ikimizi de görebiliyor ama ayak altında dolaşmıyordu. İlginç bir pozisyon.

"Her şey bitti." Dolapların köşesine yaslandım, tezgâh ve kollarımı kavuşturdum, bir ayağımı arkamdaki dolabın üzerine koydum, sanki kendimi . Bu pozisyonun bana sıçramak için kaldıraç sağladığı gerçeği tesadüfi değildi. "Dauphine'deki Katie's Ladies'in önünden St. Louis Caddesi'nden Royal'e kadar bir aşağı bir yukarı gittim. Ondan sonra çok dolaştım."

"Dün gece Kışla Caddesi'nde bir kız öldürüldü. Bu konuda bir şeyler biliyor olabilir düşünüyoruz," dedi Jodi.

Vay, vay, . Rick konuşuyordu. O da bir kaynak mıydı? "Bir şey," diye kabul ettim, sanki çok fazla bir şey değilmiş gibi.

"Bize anlatmak ister misin?" Eğer şimdi ve burada konuşmak istemezsem, şubeye gidebileceğimiz tehdidi ima edildi. Orada birkaç gün nezarethanede sakinleşebilirdim.

Cevap verirken sesimi duygusallıktan uzak tuttum. "Haydut vampirin izini sürmek için tutuldum. Onu oraya kadar takip ettim. Onu durdurmak için çok geç kalmıştım. Ben oraya vardığımda suyu çekilmişti ve kızı yiyordu. O yüzden rezervasyon yaptırdığında onu takip ettim."

"Nereye gitti?" diye sordu, sesi gergin, gözleri sıkıca yüzüme . "Çoğunlukla çatıların üzerinden ve nehrin karşısına, onu kaybettiğim yere."

"Bizi aramalıydın," diye hırladı.

"Cep telefonumun şarjı bitmişti." Bu bir yalandı ama patilerim olduğunu ve arama yapamadığımı itiraf edecek değildim. Zaten aramayacağımı da söylemeyecektim.

"Onu nasıl takip ettiniz?" diye sordu. İkisi de polislerin çocuk tecavüzcüleri ve seri katiller için sakladığı türden bir dinliyordu. Ve polis katillerine.

"Görüş alanı ve küçük bir cadı muskası. Vampirleri izler. Türünün tek örneği ve çok pahalı." İki numaralı yalan. Daha fazla yükselmeyi ve hikayemi düzgün tutmayı göze alamazdım.

"Yani, onu gördün. Adamın tarifi var mı?" Herbert /Ayı dedi.

"Orta boylu, ince yapılı, uzun siyah saçlı, çengel burunlu. Karanlıktı ve hızlıydı. Bütün bildiğim bu. Bir ressamla çalışmak için yeterli değil," diye ekledim, beni NOPD HQ'dan uzak tutmak için.

"Bu görmek istiyorum."

Cep telefonum yatak odasından . ." Telefonu aldım ve onları izleyebileceğim mutfak kapısına . Ekrandaki numara Molly'nindi.

"Cadı kadın!"

"Hey, Koca Kedi. N?"

"Çağrı için iyi zamanlama. Mutfağımda iki polis var. Bana verdiğin takip tılsımını öğrenmek istiyorlar. Kaçık vampirler için olanı, insanlar için olanı değil."

"Öyle bir şey yok."

"Uçur onu."

Molly güldü. Bir büyü işe yaramadığında, çocuklarını eğlendirmek için karalama sayfalarından kâğıt uçaklar yapar ve onları odanın içinde uçururdu. "Üzerinde çalışabileceğin bir kan izi var mıydı?"

"Hem de nasıl," dedim.

"Beni onların yanına koy."

Ekranı kapattım ve telefonu Jodi'ye uzattım. Zil kurtardı.

Bir kurabiye yedim ve polisin Mol ile sohbetini dinledim. Molly polisleri bile az severdi, yerel yasalara cadı olarak kaydolmak zorunda kalmıştı, ama rol modeli olarak çoğunlukla cahil, köylü tipleri vardı. Zamanında bazı şık polislerle tanışmıştım ve bazıları iyiydi. Ancak bazıları ego peşindeydi, otorite sorunları vardı ya da şovenist domuzlardı. Herbert tam bir pislikti. Jodi'yi yargılamaktan kaçınıyordum.

Bayan polis cep telefonumu geri verdi ve ben de ona "Teşekkürler Mol. Sonra tekrar ararım."

"Buharlı Güney'de sorun mu yaşıyorsun?" diye sordu.

"Bu ilginç."

"Belki de planladığımızdan daha erken ziyarete gelirim. O haydutu öldür ki güvende olalım." Güldü ve bağlantıyı kesti. END tuşuna bastım ve telefonu tezgahın üzerine koydum.

"Peki. Vampirin izini süren tılsımı görebilir miyim? Ve bir gösteri?"

"Hayır ve hayır. Şu izin geri dönelim. Bana bir kâğıt parçası getirin, paylaşayım. O zamana kadar olmaz."

"Neden polisleri sevmiyorsunuz, Bayan Yellowrock?" Herbert sordu.

"Bazı polisleri severim. Ama tüm polisleri sevmiyorum, tıpkı tüm kuru temizlemecileri, tüm sokak süpürgecilerini ya da tüm hemşireleri sevmediğim gibi. İş güzel ama en iyi insanları cezbetmesi gerekmiyor. Gidip bir bira içmek, belki sinemaya gitmek istersen, seni çok çekici ve dünyanın tuzu biberi olarak görebilirim. Şu ana kadar çok etkilendiğimi söyleyemem."

Jodi'ye kötü niyetli ve kaba bir sesle, "O çok geveze," dedi. Ben konuşurken yüzü buruşmuştu ve şimdi o da biraz zalim görünüyordu.

"Kapa çeneni," dedi Jodi ona.

Güldüm. "Asıl bilmek istediğin, sen bulamazken benim o haydutu nasıl bulduğum ve vampir konseyinin Fransız Yabancı Lejyonu'nu kiralayacak kadar parası varken neden beni tuttuğu. Sonra da her şeyi sana getireceğime söz vermemi istiyorsun, buna patronum ve yandaşları olan vampir konseyi hakkında ilginç gerçekler ya da bilgiler de dahil."

Jodi ağzını açtı, sonra söylemek üzere olduğu şeyi söyleyip kapattı. Ancak gözleri keskinleşmişti. Ona sııttım. Bir kurabiye daha yedim. Mutfakta sessizliğin oluşmasına izin verdim. Birkaç dakika sonra Jodi, "Nesin sen?" dedi.

Bunu beklemiyordum. Doğaüstü topluluğun benim insan olmadığımı bilmesi bir şeydi. Sıradan kolluk kuvvetlerinin bilmesi tamamen başka bir şeydi; polisler PsyLED'e söyleyebilirdi. Pençelerimi savurarak masanın üzerinden atlamak isterken kendimi tuttum. Canavar uyanıktı ve beni dinliyordu. Beast'in aklında *onları deşmek ve ölürlen sorular sormak* vardı. Onu yerde tuttum. Bir süre durakladıktan sonra, sesime düşünceli ve hoş bir ton verdim ve "Ben Doğu Yakası'ndaki en iyi haydut-vampir takipçisiyim" dedim.

Eee. Kim ciyakladı? İnsan olmadığımı bilenler sadece Katie, Trol, Bruiser ve Leo'ydu. Bir kurabiye daha ısırđım ve kırıntıların etrafında konuştum. Kaba, kırıcı ve kasıtlı olarak nahoş olmaya geri döndüm. Polislere daha ince tepkilerim düşünecekleri bir şey vermeye geri döndüm. "Güneş ışığından ya da gümüşten nefret etmiyorum, sarımsağı ve eski Bela Lugosi filmlerini seviyorum ve kiliseye gidiyorum. Büyü yapamıyorum ve cadı dostlarım da onlardan biri olmadığımı söylüyor. Sanırım bu beni insan yapıyor, gerçi bu beni sık sık kötü arkadaşlarla bir araya getiriyor.

"Güneydoğu eyaletlerinin çoğunda taşıma ruhsatım var ve geri eyaletlerde feragatname alabilirim." Yutkundum ve devam ettim. "Yüzde yüz başarılı bir sicilim var. En son, gözü dönmüş, genç ve haydut bir kan ailesinin yedide yedisini hakladım. Derecelendirilmemiş olsam da sokak dövüşünde ve kılıç kullanmada ustayım ve iyi bir nişancıyım. Tüm bunları web sitemden öğrenebilirsiniz. Sanırım sitede olmayan bir şeyi bilmek istiyorsunuz."

Kaşlarımı kaldırdım ve en küstah sırıtışımın başlamasına izin verdim. "Ben heteroyum. Yedi numara ayakkabı giyerim. Biftek severim. Bekle, bunu zaten biliyorsun. Dans etmeyi severim ve siz ikinizle yaptığım bu sözlü boogie bana bu gece dansa gideceğimi düşündürüyor." Omuz silktim.

" bir şey var." Jodi bana küçük siyah bir kutu gösterdi, yaklaşık bir iskambil kağıdı büyüklüğündeydi. Üzerinde Geiger sayacı gibi bir kadran vardı ve ibre yüzün yarısından biraz fazlasını, altmış ikiyi gösteriyordu. Gördüğümde iliklerime kadar ürperdim. *Bok. Bok, bok, bok.* Beast dudaklarını kaldırdı ve tehdit edercesine dişlerini gösterdi. Gülümsedim ve bir kurabiye daha yedim. "Neden psikometremi çalıştırdın?" dedi Jodi.

Altmış iki, gece yarısı bir vampir ile dolunayda bir ay cadısı arasında bir yerdeydi. Oldukça güçlü. Ne okuyacağımı merak etmiştim. Psi-metreler ya da psikometreler yıllar önce policemag.com'da yazılmıştı. Dergiye bu aletler pahalıydı ve sadece FBI gibi federal olarak finanse edilen kolluk kuvvetleri tarafından kullanılıyordu.

CIA ve PsyLED. Hiç görmeyeceğimi düşünmüştüm ama işte eski New Orleans'ta bir psy-metre vardı. Ne şanslıyım.

"Cadılarla takılıyorum," dedim, ses tonum umursamazdı. "Bazı güçlü cadı muskalarım var. Molly Asheville'den ayrılmadan önce kıyafetlerimi yıkadı." Omuz silktim, bir omzumu kaldırdım ve kırıntıları boğazıma takılsa da bir kurabiye daha yedim. "Seç birini. Gerçekten umurumda değil."

Herbert, "New Orleans'ta cadıları pek sevmeyiz," dedi.

"Neden olmasın? Katrina, Rita ve Ivan'ı körfeze geri döndürmek için ellerinden geleni yaptılar," dedim. Polisin yüzü önyargı ve nefretle çarpıldı. *Ahhh*. Onun hassas noktasını ve beni ziyarete gelmesinin nedenini bulmuştum. Beast, Herbert'in terine karışan adrenalinin kokusunu alabiliyordu. Bu adam ciddi bir cadı düşmanıydı. Bu da beni kızdırıyordu.

"Bir meclisin büyük fırtınaları gönderecek güce sahip olmaması onların suçu değil," dedim tişörtümdeki kırıntıları yere atarken. "Doğa Ana herhangi aileden daha büyüktür. Ama Katrina'nın beşinci kategoriden üçüncü kategoriye düşmesini sağladılar. Bunun için onlara hak vermelisiniz."

Ellerini silahının kabzasına ve gece sopasına koyarak ayağa kalktı. "Hiçbir şey yapmana gerek yok." "Pisliğin teki olmalısın," dedim hafifçe. "Bunun için yardım yok."

Masanın etrafında dolaşmaya başladı. Ona sııttım. Beast neredeyse mırıldanıyordu. *Eğlence...* Onun yaralı bir tavşanla oynarkenki görüntüsünü gördüm ve genişlemesine izin verdim. Ama dikkatlice köşemden kıpırdamadım. Jodi hiçbir şey söylemedi, spekülâtif bir şekilde bizi izliyordu. Evet. Yerini seçmişti.

"N'awlins'de cadıları sevmeyiz, vampirleri de sevmeyiz," dedi Herbert, yavaşça bana doğru ilerleyerek. Ayağıyla bir sandalyeye takıldı ve tahta gıcirtısıyla sandalyeyi kenara fırlattı. Beast gözlerimin içinden onu izledi. *Eğlence...* Kendini topladı. Onu hareketsiz tuttum. "Bir düzine polisi öldürüp et yiyen vampirler. Ve sen polis katilleri için çalışıyorsun."

İki adım uzaklaştığında Jodi kolunu tuttu ve sertçe, "Jim. Git dışarıda bekle lütfen."

"Evet," dedim, bir şeyleri iterek ve kendime engel olamayarak. "Duvardaki kameraların sesli mi yoksa sadece görüntülü mü olduğunu kimse bilmiyor. YouTube'a çıkıp kendini rezil edebilirsin ve NOPD'nin ciddi şekilde anti-PC olarak değerlendireceği bir şey söyleyebilirsin. Vampirler çok para kazandırıyor. Eminim kimse para getirenleri kızdırmak istemez."

"Vampir konseyi beni öpebilir-"

"Jim! Dışarı çık. Hemen."

Sarsılarak uzaklaştı ve ön kapıya doğru yürüdü. Çıkarken kapıyı çarptı. Aynı anda hem güldüm hem de kendimi biraz suçlu hissettim. Beast eğleniyor olsa da, kanuna yem atmaktan hoşlandığım gerçeğini pek sevmiyordum. Akıllıca ya da güvenli değildi.

"Bize yardım etmeyeceksin, değil mi?" Jodi sordu, sesi kadar yumuşaktı ki hayali ses alıcılarına ulaşmamış olabilirdi.

"Polislerinizi, fahişelerinizi ve turistlerinizi öldüren haydutu öldüreceğim. Bana yardım gibi geldi."

"Gerçekten insan mısınız?" diye tekrar sordu, sesi gerçek bir merakla yumuşaktı.

"Bu soruya zaten yanıt verdim."

"Evraklarınızda yirmi dokuz yaşında olduğunuz yazıyor ama zamanınızın yarısında on beş yaşında bir çocuk, diğer yarısında ise elli yaşında bir büyükanne gibi davranıyorsunuz. Kendini bir sokak dövüşçüsü gibi taşıyorsun, psikometremi çalıştırıyorsun, bu da güç sızdığının, bir tür güç taşıdığın ya da güç ürettiğin anlamına geliyor ve bize ihtiyacın olabilecek bir zamanda bir polisle kasten alay ediyorsun."

"Onu buraya aptallaştığında ne yapacağımı görmek için getirdin," diye tahmin ettim ama bunu bir açıklama gibi yaptım. Jodi kızarma nezaketini gösterdi. Bir kahkaha attım. "İyi polis/kötü polis sadece filmlerde işe yarar. Cep numaran bende var, Jodi. Desteğe ihtiyacım olursa ararım. Bilgiye ihtiyacım olursa ararım. Ve NOPD'nin bilmesi gereken bir şey olursa arayacağım."

"Neden bunu önden teklif etmedin?" "Neden bunu

en istemedin?"

Jodi bana baktı, gözlerinde belirsizlik vardı. Hiçbir şey söylemedim. O da bir şey demedi. Bu şekilde geçen bir dakikanın ardından derin bir nefes aldı ve kapıya doğru döndü. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Sessizce onu kapıya kadar takip ettim ve arkasından kapıyı kilitledim. Çekildiklerinde yatak odasına doğru yürüdüm ve kendimi yatağa attım. Daha fazla aptal olabilir miydim? Olabilir miydim?

Canavar mutluluk içinde mırıldandı. *Eğlence...*

Molly'nin aramasını diledim. Bu düşüncenin hemen ardından telefon çaldı. , tavana doğru esnedim ve cevap verdim. Göstergede Molly'nin numarası görünüyordu. "Bunu nasıl yaptın? Sen bir cadısin, medyum değil."

"Ben söylemedim," dedi. "Angie söyledi." Bunun üzerine ikimiz de an sessiz kaldık. Kız korkunç derecede güçlüydü. Angie onun gücüne kavuştuğunda dehşete düşmüştü, sihir

Bir girdap gibi içinden fırladı ve o sırada yaşadıkları karavanı yok etti. Arabaya bindiğimde metal çatının sanki bir konserve açacağıyla açılmış gibi geri sıyrıldığını gördüm. Neler olduğunu bilmeden içeri girdim ve büyüünün içine daldım. Ve vites değiştirdim. Ne olduğumu bilmeyen Koca Evan'ın ödünü kopardı. Molly sır saklayabilir.

Evan ve Molly, Angie büyüyüp başa çıkabilecek hale gelene kadar kızın gücünü kontrol altında tutmak için onu bağlamaya çalışıyorlardı. Şekil değiştirdiğimde gördüğüm gri yere garip bir şekilde benzeyen güç, her şeyi parçalayarak içeri doğru esiyordu. Angie çığlık atıyordu. Çılgıncaydı. Canavar korkusuzca çocuğun yanına kadar geldi ve onun etrafında kıvrıldı. Mırıliyordu. Angie, Canavar'ın kulaklarını ve postunu kavramış ve çığlık atarak ona tutunmuştu. Bu da Molly ve Evan'ı çalışmak için serbest bırakmıştı. Sormadan Molly'nin de hatırladığını biliyordum. Sessizliğin içinde, "Onunla konuşmama izin verir misin?" diye sordum.

Angie'nin küçük sesi, "Jane Teyze? Bebeğimi aldın mı?"

Boğazımda bir yumru oluştu. Angie'yle konuştuğumda sık sık olurdu. Beast onu bir kedi yavrusu gibi benimsemişti ve bu yüzden her iki yanımda onu seviyordu. "Henüz değil, sevgilim. Ama yakında."

"Tamam. Seni seviyorum."

Boğazımdaki yumru acıyla kasıldı. "Ben de seni seviyorum." *Kit. Cub*, Beast mırıldandı, uykulu ve özlem dolu. Molly kendine geldiğinde, "Demek sıcak, bunaltıcı, Derin Güney'de beni ziyarete gelmek istiyorsun," dedim.

"Sen o haydutu öldür, biz de gelelim. Evan altı aylık bir tereddütten sonra nihayet eve bir yapmaktan bahsediyor. Marangozların ve duvarcılarının dolaştığı, dış etkenlere açık bir evde yaşamayacağım." Evin inşaat sırasında açık kalacağı söylenmemişti. "Görüşürüz, Koca Kedi," dedi. "Ve polislerle uğraşmayı bırak. Angie onlarla oynadığını söyledi." Bağlantı sona erdi.

Tekrar uyumak için çok yorgun olduğumdan, kızların kalkması için çok erken olduğunu bilsem de Troll için endişelendiğimden Katie'nin hanımlarına uğradım. Dün akşam yemek servisi yapan kadın kapıyı açtı ve dürbününün üzerinden bana baktı.

Bana el salladı ve uzun siyah eteklerini sallayarak yemek odasına doğru yürürken ben de onu takip ettim. "Bu taraftan," dedi omzunun üzerinden. "Küçük, güzel bir Assam siyahı içiyorum. Bana katılır mısınız?"

"Assam siyahı" çay demektir. "Bir fincan isterim," dedim, ciddiydim. Kafeine ihtiyacım

vardı. "Şeker? Süt?"

"Şeker," dedim, bedava evdeki çay dolabını hatırlayarak. Bu kadın Katie'nin çay sevgisinin bir parçası mıydı? Belki de Katie o evde yaşarken ona çay ikram etmişti?

"Sana ne diyeyim?" diye sordum.

Küçük gülümsemesi, sıcacık bir örtüye sarılmış çaydanlığın yanına oturduğunda genişledi. "Ben Amorette. Kızlar bana Bayan A der." Eliyle bir yeri göstererek oturmamı işaret etti.

"Teşekkür , Bayan A."

Gösterdiği sandalyeye oturdum ve narin porselen fincanı, tabağı ve gümüş çay kaşığını kabul ettim. Bir de bez peçete. Miz A'nın her şeyi eski dünya resmiyetiyle yaptığını hissediyordum ama gümüş-vampirleri öldürür sorunuyla nasıl başa çıktığını merak ediyordum. Altın sofraya takımları olabilir mi? "Teşekkürler," dedim yudumlarken. Pürüzsüz, koyu, zengin ve harikaydı. İskelet gibi parmakları olan küçük peri gibi bir kadın yanıma yerleşirken ona da söyledim.

"Beğenmene çok sevindim." Fincanının kenarından bana göz kırptı. "Bu tek mahsul Assam şu anki favorim. Gençlerin çoğu kahveyi tercih ediyor." Yüzünü buruşturdu. "Günümüz dünyasında çayın değeri bilinmiyor."

"Ben bir çay . Evde güzel bir Assam var, bir de tek mahsul Kenya, bir de Millma. İsterseniz biraz yaprak getirebilirim."

"Kulağa çok hoş geliyor. Lütfen yap," dedi. İçinde narin salatalık sandviçleri ve krem peynirli krakerler, somon füme ve üzerinde turşu gibi sert bir şey olan bir servis tepsisini bana uzattı. Belki kapari. İki tane yedim ve Troll'ü sormadan önce ikinci bir fincan çayı kabul ettim, onun gerçek adını kullanmayı unutmadan.

Bayan A içini çekti. "Tom yaşıyor, zayıf ve iyileşiyor, yukarıda uyuyor, sevgili adam. Korkarım yakındı. Ve zavallı küçük Katherine onu kaybetmekle yıkılırdı. Yetmiş yılı aşkın bir süredir birlikteydiler, biliyorsun."

"Zavallı küçük Katherine" ve "yetmiş yıl" yorumları karşısında neredeyse çayı kusacaktım ama kızlardan biri yosun yeşili ipek bir bornoz ve tüylü pembe terliklerle içeri girince kurtuldum. Bu Tia'ydı; kahve-süt rengi teni, ela yeşili gözleri ve karışık ırktan gelen ailesine özgü sarı saçları olan kız. "Günaydın Bayan A. Kahveniz var mı?" diye sordu, gözleri yarı kapalı.

Bayan A bana baktı, gözleri "Gördün mü?" diyordu. *Kahve, çay değil. Ne kadar yazık.* "Kahve mutfakta."

Birkaç dakika sonra Tia masamıza geldi ve yarım fincan kaynar kahveyi saniyeler içinde mideye indirdi. "Ahhhh. Tanrım, çok yorgunum. Bir tatile ihtiyacım var." Göz kapaklarını gerer gibi gözlerini kocaman açtı, esnedi ve "Belki Rio. Belki Carlos beni götürür."

Bunu söyleme şekli, Tia'nın Katie'nin kadınlarından biri olsa bile masum olduğunu, avizedeki en parlak ampul olmadığı için masum olduğunu fark etmemi sağladı. Bana baktı ve bugün ilk kez uyanmış gibiydi. "Sen kiralık vampir katilisin. Carlos'u öldürme, tamam mı?"

"Ummm," dedim, nasıl cevap vereceğimi bilemeden.

"Carlos bir haydut değil," dedi Miz A. "İntikam almaktan kurtuldu. Dün gece iyi vakit geçirdin mi canım?"

Tia salatalıklı sandviçe uzandı. "Carlos bir rüya. Bay Leo ve Bayan Katie, doğru teklifi alırlarsa yakında kan hizmetkârı olabileceğimi söylüyorlar."

"Teklif mi?" Ses tonumdaki gerginliği duyarak söyledim.

Miz A elimi okşadı. "Açıklayacağım. Tia," dedi kıza, "kahveni ve atıştırmalıklarını yukarı götür, olur mu? Bayan Jane ve ben özel olarak konuşmalıyız."

"Ah." Tia bilgece başını salladı, lüleleri sallanıyordu. "İş. Anladım." Bir avuç dolusu sandviç topladı ve odadan dışarı çıktı. Kız bir dansçı gibi süzülüyor, büyük tüylü terlikleri ahşap zeminde kayıyordu. Kapıda döndü ve "Carlos'u öldürmediğin için teşekkür ederim" dedi. Ben bir cevap veremeden gitmişti.

"Teklif mi?" Tekrarladım. "Kölelik uzun zaman önce kaldırıldı."

Bayan A başıyla onayladı ve çayımı doldurdu. Çayımı doldururken, "Görünüşe göre Tia'nın ailesinin bundan haberi yokmuş. On iki yaşındaki arabalarının bagajından satıyorlarmış." Tıslayarak nefes aldığım anda Miz A başını salladı, tabağıma bir somon kraker daha koyarken buruşuk yüzü acımasız görünüyordu. "Katie'm kızın durumunu duymuş. Buna bir son verdi ama kızın düzgün gelişimi için çok geçti. Duygusal olarak çok kötü yaralanmıştı. Katie, Tia'yı rehabilite etmek ve onun için doğru koruyucuyu bulmak için çok zaman ve para harcadı." Miz A bana baktı, siyah gözleri aniden parladı. "Yalnız yaşayamaz ve şehrin sokaklarında serbest bırakılamayacak kadar cinsel açıdan bilinçli ve savunmasız. Sonunda kullanılmış, evsiz ve yoksul kalacaktır. Bir koca sonunda onu terk edebilir. Bir vampir efendisi yaşadığı sürece ona bakacak ve onu koruyacaktır. Sadece uygun bir düzenlemeye ihtiyacı var."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için küçük sandviçimi yedim ve tek kelime etmedim. Uzaklaşabildiğim anda, çay ve atıştırmalık için Bayan A'ya teşekkür ettim, çitten atladım ve kafamdaki vampir ağlarını uçurmak için Bitsa'yı çalıştırdım. Pragmatizm ve merhamet üzerine kurulu bir mantığa ne diyebilirsiniz ki? Ama tüylerimi diken diken etti.

Bitsa'yla Mahalle'de dolaştım, etrafı kokladım, vampirlerin uğrak yerlerini buldum ama dün geceki rota boyunca ilerlememe rağmen daha fazla taze haydut izi -ya da belki çürümüş haydut izi doğru ifadedir- keşfedemedim. Çoğunlukla bataklık ve sivrisinek istilasına uğramış olan ve Beast'in hasta vampirin izi boyunca yoldan girdiği Catouatchie Gölü bölgesine yolu bulmak hiç de eğlenceli değildi. Ama sonunda haydutun uzaktan gelen kokusunu aldım ve onu takip ettim. Kendimi hiçliğin ortasındaki çıkmaz, ezilmiş kabuklu bir sokakta buldum.

Çıkamaz motorumu yavaşlattım ve durdum, ayaklarımı koydum, motor altımda büyük bir kedinin mırıltısı gibi usulca gümbürdüyordu. Ev küçüktü, muhtemelen 1950'lerde inşa edilmişti: gri, asbest kiremitli, belki iki yüz metre karelik bir evdi, arkada gördüğümü hayal meyal hatırladığım perdeli sundurması vardı. Yeni boyanmış kömür rengi süslemeleri, yeni çatısı ve ögle sıcağında bitki kokan bahçesiyle iyi bakılmıştı.

İnsan formundayken, evden bir şey beni çağırırdı. Uzak anılar, duman, korku ve kanla bulanmış şeyler. Ve tören davullarının sesi. İnsanların gücü. *Tsalagiyi*. Cherokee, beyaz adam için. Soğuk dikenler tenimde dolaştı. *Tsalagiyi* bir Cherokee kelimesiydi. .

Arka tarafta bir terleme evi vardı. Halkın yaşlılarından biri burada yaşıyordu. Ve haydut burada avlanmıştı, yakın, çok yakın. Onu mu takip ediyordu? Onu mu? Sıcakta titredim, umut ve korku tenimde boncuklanan terin içinde geziniyordu.

Neyi amaçladığımdan tam olarak emin değildim, motosikleti kapattım ve kickstand'ı kurdum. Kaskımı selenin üzerine koydum. Ayaklarımın altında çıtırdayan kabuklarla ezilmiş araba yoluna doğru yürüdüm. Carolinas'ta yollar ve araba yolları asfaltsızken çakılla kaplanır, asfalt kullanıldığında ise asfalta taş karıştırılırdı. Deltada fazla taş yoktu; ellerinde ne varsa onu kullanıyorlardı. Kabuklar. Zihnim, bir ihtiyarın evine doğru yürüdüğüm gerçeğinden uzaklaşan sersem düşüncelerdi. Verandaya çıkan basamakları çıktım, ancak o zaman evin tuğla direkler üzerinde olduğunu ve kasırga sel hattının üzerinde yükseldiğini fark ettim. Zile bastım. İçeriden bir ses geldi.

Sıcağın altında durdum. Bekliyordum. Terliyordum. Sinekler ve arılar etrafta vızıldıyor, adaçayı ve biberiyenin uzaktan hatırlanan kokusu havada asılı duruyordu. Ve kimse gelmedi. *Bu çok aptalca.*

Arkamı dönerken zile bir kez daha bastım ve kapı açıldığında irkildim. Ne bekliyordum bilmiyorum ama kot pantolon ve ipek bir atlet giymiş ince, siyah saçlı kadın o değildi. Hiç konuşmadı. Sadece bana baktı. Titremem daha da arttı. Zaman, dünyanın hareket ediyormuş gibi görüldüğü o garip sallanma şeylerinden birini yaptı.

"*Gi yv ha,*" dedi ve kapıyı açtı.

İçeri gel... "*İçeri gel*" demişti. Ve ben onun sözlerini anladım.

BÖLÜM 8

Savaşçı bir kadın

Masasına oturdum ve bana kısmen donmuş bir kola uzatırken gülümsedi, eski moda şişe buzla kaplanmıştı, üst kısmında buz kristalleri toplanmıştı. Kadın zayıf ve kaslıydı ama ilk düşündüğümünden daha yaşlıydı. Belki ellili yaşlarının ortalarında, belki de daha yaşlıydı ama siyah saçlarında tek bir tel bile ak yoktu. Gözleri hayat, kahkaha ve garip bir şekilde şefkat doluydu. Kolayı alıp içtim ve fırından yeni çıkmış sıcak bir tabak kurabiye ikram ettiğinde içimdeki korku hissiyle birlikte ürpertilerim de dağıldı. Biri size sıcacık çikolatalı kurabiye verirken nasıl endişeli kalabilirsiniz ki? Ancak Beast'in aşırı tetikte olma hali hala benimleydi, derinlerde bir yerde kamburlaşmış, sessiz ve tetikteydi.

"Benim adım Aggie One Feather." Durakladı. "*Egini Agayvlge i*, Halkın dilinde."

"Ben Jane Yellowrock. Jane" -bir nefes aldım- "*Dalonige'i*."

Aggie oturdu, elinde kendi kolası vardı. "Konuşmanın bir kısmını biliyorsun." Sesi yumuşak ve melodikti, hem rüyaların hem de kâbusların nazik sesiydi.

"Eski kelimelerin çoğunu hatırlamıyorum," dedim, sesim ve İngilizcem kıyaslandığında gıcırdayıyordu. Sesimi alçalttım ve eski konuşmanın melodisini ve ritmini bulmaya çalıştım. "Duyduğumda belki bana geri gelir."

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu, sorusu şamanın geleneksel sözlerine benziyordu.

Şamanlar kabilenin yardımcılardı; şifa törenleri, öğütler ya da daha pratik yardımlar için isteyen herkese ücretsiz olarak yardım ederlerdi. Bunu hatırladım. *Hatırladım*. Donmuş kolanın üzerindeki buz gibi ellerime baktım. Kelimeler ağzımdan dökülene kadar ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Ciğer yiyen diye bir yaratık hakkında eski hikayeler var mı?"

"Evet. Birkaç tane. Neden sordunuz?"

Şok yılan gibi içime işledi. "Çünkü vampir konseyinin bir temsilcisi tarafından turistleri ve polisleri öldüren ve yiyen her neyse onu avlamam için tutuldum. Onu takip ettim. Ve çok iyi bir kaynağa göre, dün gece gördüğüm şey bir ciğer yiyiciydi." Beast, zihnimin derinliklerinde "çok iyi bir kaynak" olma fikri karşısında eğlenerek öksürdü.

Aggie kaskatı kesildi. Gözlerinin etrafındaki deri gerildi, gözlerinin ince kırışıklıklar derinleşti. "Neden böyle düşünüyorsun?"

Kokladığım için mi? Onu kedi formunda takip ettiğim için mi? Cevap vermek yerine, "Gördüğüm şey bir vampire benziyor, çürümüş bir şey gibi kokuyor ve karanlıkta avlanıyor" dedim.

Evinizin arkasındaki orman ve bataklık. Onu buraya kadar takip ettim." *Ah, . Evet. Bu benim ağzımdan çıktı.*

Aggie arkasına yaslandı. "Ahhh," diye nefes aldı, sesi rahatlamış gibiydi. "Gazetede haydut vampir hakkında bir şeyler okudum." Başını eğmiş, beni izliyordu. Vücut dilini ve ifadelerini yorumlamaya çalıştım ama çok hızlıydılar, çok geçiciydiler. "Neden buraya gelsin ki?"

"Terleme evinizle ilgileniyordu. Birkaç kez daireler çizdi." "Bu yaratığı gördün mü?"

Duraksadım, ara sokaktaki sahneyi, kızın cesedinin üzerine eğilmiş bedeni hatırladım. "Evet."

Aggie beni izlerken gözlerinin sayısız düşünce, spekülasyon ve sonuç dolaşıyordu. İçimde buraya gelmemem gerektiğine dair kötü bir his vardı. "Hangi klandansın?" diye sordu.

Soru beklenmedikti, ancak cevap oradaydı, anında, tam olarak hatırlayabildiğimden daha uzun yıllar sonra ilk kez. Şaşkınlıkla, "Babam *ani gilogi*'ydi, Panter Klanı." dedim. Kısa bir görüntü yakaladım: bir dağ aslanı postu ve bir erkek yüzü. *Babam...* Onu dik kütüklerin üzerindeki gölgelerin görüntüsü izledi. Gölgelerin ne anlama geldiğini anlayamadım ama kötü bir şey olduğunu biliyordum. "Annem *ani sahoni*'ydi, Mavi Holly Klanı'ndan." dedim.

Titremelerim daha da arttı ve soğuk parmaklarımı sıkarak donmuş şişeyi bıraktım. Başka görüntüler, anlamsız anı parçaları beni bıçakladı. Gölge bir mağara duvarı, bir kar , dondurucu soğuk anısı. Ahşap bir uzun evin ortasında bir ateş. Davullar, usulca vuran, dört vuruşluk bir ritim, ilk vuruş güçlü. Ve adaçayı, tatlı ot ve yanan tütün gibi sert bir şeyin kokusu. Canavar kendini topladı ama sıçramak için değil. İzlemek için. Takip etmek için. Geçmişimin zihnimin derinliklerinde saklı olduğunu söylemişti. Şimdi sanki geçmiş, çok uzaklardan gelen bir kaynak gibi yüzeye çıkıyordu. Unuttuğum yılları nihayet hatırlayacak ? Kim ve ne olduğumu hatırlayacak mıydım? Nefes nefese, "Sen?" diye sordum.

"Annem *ani waya*, Kurt Klanı, Doğu Cherokee, babam ise Yabani Patates Klanı, *ani godigewi*, Batı Cherokee."

Güvenilmez hafızam bana bunun bir sorun olabileceğini söyledi. Uzun zaman önce, beyaz adam bizi toplayıp batıya doğru karların içine göndermeden önce, Kurt Klanı ve Panter Klanı'ndan bazı aileler arasında kötü duygular vardı. Hakaret ve kan davasının hatıraları Cherokee'ler arasında genellikle nesiller boyu sürerdi. Anlaşmazlık çözülmüş müydü? Klanlar anaerkil soydan geçerci, bu yüzden belki de husumet çözülmüştü. Hatıralarım bir sorun olduğunu haykırıyordu ama her şey parçalanmış ve dağılmıştı.

"Büyük büyükbabam Panter Klanı'ndandı," diye ekledi, sanki önemli bir şeyi kabul ediyormuş gibi. Ve belki de önemliydi. Kabile ilişkilerine yaşlılar tarafından değer verilirdi. Geçmişimin karmaşası içinde bunu hatırladım.

Davulun sesi hâlâ zihnimin arkasında yankılanıyordu, ısrarcıydı ve yankılanmalar korku veriyordu. Bunun hakkında rüya görürdüm. Ve iyi olmayacaktı.

"Ailenin adı ne?" diye sordu.

"Hatırlamıyorum. Eski Ulus'un yakınındaki ormanda bulundum. Umuyordum ki..." İmkânsız umut, anılarla, tüm kan akrabalarını keşfetme ihtiyacıyla kabardı.

"Sana söyleyebileceğimi mi umuyordun?" diye tahmin etti. "Seni klanına, halkına mı göndereyim?" Başımı salladım. "gelirse yardım ederim. Eğer Halk'tansan," dedi nazıkçe. "Ama gözlerinden tam kan Cherokee olmadığını görüyorum. Nesin sen?" Aggie sordu.

kadar hızlı ayağa kalktım ki gözleri takip etmedi. Gerildi. Yarı ayağa kalktı. Kendimi durmaya zorladım, ellerimi mutfağının kapısındaki pervazlara dayadım, sanki bir ateşin üzerinde, sırtımın etine saplanmış geyik boynuzlarından asılmış gibiydim. Bu *görüntü gelmişti?*

Aggie ellerini masanın üzerinde düzleştirdi, avuç içleri yüzeyi kucakladı. Her seferinde bir eklemine yavaşça gevşetti. Mutfığa döndüm, ellerimi dengeliyormuş gibi uzattım ve nefes almayı hatırladım. Canavar kendini tuttu, sıkıca toparlandı, yüzeye yaklaştı. Pençeleri esnedi. Hazır.

"Affet beni," dedi Aggie, kontrollü, bastırılmış, kış karlarından önceki hava gibi hareketsiz. "Sana acı çektirmek istemedim, böyle bir niyetim yoktu."

"Neden bana ne olduğumu sordun?" Kelimeler yarı hırıltılıydı ve onun irkildiğini gördüm, tepkisi çok küçüktü. Bugünlerde herkes bana bunu soruyordu.

Aggie omuz silkti, dar omuzlarını hafifçe kaldırdı. "Gözleriniz yarı beyaz olduğunuzu gösteriyor. Ve ben sende bir şey görüyorum, eski bir şeyin gölgesini." Karnımı, kaburgalarımın arasını işaret etti. "İşte. Tek bedende iki ruh gibi. Savaşmıyorlar ama huzursuz bir uyum içinde yaşıyorlar." Hiçbir şey söylemediğimde, o an bir şaman için bile rahatsızlığa dönüştüğünde, nefesini üfledi ve bir kurabiye alıp yedi. Gözle görülür bir şekilde kendini ve düşüncelerini toparladı. "İlk sorunuza cevap vermek gerekirse, ciğer yiyen bir deri gezgini."

Nefesim boğazımda düğümlendi, sıcak ve yakıcıydı. Yüzümde ne gördü bilmiyorum ama tekrar durdu ve sanki konuşabileceğimi düşünmüş gibi bekledi. Çeroki'ye benziyordum. Çerokice bir kelime konuşmuştum. Çocuk yurdunda geçirdiğim yıllarda, parçalanmış geçmişimle bağdaşan bir şeyler bulurum umuduyla, çoğunlukla James Mooney'in eski yazılarından Çeroki kabile tarihini okumuştum ama okuduğum hiçbir şey bana benzemiyordu. Nefesimi topladım, başımı salladım ve devam etmesini işaret ettim.

"Deri değiştirici olarak da adlandırılır. Ciğer yiyen hakkında birkaç kabile hikayesi vardır. Birinde kadındır. İnsan formundayken genellikle bir büyükannedir ve bu yüzden uzun yıllar boyunca saygı ve güven görür. Ancak yaşlandığında ve gençlik ve güç hırısı onu ele geçirdiğinde, kaybettiklerini yerine koymaya çalışır ve günaha girerek kötölük yapmaya başlar. Derisini başka bir insanınkiyle değiştirir. Bu büyüünün en karasıdır.

"Hikâyelerimize göre, kötölüğe teslim olduğunda, deri gezgininin bir çocuğun içine sokup karaciğerini çıkarabileceği uzun bir tırnağı vardır." Ben hâlâ bir şey söylemeyince Aggie devam etti. "Bir başka deri gezen *de Callanu Ayiliski*, Kuzgun, Moker. Kalp çalmayı sever." Gözleri beni inceledi, hiçbir şeyi kaçırmadı.

"Ciğer yiyen genellikle delirmiş bir deri gezgini olarak anılır. Deri değiştirenler kötü bir grup olabiliyor," dedi. "Ancak, uzak zamanlarda, beyaz adam gelmeden önce, her zaman daha fazlasına sahip olma arzusuyla, metal miğferli İspanyollar bizi köleleştirmeye gelmeden önce, deri gezginleri Halkın koruyucularıydı, atalarımızı kötölükten ve kötü büyüden koruyorlardı. Ancak yaşlandıklarında ve beyaz adam geldikten sonra birçoğu korumayı bırakıp daha karanlık işlere ve kara büyüye yöneldi." Sesi sessizliğe gömüldü.

Aggie beni izledi, vücudu gevşek, sakın, gözleri görmesini istediğimden daha fazlasını görüyordu. "Bazıları ciğer yiyene Mızrak Parmak der. *U'tlun'ta*." Bu kelimeyi *hut luna* gibi telaffuz ediyordu ki bu benim uzak hafızamdaki kelimedenden farklı bir telaffuzdu ama Mooney'nin kitaplarındaki efsanelerden hatırladığım bir kelimeydi. Aggie gülümsedi. "Görüyorum ki Mızrak Parmağı'nı biliyorsun."

Başımı salladım. "Ciğer yiyenin bir deri gezgini yerine vampir olma ihtimali var mı?"

"Hayır. Vampirler yabancıdır. İspanyollarla birlikte geldiler, ilk beyaz adamlarla."

Pek bir anlam ifade etmese de yavaşça başımı salladım. Evin derinliklerinde vantilatör kanatlarının yumuşak dönüşünü, onu çalıştıran motorun sabit uğultusunu duydum. Buzdolabı tıkırdadı, patladı ve otomatik buz makinesi buz küplerini takırdayarak boşalttı. Masaya geri döndüm ve sandalyeye oturdum. "Bir yaşı ya da şaman ile acı çeken bir arayıcı arasındaki sözler korunur, değil mi?" diye sordum. "Bir psikolog ile hasta arasındaki konuşmalar gibi mi?"

Aggie başını eğdi. "Biraz. Eğer bana birini öldüreceğini söylersen, Halkın ve hatta beyaz adamın ihtiyaçlarını senin ihtiyaçlarının önüne koyarım. Ama akıl danışmak için gelersen, yardım eder ve güvenini korurum." Başını eğdi, tıpkı bir ağaçtan yeri inceleyen bir kuş gibi, dudaklarında eğlence oynuyordu. "Kimseyi öldürmeyeceksin, değil mi?"

"Evet, öyleyim." Kürek kemikleri hafifçe kıpırdadı ve neşesi kayboldu. "Buraya kadar takip ettiğim şeyi öldüreceğim. O eski bir haydut vampir, bir erkek. Bundan eminim. Ama kaynağım... kaynağım onun bir vampir değil, ciğer yiyen olduğunu söylüyor."

Bir süre sonra Aggie şöyle dedi: "Derigezenler kötülüğe dönüşmeden önce Halk'tandılar. En eski zamanlardan beri aramızda koruyucular, savaşçılar olarak yaşadılar ve tarihimizi paylaştılar." Aggie omuz silkti. "Beyaz adam geldiğinde çok şey kayboldu, çok şey değişti. Söylenenleri duydum: Deri değiştirenler İnsanların kanını paylaştı. Ciğer yiyenler ise onu çaldı."

Beast'in odağı keskinleşti. *Kan*. Ve haydutun tükürüğünü ve kurbanlarının kanını taşıyan kumaş parçasına sinmiş tuhaf kokular ve çürüme kokusu. Beast sanki anlamış gibi hareketsiz kaldı ama anladıysa bile bana açıklamadı. Eve dönüp kanlı kumaşı bir kez daha koklamam gerekiyordu.

Ama Aggie birden konuşkanlaştı, sakın gözleri dikkat kesildi, ağzı gülümsedi. "Ciğer yiyen kocakarı hakkında en sevdiğim hikâye *Chickelili* ile ilgili," dedi, "adı Doğruyu Söyleyen anlamına geliyor. *Chickelili* küçük bir kar kuşudur ve kocakarı hakkında gerçeği söyleyen tek kişidir. *Chickelili* küçük, sıradan ve kısık sesli olduğu için, küçük bir çocuk onu dinleyip babasını çocuk katilinin yaklaştığı konusunda uyarana kadar söyledikleri alakarga ve kargalar tarafından bastırılır. Hikâyenin mesajı, küçük seslerin bazen yüksek seslerden daha önemli olduğudur."

Ona baktım, sözlerinin ne anlama gelebileceğini bilmiyordum ama bir ihtiyarın, anlattığı hikâyede büyük bir gerçek, mevcut durumla ilgili bir gerçek olmadıkça nadiren konuştuğunu biliyordum. Küçük sesler mi? Katie'nin yemek masasında oturan kadınları gözümün önüne geldi.

"Terleme evinin yakınında gördüğün şu yaratık. Uzun bir tırnağı var mı?"

Ara sokaktaki görüntüsünü düşündüm, fahişenin bedenini kollarına almıştı. Sonra da duvara tırmanırkenki o kısa anlık görüntüyü. "Hayır. Ben görmedim."

"Enerjilerini görebiliyor musun?" diye sordu.

"Gri ışık, siyah motifler. Onları rüzgârda kokladım," dedim ve anında kendimi aptal gibi hissettim.

Aggie başını salladı. "Evet. Anlıyorum. Sen kötülüğün izini süren birisin. Uzak geçmişin büyükleri gibi savaşçı bir kadınsın." Bu övgü karşısında yüzümün kızardığını hissettim ve sert ahşap sandalyede rahatsız bir şekilde kıpırdandım. "Yakınlarda olabilecek her türlü kötülüğün lekesini temizlemek için alacakaranlıkta koşuşlar kuracağım ve is çubukları yakacağım," dedi. Annem ve ben de geceleri nöbet tutacağız."

"Annen mi?" Şaşırarak sordum.

"Annem sadece yetmiş dört yaşında ve hala hayat dolu. Büyükannem geçen yıl vefat etti."

Aklımda bir şeyler canlandı. "Kemikleri arka tarafta mı gömülü? Terleme evinin yakınında."

Aynı şeyler Aggie'nin zihninde de canlandı ve yüzündeki canlılık azalarak bana yaşının daha net bir resmini gösterdi. "Sence bu yaratık, bu haydut vampir

Atalarımın kemiklerinin peşinde," dedi, sesi o kadar alçaktı ki rüzgârdaki çimen gibiydi. "Ya da içimizden birinin ailemin kemikleri ve onların içindeki büyü üzerinde güç sahibi olmasının peşinde."

Mantıklı geldi ve bilinmeyen bilgiler zihnimde yerli yerine oturdu; Beast'in düşündüğü her şeyden çok daha mantıklıydı. "Kan bağıını paylaşan bir büyüğün kemiklerinin yakınlarda gömülü olması bir şamanın gücünü artırmaya yardımcı olur, değil mi?" Dedim. Aggie bir kez başını salladı, korku dolu, sarsak bir hareketti. Daha nazik bir şekilde, "Peşinde olduğum şey bir vampirse ve sizden birini dönüştürdüyse, ona güç vermesi için ataları, *machieiaellow*'u çağırabilir mi?" dedim.

Aggie fısıldadı, "Belki. Bu onun ne bildiğine bağlı. Hangi büyüye sahip olduğuna."

"O yaşlı," dedim. "Çok, çok yaşlı. Tahminimce birkaç yüz yıllık. Atalarımızın kaç nesli arkada gömülü?"

Aggie gözlerini ellerine indirdi; parmaklarını masanın üzerinde birleştirdi. "Büyükannem, onun annesi, babası ve büyük büyük büyükannem, Taşınma'dan -Gözyaşı Yolu'ndan- kaçıp buraya yerleşmişler." Gözyaşı Yolu'ndan bahsedilmesine tepki verdimsem de Aggie bunu görmedi, gözleri kısılmıştı. "Çocukken ölen kız kardeşimin kemikleri. Amcam ve onun beyaz bir kadın olan ama evlendiğinde bize katılan karısının kemikleri. Büyükannemin erkek kardeşi, ondan çok daha yaşlı. Halk'ın kanından yedi kişi ve bize katılan bir kişi."

"Bir yerde çok fazla güçlü kemik var," dedim.

Aggie, "Bu gece bahçeyi korumaları için köpekleri serbest

bırakacağım," dedi. "Aggie," dedim nazikçe. "Zaten iki köpeğini

öldürdü."

Gerçeği engellemek istercesine gözlerini kapattı. Ama onları tekrar açtığında, öfkeyle yanıyordu. Alçak sesle ve şiddetle, "Onu öldüreceğim," dedi. Elleri masanın üzerinde kenetlenmişti, küçük, karanlık ve kırılıyordu ama altında yatan korkunç bir amaç gücü vardı. "Eğer buraya gelirse, onu öldüreceğim." İçine çektiği acıyormuş gibi görünen bir nefes aldı. "Cep telefonu numaran var mı?"

Tiştörtümün cebinden bir kart çıkardım ve masanın üzerine koydum. Aggie kâğıdı aldı ve sanki kâğıdın dokusunu hissediyormuş gibi hafifçe ovuşturdu, ama içinde saklı olan enerjilerimi hissettiğini biliyordum. "Gerçek doğanı benden saklamaya mı karar verdin?" diye sordu.

"Özür dilerim." Babamın çok uzun zaman önce yaptığı gibi başımı derin bir şekilde eğdim. *Babam!* Yüzünün zihnimde canlandı, burnu keskin ve kesiciydi. Bu yeni/eski hatıra karşısında gözyaşlarımı geri kırdım. Elimden geldiğince resmi bir şekilde, "Yardımanız için teşekkür ederim. Elimden geldiğince koruma sağlayacağım. Şimdilik, evin arkasındaki, ormanın ve bataklığın içindeki arazinin kime ait olduğunu öğrenebilir miyim?"

"Arazi Jean Lafitte Ulusal Tarihi Parkı ile sınır komşusu, yani büyük kısmı devlete ait. Geri kalanının kime ait olduğundan emin değilim, ancak ailemin arazisi gibi buralarda özel mülkiyete ait araziler de var."

Park arazisi. Hay aksi. Bu, haydut vampirin dolaşmak için dönümlerce arazisi olduğu ve onu durduracak kimsenin olmadığı anlamına geliyordu. Benim dışımda. Ve bu sert, narin şaman. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim," dedim.

"Size öğütlerimi ve terleme evini kullanmayı öneriyorum. Savaşa kötü hazırlanırsanız, kaybetmek için savaşırsınız. Suya girmeyeli uzun zaman olduğunu hissediyorum. Arınma ve lekelenme size yardımcı olacak, sizi merkezleyecek, aradığınızı bulmanızı sağlayacaktır."

Bir süre. Evet, de denebilir. On yılların ağırlığı üzerime çökmüştü, ağır ve acıyla doluydu. "Bunu kabul edebilirim," dedim.

Aggie dudaklarını büzdü. "Bana yalan söylüyorsun. Beni hiçbir şeye ikna etmeye niyetin yok. Neden olmasın?" Küçük bir kuş başını eğdi. "Bana kendinden bahsetmemenin nedeni de aynı mı?"

Kapıya doğru geri çekildim, gözlerim onunkilerdeydi, en çekici gülümsemem yerimde duruyordu. Bu kadın benim daha fazla takılamayacağım kadar zekiydi. "Yardımlarınız ve öğütleriniz için teşekkür ederim, Büyükanne."

Yıllardır duymadığım ama hemen tanıdık gelen bir ses çıkardı. Bir tür homurtu, bir pshaw ve tek hecelik bir olumsuzlama. "Alors" Fransızlara ve "cool" Amerikalı nesillere ne kadar bağlıysa, bu da İnsanlara o kadar bağlı bir sestir. "*Dalonige*'i," dedi ve ben ismimi duyunca durdum. "Bu geleneksel bir isim değil. Sarı kayadan daha fazla şey ifade ediyor, biliyorsun." Soru sormak için kaşlarımı kaldırdığımda, "Aynı zamanda altın anlamına da geliyor - Ulusun Cherokee'lerden çalınmasının, Halkın Gözyaşı Yolu'na çıkarılmasının bir nedeni de bu, beyaz adam Appalachian Dağları'nın toprağından *dalonige*'i kazabilsin diye." dedi.

Bu kez sözlere tepki vermedim ama yine de kimsenin istemediğim kadar çok şey gördüğünü biliyordum. "Teşekkür ederim," dedim tekrar. Ve ön kapısından çıkıp sıcak ve parlak güneşe doğru geri döndüm.

Bisikletimi çalıştırdım ve eve doğru yola çıktım. Sürerken, öğrendiklerimi düşündüm, kendim hakkında değil - bu daha sonra düşünmek içindi - ama kovaladığım şey hakkında. Canavar yanılmıştı. O bir ciğer yiyen değildi, onu görmüştüm ve uzun tırnakları yoktu. O bir vampirdi. Cidden kafayı yemiş, et yiyen, çürük kokan bir vampirdi, ama bir vampirdi. Kötü yola düşmüş bir vampir. Yaşlı, deli, çürüyen bir haydut.

Burnum Beast'inki kadar iyi olmasa da koku alma duyum herhangi bir insandan daha iyiydi. Arka bahçemde dururken, bez parçasını burnuma tuttum ve nefes aldım, dört farklı kokuyu oluşturan feromonları ve proteinleri ayırtırdım, bunlardan üçü

İnsan ve korku dolu, kanları döküldüğünde canlı. Belki de Beast'in hafızası yardımcı olmuştu ama insan kokularını bir dişi ve iki erkek insan olarak ayırabiliyordum. Ve hepsinin altında kovaladığım şeyin kokusu vardı. Kimyasal imzasını çektim. Vampir. Kesinlikle vampir. Tuhaf vampir, çürüyen vampir, ama vampir. Rahatlayarak ürperdim, kendime küçük bir an için rahatlama verdim. Bu her neyse, kötü yola düşmüş bir deri gezgini değildi.

Kumaş parçasına dönerek, içindeki farklı kimyasalları izole ettim ve sonunda haydutun birlikte olduğu kadının en hafif kokusunu tespit ettim. Seks kokusunu yakaladım. Ve yerleştiremediğim daha da zayıf bir şey. Ya da belki de hatırlamadığım. Tekrar nefes . Titredim. Bir kez daha nefes aldım, bu kez ağzım açıldı, dilimi uzatmışım. Derimde soğuk şişlikler oluştu. Nefesim kesildi. *İnsanların kokusu*. Ağır ağır , arka verandanın basamaklarına dengesiz bir şekilde indim. *Avladığım haydut vampir Cherokee mi?*

Bir elim üstte, ağırlığımı destekleyerek, tuğla duvardan Katie'nin yanına, saat beşi biraz geçte, bir zamanlar güvenlik kamerasının gizlendiği noktaya atladım. Atlarken ağırlığımı tek koluma vererek hızlıca bir göz attım. Kamera yoktu. Tuğlanın üzerinde küçük bir iz vardı. Kamera yerinde olmadığından ve onu oraya koyan kişiye ne belli etmemek için duvarın tepesini kavradım ve vücudumun tuğlaya doğru sallanmasına izin verdim. Alanı kokladım ve bulduğum karışık kokular karşısında şaşırdım.

En üstte, taze ve parlak, Joe'nun kokusu vardı. Rick LaFleur. Muhtemelen Troll'ün emriyle kamerayı çıkarmıştı. Ancak Joe'nun kokusunun altında daha soluk başka bir koku vardı ve işin tuhafı bu kokuyu tanıyordum. Kamera, New Orleans'taki vampir konseyinin başı Leo Pellissier ile birlikte çalışan Bruiser tarafından yerleştirilmişti.

Leo neden Katie'ye göz kulak ihtiyacı hissetti? Konseydeki çirkin politikanın kokusunu alıyordu. Çok şaşırdım. Duvarı ittim ve yumuşak bir şekilde yere indim. Eve doğru döndüm ve Troll'ün açık arka kapıda durduğunu görünce şaşırdım. Hırıltılı bir ses çıkardı, bakışları duvarı ölçüyordu. İki eliyle kapıyı tutuyordu, teni eski bir parşömenin solgunluğundaydı, sararmış ve kırılıyordu, özellikle de kel kafasının donuk kubbesi.

Ellerimi kotumun ceplerine soktum ve her insanın on beş metrelik bir duvardan yaralanmadan düşebileceği gibi görünmeye çalışarak yürüdüm. "ölü gibi görünüyorsun," dedim.

"Bu cümlelerin bir vampirin ev halkına hakaret olduğunu sana söyleyen oldu mu?" Sert sesi zamankinden daha da cızırtılıydı, taş tozu kadar kuruydu.

Güldüm, kendimi biraz kaba hissettim ve bundan hoşlanmadım. "Hayır, ama bunu hatırlamaya çalışacağım. Dün geceki *bağıştan* yeterince kan aldın mı?" İşte bu yüzden kızgındım. A

Vampir neredeyse hoşlanmaya başladığım birini öldürüyordu ve o , o halde ben de kızmalıyım, değil mi?

"Rachael'den yeterince alamadım. Ama Katie bileğinden küçük bir içki almama izin verdi."

İçimde öfke ve tiksinti püskürmesine rağmen tepki vermedim. *İğrençler*. Trol kenara çekildi ve ben de içeri girdim. "Hâlâ berbat görünüyorsun," dedim.

"Ben hayatta kalacağım," dedi. "Ama senin başın belada."

"Öyle mi?" Sinirlerimin tepeme çıktığını hissettim ve hırlamak istedim. "Kiminle?"

"Katie kan kaybını telafi etmek için dün gece beslenmek üzere dışarı çıkmak zorunda kaldı. O şerefsiz Leo'nun aldığı ve beslenmeden önce bana geri verdiği kanla birlikte Katie'nin kanı tükendi. Bu gece erken kalkamayacak ve kalktığında da kendini pek iyi . Bu yüzden ona söyleyeceğin bir şey varsa, önce bana söylemek isteyebilirsin."

Kafam karışmıştı, "Tüm bunlar birinin bana kızgın olmasıyla mı ilgili?" diye sordum.

"Katie sana şafak vakti rapor vermek için burada olmanı söylemişti. Sen gelmedin."

Hay aksi. Bunu *şimdi* hatırladım. "Gün doğarken nehrin diğer tarafındaydım, Jean Lafitte parkında, haydut vampirin izini sürüyordum. Katie'nin aksine, bir yarasaya dönüşüp eve uçamam."

Trol kıkırdadı, sesi tuhaf bir şekilde hüzünlüydü. "Katie'nin böyle şeyler söylediğini duymasına izin verme. Vampirlerin yarasaya dönüştüğü efsanesinden nefret eder. Aslında, bunu doğru anlayan birkaç kurgu yazarı dışında, medyanın kendi türü hakkında yansıttığı her şeye oldukça kızgın." Beni evin içinde dolaştırırken ışıkları yaktı. "Bat konuşması bir yana, bana ne keşfettiğini anlatmak ister misin?" Elbette Canavar'dan hiç bahsetmeden, kısa ve öz bir onu bilgilendirdim. Bitirdiğimde "Huh," dedi ve yemek odasını işaret etti. Ben de kovulduğumu düşündüm ve içeri girdim.

Kızlar yine masanın etrafında toplanmıştı, hepsi uykulu gözlerle bakıyor ve biraz solgun görünüyor. Özellikle de sandalyesinde arkasına yaslanmış olan Rachael. Dirseğinin iç tarafında, antekübital damarında bir bandaj vardı. Gözlerinin altında koyu renkli halkalar vardı ve kristal bir bardağın içindeki pipetten neon yeşili bir şey yudumluyordu. Gatorade gibi görünüyor ve kokuyordu. Gümüş, porselen ve kristallerle dolu resmi bir masaya ait bir içecek değildi. Zenginleri ve ölüleri ya da onların hizmetkârlarını asla anlayamazdım.

Bayan A ortaya çıktı, buruşuk yüzü daha da buruşmuş görünüyor ama hoş geldiniz dercesine gülümsüyordu. Yaşlı bir teyzeymiş gibi yanağını öpmekten kendimi alıkoydum, bu garip bir dürtüydü ve bana tokat atılmasına ya da daha kötüsüne neden olabilirdi ve "Sanırım dün gece yemeği yiyemem?" dedim.

Bir gülümseme yüzündeki kırıksıklıkları yeniden konumlandırdı. "Bu gecenin bifteği burbon biberli, ama isterseniz az pişmiş olarak sipariş edebilirsiniz."

"Sevdim. Ve eğer şey istemiyorsam, kumpir ve buzlu çay da istiyorum. Şarap olmasın." Başını salladı.

Uzun eteklerinin altında zayıf görünen bacaklarının üzerinde sallanarak odadan çıktığında, "kızlara" baktım. Bana açılmalarını sağlamak bir yol bulmam gerekiyordu. Tıpkı çocuk yurduna ilk gönderildiğimde bir ev dolusu on iki yaşındaki kızın bana sağlamam gerektiği gibi. Tamamen hayali ama tamamen yasal doğum belgeme göre yirmi dokuz yaşında olduğum ve İngilizce konuştuğum için bağ kurmanın daha kolay olup olmayacağını merak ediyordum.

Tia bana biraz uykulu olsa da tatlı tatlı gülümsedi ve salata tabağından yeşil bir şeyler yedi. İpek sabahlığı gitmişti. Bu gece göğüslerini gururla yukarı kaldıran ipek dantel bir büstiyer giymiş, göğüs dekoltesine opal bir kolye yerleştirmişti.

Bakışlarım Christie'ye takıldı; elli kadar minik örgü takmıştı -benim saçlarımı sık sık yaptığım gibi- ve kaşları, burnu, kulakları, hatta köprücük kemiğinin etrafı gümüşle doluydu. Gümüş halkaların içinden geçen zincirler, burun deliklerini kulaklarına ve aralarındaki noktalara bağlıyor, hepsinden küçük çanlar sarkıyordu. Her yerde çanlar vardı, hatta bu gece kapları mandallarla kapatılmış olan sütyeninin altında bile. Tanrıya şükür. Yirmi yaşından fazla olmayan kızın boynunda kötü görünümlü sivri uçlu bir köpek tasma vardı. Christie salatadan bir ısırık aldığı anda saç örgülerini geriye doğru salladı ve çanlar tıngırdadı.

Uyum sağlamak için salatanın tadına baktım, karışık yeşillikler ve bol baharatlı bir sos. Pastırmalı bir şeydi, anında bayıldım. "Christie," dedim çiğneyerek, "çanları sevdim."

Her iki kaşındaki uyumsuz halkaları kaldırarak düşündü. "."

Güldüm. Hayır. Artık büyüdüğüm için daha kolay olmayacaktı. O zamanlar bir grup yetim ya da yarı yetim kıza uyum sağlayamamıştım, şimdi de bir grup... kıza uyum sağlayamayacaktım. "Christie, sen ve Rachael. Bana bu kasabadaki vampirler hakkında ne bildiğinizi anlatın. Özellikle de konsey hakkında."

Kızlar birbirlerine ve bana baktılar. "Politika hakkında pek bir şey yok," dedi Christie. "Leo herhangi birinizi ziyaret ediyor mu? Çünkü..." Nasıl ifade edeceğimi bilemedim ve durdum.

Christie güldü, sesi alaycıydı. "Kan için mi? Seks için mi? Ya da belki karma eğlence, eğlence, oyunlar ve sonrasında akşam yemeği için?"

Kızarmamı kontrol altında tutmayı başardım. "Evet." Yeşilliklerden bir ısırık daha aldım ve bir parça ekmek kopardım. Yufka gibiydi, tatlıydı ve parmaklarımda tereyağı izleri bıraktı.

"Buraya ilk geldiğimizde hepimiz Leo'dan bir ziyaret alırız," dedi Rachael, canlı gözleri üzerimde ve sesi tınısızdı. "İlk denemeyi o yapar. Buna kralların karanlık hakkı diyor."

Kralların ilahi haklarını duymuştum; bir hükümdarın herhangi bir bakirenin kızlığını bozma ya da istediği herhangi bir kadını, genellikle düğünden önceki gece kullanma hakkı vardı. Bu arkaik bir tecavüzdü, köle sahibinin kölesini kulübesinde ziyaret etmesine ya da onu kendisine getirmesine benziyordu. Hayır demek mümkün değildi. Tecavüzün herhangi bir şekli her zaman içimdeki Canavar'ı ortaya çıkarırdı -düşünceye yarı gülümsedim-. Gülümsediğimde Rachael Christie'ye baktı. Leo'nun Rachael'in ödünü kopardığını söylemek için Canavar'ın burnuna ihtiyacım yoktu. Leo Pellissier sevmediğim insanlar listemin en başına yerleşmişti. O kan emiciyle görüşmem gerekiyordu. Sırtışı acımasız bir memnuniyetle büküldü. "Yaşlı Leo'yla konuşmam gerek ama dün onu gümüş bir haçla yaktığım için kabul edeceğinden şüpheliyim."

Rachael bana baktı, göğsünden gergin bir kakhaha yükseliyordu. "Onu yaktın mı? Ve o seni öldürmedi mi?"

"Bunu düşündü. Katie onu iyileştirdi. Eğer iyileştirmeseydi, onu kazığa oturtmak zorunda kalabilirdim."

Masa sessizliğe gömüldü. Kimse kımıldamadı. Bütün gözler benim üzerimdeydi. Evdeyken ara sıra böyle şeyler olurdu, söylediğim bir şey tuhaf kaçardı. Küçük cadıya baktım, beyaz teni ve simsiyah saçları mum ışığında tezat oluşturuyordu. Bu kız onu ilk gördüğümde beni bir şekilde etkilemişti. İnce bir bağ hissetmişim, ki bu bir hata olmalıydı, değil mi? Ama yine de oradaydı ve "Mutluluk, değil mi?" dediğimde sesim yumuşaktı. Leo ne ..." Doğru kelimeyi bulamadım.

"Bu konuda sorun yaşıyorsun, değil mi?" dedi. Alaycı değildi. Ses tonu nazikti, neredeyse acıyordu. "Yaptığımız şeyle yani."

Neredeyse "Bir cadılar meclisinde cadı işlerini öğreniyor olabilirsin" diyecektim ama kendimi tuttum. Ne olduğunu bilmiyorsa diye. "Nerelisin?"

Bliss bir omzunu kaldırdı ve geriye doğru takılmış eski zaman korseleri gibi önden bağcıklı ipeksi bir tül üst giydiğini fark ettim. Küçük göğüsleri yukarı doğru itilmişti ve kumaşın arasından tamamen görünüyordu, aralarında bir kolye sallanıyordu. Birden kendimi röntgenci gibi hissettim. "Koruyucu aile yanında büyüdüm, yani hem her yerden hem de hiçbir yerdenim."

Yani cadı olduğunu bilmiyor olabilirdi. Katie biliyordu, değil mi? Vampirler cadı kokusu alamaz mı? Sormam gerekiyordu. "Bununla ilgili sorunlarım var, evet." Göz teması kurarak masanın etrafına baktım. Salatalarımızı bitirmiştik ve yemeğin normalden daha sessiz olduğunu söylememe gerek yoktu. Bir avcı olduğumu gönüllü olarak bile söylemeden insanları temkinli hale getiriyorum.

"Aranızda haydut vampirin kim olduğuna dair bir fikri olan var mı? Belki birisi farklı davranıyordur? Katie'nin vampir müşterilerinden birinde tuhaf bir şey olabilir mi? Katie'nin vampir müşterileri var."

müşteriler, değil mi?" Hepsi başını salladı ve ben de Katie'nin *çok sayıda* vampir müşterisi olduğunu anladım. "Normalden daha garip davranan bir vampir? Hatta farklı kokan biri?"

"Hepsi tuhaf kokuyor," dedi Bliss.

"Hayır, değil," dedi koyu tenli bir kadın. "Ama Katie'nin bazı müşterilerini kapsamak için tuhaflığı tamamen farklı şekillerde tanımlamanız gerekir." Adının Najla olduğundan oldukça emindim.

"Nasıl kokuyorlar?" Ben sordum.

Diğer kızlar Bliss'e baktı. Dedi ki, "Eski yapraklar gibi. Bazen küf. Bir süredir yıkanmamışlarsa eski kan gibi kokabilirler. Bilirsiniz işte. Regl dönemindeki bir kadın gibi. Gerçekten iyi bir koku alma duyum var" diye ısrar etti.

Eminim biliyordur. Bunun diğerleriyle aramızda bir sorun olduğunu söyleyebilirim. "İçlerinde hasta kokan var mı? Enfekte?"

"Hayır." Bliss masanın etrafına bir göz attı. "Deli olduğumu düşündüğünüzü biliyorum ama *hepsi kokuyor.*"

Hiçbiri cevap veremeden koyu tenli kıza "Najla, değil mi?" diye sordum. Bir türlü bir aksanı vardı ama aksan benim güçlü yanımdı değil. Bliss gibi ben de kokularda daha iyiydim. "Tuhaf konuşalım. İlk olarak, nerelisiniz? Bekle," dedim kızlar gülerken ve Najla gözlerini bana dikerken. "Bu doğru çıkmadı. Demek istediğim, gariplikler ve vampirler hakkında bir şeyler duymak istiyorum ama önce nereli olduğunu bilmek istiyorum."

"Seni ilgilendirmez," dedi.

"Katie öyle olduğunu söylüyor," dedi Miz A odaya geri dönerken. Baharat, odun kömürü ve et kokan bir arabayı itiyordu. Beast takdirle guruldadı. "Bilmek istediği şeyi ona söyle."

Najla başını iki yana salladı. "Ailemle birlikte ben dört yaşındayken Mozambik'ten buraya göç etmişiz." Parmaklarımı döndürerek ona biraz daha anlat işareti yaptım ve o da "Namaponda diye bir yerden. Haritada bulabilirsin. Eğer harita yeterince büyük olsaydı."

"Peki ya ailen?"

"Öldü." Beklediğimde isteksizce, "On beş yaşındayken araba kazası geçirdim. Katie beni yanına aldı. Bana öyle bakma. Yiyecek alabilmek için sokaklarda fahişelik yapıyordum. Beni yanına aldı, çalışmama izin vermeden önce liseyi bitirmemi istedi. Beni üniversiteye göndermeye çalıştı. Ama erkekleri mutlu etmekte iyiydim." Yüzümde gördüğü şey onu kıllandırdı. "Kırk yaşına gelmeden emekli olmak istiyorum. Liseden yeni mezun olmuş bir kızın yılda iki yüz bin dolar kazanıp yirmi yıldan kısa bir sürede emekli olabileceği başka hangi işi sayabilirsin? Bana bir tane söyle."

"Modellik. Oyunculuk. Müzik iŖi." İstemeyerek ekledim, "Eğer Ŗanslıysan."

Najla baŖıyla onayladı. "Katie'nin beni bulduğu gün dıŖında hayatımda hiç Ŗanslı bir gnm olmadı. Hisse senedi, tahvil ve altın olarak bir milyona yaklaŖtım. Piyasa dŖndęm gibi giderse, bileŖik faiz ve temettllerle beŖ yıl içinde kolaylıkla iki milyonum olacak."

Ŗok olmuŖtum. Numara yapmak için iki milyon mu? Najla güldü. "Ŗimdi anlıyorum. Bir kızın çok alıŖıp altmıŖ beŖ yaŖında emekli olması gerektiğini dŖnyorsun. Bu saçmalık."

Bayan A, Najla'nın önüne bir tabak koyarken omzuna bir tokat attı. "Bayan Katie masada edepsiz konuŖmalara izin vermez."

Necla omzunu ovuŖturdu. "zr dilerim," diye mırıldandı. Miz A önüme bir tabak koydu. Biftek saat on ve dört yönünde sarkıyor ve kanlı sularını porselenin çukuruna ve altındaki daha büyük bir tabağa sızdırıyordu. Patates, pastırma ve ekŖi krema da dahil olmak üzere her türlü doldurulmuŖtu. Ağzım sulanarak gülümsedim. "TeŖekkr ederim. Harika görünüyor."

"Neredeyse iki kilo Black Angus, evet. Tom et sevdiğini söyledi."

"Tom benim kahramanım. Sen de ylesin. AŖı da yle."

Bayan A kıkırdadı ve kızlara servisi bitirdi. Yemeğe dalmadan önce hepimize servis yapılana kadar beklemem gerektiğini bilecek kadar görgü kuralları eğitimi . Kokuyla uyanan ve eti ellerimle yememi isteyen Beast'e direnecek kadar da kendime hâkimdim. "Yiyebilirsiniz," dedi Miz A. İzledim ve uygun çatalı ve tırtıklı bıçağı aldım. Ve bifteği kes.

İlk lokmayı ağzıma attığımda inledim. Kızların hepsi bana baktı. "zr dilerim," dedim çiğnerken. "Bu Ŗimdiye kadar ağzıma attığım en iyi et parçası." Bunun zerine kızlar dağılıp kendi yemeklerine gömüldüler, kahkahalar duvarlardan gmŖ ınlamaları gibi yansıyordu.

İstemeden de olsa, arkadaŖ edinmiŖ olabilirim. Bordello mizahı. Kimin gelirdi ki?

BÖLÜM 9

Rock'n Roll'u gerçekten seviyorum.

Yemekte işe yarar çok az şey öğrendim, en azından haydut hakkında. Ancak bir sevgiliyi bağlayıp kırbaçlamam gerekirse, elimde bolca bilgi vardı. Sanırım kızlar beni kızarmış görmekten hoşlanıyordu.

Yemeğimi bitirdiğimde Katie henüz gelmemişti, bu yüzden onu görmeden ayrıldım. Ancak çıkarken dolambaçlı bir yol izleyerek etrafı kolaçan ettim ve Troll'ü ofisinde buldum. O eski masanın üzerine eğilmiş, kâğıtların üzerine eğilmiş, dizüstü bilgisayarını ekranı göremeyeceğim şekilde çevirmişti. Bu önemli görünüyordu, bu yüzden Beast'in takip özelliklerini aldım ve Katie'nin beni çağırdığı yırtıcı hayvan gibi sessiz bir şekilde odaya girdim.

Ben yaklaşırken Troll döndü, bu da bir vampirin isteyerek kanını paylaştığında hızının ve ekstra keskin duyularının bir kısmının ona geçtiğine dair eski efsaneyi doğrular nitelikteydi. Odaklanabileceğimden daha hızlı bir şekilde Troll bir tuşa bastı ve ekran karardı, ama adamın kendisi gülümsedi, beni şaşırtan bir karşılama ifadesiydi bu.

Dedim , "Kamerayı arka çitten kaldırmışsın. Leo Pellissier'in Katie'yi gözetlemesi için bir neden var mı?"

Kaşlarını çattı. "O kamerayı Leo koymadı. Koyamazdı. Casusluk yapmak Vampira Carta'ya aykırıdır."

Güldüm, keskin bir öksürük sesi. "Ne?"

"Vampira Carta." Arkasına yaslandı ve ben de 45'liği diğer tarafında, ulaşabileceği bir yerde gördüm. Trol sinirli, korkmuş ya da daha kötü bir şeydi. Vücudundaki kanın boşaltılmasının bir erkeğe bunu yapabileceğini tahmin ettim. "Vampir tarihi hakkında ne biliyorsun?" diye sordu.

"Açıkçası, onları öldürmenin yeni yollarını bulmak dışında, vampirler beni pek ilgilendirmiyor."

Yüzündeki rahat mizah ifadesi kayboldu. "Katie'nin 'vampir' ya da daha uygun bir terim olan 'Mithrans' terimini kullanıyorsun. 'Vampir' hakarettir."

Bir sandalyenin koluna oturdum, bu pozisyon çevresel görüşümde kapıyı görmemi ve Troll'ü tam olarak kullanmamı sağlıyordu. Ayrıca dengemi değiştirmeden kendimi herhangi bir yöne fırlatmam için bana kaldıraç sağlıyordu. Trol bu seçime sanki üzerine bahse girmiş gibi sırtıttı. Bu sandalyeyi daha önce görmediğimi ve aniden Katie'nin kokusunu aldığımı düşünürsek, belki de bahis zihinsel olmaktan daha fazlasıydı. Acaba fuayede güvenlik ekranlarını mı izliyordu? Dedim ki, "Mithranlar. Antik Roma ilmindeki Mithras'ın gizemi gibi mi?" Trol etkilenmiş görünüyordu, ta ki ben "Her şey Wikipedia'da var, biliyorsun. Herkes bakabilir. Vampirler ve Mithranlar arasında kesin bir bağlantı olduğundan değil.

Tabii az önce yapmadıysan. Siteyi güncellemem gerekebilir." Şaka yapıyordum ama Troll bunu anlamamış gibi görünüyor.

Sinirle dizüstü bilgisayarına baktı ve ben de sııttım. Gerçek dünya vampirleri . Mithranlar. Her neyse işte. Bundan hoşlanamazlardı. Bununla birlikte, kitaplarda ve internette vampirler hakkında mevcut olanların yarısından sahte, kurgu ya da hüsnükuruntu, bazen de üçünün karışımıydı. Ve hiçbir yerde neden Hristiyan sembollerinden etkilendiğine dair bir açıklama yoktu. Bunu öğrenmek benim kişisel arayışımı, ama pek şansım yoktu.

"Kamerayı Leo'nun kasları yerleştirdi," dedim. "Bahse girerim."

Trol sandalyesine geri oturdu, şaşkındı ama aynı fikirde değildi, belli ki bu kadar kesin olarak nasıl bildiğimi sormak istiyordu. Ne görmek için konuyu değiştirdim. "Bu gece dansa gidiyorum," dedim. "Mahallenin neresini önerirsin?"

"Dans mı?" Sesindeki ürkek tonu tam olarak engelleyemiyordu.

"Bir kızın şehirdeki sorunları koklayarak çözmesi için harika bir yol." Tam anlamıyla. "Haydut dün gece çalışan bir kızı kovaladı ve yedi. Peşimden gelirse görmeye hazırım."

"Rüyada bile çalışan bir kıza benzemiyorsun."

Sırıttım. "İyi temizlik yaparım. Çıkarken uğrarım. Belki bir yer düşünürsün."

Freebie evine döndüğümde koyu kırmızı rujumu sürdüm ve örgülü saçlarımı, kıvrımlarında Beast'in seyahat çantasının olduğu bir türbanla sardım. Belime üç haç bağladım, böylece eteğimin içinde sallanıyorlardı, bir tanesini görünür bir şekilde boynuma astım ve kısa bıçaklı bir vampir öldürücüyü iç uyluğuma bağladım, tango yapmadığımız ve *gerçekten* samimi olmadığımız sürece bir dans partnerinin bulamayacağı bir yere. İki tam boy kazığı türbanımın içine, iki el yapımı, gümüş uçlu, katlanabilir seyahat kazığını da çamaşırlarımın özel olarak dikilmiş ceplerine yerleştirdim. Mor ve deniz mavisi etek kalça kemiklerime, köylü bluzu da göğüslerime kadar iniyordu; bağcık açıktı, altında ten rengi bir koşu sütyeni vardı. Seksi ama hiçbir şey göstermiyordu. Etek her adımda baldırlarımın etrafında fısıldıyordu.

Doğal ten rengimi aydınlatmak için biraz bronzlaştırıcı sürdüm, ışıltılı altın rengi bir göz kalemi çektim ve yeni dans ayakkabılarımı giydim. Aynada, sekse benzeyen küçük bir *maya* kalça hareketiyle eteğimin hareketini test . Memnun bir şekilde banyonun ışığını kapattım, evin güvenli olduğundan emin oldum ve dizüstü bilgisayarı kapattım, karanlık evde durup düşündüm.

İnternette bir saat boyunca Amerikan Kızılderili Skinwalker mitosunu araştırdım ve elimde kafa karıştırıcı bir sürü imge ve efsane buldum. Bana benzeyen hiçbir şey yoktu, tam olarak değil. Kesinlikle aklı başında ya da kötülükten arınmış bir şey yoktu.

Kapı zili çaldı ve araya girdi. Ev karanlıktı ve hafızamla ve pencerelerden giren sokak lambalarının ışığıyla ön kapıya doğru ilerledim. Onu görmeden önce purosunun kokusunu almıştım. Joe. Rick'i. Kilitleri atıp kapıyı açtım, eteklerimi öne doğru savurarak, "Vay be. Bakın kedi ne getirmiş." Alay etmeden duramadım. Rick'in gözleri beni büyüdü. Onları yakalayıp yuvalarına geri sokmak zorunda kalacağımdan korkuyordum. Kıkırdadım ve "İltifat için teşekkürler.

Tahmin edeyim. Seni Trol gönderdi."

"Ve ben," dedi sokaktan gelen yumuşak bir ses.

Suskun Rick'in omzunun üzerinden baktım ve arkadaşını gördüm. Kloş kısa bir etek ve tişört giymiş, dans ayakkabıları, gösterişli mücevherler ve bolca makyaj yapmıştı. "Bliss mi?"

"Beni Bayan Katie gönderdi. Yardım edebileceğimi söyledi?" Kararsız görünüyordu. "İşe gitmemem için bana bir haftalık maaş verdi." Başka bir şey söylemeye başladı ve durdu. Korkunun kokusu tenine hafifçe sinmişti. Katie'nin onu neden bana gönderdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu hoşuma gitmemişi.

"Bu gece yeterince güvenli olmalı, Bliss," dedim. "Tek aradığım gerçekten pis kokan bir vampir. Çürümeye yüz tutmuş gibi kokmalı."

"Çürüyen bir vampir mi?" Bir elini kalçasına koydu, yüzükler parladı ve bilezikler şingirdadı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Ve Bliss. Meraklı değilim ama öz ailen hakkında ne biliyorsun?" "Hiçbir şey.

Neden?"

"Fark etmez." Bliss haydut bir vampir yeminden ve vampir koklayıcısından daha fazlasıydı. O aynı zamanda Katie'nin gözleriydi.

Yola çıkmadan önce Rick için Cherokee ihtiyarının adresini yazdım ve ondan herhangi bir yönde üç mil içindeki tüm mülk sahiplerinin izini sürmesini istedim. Çok fazla arazi vardı ve bu araştırma onu meşgul edecek ve nefret ettiğim şeyleri yaparak benden uzak durmasını sağlayacaktı. Sonra kapımı kilitledim ve Rick'in purosuna havada bir insanın bile takip edebileceği bir iz bırakarak ikisiyle birlikte oradan ayrıldım.

Üç sıra halinde Quarter'da yürüdük, sıcakta acele etmeden Bourbon Caddesi'ne doğru ilerledik. İşe giden smokinli garsonlar, romantik bir gece için dışarı çıkan çiftler, striptiz barlarında iyi vakit geçirmek isteyen küçük erkek grupları ve erken bir akşam yemeği ya da belki de daha sonrasına kadar onları oyalayacak bir atıştırma için dışarı çıkan birkaç vampir yanımdan geçti.

Yaşlı kadınlar gibi görünmek için süslenmiş bir grup genç cadı gördüm ve ne yaptıklarını ve neden kılık değiştirmeye ihtiyaç duyduklarını merak ettim. Bliss grubu , yüzü konsantrasyonla gerilmişti ve ben onun ne gördüğünü merak ediyordum. Pek çok şeyi merak ettim ve

çok az cevabı vardı. O ve Rick yürürken sohbet ettiler ve gözlerinin sık sık üzerime dikildiğini hissettim, merakları üzerime bir battaniye gibiydi. Ama söyleyecek bir şeyim yoktu ve sessizliğimin oluşmasına izin verdim.

Hava sıcak, bunaltıcı ve ağırdı, sanki fazladan bir ağırlık taşıyordu, sanki şimşek ve yarının yağmuru ona karışmış, bekliyordu. Her yerimi kaplayan pürüzsüz bir parlaklıkla terliyordum ve yeni eteğim her adımda bacaklarımı ve kalçalarımı fırçalıyor, yürüdükçe nemli hava etrafımda dönüyordu. Ametist ve chatkalite kolyem ve altın külçem boynumda birlikte duruyordu, taşlar sıcacıktı. Yanından geçtiğimiz sesler ve insanlar rahat ve yavaştı. Ortam sıcaktı, sanki dans beni çoktan , sanki ritimlerin ve adımların içine kaymışım ve çoktan yumuşamışım. Nefes aldım, çeşitli kokuları sıraladım.

Deniz ürünlerinin, baharatların, sıcak yağın ve insanların kokusu havayı dolduruyordu. Yemek ve içki, egzoz ve parfüm, vampirler ve cadılar, sarhoşlar ve korku, seks ve çaresizlik ve su kokusu. Her yer su ile çevriliydi; Mississippi'nin gücü, yakındaki göller, çok da uzak olmayan bataklık kokusu. Kahvenin hindiba ile kaplanması, burada demleme şekilleri. Koku kombinasyonları baş döndürücüydü.

Sokak lambaları ortaya çıkardıkları kadar gizliyorlardı da; tıpkı yaşlı bir egzotik dansçının yelpazelerin ya da parti balonlarının arkasına saklanması gibi. Barlardan ve restoranlardan, caz ezgileriyle zenginleştirilmiş ve ruhla damlayan müzik akıyordu. Birlikte Beast'i yüzeye yaklaştırdılar. Nefesini zihnimin ön saflarında hissedebiliyor, kalp atışlarını duyabiliyordum. Postu sanki kırılmaya hazırmış gibi tenimde hareket ediyordu.

Yaya birkaç polis vardı, varlıkları turistlere bir nebze güvenlik içindi. Ancak polisler gergindi; her birinin eli silahının kabzasında, yüzleri ve gözleri tetikte, telsizleri onlara sürekli bilgi . Hepsi tedirgindi.

NOPD polisleri silah ve çelik yeleklerin yanı sıra GPS takip cihazları da taşıyordu. Her birinde bir düğmeye basılarak aktive edilen yerleşik bir "memur panik alarmı" vardı. Eğer bir polis düğmeye basarsa, merkeze bir alarm gidiyor, memurun GPS konumunu iletiyor ve tüm memurların yanıt vermesini istiyordu. Ve korkunç bir gürültü çıkarıyordu, kulakları tırmalayan *bir vopwhoopwhoop*.

Cihazlar, haydutun öldürdüğü polislere yardım etmemişti. O gece onları taşımamışlar mıydı? Yoksa haydut akıl oyunlarında o kadar iyiydi ki, onlar tek bir düğmeye basmadan hepsini ele mi geçirmişti?

Her sokakta CBS, NBC, ABC'nin yerel şubelerinin medya minibüsleri, yan tarafında Greta Van Susteren'in resmi olan bir FOX News minibüsü, hatta yerel bir kablolu yayın minibüsü dolaşıyordu. Muhabirler yerel renklerin ve polislerin ve fahişelerin katiliyle ilgili bulabilecekleri her şeyin peşindeydi - her biri daha büyük reytinglere ve daha fazla kişisel şöhrete dönüştürebilecekleri özel bir haber umuyordu.

Polisler ve muhabirler bir yana, sokaklar beklediğimden daha az kalabalıktı, Beast'in avlandığı ilk geceden çok daha boştu. Katil vampir hakkındaki söylentiler

kalabalığın sayısı. Daha önce hiç Cumartesi gecesi French Quarter'da bulunmamıştım ama bar ve restoran trafiğinin azaldığını hissediyordum. Bu iyi değildi. Silahlı adamların sürüler halinde sokaklara dökölüp haydut aradıklarına dair zihnimde görüntüler vardı. Şanssız, kullanışlı vampirleri öldürüyorlardı.

Yürüyüşümüz Royal Mojo Blues Company'de son buldu. Kızarmış yemek ve bira kokusu ve canlı müzik sesi sokağa kadar . RMBC'nin dışarıda bir yemek alanı, bir barı, ızgaradan sıcak sıcak kokan yemekleri ve bir dans pisti vardı. Peki ya sokaklarda olmayan insanlar? Onlar içerideydi. Mekan tıklım tıklımdı. Daha kapıya varmadan ayaklarım birbirine vurmaya başlamıştı. Bir haydutun varlığını elemek için ön koklamadan sonra dans pistine yöneldim, Bliss ve Rick'i kalabalığın içinde kaybettim.

Melek sesli siyahi bir kadın, Linda Ronstadt'ın yetmişli yıllardan ayakları yerden kesen bir parçasını seslendirdi. Ona davul, klavye, bas ve gitar çalan beş müzisyen daha eşlik ediyordu. Üflemeli çalgılardan oluşan bir seçki bir rafta duruyordu.

Konuşmalar arka plandaki uğultuya karışıyor, Beast arada sırada birkaç kelime yakalıyordu: flörtleşmeler, iş şikayetleri, barın yakınındaki iki müşteri arasında sotto voce gerçekleşen bir uyuşturucu anlaşması. Vampir tartışması yoktu. Mekândaki tek vampir kokusu da tanıdık olmasına rağmen taze değildi. Pistte çiftler ve bekârlar vardı, bu yüzden tek başıma dans etmem dikkat çekmeme neden olmazdı. Pistte, kalabalığın içine aktım. Sıcaklığın ve dönen dumanın içine ve hareket etmeye başladım. Bir tirbuşonla açıldım ve bir *maya* dönüştüm. Çocuk evi/lise/gençlik çağı sefaleti ile gerçek hayatın özgürlüğü arasında aldığım kurslardan biri de bir yıllık oryantal dans dersleriydi. Oryantal dansın en güzel yanı repertuarıma kattığı serbest hareketlerdi. Dans pistinde mi? Sigara içerim.

Yarım düzine kadının dikkatini çektim ve dans pistinde bana katıldılar, hepimiz birlikte dans ettik, kendimize bir alan yarattık ve en azından çiftleri dışarıda bıraktık. Erkekler barı terk etti ve ellerinde bira şişeleriyle bir sıra halinde durup izlemeye başladılar. Yanımdaki kadınlar bağırıp çağırdı. Beast uyandı ve mırıldanarak dansa enerji pompaladı.

Üçüncü şarkıya geldiğimde grubun önünde dans ediyor, bas hoparlörlerden etkileniyor, terliyor ve kalbim yerinden gibi dans ediyordum. Çok uzun zaman olmuştu. Rock'n Roll'u gerçekten seviyorum ve grup iyiydi, şu anda Sting'in kendisinden çok Sting'e benziyordu.

"Moon over Bourbon Street "in hareketli bir versiyonunun üç ölçü sonrasında, gruba yeni katılan kornocuyla göz göze geldim. Lanet olsun, bu benim Joe'm değildi. Rick. Bakışlarımı tutarak bir saksofon aldı, birkaç ayar yaptı. Beni kapıdan aldığı anda kıyafetlerine dikkat etmemiştim ama üzerinde siyah bir tişört vardı, kumaşı o kadar inceydi ki sahne ışıklarının altında neredeyse yarı saydam görünüyordu ve kot pantolonu o kadar dardı ki bir aşığın teni gibi vücuduna yapışmıştı. Aman Tanrım.

Sahnenin önüne doğru ilerledi, ağzında kötü çocuk gülümsemesi vardı ve siyah saçları Elvis kıvrımıyla öne doğru düşüyordu. Ağızlığı öyle bir hareketle dudaklarının arasına aldı ki

tüylerimi diken etti. Çalmaya başladı. Benim için çalmaya başladı. Parmakları tuşların üzerinde dans ediyordu ve yumuşak ses sevgi dolu bir el gibi etrafımda kıvrılıyordu. Onun için dans etmekten başka ne yapabilirdim ki? Deve yürüyüşüne geçtim -sekiz kalça figürü- ve birkaç küçük göbek çemberi ve göbek düşüşü ekledim. Bu bir gel-gel şarkısıydı, ben de gel-gel dansı yaptım.

Şarkı, "Moon Over Bourbon Street "in bir zamanlar radyo istasyonlarında yayınlanan üç dakika elli saniyelik versiyonu değildi. Canlı versiyonuydu, erkek başrolün sesi şarkı sözlerine o kadar uyuyordu ki tüm dans pistinin kalbini yerinden söküyordu. Korno, bir vampirin hayatına adanmış bir şarkıya doğru acıyı kattı. Boş pist alanı hızla doldu. Omurgamdan aşağı ter damlıyordu ve ben de kendime has kedi gibi bir hareketle ritme ayak uyduruyordum. Bliss'in çığlığını duyduğumda solist "Şapkamın kenarı bir canavarın gözünü gizliyor" diye mırıldanıyordu.

Boğuk. Panikledim.

Kollarımı indirdim. Döndüm. Yerden koptum. Dansçıların etrafında onların görebileceğinden daha hızlı döndüm. Hızlıca dokundum. Sesi takip ederek uzaklaştım. Bari geçti. Karanlığa doğru.

Bayanlar tuvaleti. Kapıyı patlattım. Menteşelerine geri vurdum. Bir kabinde iki çift ayak, biri kadın, biri erkek. Vampir kokusu. *Kan kokusu.*

Zaman genişledi. Yavaşladı. Yağlanmış ahşap dokusuna büründü, damarlı ve desenli.

Canavar yükseldi. Sağ elimle sarığımdan bir kazık söktüm. Boynumdaki deri kayıştan büyük gümüş haçı kopardım. Ahırın kapısını çekerek açtım, çengeli kırdım.

Tişört ve kot pantolon giyen vampir döndü. Hırladı. Dişlerini kana buladı. Bliss kollarından düştü. Bir oyuncak bebek gibi ağır çekimde yere düştü. Sol eli, sanki onu tekrar yakalamak istermiş gibi aşağı indi. Kanı gömleğini lekeledi. Elbiselerini lekeledi. Boğazından zayıfça pompalandı. Ölüm kadar solgundu.

Canavar öfkeyle çılgık attı. Kazığı ters çevirdim ve hamle yaptım. Sağ elini kullanan vampir sağ bileğimi yakaladı. *Avladığımız deli değil, diye uyardı Beast. Genç. Çok genç.*

Çok genç olmak kontrol eksikliği demektir. Farklı türden bir haydut. Tüm vücut ağırlığımı kullanarak sol ön kolumu dirseğinin arkasına geçirdim. Eklem yerine. Kolu vücuduna doğru büküldü. Eklem içe doğru kırılırken kemikler çatırdadı. Kükredi.

Sağ bileğimi kavrayamadı. İleri hareketime devam ettim. Haçı boynunun yan tarafına vurdum. Çılgık attı. Derisi tüttü. Sol kolu yarıldı, vampir tırnakları kesiyordu. Geri sıçradım. Haç koptu. Kabarcıklar kan ağlıyordu. Vampir boynuna uzandı. Bana ihtiyacım olan açıklığı verdi.

Sağ elimi ters çevirdim. Yaralı bileğini yakaladım. Dengesini bozdum. Bana doğru. Duraktan dışarı. Bliss'ten uzağa. Vücudumu büküm. Çekiyordum. Geri çekildim. Bir bacağımı uzattım. Kalçamın üzerine düştü. Yere çarptı. Kazığı sırtına sapladım. Kalbinin üzerine. Derine, etine sapladım. Çılgılık attı ve büküldü. Bu hareketle kazığı etinden söktüm. Takip edebildiğimden daha hızlı, gitmişti.

Zaman içe doğru akmaya başladı. Müzik, sesler ve kan kokusu içime işledi. İki fedai kapı aralığını doldurdu. Hâlâ canavar gibi hızlı hareket ediyordum, dik durdum ve kazığı tekrar sarığa soktum. Kırık kayışının üzerindeki gümüş haç elimde kalmıştı. İki avucumu da "Silahsızım, lütfen beni vurmayın" anlamına gelen evrensel bir jestle kaldırdım. Sarkan haç görmelerine izin verdim. Bir kız görünce durakladılar, yüzlerinde şaşkınlık vardı. Belli ki başka bir şey ya da birini bekliyorlardı. Tuhaf.

Dedim ki, "Bir vampir az önce bir kıza saldırdı. Kızın başı dertte." Omzumun üzerinden işaret ettim. Tereddüt ettiklerinde, "Çok kötü kanaması var," dedim ve aralarından geçerek toplanmakta olan kalabalığın arasına daldım. Bliss için fedailerin yapamayacağı hiçbir şey yapamazdım. Ama vampirin izini sürebilirdim. *Gençti. Çok genç,* diye düşünmüştü Beast. Yemek yemek için sesini ve baştan çıkarıcılığını kullanmayı öğrenmemiş olacak kadar gençti. Kızlara saldıracak kadar gençti. Ve içeri girdiğimde tanıdığım vampir kokusu değildi.

Genç vampir efendisinin gücü altında olmalı, kontrolü öğrenene kadar insan içine çıkmasına izin verilmemeliydi. Efendilerinin evinin bodrum duvarına zincirlendiklerinde bu bazen uzun yıllar alırdı. Güvenilmezse neden özgürdü? Ya bir hayvanat bahçesi hayvanı gibi çitten atlayıp kaçtı ya da bir kazaydı.

Durdurulması gerekiyordu.

Nefes aldım, vampirin kokusunu havada buldum, Bliss'in kanı kıyafetlerindeydi, bir işaret tabelası gibi parlaktı. Kolay bir iz bırakıyordu ve benim de üzerimde, sarığımın içinde bir koku işaretleyici vardı. Çılgılık atan kalabalığın arasından geçip dışarı çıktım.

BÖLÜM 10

Semper fi

Beast'in seyahat çantasını almak için türbanımı yarı açarken genç vampiri takip ettim. Türbanı tekrar sarmadan önce fazladan haçlar dışarıda kalacak şekilde belime bağladım. Vampir neredeyse boş olan sokaklarda hızla ilerliyor, ara sokaklara ve dar geçitlere aşına olduğunu gösteriyordu. O kadar güçlü bir iz bırakıyordu ki, onu takip etmek için yer değiştirmeme gerek kalmadı.

Seyahat çantamdan cep telefonumu çıkardım ve vampir konseyinin başkanı olan beş numarayı hızlıca aradım. Leo Pellissierle konuşmak istediğimden değil ama konsey başkanı olarak, kontrolsüz bir vampirin bir insana saldırması hakkında bilgilendirilmesi gerekiyordu. Bruiser cevap verdi.

"Ben Jane Yellowrock," dedim usulca, sesim gecenin durgun havasına karışmasın diye. "Leo ile konuşmama izin verin. Vampir konseyi işi."

Bruiser, "Önce benden geçmesi gerekecek," dedi. "Bay Pellissier'in politikası. Üzgünüm." Sesi üzgün gelmiyordu.

Başka bir ara sokağa daldım. Mississippi'nin kokusu azalıyor, Pontchartrain Gölü'nün hafif ekşi kokusu artıyordu. Mahalle'den ayrılmış, kuzeye doğru ilerliyordum. Yakınlardaki gecekonduların kokusunu alabiliyordum. "İyiyim. Az önce bir barın tuvaletinde bir kadına saldıran genç, maskesiz bir vampirin peşindeyim. Barda başladığım işi bitirmek ve ona bir kazık saplamak üzereyim. Bu, bir vampir avcısının şehrin kan efendisine zorunlu bildirimidir."

"Bay Pellissier ve ben yoldayız. Bana yeri söyleyin," dedi Bruiser. Bir sokak tabelası gördüm, direği sanki bir araba çarpmış ve kimse hasarı onarmamış gibi ikiye bükülmüştü. İki sokaktan hangisinde olduğumu bilmiyordum, bu yüzden Bruiser'a her ikisinin de adını verdim. "Köşeye ulaştığında, hangi geliyor olursan ol, sivri uçlu, iki gece ayını takip et."

Bruiser, "Ne diyeyim?" dedi.

Canavarca konuşuyordum. Temizlemek için salladım. "Ayı takip et."

Ay her gece farklı. Asla aynı değil, düşündü Beast. Onu görmezden geldim. "İki blok gittim. Yuvasına yaklaşıyorum."

"Peki bunu nereden biliyoruz?" diye sordu.

Artık her yerde onun kokusunu alabiliyordum. Bunu Bruiser'a söyleyemezdim. "Gitmeliyim," diye fısıldadım. SON düğmesine bastım, herhangi bir zil sesini kesmek için SESSİZ düğmesine bastım ve telefonu kapatıp seyahat çantasına geri koydum. Bir gölgenin içinde eridim, arkamda boş bir evin duvarı vardı.

Beast'in ve benim becerilerimiz ve güçlerimiz farklı. Genelde Beast bir sığınak bulurdu; ben ise vampirlerin aktivite seviyesinin düştüğü gün ışığında geri döner, öldürmek için insan formuna girerdim. Onun iz sürme becerisi benimkinden daha iyiydi. Dövüş becerilerim onunkilerden daha iyiydi, çünkü bana sık sık söylediği gibi kazık ve haçı kavrayacak ellerim vardı.

Hiçbir vampir Beast'in kokusunu bir tehdit olarak görmemişti, bu yüzden onun kokusunu vampir bölgesinde bırakmayı sorun etmedim. Ama vampirlerin arazisine insan kokusu bırakıyordum. İsterse şimdi *beni* avlayabilirdi. Beni eve kadar takip edebilirdi. Tabii onu öldürmezsem, gerçekten öldürmezsem.

Durdum ve kollarımı salladım, boynumu uzattım. Keşke bot giyiyor olsaydım. Ve daha fazla teni örten kıyafetler. Kot pantolon. Deri. Posta yakam. *Kahretsin*. Tamamen yanlış giyinmişim. Vampir öldürücüyü ve kılıfını eteğimin altından çıkardım, bacaklarımın arasına uzandım ve eteğimin arka kenarını yukarı çekip öndeki bel bandımın içine sokarak pantolon yaptım. Vampir öldürücüyü kumaşın üzerine, dış tarafına geri bağladım, kayış etek ucunu yerinde tutuyordu. Kontrolsüz genç akıllarında tek bir şey vardı. Akşam yemeği. Bazıları beslenmek için başka bölgeleri tercih etse de, bu vampir bir boyun emiciydi, bu yüzden fazladan haçlar boynumun etrafında görünür bir şekilde duruyordu. Bana saldırıp beslenmeye kalkarsa, haçların onu tek bir an için caydıracağını umuyordum.

Türbanımdaki biri vampir kanıyla yapış yapış olmuş iki tam boy kazığı ayarladım ve katlanabilir olanları koşu sutyenimin içine soktum. Vampir öldürücüyü sağ elimde, haçı da sol elimde tutarak gölgeye doğru ilerledim ve kokuyu takip ettim.

Kırık dökük ve çukurlu sokakta sokak lambası yoktu; kırık camlar yola saçılmıştı; kullanılmış fişekler oraya buraya düşmüştü. Büyük konutlar yol boyunca birbirine yakın ve yanyana dizilmişti. Tek tek dairelerin bazılarının pencerelerinde cam vardı. Bunların çoğunda camların üzerinde parmaklıklar vardı. Boyasız ahşap kaplamalar. Ağaç yok, çimen yok, blokların üzerinde soyulmuş arabalar. Her yerde küf kokusu vardı, belki de Katrina'dan kalmaydı - kasırgada hasar gören ve asla onarılmayan boş birimlerde daha da kötüydü. Şehrin bu kısmında değil. İleriden eski bir yangının kokusu geliyordu. Bir ev yangını. Başka hiçbir şey bu kadar kötü kokmuyordu.

Neredeyse her konuttan bangır bangır müzik, bas ve davulların uyumsuz kakofonisi yükseliyordu. Işıklar gecenin içine döküldü. Kızarmış yemek kokusu. İnsanlar. Ve her yerde vampir. Bir süredir buradaydı. Bir süre avlanmıştı.

Durdum, burun deliklerim açıldı. Sola doğru döndüm. Başka bir vampirin kokusunu aldım. *Eşi*, diye düşündü Beast. *Kendine bir dişi yapmış*. Sağımda bir sopa şakladı. Soldan hafif bir hisirtti geldi. Dişi vampirin kokusu sesle birlikte değişti.

"Oh, ," diye nefes aldım. Etrafımı sarmışlardı, her iki tarafta da birer kişi vardı. *Beni* avlıyorlardı.

Bir vampiri tek başıma alt edebilirdim. Bunu daha önce de yapmışım. Ama birlikte saldıran iki tanesini değil. Ve bir aptal gibi, uygun ekipman olmadan kovaladım.

Az ilerideki birimlerden birinde bir kapı açıldı ve üç genç adam ışıktan çıkıp karanlığa adım atarak kapıyı ve müziği arkalarından kapattı. Siyah adamlar, hafif giyimli. Ağır silahlı. Ter, çelik, silah yağı, cephane, bira ve marihuana kokusu alıyordum. "Orada mısın?" diye seslendi biri. "Bir vampir mi avlıyorsun?"

"Bay Leo dışarı çıkıp size *yardım* edeceğimizi söyledi," dedi bir diğeri. Çeliğin ete çarpma duydum, bir tür gel-getir alayındı.

"Benim adım ne?" diye sordum. Ve hızla gölgelerin arasından, konuştuğum yerden uzaktaki boş bir verandanın korumasına doğru kaydım. Bu pozisyonda erkekler ve erkek vampir önümde, kadın ise arkamdaydı.

"Jane. Jane aptalca bir şey."

Kıkırdadım. "Eğer sen saatin ortasındaysan ve sesim de saat altıyı gösteriyorsa, o zaman saat bir yönünde genç bir erkek vampirimiz ve arkamdan saat yediye doğru gelen daha da genç bir dişimiz var demektir. 'Genç' ne demek biliyor musun?"

"Vahşi. Kanlı," dedi bir diğeri. Sesinde bir titreme vardı. "Siz üçünüz

erkeği alt edebilir misiniz?"

"Bunu yapabiliriz," dedi ilki.

"Ne buldun?" Vampirlerin benim duyabileceğim her şeyi duyabileceğini bildiğim için sormaktan nefret ediyordum. O kadar yakındılar. Ama yardımcılarımın ne tür silahlara sahip olduğunu bilmem gerekiyordu. Hafif bir çıtırtı duydum ve erkek vampirin dikkatini yeni dostlarıma çevirdiğini anladım.

"Haçlar. Peder John'dan kutsal su. Rahibe Selieah'dan konsantre sarımsak yağı. O bir voodoo kök doktoru."

"Hepimizde vampir öldürücüler var," dedi ilki. "Benim de pompalı tüfeğim var."

"Benden uzak dur, dersin?" Onlar gülmeye başlamadan önce, "Seninki burada." dedim.

Dişi yakınlarda otları hışırdatıyordu. Dizlerimi büktüm ve sese doğru ilerledim, Üç adamdan uzaklaştım. Şimdi arkamda, erkek vampir adamlara saldırdı. Tüfek kükredi. Bir vampir ve bir insan çığlık attı. Sessizce evin etrafında döndüm. Yakın bir yerden bir gümbürtü duydum ama tüfek patlamasının ardından ne olduğunu çıkaramadım. Donuk ay ışığı kuru bir avluyu aydınlatıyordu, köşelerde ve temel boyunca ölü otlar vardı, bir çit çoğunlukla yok olmuştu, ahşap kalaslar hala orada burada duruyordu. Toprakta beyaz ve paslı bir şey vardı. Bir çamaşır makinesi mi? Bunun dışında avlu boştu.

Bir ses fısıltısı beni uyardı. Hava yer değiştirdi. Canavar'ın reflekslerini kullanarak eğildim. Kazığı yukarı fırlattım. Üzerime bir ağırlık çöktü ve beni yere serdi. Kazık onu yakaladı.

yandan, çok aşağıdan. Dişler ön koluma yapıştı ve yere düştüğümde kaslarımı ısırdı. Sol kolum ve haç altımda sıkışmıştı. Yuvarlandık. Vahşiydi. Kolumu kemiriyordu. Acı ateş gibiydi. Kanım üzerime sıçradı, sıcak ve keskin. Gözleri vampir gibiydi, kanlı ve siyahtı, kıızıldı ve zayıf ışığı yakaladıklarında geceden daha karanlıktı.

Canavar içimde yükseldi. Gerekirse şimdi de yer değiştirebilirdim ama bu daha zordu, ayın olmadan ölümün kendisi gibi acı veriyordu. Onu uzak tuttum ama paylaştığı gücü ve hızı aldım.

Türbanım düştü, zıpladı, parçalandı. Kazık da onunla birlikte gitti. Örgülerim yuvarlandı, birbirine karıştı. Dalgalandım, bir dans hareketi. Haçı kaldırdım ve göğsüne vurdum. Buhar ve yanmış vampir etinin çatırtısı havayı buğulandırdı. Fark etmedi, umutsuz bir açıklıkla kanımı yutuyordu. Artık parlayan haçı serbest bıraktım ve derisinin içinde bıraktım. Dişleriyle bastırdı. Acı içimde şimşek gibi çaktı. Elim işe yaramayınca bıçağı bıraktım.

Yerleşti, gövdemin üzerine oturdu, kolumu emdi. Bir parazit/yırtıcı/insan olmayan bir şey. Tüylerim diken diken oldu. Sol elimi koşu sütyenimin içine soktum ve bir kazık çıkardım. Garip bir şekilde tokatlayarak açtım. Hiç tepki vermedi. Beslenmekle çok meşguldü. Kazığı böğrüne sapladım. Sertleşti. Birkaç gün daha büyük olsaydı, yuvarlanıp giderdi. Kazığın açısını ayarladım ve içeri soktum. Sertçe. Nefes nefese kaldı. Sağ kolumu bıraktı, dişleri yılan gibi geri çekildi.

Gözleri bana odaklandı. Vampir gözleri insan beyazına dönüştü. Sadece bir anlığına. "Ne...?" dedi. Yavaşça, gözlerindeki hayat azaldı. Vampir siyahı gözbebekleri insan boyutuna küçüldü. Gecenin karanlığında irislerinin rengini göremiyordum ama soluktu. Gri, belki. Bir zamanlar güzel olan café au lait yüzünde.

Hiçbir ses, hiçbir insan nefesi olmadan, beni her zaman şaşkın bırakan bir sessizlik içinde vampir öldü. Bana doğru düştü. Düşüşünün momentumunu kullanarak onu yana ittim ve altından yuvarlanarak dizlerimin üzerine çöktüm ve ayağa kalktım. Lanet olsun. Yeni gömleğimin her tarafını kanatmıştı. Canavar kalbimin derinliklerinde bir kahkaha patlattı.

Yaralı koluma baktım ve yumruk yapmaya çalıştım. Üç parmağım kapanmıyordu. Tendon hasarı. Olması gerektiği kadar kötü acıımıyordu, bu da sinir hasarı anlamına geliyordu, ancak yaradan kan akımıyordu. Atardamar ve toplardamarların çoğunu kapatacak kadar vampir tükürüğü enjekte etmişti. Kolumu ters çevirip inceledim, hâlâ zor nefes alıyordum. Bir insanın böyle bir yaradan kurtulması için büyük bir ameliyat ve aylarca sürecek bir rehabilitasyon gerekirdi. Yer değiştirebildiğim anda iyileşmiş olacaktım. Ama güvenli bir yere gidebilmek için yeterince uzun yaşamalıydım.

Kurgunun aksine, gerçek dünyadaki vampir tükürüğü pıhtılaşmaya neden olmaz. Atardamar veya toplardamarda spazma neden olarak vampir dişlerinin etrafını sıkıca kapatır ve dişler çıkarıldığında aynı spazm yarayı kapatarak pıhtılaşmasını ve iyileşmesini sağlar. Aynı etki deri üzerinde de gerçekleşir, lokal bir spazm et yarasını bir sivilceden daha büyük olmayacak kadar sıkı bir şekilde kapatır. Tabii kurban bir acemi tarafından çiğnenmediyse. Elbette vampir avcılarının evrimi, gençlerin avlarının uzun süre hayatta kalmasını gerektirmiyordu.

Ama acı giderek artıyordu. Buradan çıkmalı ve yer değiştirmeliydim. T rbanımı bulup çıplak zeminde çözdüm ve beceriksizce bir basınç bandajına dönüştürdüm.

"Yardım ister misin?"

Sertle tim. T rbandan yuvarlanan kazı ı avuçladım. "Sorun yok, garip soyadlı Jane. Ben iyiyim."

Arkamdaydı. Bir sıyrık bana bir başkasının savaş alanına geri döndüğünü haber verdi. Gece havasını içime çektim. Erkek vampir  lm  t . İnsan kanı kokusu da alıyordum. Ve insan dı kısı.   lerinden biri korkudan ya da ölümden altına sı mı tı.

Canavar'ın gözlerime kan sı ratmasından korkarak yüzümü başka yöne çevirdim, onu tamamen insan gibi görünmem için yeterince a a ıya ittim ama reflekslerini kullanabileceği kadar yüzeyle yakın tuttum. En ufak bir ses duymak için kulak kabarttım. " misin?" Ses tonum açıklığa kavuşturmak ister gibiydi. "Yani üzerime atlamayacak mısın?"

"Tamam." El feneri kayan bir klik sesiyle yandı. I ın bana çarptı ve yaralı kolumun üzerine d   t . Adam küfretti. bo lu u geçti. "Başka bir yerin incindi mi?"

"Hayır," dedim ve yüzüme vuran parıltıya karşı gözlerimi kapattım.

"  te. Fla ı tut." Diz çöktü, silahı yanındaki toprağın üzerine koydu ve sağlam olan sol parmaklarımı el fenerinin etrafına kapatıp ışını yaraya do rulttu. I ıkta çok daha kötü görünüyordu. Yutkundum, kalp atı larım hızlandı, nefesim kesildi. D   nd   mden daha ya lıydı ve sarı ımı fena olmayan bir sahra sargısı haline getirip bandajı doğru miktarda basınçla başladığında ya ını tekrar yükselttim.

"Doktor mu?" Ben sordum.

Fla ın üstünden bana baktı. "Denizci.  ki kez Afganistan'da, bir kez de Irak'ta görev yaptım. Ateş hattındayken her türlü pisli i yapmayı   reniyorsun." Ses tonu acıydı ve gülümsemesi geceden ve ordudan gelen gölgeler ve alaylarla doluydu. "Amerika Birleşik Devletleri'ndeki evime d nd   md  güvende olaca ımı d   nm   t m."  lkeyi bir savaş bölgesinden daha kötü bir yermi  gibi anlatıyordu. "Bunun yerine, mahallemin kan emici vampirlerle dolu olduğunu gördüm ve ailemi güvende tutmak için savaşa geri dönmek zorunda kaldım."

"Yine de anladın mı?" Son anda bunu bir soruya dönüştürerek söyledim. "Vampir."

"Kazı a oturtulmuş, karnı açılmış, ba ı eskiden oturduğu yerin birkaç metre yanında. Gerçek bir  l ." Durakladı, sonra ekledi, " ocu u tanıyordum.  lk görevim için ayrıldı ımda on be  yaşındaydı."

Başka ne diyece imi bilemedi im için " z r dilerim." dedim.

Kahkahayla hafifçe homurdandı ve sanki "*Hayat berbat*" der gibi başını salladı. "Evet. Benim de kıcıımı sıkıyor."

"Bu gece hiç adam kaybettin mi?" Boynumu geriye doğru uzatarak sordum. Bu mesafeden, belirsiz ışıktaki sadece topaklar görebiliyordum.

"Bir yaralı. Bay Pellissier onu iyileştirebilir." Silahını aldı, ayağa kalktı ve elini bana doğru uzattı. "Ayakta durabilir misin?" Bir nefes aldım, kendimi dengeledim ve başımı salladım. Elini tuttum ve beni ayağa kaldırmasına izin verdim. "Güzel elbise." El fenerini üstümde ve gezdirdi. Eteğim derme çatma pantolonumdan sıyrılmıştı. "Her zaman bir elbise ve parti ayakkabılarıyla vampir mi avlarsın?"

Gülmeme engel olamadım. "Hayır. Bu gece sürpriz oldu. Genelde daha iyi kıyafetlerle avlanırım." *Post*, diye düşündü Beast. *Ve pençeler*. Hâlâ sağlam elimi tutuyordu, ben de baskıyı artırıp selamlaşmaya dönüştürdüm. "Jane Yellowrock. Az önce akşam yemeği olmaktan kurtardığın kız." Ki kurtarmıştı. İki vampiri tek başıma öldürebilirdim ama ciddi bir yara almadan değil. Bar kavgasına ve kovalamacaya kendimi kaptırmıştım, bu geceyi yanlış hesaplamıştım. Bir çaylak hatası. Kendime kızmıştım.

"Kızılderili ismi mi?" diye sordu. Elimi sıkarken başımı salladım, elimi gereğinden fazla uzun tuttu. "Derek Lee. Tanıştığımıza memnun oldum Kızılderili Prenses. Bay Leo yaşamak için vampir avladığınızı söyledi. Bunu şehrin baş kan emicisinden duymak biraz garip." Elimi bıraktı ve gecenin karanlığında etrafına bakındı. Bir askerin uyanıklığı. Bakışlarını sokak boyunca takip ettim.

Silah seslerine rağmen kimse ne olduğunu görmek için dışarı çıkmamıştı. Belki de silah sesleri yüzünden. Ama müzik sustu ve gece sessizliğe gömüldü. Siren seslerini duymadığıma şaşırmıştım. "Polis yok mu?" diye sordum.

"Hava karardıktan sonra olmaz," dedi, ses tonundaki acılık geri gelmişti. "Eğer yeterli bela arayıp kafa göz yarma havasındaysalar gün ışığında da karşılık verirler. Ama hava karardıktan sonra uzak dururlar." Buna söyleyecek bir şeyim yoktu. "Sence hepsini yakaladık mı?" Derek konuyu değiştirerek sordu.

"Emin değilim. Ama kan kokusu genellikle saklananları ortaya çıkarır. Özellikle de genç olanları." Kolumu belime yasladım. Adrenalin azalmıştı; canım yanıyordu. Zonklama. Kötü. "Kızın başını kesmedim," dedim. "Bu onuru yaşamak ister misin?" Vampir katilimi topraktan kaldırdım ve kabzasını önce ona uzattım. Bunu kendim de yapabilirdim. Daha önce de yapmıştım. Ama burası onun bölgesiydi. Eğer isterse, onun gerçek ölümüydü.

Kabzayı aldı, diğer eliyle cebine uzandı ve küçük, titreşimli bir cep telefonu çıkardı. Ekranı bir göz atıp çevirerek açtı. "Bay Pellissier." Sesi tıpkı karargâha rapor veren bir denizci gibiydi. Canavar, dinliyordu. Derek uzaklaştı ama onu yalnız bırakacak kadar uzaklaşmadı. Bir insanın aksine, konuşmanın her iki tarafını da duyabiliyordum.

"İki enkom vuruldu," dedi yumuşak bir sesle. "Adamlarımdan biri yaralı ve yardıma ihtiyacı var, hastaneye gitmez ya da sizden birinden infüzyon almazsa hayati tehlikesi var efendim."

Leo'nun ya da ailesinden birinin yaralı adamı iyileştirebileceğini ve iyileştireceğini anladım. İlginç. Vampir kanının iyileştirebildiğini biliyordum ama Katie ve Leo arasındaki vampir-vampir sahnesine rağmen bunun gerçekleştiğini hiç görmemiştim. Leo'nun "Peki ya Bayan Yellowrock?" dediğini duydum.

"Kız yaralandı. Hayati tehlikesi yok ama kan kaybetti ve bir kolunu kullanamıyor efendim. Bir cerraha ya da sizden birine ihtiyacı . Bir vampiri tek başına alt etti. O iyi bir asker, efendim." Beni Derek'in adamlarından biri yapabilecek bir madalya için öneriliyormuşum gibi hissettim. Komik bir fikir.

"Kızı orada tut. Onunla konuşmak istiyorum."

"Peki, efendim. Ne kadar , efendim?" Derek sordu.

"On dakika." Bağlantı sona erdi ve Derek telefonu cebine koydu. Bana baktı. Zayıf ve görünmeye çalışarak bir kaldırıma ağır ağır oturdum. Bu şartlar altında zor değildi. Bir elimi önce başıma sonra da yaralı koluma götürdüm.

Derek, "İyi misin?" dedi.

"Pek sayılmaz," dedim. "Midem bulanıyor gibi hissediyorum. Sanırım kusabilirim." Beast bana kuyruğunu sallayarak eğlenen büyük bir kedi resmi gönderdi.

"Normal tepki. Savaş bazı erkekleri bu şekilde vurur. Sadece biraz ara ver. Senin için vampirinin işini bitireceğim."

"Teşekkür ederim," dedim, sesim zayıf ve kadınsı çıkıyordu. Beast öksürdü ve uçmak için kendini topladı. Doğru ya. Ne emretmiş olursa olsun burada oturup Leo'yu beklemeyecektim. Birkaç dakika sonra Derek geri döndü, çizmeli ayakları çevikti, kuru zeminde yumuşak adımlarla yürüyordu. Bıçağını geri verdi. Temizlemiş olmasına rağmen, gümüşün üzerindeki vampir kanı kokusunu alabiliyordum, sülfür ve nitrik asit ya da aynı derecede yakıcı bir şey gibi aşındırıcıydı. Okulda kimyaya pek dikkat etmemiştim. Şimdi keşke yapsaydım diyorum. Eğer üniversiteye gidersem, Kimya 101 dersi almak isterdim.

Bıçağı kınına soktum. "Teşekkür ." Cevap vermeyince başımı yukarı kaldırdım ve yüzünü inceledim. Sert ve kapalıydı. "Onu sen de tanıyordun, değil mi?"

Bir kez başını salladı, bu hareket bir silahın kapanması kadar netti. "Jerome'un kız kardeşi." Kelimeleri ısırarak söyledi. "On iki yaşındaydı. Onu geçen cumartesi gördüm." Uzaktan bir araba motoru sesi duydum. "Yedi gün..." Sesi kesildi. "Yedi lanet gün. Ve o bir vampir." Uzaklara baktı. "İndirdiğimiz diğerini o mu yaptı?" Başımı salladım. "Peki onu kim yaptı?"

"Bilmiyorum. Yapamadım-" *Üzerinde başka bir vampir kokusu* var. Doğru ya. Onun yerine "Leo söyleyebilir." dedim.

"Onu her ne yaptıysa peşinden gideceğim." Kelimeler alçak ve sertti: bir *yemin*. Zamanında birkaç tane duymuştum ve tonunu biliyordum. Gözleri kasvetliydi. "Bay Pellissier ne derse desin."

Evet. Bu ilginçti. Denizci ve vampir lideri arasındaki ilişkiyi incelemek isterdim ama Leo yaklaşımadan buradan gitmek istedim. Yaramı iyileştirmesi için şehrin baş kan emicisine borçlu olmak istemiyordum ve bu kadar kötü bir şeyi kendi başıma iyileştirebileceğimi bilmesini istemiyordum. Ve kız vampirin kafasını almak istiyordum; kanım onun ağzındaydı ve Leo'nun karanlık kraliyet hakkıyla ilgili nedenlerden dolayı kanımı koklamasını istemiyordum. Kendimi ona *ilginç* göstermeye hiç niyetim yoktu. Ayaklarımı altımda kaydurdum ve Derek'in başını çevireceği ana hazırlandım. Sadece bir saniyeye ihtiyacım vardı ama tereddüt ettim. "Sadece bir öneri," dedim kıyafetlerimi işaret . "Vampir avı tehlikelidir. Rolüne uygun giyin."

Derek kısa bir attı. "olsa seni de yanımda götürürdüm. Ama yüzde yüz iyileşmeni bekleyemem."

İltifatı küçük bir baş sallamasıyla kabul ettim. "Bir şeye ihtiyacın olursa Leo'da numaram var. Ve hey. Bu ikisinin başına ödül konmuşsa, senindir."

Kabul etti ve döndü. Araba motoru giderek yaklaşıyordu. Güçlü bir motor, ince ayarlı, gece havasında ağır bir ses çıkarıyordu, sanki güç verdiği araç çok büyükmüş gibi. Ayaklarımı altıma aldım ve ayağa kalktım, kendimi gecenin içinde sallanmaya bıraktım. Derek beni sabitlemek için sağlam elimi tuttu. Diğer kolumdan gelen acı damarlarımda dolaşıyordu. Beast'in acıya karşı direnci daha iyiydi; onun rezervlerinden . Ama kolumun kötü olduğunu biliyordum. Gerçekten kötü. "Teşekkür ederim," dedim. "Bu gece buraya geldiğin için. İçeride, güvenli bir yerde kalsaydın ölmüş ya da ölmek üzere olurdum."

"Ooh rah," dedi ve omuz silkti.

"Semper fi," dedim, hurda çekmecesinde kaç madalyası olduğunu merak ederek.

Güldü, sesi alaycı ve sertti.

BÖLÜM 11

Biz... Bobcat

Leo'nun ne kullandığından hâlâ emin değildim çünkü o sokağa girdiğinde ben üç blok ötedeydim. Aracın ışıkları yerden yüksekteydi. Bir Hummer olduğunu düşündüm. Daha eski, daha ağır, askeri model, daha yeni, daha hafif, daha iyi kilometre yapan versiyonu değil.

Kızın başını yumuşak buklelerinden tutarak yanıma alıp kaçtım. Kanımı temizlemek için yakındaki bir gölete ya da bataklığa batıracak ve Leo'nun uygun bir şekilde gömülmesi için ailesine geri verebileceği bir yere bırakacaktım. Vampir tükürüğü acımı azaltmıştı ama etkisi geçmeye başlamıştı. Yürümek acı veriyor.

Yaralı kolumu belime sararak kapüşondan çıktım ama kafayı sallandırarak gölgelerde . En bıkkın ve alaycı sakinlerin bile parti elbisesi giymiş kanlı bir kızın kesik bir kafayı saçlarından tutarak taşıdığını rapor edebileceğini düşündüm.

New Orleans hakkında iki şey: Yakınlarda her zaman su vardır ve çok zenginler çok fakirlere yürüme mesafesinde yaşar. Bir milden daha kısa bir sürede, koi göleti kokan çitlerle çevrili bir bahçe buldum. Etrafı taradım, herhangi bir kamera görmedim, diğer tarafta köpek kokusu almadım ve çitten atladım. Hızlı taramama güvenmeyerek sık çalılıkların arasında diz çöktüm ve etrafı inceledim. Gölet çok büyüktü, minyatür bir şelale ve yeşil bitkilerle doluydu. Arkasındaki ev, kemerleri ve geniş sundurmasıyla bir . Karanlıktı, ses yoktu. Saatin sabahın ikisine yaklaştığını, dolayısıyla ev sakinlerinin uyuyor olduğunu düşündüm.

Bir fil kulağı bitkisinin arkasına gizlenerek kafayı kenara koydum ve bandajımı çözdüm, böylece kolumun üzerine havuz suyu döküp kanı yıkayabildim. Kurumuş, çatlamış ve yanmaya başlamıştı. Vampir kanının pH'ını bilmiyorum ama asidik olmalı. Biraz daha kimya. Belki de Vampir Fizyolojisi 101 dersi daha iyi olurdu.

Kanın çoğunu yıkadıktan sonra dans kıyafetlerimi çıkarıp duruladım, sıktım ve ıslak olarak tekrar giydim. Acıya iyi gelmemişti ama temiz olmak -daha doğrusu daha temiz olmak- açıklayamadığım bir şekilde bana iyi gelmişti. Giysiler tenimde serindi ve balık gibi kokuyordu. Beast acıkmıştı ve bana akşam yemeğinde balık yemekten kaçınmadığını söyledi. "Sonra," diye mırıldandım, kafayı havuza daldırırken bir gözüm de evdeydi. Kurumuş kan, taze kan ve vampir parçaları serbestçe yüzüyordu. Kokudan ya da belki de benim hareketlerimden etkilenen koi balıkları yakınımda yüzüyor ve beni izliyorlardı; altın rengi, pembe, siyah-beyaz, tekir kedi benekli desenlerde. Bir tanesi bir parça vampir etini kemirdi ve su püskürterek tükürdü. "Akıllı balık," diye mırıldandım. Umarım vampir kanı büyük japon balıkları için zehirli değildir.

Başı çamaşır suyu ve sert bir fırça kullanmadan temizleyebildiğim kadar temizledikten sonra suyun içinde çevirip inceledim. Açık tenli, kemik yapısı narin, gevşek bukleleri olan siyah bir kızdı. Gri gözleri sudan bana bakıyordu, hala bir kızın şaşkınlığını taşıyordu.

Ölüm. Dudaklarının arasına uzandım ve vampir dişlerini ağzının çatısından aşağı indirdim. Bir yılanın gibi menteşeliydiler, kemikli yapı insan dişlerinin arkasında büyüyordu. Geri çekilmelerine izin verdim. Ölü olduğu için hareket yavaştı, sanki küçük eklemler donmuştu. Rigor mortis, vampir tarzı, belki. Su havuzundaki kafayı incelerken, yüzey durgunlaştı ve güvenlik ışıklarını geri yansıttı. Onun yüzünün yanında benim yüzümü yansıtıyordu. Elmacık kemikleri belirgin, saçlarım omuzlarıma dökülen bir örgü cümbüşü. Gri yanında sarı gözler.

Adını bilmiyordum, sadece Jerome'un kız kardeşi olduğunu biliyordum. Ve on iki yaşındaydı. Az önce on iki yaşında bir katili öldürmüştüm. Bu iyi bir şey miydi? Yetişkin bir katilden daha mı kötü?

Eğer bekleseydim, Leo onu tuzağa düşürebilir, kendini ve iştahını kontrol edene kadar bodrumuna ya da New Orleans'taki eşdeğerine zincirleyebilir miydi? Terk edilmiş evin arkasına gitmemiş olsaydım, yaratıcısı öldürülürken saklanarak bekler miydi? Bana saldırmaz mıydı? Lanet olsun. Her türlü sabah pişmanlığından nefret ederdim, özellikle de sabah olmadan gelenlerden. Ne hissedeceğimi bilemedim. Keder. Utanç. Bir şeyler var.

Canavar sessizdi. Utanç duymuyordu, bu duyguyu anlamıyordu, zaman kaybı olduğunu düşünüyordu. Durgun suya uzanıp yansımamı dağıtarak vampirin gözlerini kapattım.

Ayağa kalktım, hâlâ kocaman yapraklar tarafından gizleniyordum ve kısa bir güvertede bir sandalyenin üzerine örtülmüş bir havlu gördüm. Havluyu çaldım, kolum yüzünden garip bir şekilde başımı sardım. Kolum şimdi cimri gibi ağrıyordu; Canavar'ın yardımıyla bile midemi bulandıran, zonklayan bir ağrı. Tülbani yaralarımın etrafına tekrar sardım ve çite doğru koştum, kafayı fırlattım, sağlam elimle çitin üstünü tuttum ve kendimi peşinden çektim. Her kasımda yorgunluk hissederek, efordan dolayı çok zor nefes alarak eve doğru yola çıktım.

Eğer ABD Kongresi vampirlere tam vatandaşlık hakları tanıyan, onları canavardan öte bir şey haline getiren yasalar çıkarırsa, hayatımı kazanmak için başka bir yol bulmam gerekecek. Onları kazıkladığım için hapse girebilirdim. Beast bana altı yıl boyunca yaşadığım çocuk evinin bir görüntüsünü gösterdi. Beast'in hapishane fikri. Bir gün ona gerçek bir hapishane göstermem gerekecek. Ya da bir hayvanat bahçesi. Canavar bana tısladı.

Saat dörtte bedava eve geri döndüm ve verandada dururken REDIAL tuşuna bastım, kapının kilidini açarken Leo'nun numarasını tekrar aradım. Tam vampir kokusu burnuma gelirken içeriden yumuşak bir ses duydum. Ve Bruiser. Canavar alarına geçti. NOVC'nin başkanı Leo Pellissier ve adamları oturma odamdaydı. Hem de karanlıkta. Saçmalık. Saçmalık, saçmalık, *saçmalık*.

Ses tekrar geldi. Kapıyı açtım. Kokularına göre yerlerini belirledim. Leo sağımda, Bruiser solumda hareketsiz duruyordu. Dedim ki, "Nasılsınız Leo, Bruiser? İçeri girdiğimde üzerime atlamayı mı planlıyorsun yoksa bu sosyal bir görüşme mi?"

Bir tık sesi duydum ve telefon bir daha çalmadı. Karanlıkta Leo'dan bir iç çekme sesi geldi, etkili olması için nefes alıyordu. "İçeri gel, Jane Yellowrock."

Bu tam olarak bir emir , ama Beast ve ben bir vampirin herhangi bir şekilde baskın bir pozisyon almasına izin verme havasında değildik. "Soruyor musun yoksa söylüyor musun?"

Bir süre sonra Leo, "Lütfen" dedi.

Elimden gelenin en iyisinin bu olduğunu düşündüm, bu yüzden bir nefes aldım, acıyı içimde derin bir yere ittim ve kafayı havluyla kavradım. Gerekirse yumuşacık ama etkili bir silah olacaktı. İçeri girdim ve ışığı açtım. Leo sağ taraftaki oturma odasında sarı çiçekli bir sandalyede oturuyordu, zarif bacaklarını uzatmış ve bileklerinden çaprazlamıştı, parmakları göğsünün üzerinde dikilmişti. Silahı yoktu. Takım elbise ve kravat. İpek gömlek. Bruiser yatak odamın kapısında duruyordu, aynı şekilde silahsızdı, tabii vücudunu silah olarak saymazsam, ki saydım.

"İç çamaşırlarımı mı karıştırıyordun?" diye sordum. Bruiser'ın ağzı seğirdi. "Çünkü yanımda sadece seyahat iç çamaşırları var. Deri, ipek ve danteller dağlarda kaldı."

"Deri iç çamaşırın mı var?" Bruiser merakla sordu. Adam henüz beni öldürmeye gelmemişti. Çok rahattı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Güzel kollar, iyi tanımlanmış göğüs kasları ve bicepsler ve çok zayıf bir diyet yapan bir adamın ön kolları. İnce, kaslı.

Dişlerimi göstererek gülümsedim. "Hayır." Kanlı havluyu kaldırdım ve yaralı elimin küçük bir hareketiyle işaret ettim. Çok acıyordu. Bruiser'ın kolları hızla serbest kaldı. "Silah yok," diye onu temin ettim. Leo'ya, "Sanırım istediğin şey bu," dedim.

Taşıdığım şeyin kokusunu alabildiğini biliyordum. Leo başını salladı, buyurgan bir hareketi; Bruiser rahatladı. Sarılı kafayı Leo'ya doğru fırlattım. Havlu havada serbest kaldı. Leo kafayı yakaladı, üzerine sulu kan yağıyordu. Havlu kanlı bir yığın halinde parkenin üzerine düştü. Leo vampirin kafasını baş aşağı tutuyordu. Büyük bir itidal göstererek bir kaşını kaldırdı. Sırıttım.

"Başını da yanında . Neden?" diye sordu, konuşkan, medeni, biraz... komik. Evet. Gülünç. Adam eğleniyordu. Beni bir tüyle havaya uçurabilirdin.

Evimde oturduğunu ve oturduğu yerden kanımın kokusunu alabildiğini görünce, kafayı alıp götürme ve üzerindeki kan izlerini temizlemek için yıkama kararı boşa gitti. Ve savunmak istediğim bir karar değildi. New Orleans'taki işe başvurmamın nedenlerinden biri de yaşlı bir vampirin benim ne olduğumu bilebileceğine dair belli belirsiz bir umuttu ama emilmek planımın bir parçası değildi. Omuz silktilim, inatçı bir gencin savunması gibi.

Leo kafayı yana doğru tuttu. Damlıyordu. "George. Çok nazik olur musun?"

George durakladı. Belki de patronu ilk kez ondan kesik bir kafa almasını istiyordu. "Mutfakta bulaşıklar var, Bruiser," dedim. "getirdiğin sürece Katie'nin bir şey demeyeceğinden eminim." Bruiser ve patronu muhtemelen her türlü anlamı olan bir bakışı paylaştılar ve uşak efendisinin emrini yerine getirmeye gitti. Belki de Bruiser'a "Igor" demeliyim. Söylemedim ama sırtımama engel olamadım. Mizah anlayışım beni öldürecek.

"Kanaman var," dedi Leo. Gözbebekleri vampir siyahına dönüştü. Sırıtişım kayboldu. Leo Pellissier muhtemelen bir şeyleri koklamakta en az Beast kadar iyiydi. Yırtıcı burnuyla havayı ciğerlerine çeker, sanki bir şarap tadımındaymış gibi küçük kokular alırdı. Ki bir vampir için öyleydi. Aklımda taze kan dolu kadehler ve etrafta oturup tadım yapan bir grup vampir canlandı. Ya da belki sadece insanların arasında dolaşıp şarapları karşılaştırıyorlardı. *Çarpık. Ben çarpıkım. Gözlerinin beyazı kıpkırmızı oldu. Ve başım büyük belada.*

"Tek başına genç bir vampirin peşinden gittin," dedi sesi ipeksi bir tonda. "İyileşirken iyi bir adamı kullanmama ve intikam almak için erkeğin yaratıcısının peşinden giderken bir başkasını geçici olarak kullanmama mal oldun. Hiç memnun değilim."

"Genç, kontrolsüz bir vampirin iş yerine girmesine izin verdin," dedim. Leo'nun kaşları yarım çentik yukarı kalktı, sanki mekânın sahibi olduğunu bilmeme şaşırmış gibiydi. Şimdiye kadar bilmiyordum. Ama orada onun kokusu vardı ve eğer mobilyalara vampir kokusunu bırakacak kadar çok kez oraya gittiyse, o zaman muhtemelen mekânın sahibi olduğunu düşündüm. Gözlerindeki kırmızılığın bir kısmı uçup gitmişti ama rahatlayacak değildim. Bruiser mutfakta biraz fazla oyalanıyordu ve hâlâ bir kap aramak için yeterince gürültü yapmıyordu.

"Royal Mojo Blues Company eskiden şehirde vampirleri ünlü ve seksi yapan güvenli bir yer olarak ünlüydü," dedim. "Bu gece genç bir haydut orada hızlı ve zorla yemek yedi. Onu inine kadar takip ettim. Onu indirmeye niyetim yoktu ama kadınlar tuvaletinde onu bir kazıkla yaraladım. Tahta yarasıyla, iyileşmek için hızla kana ihtiyacı olacağını biliyordum." Kendimi açıklıyordum. Ki bundan nefret ederdim. Durdum.

Bruiser sessizlik daha fazla içeri girdi ve yere plastik bir kâse koyup kafayı kâsenin içine yerleştirdi. Mükemmel bir uyumdu. Gülmek istiyordum ve bunun acı ve kan kaybından kaynaklandığını biliyordum. Bir an önce yer yoksa meditasyon yapamayacak kadar kötü olacaktım; ayın için sakın olmalıydım. Bu olmadan değişmek istemedim.

Leo tekrar, "Kanaman var," dedi.

"Evet. Sen ve Bruiser bir yürüyüşe çıkabilir misiniz? Yara bandı ve aspirine ihtiyacım var."

"Sen şımarık ve dikenli bir çocuksun. George."

Fark etmemiştim ama Bruiser ayağa kalkıp yanıma gelmişti. Adını duyunca kolları beni sardı. Kalbim boğazıma fırlayacak gibi oldu ve diğer tarafa doğru hamle yaptım. Parmakları yaralı kolumu sıkıca kavradı. Dizlerime vurdum. Öğürüyordum.

Acı içime doldu, ıstırap suları kolumdan karnıma doğru aktı, bir bataklıkta yılanlar gibi birikti ve kıvrıldı. Görüşümün etrafı siyahla kaplandı. Uzun bir süre nefes alamadım. Boğazımda bir düğüm oluştu ve onu yuttum. Vampir konseyinin başının önüne fırlamayacaktım. Canavar pençeleriyle yukarı doğru tırmandı.

George kolumu bıraktı. Acı, birkaç çentik atıp sadece zonklayan bir acıya dönüşmeden önce küçük bir sallanma ve kayma yaptı. Kaburgalarım şişti, gecikmiş nefesim de ayrı bir acı veriyordu. Canavar tereddüt etti, kararsızdı, bekliyordu. Görüşüm netleştiğinde Katie'nin çiçekli kanepesinde yatıyordum, yaralı kolum George tarafından buzlu suyla yıkanılıyordu. Leo arkasında duruyordu, takım elbisesinin ceketini ve kravatını çıkarmış, kollarını sıvamıştı.

"Oh, ," dedim, sesim çakıl taşları ve daha büyük kayalarla doluydu, birbirlerini eziyorlardı. Boğazımı temizledim ve tekrar denedim. "Şaplak yemek için çok yaşıyım ve kıcımın tekmelenmesine karşı kendimi savunacak durumda değilim. Bunu başka bir zaman yapabilir miyiz?"

Leo gülümsedi, yüzündeki acımasız ifade yanaklarındaki eti kemiklerine kadar çekiyordu. Zarif bir adamdı, ipek gömleği ışığı yakalıyor ve altındaki zeytin tonlu teni ima ediyordu. Poposu, özel dikim pantolonu tarafından ikinci bir deri gibi sarılmıştı. Çok güzeldi. Gerçekten güzeldi.

O akıcı vampir zarafetiyle yanımda diz çöktü. "Teşekkür ederim," dedi sessizce eğlenerek. O anda onun kıcıyla ilgili düşüncelerimin en azından bir kısmını yüksek sesle söylediğimi fark ettim. Bu kadar acı çekiyor olmasaydım, bu düşünce karşısında kıvranabilirdim. "Sen bir tür doğaüstüsün," dedi, ses tonu vampirlerin avlarını büyülemek istediklerinde yaptıkları o gözlerinin içine bakma şeyini yansıtıyordu. "Ama ne tür?" Sözleri tüyer, ipek ve ateşli bir seks gibi etimde gezindi ve hafifçe titredim. Ama cevap vermedim.

Kolumu George'dan aldı ve dikkatle inceledi. Acı Cherokee davulları gibi içimi dövüyordu. Yaraya ilk kez doğrudan ışık altında baktım ve içimde bir elektrik şoku hissettim. Kolumun alt kısmındaki kaslar ve tendonlar çiğ, çekilmiş et gibi parçalanmıştı. Kalbim hızlandı. Nefes alma hızım arttı. Tepkimle birlikte etimden küçük kan gölcükleri fişkırdı ve parıladı. Leo'nun gözleri hâlâ kıpkırmızıydı, göz bebekleri vampir siyahıydı. Ama kan yemeğine saldırmak yerine kolumdan yüzüme baktı. Gözlerimin içine.

Kalp atışlarım durdu. Nefesim kesildi ve kekeledi. Bir an gözlerinin içine bakarken, gece rüzgârında adaçayı ve biberiye kokusu aldım. Uçurum duvarlarında dans eden gölgeler gördüm. Ve sonra görüntüler kayboldu, Katie'nin evinin oturma odası ve Leo'nun kolonyası ve onun hafif baharatlı, vampir kokusu onun yerine geçti.

Vampir kırıpıştırıp bakışmayı kesti ve bir an için dans eden görüntüleri görüp görmediğini merak ettim. Yüzünü koluma dayadı ve yavaşça nefes , başı boynuna eğildi, tendonları öne çıktı. Güzel yelesini arkadan bağlamıştı, siyah saten bir kurdele omzunun üzerinden bir tutam saçla birlikte kıvrılıyordu. Ona dokunmak istedim.

, sağlam elimini parmaklarını, tırnaklar avucuma acıyla bastırana kadar kıvırdım. Elimi altına, yan tarafımla koltuk minderinin arasına sıkıştırdım.

"Bana kendinden bahset," diye mırıldandı, sesi çelik gibiydi. Emrinin nefesi açık yarama dokundu. Korkunç acıya merhem oldu. Zonklama hafifçe azaldı, yerini keskin bir uyuşukluk aldı. "Anlat bana." Ve kötü olan şey, bunu istememdi. Gerçekten istiyordum. Bu adam iyiydi.

Tüm sırlarımı dökmek için, "Bir Hristiyan" diye mırıldandım. Bana bağlamaya çalıştığı bağları gevşeten şokun ona çarptığını hissettim. Güldüm, ses tonumda biraz canavarlık vardı. "Vampirlerin nasıl ortaya çıktığını söylersen sana ne olduğumu söylerim."

"Küstah," diye mırıldandı. "Arsız." Bakışlarında bir dakika önce olmayan bir sıcaklık vardı. "Arsız, hatta." Dudaklarına gizemli bir gülümseme değdi, neredeyse insani ama tam olmayan bir gülümseme. Kokumu içine çekerken başı dirseğıme kadar kolumun uzunluğunu takip etti. Ve daha yukarı, boynuma yaklaştı. Çok yakın.

Nefesini yüzüme doğru verdi, biberli ve hafif badem kokuyordu, nahoş ya da sarsıcı olması gereken ama olmayan garip bir . Karnımda, acıyla çelişen bir sıcaklık birikti. "Cesur," dedi, sesi alçalarak, "kaba." Güldüm, ses benden çok Beast'e aitti. Gözbebekleri biraz daha genişledi. "Ama çok güzel kokuyorsun," diye bitirdi.

Başını çevirdi, yontulmuş burnu arkasındaki lamba ışığında bir taş balta kadar keskindi. Dudağını ısırdı; bir damla kan çenesinden aşağı süzüldü. Kanlı ağzını kolumun üzerine koydu. Acı, kıyıdan çekilen bir dalga gibi geri çekildi. Nefesim kesildi, sanki beni öpmüş gibi nefesim dudaklarımdan tıslayarak içeri girdi. Gözlerime baktı ve gülümsedi, ağzı etime doğru kıvrıldı. Kolumu nazikçe emdi, yırtılmış etimi yaladı, dili yaralarımın kanımızın neden oldu. Acı tamamen kayboldu ve kaslarım gevşeyerek bu kayıp karşısında titredim.

Vampir tükürüğü gerçekten de ağrı kesici, diye düşündüm. Döşemeli kanepeye yaslanarak rahatladım. Karnım ısındı. Dalgalandı. İç çektim, ses düzensizdi. Leo tenime doğru kıkırdadı, kahkahanın titreşimleri kolumda kan gibi dolaşıyordu.

Bir santim kadar geri çekildi, dudakları ayrıldı ve ağartılmış kemik kadar beyaz, uzun, ince köpek dişleri ortaya çıktı. Dişlerini alt dudağının üzerine yerleştirdi ve tekrar ısırdı. Ağzından kan fışkırdı. Ve bileğimdaki hasarlı damarı ısırdı. Nefesim kesildi ve kolumu geri çektim ama o beni sıkıca tuttu. Kanımla beslenmiyordu. Kendi kanını içime akıtıyordu.

Davul sesleri geri döndü. Gölgele taş duvarlarda dans etti. Tunikler ve tozluklar, saçaklı ve boncuklu kumaşlar ve geyik derisi, pamuklu elbiseler sallanıyordu. Adaçayı ve pelin otu, biberiye ve nane havayı doldurdu. Tatlı ot dumanı dalgalanıyordu. Gölgele dans ederek üzerime kapandı. Dans ediyorlardı. Sedir ve adaçayı yanıyor, aromatik duman rüyalar gibi yükseliyordu. Kelebek ipeği gibi şeffaf, ipeksi duman bana dokundu. Davullar içime vurdu

Damarlar. Gece beni Tanrı'nın eli gibi sardı. Ve uykuya daldım. Derin, çok derin bir uykuya. Rüya ve hafıza, ikisi de kadim, bir araya geldi, bir alaşım gibi birleşti.

Yavaşça gözlerimi açtım, göz kapaklarım halsiz ve ağırdı. Davullar... Davullar... Başımı kaldırdım. Gölgeler dans ediyordu, taşların üzerinde grotesk ve korkunç. Her yerde taşlar vardı, kamp ateşi alevlerinden titriyorlardı.

Gece. En karanlık gece. Yukarı baktım, ayı, yıldızları aradım. Ve sadece dünyanın kıvrımını gördüm, taş üstüne taş, beyaz adamın mumları gibi eriyordu. Havuzlaşan, damlayan, eriyen taşlar.

Yeraltı. Mağaralar... Mağaralar mı? Buraya yabancı olan düşünce yok oldu.

Babamın yarı alevle aydınlanmış, yarı gölgeli, ölüm kadar siyah yüzü üzerimde belirdi. "*Edoda*," diye fısıldadım. *Babam*... Gözleri sarıydı, benimkiler gibi. İnsanların, *chelokayların* siyahı değil, diye fısıldadı yabancı bir düşünce, *u'thun'ta'nın*, deri gezgininin sarı gözleri.

Edoda gülümsedi ve ben onun gururunu otlu dumanı ile soludum-stern, yine de kahkaha dolu. Gecenin içinde yanında yaşlı bir kadın belirdi, yüzü yaşam ve yaşla çarpılmıştı. Cildi uzun sarkmalarla aşağı çekilmiş ve keskin çizgilerle yukarı uzanıyordu. Ve gözleri -benimki gibi sarı gözler- canlı ve şefkat doluydu. "*A s dig a*," diye mırıldandı. *Bebek*...

Yeni bir kokuyu içime çektim, yakıcı, tatlı, boğucu. Davullar derinlik ve güç kazandı. Ritim kanıma, etime ulaşıyor, kalp atışımı onunla birleştiriyordu. Beni ele geçirdi.

"*Biz sa*," diye fısıldadı babam. *Bobcat*...

Zaman geçti. Davul sesi yumuşadı. *Edoda* yakın oturdu, soğuk havada teni sıcaktı. Yaşlı kadın, annesi, *u ni li si*, birçok çocuğun büyükannesi, onun yanına oturdu, parmakları deri başlı bir davula vuruyordu. Parmak uçlarının deri üzerindeki yankıları içime işliyor, derinlerde titreşiyordu. Sinew'e, kemiğe ve iliğe dokunuyor.

"*A da nv do*," diye mırıldandı. *Büyük Ruh*...

"Davulu takip et," dedi *Edoda*.

Mağara duvarına, orada dans eden, yorgunluktan sallanan gölgelere baktım. Davulun sesi içimi doldurdu, yavaş ve gürültülü, mağaranın içinde yankılanıyordu.

Sıcaklık üzerime yerleşti. Tüyler beni gıdıkladı. Dans eden gölgelerden oluşan duvarda kendimi gördüm, kedi üzerime yaslanmıştı, kulakları sivrilmiş, tüyleri kıvrılmıştı. Postu yanlarımı okşuyordu. Bacaklarıma.

Biz... vaşak. Benim yüzüm. Kedi yüzünün kaplaması, benimkinin üstünde. Üzerime yerleşiyor, iyileşmiş bir deri gibi.

Pençelerden, kemiklerden, vahşi *dişlerden* oluşan bir kolye - Edoda onu başımın üzerinden omuzlarıma yerleştirdi. "İçine uzan," diye mırıldandı *Edoda*. "İçine nefes al. *İçimize*, içimizdeki yılan." Kedinin derisindeki yılan... Vaşak postunun içinde aşağı doğru kayarken büyü yanlarımda, parmaklarımda karıncalandı. Rüya görüyordum. Griliğin içinde yüzüyorum.

Sarhoş, uyuşturulmuş, diye düşündü uzak bir ses. Hafif bir şaşkınlık davul sesiyle birleşti. Yılanın yüzeyin altında dinlendiğini, avcı kedinin her hücreğine hapsedildiğini gördüm. Dişlerinde ve kemiklerinde, sertleşmiş iliğinin kurumuş parçalarında. Bir yılan, *bizim* olduğumuz her şeyi taşıyordu. Kedi ve benim nerede farklı olduğumuzun farkındalığı. Nerede aynı olduğumuzun. Ve benim şeklimden çıkıp vaşağa dönüşmek ne kadar kolay olurdu. Çok basitti. Anlayışla birlikte amaç ve arzu geldi. Netlik. *İçimizdeki* yılan dönüşme *özlemi*. Vaşak *olma* arzusu.

İlk hayvanım. İlk *vardiyam*. Bıraktım. Yukarıdaki mağarada eriyen taş gibi ben de eridim. Vaşak şeklini aldım. Acı , beyaz adamın tekerleklerinin telleri gibi. Yine de uzaktaydı, davullara takılmıştı ve bu yüzden tam olarak benim bir parçam değildi. Taşın üzerindeki gölgeler birleşti ve parıldadı, gri, karanlık ve aydınlık. Gecenin tüm renkleri kayboldu. Ve ben *vaşaktım*.

Dünya gözlerime daha gri, daha donuk görünüyordu. Ama ilk nefesimi *aldığımda* kokular içimde patladı, ağır dokulu ve katmanlı ama yine de farklıydı. Duman, ter, kötü dişler, ayı yağı, beyaz adamın viskisi, kan, otlar. Açlık beni çekiştiriyordu.

Başımı eğip babama baktım, sivri kulaklarım ve kıvrık kulak kıllarım taşın üzerinde gölgeler oluşturuyordu. Yanımdaki *Edoda* da yer değiştirmişti. Seçtiği canavar *tlvdatsi*, yani dağ panteriydi. Öldürücü gözleri benimkilerle buluştu, kehribar rengi irisler içinde yuvarlak göz bebekleri. Çapulcu pençeleri toprağın üzerinde esnedi ve gerildi. Kamburlaştım, korkudan kendimi küçülttüm.

Ateş, dansçılar ve kedi kokularının altında babamın kokusu kaybolmuştu. Hepsi ama. Tam olarak değil. Onu içime çektim, *Edoda* vardiyanın postunun altında kaldı.

Babam oradaydı, yırtıcı bir ölümün gözlerinden dünyaya bakarken insanlığa çalışıyordu. Mırıldanarak beni dürttü, ayağa kalkmaya zorladı, dört ayak iki ayaktan daha iyi denge sağlıyordu. Artık çok da karanlık olmayan mağaradan gecenin içine doğru onu takip ettim.

Kokular ve sesler uçucu, yoğun, bıçak yarası gibi hissettirecek kadar güç doluydu. Hava postuma dokunuyor, bana etrafımdaki dünya hakkında her şeyi anlatıyordu. Rüzgârın yönü. Havadaki nem oranı. Fırtına bulutlarının yakınlığını. Yılın hangi mevsiminde olduğumuzu. Son yağmur, patilerimin altındaki hâlâ ıslaktı. Kemirgenlerin ayak seslerini duydum, tepemdeki ağaçta bir baykuş vardı, iki tanesi sırtın yukarısında çiğniyordu. Baykuş kanatlarını kaldırdı. Gece kuşları avlanıyor ve ötüyordu. Her duyum güçlü ve konsantreydi. *Edoda'nınkilerin* daha küçük versiyonları olan ama kendi avım için daha az tehlikeli olmayan pençelerimi uzattım.

Edoda, tlvdatsi, beni ormangülü çalılıklarına götürdü, gövdeler çıplak topraktan kıvranıyor, yapraklar yukarıda bir adam boyundan daha az bir gölgelik oluşturuyor, bana avlanmayı öğretiyordu. Takip ettim, izledim, kokladım, duydum, bir tavşanın nasıl indirileceğini öğrendim. Kendi avım çalılıkların arasında taş gibi hareketsiz duruyordu. Ta ki korkudan çıldırmış bir telaşa kadar. Sıçradım. Pençelerim derine battı, dişlerim boynunun arkasını parçaladı. Küçük avı bir kez salladım ve omurgasını kırdım. *Edoda* bana öldürmeyi ve yemeyi öğretti. Kanın ve yemeğin hissi, tadı ve kokusu, kemiğin ve sıcak etin çıtırtısı.

Gece tadıyla birlikte kapandı. Tüm kokular uçup gitti. Bedava evimdeki kanepeye uzandım, gözlerim kapalıydı. Hatırladım. Biliyordum. En başından beri ne olduğumu biliyordum. Ormandan çıktığımda beyaz yetkililerin sandığı gibi on iki yaşında bir kız . Çok... çok daha yaşlıydım. Ve Canavar'ın derisinde sandığımdan çok daha uzun bir süre geçirmiştim.

Titredim. Gözlerimi açtım. Çok daha büyük bir yırtıcının, köpek dişleri açıkta, dudakları hafif bir hırıltıyla geriye çekilmiş, vampir bakışlarıyla karşılaştım.

BÖLÜM 12

Çıplak vampirler. Yemekler de çıplaktı.

Telaşlanmalıyım. Dehşete düşmeliydim. Bunun yerine gerindim ve iç çektim. Ağrım geçmişti. Yumruğumu sıktım, kolumu inceledim, lekesiz derinin altındaki bütün kasların oynamasını izledim. Hafifçe çekiştirdim, bu hareketle Leo'nun beni serbest bırakmasını önerdim. Ona karşı koymadım, sarsılmadım, avın yapabileceği hareketlerin hiçbirini yapmadım. Kendimi bir avcıdan kurtarmak için mücadele etmekten daha iyisini biliyordum. *Hayatta kalmak istiyorsan saldır ya da ölü taklidi yap. Edoda'nın dersleri. Bana geri döndü. Bu avcının bir hediyesi. Bu katilin.* Böylece, nazıkçe, sakince, kolumu onun elinden kurtardım. Ve Leo Pellissier yavaşça kendi gözlerine geri sızmaya başladı.

Ona gülümsedim. Ve bakışlarında şaşkınlık gördüm.

"Teşekkür ederim," dedim, iyileşmekten çok bir anıyı geri getirdiği için ettiğimi biliyordum. İyileşmiş kolumla yavaşça ona doğru uzandım, parmaklarım boynunun derisini Dokunuşla birlikte nefes aldı. Saçının dalını parmaklarımın etrafında kıvırdım, tendonlarım onarılmış, iyileşmiş, hareket acısızdı.

Gözleri insan olmaktan çıkıp tamamen vampirleştiğinde, yüzünü avucuma çevirdi ve yanağını parmaklarıma dayadı, siyah saçları eliyle yüzü arasında sıkışmıştı. "Nesin sen?" diye sordu, sesinde merak vardı. Cevap vermeyince fısıldadı: "Kanında meşe, sedir ve kış rüzgârı tadı var. Tadin vahşi, bir zamanlar dünyanın olduğu gibi. Yatağıma gel," diye elime üfledi. "Bu gece."

İzledim, vampir sesini benim üzerimde kullandığını biliyordum ama da umursamıyordum. Şu anda değil. Avucumu öptü, saçları hâlâ parmaklarıma dolanmıştı, dudakları soğuk ama yumuşaktı. Gözleri benimkileri aldı, bakışları kadife kaplı ama güçlü, yaldızlı bir hücre gibi. "Yatağıma gel."

"Hayır," diye mırıldandım. "Böyle bir şey olmayacak."

Yavaşça bileğimi soğuk elinin içine aldı ve beni saçlarından çekerek kolumu büktü ve vücuduma . Elimi oraya bastırdı, soğuk, ölü eli benim canlı sıcaklığımın üzerindeydi. Gözleri benimkileri aradı. "Bana ne tür bir doğaüstü olduğunu söyle," diye sordu. "Sen doğaüstü değilsin, sanırım. Sen hiç tatmadığım bir şeysin. Hiç duymadığım bir şeysin."

Hafif bir gülümsemenin beni ele geçirmesine izin verdim. "Yine," dedim, vampir konseyinin başkanıyla aramda şu anda var olan uyumu riske attığımı bilerek, "vampirlerin geldiğini söylersen sırlarımı seninle paylaşırım. Aslen. İlk vampir."

Pazarlığımı değerlendiriyor gibiydi. "Bunu neden bilmek istiyorsunuz?" diye sordu.

Kanepeye yerleştim, sanki sıcak bir öğleden sonra tek bir soğuk bira içmişim gibi dinlenmiş, uyuşuk ve belli belirsiz mutlu hissediyordum. "Çünkü tüm doğaüstü varlıklar bir şeyden korkar. Mitoslara göre, eğer hala varlarsa, periler aydan, Venüs gezegeninden ve avcı tanrıça Diana'dan korkarlar. Tanıdığım bir cadı geceleri ortaya çıkan karanlık şeylerden, iblislerden, kötü ruhlardan ve vefasız cinlerden korkar. Vampirler de haçtan korkar," dedim. "Davut Yıldızı'ndan değil, Muhammed'in sembollerinden değil, mutlu bir Buda'nın görüntüsünden değil, bir müminin inancı ne kadar güçlü ya da bağlılığı ne kadar kesin olursa olsun. Ama Hristiyanlığın tüm sembolleri, inançsız biri tarafından kullanılsa bile korku uyandırır. Yani sembolere güç veren şey inanç değildir. Teologlar bunun nedeni konusunda hemfikir değiller. O yüzden değiş tokuş yapacağım. "Vampirlerin Kilise'yle ilgili her şeyden neden korktuğunu söyle bana."

"Bizim lanetimiz werelerin kadim lanetinden farklı ve yine elf lanetinden de farklı - ve lanetler hepimizi yaratan şeydir." Leo'nun yüzünü acı gölgeledi.

Elfler mi? Lanet olsun. Elfler mi var? Ve... weres. Sözleri werlerin gerçek olduğunu iddia ediyordu.

"Hayır," dedi. Ayağa kalktı, akıcı ve kıvrımlı, bir dansçıdan daha zarıftı. "Çok fazla şey istiyorsun." Odanın etrafına bakındı. Omuzlarını sanki bir yük taşıyorlarmış gibi dikleştirdi. "George, ben gitmeye hazırım."

Bruiser masanın üzerindeki sandalyeden kalktı, sandalyenin ayakları ahşap zemine sürtünerek odayı geçti. Bana doğru bakmadan bir takım elbise ceketini kaldırıp salladı, ipek astarı ceketini tutarken usulca parlıyordu. Leo Pellissier gömleğinin kollarını açtı ve ceketini omuzlarına silkti. "Arabayı getirsinler," dedi.

George cep telefonunu çevirip açtı ve bir tuşa bastı. Bir dakika sonra, "Araba," dedi ve telefonu kapattı. Bruiser'ımız kısa ve öz konuştu.

Ben kanepede uzanırken Leo bana boyunca baktı, pozisyonlarımızdaki eşitsizliği umursamadan, nedenini anlamadan, yumuşak karnım onun baskın pozisyonuna, pençelerine ve dişlerine maruz kalsa da güvende olduğumu. Leo'nun gözleri yakıyordu, kıpırtısız, insan görünümlü ama yine de güçlü, delici, sanki ruhumun katmanlarını kesip kalbimdeki sırları ortaya çıkaracakmış gibi.

Dedi ki, "Davul sesleri duydum. Duman kokusu aldım. Ve dağ aslanı vardı. Yanında mı oturuyordu? Ama seni öldürmedi." "Senin kurtlar tarafından büyütüldüğünü söylüyor." dedi.

Gözlerimi bir gülümsemenin doldurmasına izin verdim. "Kurt yok."

Beni incelerken başını hafifçe yana eğdi. Hafızamdan aldığı her neyse onu. "Kedi. Sen değildin."

Yaklaşıyordu. Canavar tedirgin bir şekilde kıpırdandı. Gülümsememin genişlemesine izin verdim, sanki onun açıklamasını kurtlar tarafından yetiştirildiğime dair haberlerden daha komik buluyormuşum gibi. "Hayır," dedim.

"Ben değildim." *Babamdı. Kendi kayıp geçmişimin bir anıydı. Ve bu, bu vampir, onu geri verdi.* "Teşekkür ederim," dedim tekrar, hiçbir aydınlanma sunmadan.

"Şifa vermek aramızdaki yaşlıların sorumluluklarından biridir. A..." Durakladı, bakışları içe, uzaklara döndü, sanki hala anılarına takılmış gibiydi. Yoksa kendi anılarına mı? Zihinsel olarak kendini toparlamış gibiydi ve bana baktı, siyah gözleri hafifçe alaycıydı. "Bize *hizmet* edenlere karşı bir *görev*."

"Senin için *çalışıyorum*," dedim, kendimi biraz ukala hissederek, "bir bedel karşılığında." Dirseklerimi altına aldım ve vücudumu yarı oturur, yarı uzanır bir açığa kaldırdım. "Ben senin hizmetçin . Aslında, zaten yapmak istediğim bir şeyi yapmam için bana para ödediğinizden, benden çok siz hizmetçisiniz gibi görünüyor."

Leo güldü, gerçek mizah gözlerinin derisini kırıştırıyordu. "Pert.

Kaba." Suçlamaları başımı sallayarak onayladım.

"O halde," dedi, "memnuniyetle kabul ederim." Beni bir süre daha inceledi. "Yarın bir suareye katılmanızı istiyorum." İçimden yükselen alay inkâra karşı bir elini kaldırdı. "Şehirdeki vampirlerin çoğu orada olacak. Hepsini bir arada görmek senin için nadir bir fırsat olacak. Nadiren bu kadar kalabalık toplanırız."

Yüzüne baktım ve eğer bu daveti yaparken art niyetliyse bile bunu fark edemedim. "Tam olarak bir tane küçük siyah elbisem var. Bir tane."

"olacağından eminim," dedi yüz ifadesi olmadan. "Saçını açık bırak. Elbiseyi kimse fark etmeyecektir."

Güldüm, şaşkınlıktan kekeliyordum.

"George seni gece yarısı alacak." Korumasına ve kanlı hizmetkârına baktı. "Geç kaldık. Arabanın sesini duyuyorum."

George başıyla onayladı ve ön kapıya doğru adım attı. Kilidin klik sesini duydum ve kapı iyi yağlanmış menteşeler üzerinde açıldı. Leo Pellissier ve uşağı, arkalarında biber ve badem kokusu, anason ve papirüs kokusu, yapraklardan ve meyvelerden yapılmış mürekkep ve onun kanıyla benimkinin iç içe geçmiş sıcak kokusunu bırakarak gitmişlerdi.

Vites değiştirmek ve Canavar'ın geceyi dolaşmasına izin vermek için hala zaman vardı, ama bir kez olsun ruhumdaki hayvan sessizdi, sakinleşmişti. Sessiz evde kanepeye uzandım, yarı uyukluyordum, kendime nadiren izin verdiğim bir anı rahatlamak için kullandım. Sabah altıya doğru kendimi kanepeden kaldırarak ve yatak odasına geçecek enerjiyi buldum. Soyundum ve parti kıyafetlerimi birkaç kapak dolusu Woolite ile ıslatarak duş aldım, sıcak suyun üzerimdeki kokuları ve kanı temizlemesine izin verdim.

Bugünlerde duşta çok zaman geçiriyordum ama vampir kanını için saçımı yeniden yıkamam gerekti, tek bir Fransız örgüsü haline getirmeden önce uzun saçlarımı taradım. Temizlendiğimde, birkaç saat sonra kiliseye gitmek için kısmen bakımlı olduğumda ve hâlâ garip bir şekilde rahatladığımda, bornozuma sarındım ve yeni kıyafetimi kontrol ettim. Şaşırtıcı bir şekilde, tüm vampir kanı ve benim kanım akıp gitmişti. İyi parayı çöpe atmadığım için memnun bir şekilde kıyafetleri duş kabininde asılı bıraktım ve yatağa girdim. Orada uzandım, suyun yankılanan sesini duydum, vücudum yatağın içinde gevşerken iyileşen kolumu inceledim.

Leo Pellissier beni vampir kanı ve tükürüğüyle iyileştirmişti. Bazı açılardan oldukça iğrenç. Diğerleri...? Bu işi kabul etmemin nedenlerinden biri, konsey onaylı vampir avlama işlerinin çok az olması dışında, yaşlı vampirlerden birinin kokumu tanıyıp benim türümle daha önce karşılaştıklarını söyleyebileceklerine dair yarı umut yarı korkuydu. Vampir hiyerarşisi yaşa dayalı bir anlam ifade ediyorsa, yüzyıllarca yaşlı olması gereken Leo -Katie'den daha yaşlı- benim ne olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. Anladığım kadarıyla deri değiştirenlerin varlığından bile haberi yoktu. Ama wereler ve elfler... İkisinin de *gerçek* olduğunu, bir yerlerde var olduğunu belirtmişti.

Klima kısık bir uğultuyla çalışıp evin içine soğuk hava üflerken yorganı üzerime çektim. Çarşafılar sahip olduklarımdan daha yumuşaktı. Muhtemelen yüksek iplik numaralı Mısır pamuğu ya da onun gibi bir şeydi. Genelde topak topak olmuş eski bir yatağın üzerine çekilmiş polyester üzerinde uyurdum ama bunlara alışabilirdim. Tekrar yumruk yaptım, tendon ve kasların çekişini hissettim. Yaranın üzerindeki iyileşmiş et, bakırımsı tenime karşı soluk ve pembemsiydi.

Genç haydut yaranın çevresinde, kolumun etrafında, bir bileziğin dişleri gibi kesikler bırakmıştı. Dişleri olan herhangi bir vahşi hayvanın bırakabileceği gibi bir yaraydı. Beast'in saldırdığı birinin kolunda bıraktığı yaradan farklı değildi.

Canavar kıpırdadı. *Bir vampir değil.* Bu düşünceyi tükürdü, çürümüş etin tadından tiksindiği gibi tiksindi. *Ben ve sen. Biz. Skinwalker'dan daha fazlası, U'tlun'ta'dan daha fazlası.* Biz *Canavar'ız.* Sessiz kaldı, düşüncelere daldı. Beast'in bir skinwalker'dan daha fazlası olmamızla ne demek istediğinden tam olarak emin değildim ve Beast beni aydınlatacak havada değildi, yatağın başucundaki ışığı kapattım ve kolumu yorganın altına soktum.

Yatakta kıvrılmış yatarken, kendim bildiklerimi ya da tahmin ettiklerimi, Aggie'nin bana söylediklerini, Leo'nun anlattıklarını ve internette keşfettiklerimi zihnimde dolaştırdım, düşüncelerimin sürüklenmesine izin verdim, bir kez rahatladığımda, görünüşte ilgisiz gerçeklerin genellikle birbirine bağlandığını . En önemlisi neydi? Karanlıkta gülümsedim, *sonunda* hatırladım, *sonunda bildim* ki ben kesinlikle Cherokee'ydim. Benimki gibi gözleri olan bir baba ve büyükanneye sahip bir deri gezgini soyundan geliyordum. Bu anı, efsanelere ve hikâyelere rağmen tüm deri değiştirenlerin kötü olmadığını kanıtlıyordu.

Başta Hopi ve Navajo olmak üzere Batı Amerika Kızılderili geleneğinde, deri değiştiren kişi lanet sanatını uygular, kontrol etmek ve yok etmek için karanlık sanatların karanlık çalışmasına çekilirdi. Deri değiştiren kişi çalışmalarına iyilik yapma niyetiyle başlamış olabilir, ancak her zaman, belki de daha genç bir beden elde etmek için bir insanın derisini alma arzusuna yenik düşmüştür. Bir katil oldu ve delirdi. Bu gezgin kara bir cadı olarak tasvir edilmiştir.

Başta Cherokee'ler olmak üzere Güneydoğu Kızılderili söylencelerinde skinwalker Halkın koruyucusu olarak ortaya çıkmıştı. Ancak daha modern hikâyelerde, belki de beyaz adam geldikten sonra, skinwalker mitleri değişmiş ve skinwalker, ciğer yiyen, skinwalker'ın kötü versiyonu, bir nevi Luke Skywalker'ın karanlık tarafa geçmesi gibi bir şey olmuştu. Ama ara sokakta gördüğüm şey vampir gibi kokuyordu, çürük kokusunun altında bir vampir yatıyordu. Skinwalker değil.

Bana gelince... Ben bir Skinwalker'ım. Normal bir panterin ya da normal bir insanın ömründen onlarca yıl daha uzun bir süre yaşadım. Çocukken, hayatımın bir noktasında, muhtemelen büyük bir tehlike anında kedi şekline dönüşmüştüm ve insan şeklini bulup yenilenmek dışında geri dönmemiştım. Skinwalker'ların yaptığı buydu. Her şekil değiştirdiğimizde hatırladığımız yaşımıza geri dönerek kendimize daha uzun bir yaşam süresi veriyorduk.

Leo bana unuttuğım zamanların hatıralarını geri vermişti.

Islak bir rüzgâr eserken pencerenin dışındaki bir çalının gölgesi uzaktaki duvarda hareket ediyordu. Uzaktan, fırtına rüzgârlarının ittiği yağmur damlalarının yaklaştıkça daha da sertleşip hızlandığını duydum. Uzunlar pencere camlarını gıcır gıcır seslerle süpürüyordu. Gök gürledi.

Yorganın altında yumruğumu tekrar açtım ve sıktım. Serbest bıraktım. Uykunun kıyısında aklıma uykulu bir düşünce geldi. Leo neden bu geceki adamlardan "onun" diye bahsediyordu, "bana iyi bir adamın geçici kullanımına mal oldu..." gibi? Yağmur sağanak halinde , sokağı, çatıyı ve pencereleri öfkeyle döverken uykuya daldım.

Mavi bir gökyüzü, yağmurla ıslanmış sokaklar ve uzakta çalan çan sesleriyle uyandım. Yarı uykulu bir halde yataktan yuvarlandım. Aklıma genç bir haydut vampiri öldürdüğüm ve ödülünü dağıttığım geldi. Delirmiştim.

Bir çaydanlık ocağın üstünde cızıldarken kot pantolonumu ve en iyi tişörtümü giydim, botlarımı çektim ve kullanılmamış eteğimi, çok kötü kırışmamasını umarak Beast'in seyahat çantasına sardım. Bir demlik çay içtim ve *New Orleans Times-Picayune* gazetesini okurken yulaf ezmesi yedim. Burası dışında herhangi bir yerdeki bir gazete için garip bir isim. Burada mükemmeldi.

Manşetler yerel bir politikacının bir travestiyle otelden çıkarken yakalandığını duyuruyordu. Belediye başkanı ve eşi, vali ve eşiyle birlikte poz verdi. Obama'lar Fransa'da bir etkinlikte yer alıyordu. New Orleans müzisyenleri Katrina'nın yıktığı evlerin yeniden inşası için para topluyordu. Önümüzdeki birkaç gün boyunca hava sıcak, daha sıcak ve daha olacaktı. Ve ıslak. Büyük sürpriz değil. Vampir ölümleri haberlere çıkmamıştı. Mahallede olan hiçbir şeyin haber olmaması üzücü bir yorum. Ya da belki Leo hikayeyi bastırmıştı. Kim bilir.

Saat on buçukta kaskımı taktım, evden çıktım ve sabahın erken saatlerinde şehirde bir gezinti yapmak için bisikleti çalıştırdım. Katolik değildim, bu yüzden Quarter'ın büyük katedralindeki ayinlere katılmayacaktım. Büyük, gösterişli bir kiliseye hiçbir zaman uyum sağlayamamıştım. Ama elbise mağazasının yanındaki küçük vitrinli kilise umut verici görünüyordu.

Motosikleti çiçekli bir ağacın gölgesine park ettim, dalları gölge sağlamak için aşağı ve yukarı doğru yaylanıyordu. Deri ceketimi heybeye tıktırdım, eteğimi kot pantolonumun üzerine çektim ve sıyırarak çıkardım. Onları yuvarlayarak ceketimin yanına koydum ve New Orleans'a geldiğimden beri hiç çıkmamış olan yıpranmış İncil'imı çıkardım. Suçluluk duygusu içime işledi ama onu bastırdım.

Vitrin camlarının yansımada botlar etekle birlikte biraz tuhaf görünse de etek kırıkmamıştı ve kot pantolondan daha iyiydi. Bazı kiliseler cemaatlerinin kıyafetleri konusunda seçiciydi. Ayini geri dönecek kadar sevmemiş olsam bile, onları gücendirmek gibi bir niyetim yoktu.

Geç saatte içeri girip arka sıraya oturduğumda cemaat şarkı söylüyordu. Müzik aletleri yoktu, bu garipti ama cemaat bildiğim ilahileri dört bölümlü bir uyum içinde söylüyordu ve iki yüksek sesli, akortsuz ses dışında güzeldi. Vaazdan önce, uzun zamandır yemediğim Rab'bin Sofrası'nı s.

Krakerin ağzımda yumuşamasına izin veriyordum ki, zihnimin arkasında bir şey ısınır gibi oldu ve Leo Pellissier'in yüzünün bir anlık görüntüsünü hafızamda gördüm. Ama bu düşünce, her neyse, elime almamdan daha hızlı bir şekilde kayboldu.

Vaaz kilise doktrini hakkındaydı, tam olarak ayaktakımını coşturan, yürek ısıtan ya da cehennem ve lanet vaazı değildi, ruhani suları akıtacak bir şey değildi. Ama fena değildi. İnsanlar da iyiydi, çoğu vaazdan sonra beni buldu ve kafa karıştırıcı bir yüz, isim ve koku karışımı içinde kendilerini tanıttı. Vaiz on iki yaşında sayılabilecek ciddi bir adamdı, bıyık bırakmaya çalışıyordu ama muhtemelen daha yaşlıydı. Öyle olmalıydı. Sorun değildi. Gelecek hafta dönebilirdim. Hâlâ burada olsaydım.

Ön girişte bir kadınlar tuvaleti vardı, kotumu tekrar orada giydim. Motorcu kıyafetleriyle dışarı çıktığımda kiliseye gidenlerin bana ters ters bakmasını bekliyordum, ama mümkünse daha sert gülümsediler, beni geri istediklerini kanıtlamak için dişlerini gösterdiler. Ne tür bir aptal motosiklet-gangbanger olursam olayım.

Otoparkta birkaç genç ve çocuklara uyuşturucu satmadığımdan emin olmak için yanıma gelen bir ihtiyarla bisikletim hakkında sohbet ettim. Bitsa çok tatlıydı ve çocuklar büyülenmişti. Her ne kadar sert davranmaya çalışsa da yaşlı adam da öyleydi. Sabırsız bir ebeveynle göz göze geldiğimde çocukları uzaklaştırdım ve hazırlandım. Kalan kilise el sallayarak trafiğe çıktım.

Kontratımla birlikte gelen kâğıt paketinde klan kan efendilerinin her birinin adresleri vardı. Gizli uyuma yerleri, inleri değil, eğlendikleri, postalarının gönderildiği, IRS iadelerinin ve faturalarının gönderildiği açık adresleri... Gerçi bir vampirin IRS iadesini ya da Visa faturasını açtığını hayal etmek yüzüme bir gülümseme getirdi.

geçmek istedim. İnerini *koklamak*, canavarca düşünmek. Garden District'te dört kan efendisi yaşıyordu: Mearkanis, Arceneau, Rousseau ve Desmarais. Diğer efendiler daha uzaktaydı ve Leo en uzakta yaşayanıydı. Aziz Martin, Laurent ve Bouvier ikisinin arasında bir yerdeydi. St. Martin'in "aziz" olması beni şaşırtmıştı ama akli başında vampirler hakkında bildiklerim şimdiye kadar hiçbir şey değildi. Sadece bir ay önce asla inanmayacağım şeyler öğreniyordum. Akli başında vampirler haydutlardan tamamen farklı bir iş düzeniydi.

Charles Caddesi'nden aşağıya doğru sürdüm ve Üçüncü Cadde'den Garden District'e girdim. Evlerin yerlerini tespit ederek bloklar arasında bir aşağı bir yukarı hızla ilerledim, bisikleti park etmek için zaman ayırdım ve her evin önünde ve arkasında sokak boyunca yürüdüm, çok belli etmemeye çalışarak haydutları kokladım.

Vampir güvenliği iyiydi. Listemdeki üçüncü evin, Arceneau Klanı'nın kan ustasının adresinin önünden geçiyordum, etrafta dolaşmak için motosikleti park edecek bir yer arıyordum ki bir güvenlik görevlisi dışarı çıktı. Zayıf, dar belli, geniş omuzluydu ve taşıdığı kılıflı megagun'u gizlemeye çalışmıyordu. Haki pantolon, kırmızı bir tişört giymiş, askeri görünümlü sert bir tavır takınmış ve gölgede oldukça aptal görünen güneş gözlükleri takmıştı.

Ne olacaksa olsun, sınırları zorlayabilirim diye düşündüm. Bitsa'yı açık, altı ayak yüksekliğinde, siyah boyalı, ferforje kapıdan geçirdim, üstteki kıvrık parmaklıklar bir fleur-de-lis ve turna başı desenindeydi ve dar yolda park etmiş siyah bir Lexus'un arka tamponunda fren yaptım. Motoru durdurdum. Ayağı tekmeledim ve kaskımı çıkardım. Bekçi tüm bu süre boyunca beni izledi, verandaya doğru yürüdü, elleri iki yanında, gerekirse büyük çirkin silahını çekmeye hazırды.

Canavar olası *bir* tehdit karşısında uyandı ve bana bakarak düşündü: *Kılıflı silah, kılıflı pençeler gibi. Bizimle boy ölçüşemez. Ve kapıdaki diğer kişi.* Ayak seslerini duydum ve ikinci bir muhafızın destek olarak kapıya geldiğini anladım. Eğer sadece iki koruma varsa, bu evin geri kalanını savunmasız bırakıyordu.

Big-Gun'a gülümsedim, bahçenin kokularını içime çektim. Kimyasal gübreler, köpek ve ev kedisi idrarı ve dışkısı izleri, ot öldürücü, kurumuş inek gübresi, egzoz, lastik tekerlekler, yağmur, sokaklardaki yağ. Big-Gun gülümsemedi ama zararsız olduğuma karar vermiş olmalı ki iki elini beline koydu. "Kayıp mı oldun?" diye sordu. Sesi neredeyse dostça geliyordu. Ama sanırım kolunuzun altında küçük bir top taşıyorsanız sesiniz dostça çıkabilir.

"Hayır. Arceneau Klanı'nı arıyorum."

Yıldırımından daha hızlıydı, silahını çekti. Bu kadar hızlı olabilmek için vampir kanı içtiği belliydi. Canavar gerildi. Topun namlusuna baktım. "Ben Jane Yellowrock, haydut vampiri arayan kiralık katil. Bir dakikan var mı? Güzel, dostça bir ziyaret için?"

"Duruma göre değişir. Kimliğin var mı?" Başımı salladığımda, "Çok yavaş. İki parmak. Ceketin fermuarını aç. Ben tatmin olduğumda ceketı bırak ve bir daire çiz. *Sonra* kimliğini çıkarabilirsin."

İki parmağımla ceketin fermuarını indirdim, önce bir tarafını sonra diğer tarafını tutarak kılıf gösterdimBaşını sallayınca ceketı çıkardım ve deri koltuğun üzerine koydum. Kollarımı uzatarak yavaş bir pirouette yaptım, bir gözüm silahtaydı. Beast'in ateş edebildiğinden daha hızlı hareket edebildiğinden emindim ama bu test etmek istediğim bir şey değildi.

Tekrar ön tarafa döndüğümde durdum ve gülümsememi yerine yerleştirdim. Silahın görüş alanında olduğum için gülümsemem kaybolmuştu. "KIMLIK?" diye sordum. Başıyla onayladı. Hâlâ iki parmağımı kullanarak ceketı kaldırdım ve iç cepleri ortaya çıkardım. Birini işaret ettim ve parmaklarımı içeri sokup geri çıkardım, kimlik parmaklarımın arasındaydı. Onun işaretiyle kimliği beton yola doğru çevirdim ve geri çekildim. Eve doğru geri çekilmeden önce yaklaşık bir metre yüksekliğindeki güvenli bir yerden inceledi.

"Ceketı getir. Kapıda aranacaksınız. İyice." Sırıttı. O da bundan zevk alacaktı. Küçük bir el yordamını kabul edebilirdim ya da . Başka seçeneğim yoktu. Ama... bu içeriyi görmek için bir şanstı.

Gözlerimi görebilmesi için güneş gözlüklerimi çıkararak, "Aramayla yaşayabilirim," dedim. "Ama iş ellemeye dönerse, taşaklarını patlatırım." Canavar içimde bir hayalet gibi yükseldi. Big-Gun gülmeye başladı, ama hızla kayboldu, gözleri beni patlamak üzere olan bir bombaymışım gibi izliyordu.

"Evet. Evde misafir var," dedi. Benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu ama onun için bir anlamı var gibiydi. Sonra kulağındaki kabloyu gördüm. Adamlar sisteme bağlanmıştı.

Big-Gun içgüdülerini dinleyen, onları takip eden bir adama benziyordu ve içgüdüleri ona benim sorunlu olduğumu söylüyordu. Ama gözleri, ona attığım Canavar bakışı dışında, tepkisi için pek bir neden göremiyordu. Rahatsız bir şekilde benden ayırmadı, sanki uyarıda bulunmadan saldırabileceğimi düşünüyordu.

Onu yatıştırmak için, sadece küçük, yaşlı, kadın ve zayıf bir şey olduğumu göstermek için tatlı tatlı gülümsedim. Bunu yemedi. Canavar'ın başkalarına nasıl göründüğünü hep merak etmişimdir. Aynada kendimi inceleyerek etkisini görmeye çalışmıştım ama bana o kadar da büyük bir mesele gibi görünmemişti.

Canavar bu düşünce karşısında ofladı. *Ölüme benziyor. Büyük pençeler. Büyük dişler.*

Big-Gun bana el salladı. Ceketı aldım, hala iki parmağım vardı ve yolu gösterdim. İçeride ceketimi alan, arama için duvara yaslanmamı işaret eden ve Big-Gun'a benzeyen başka bir adam Lacivert bir tişört giymesi dışında aynen Big-Gun'a benziyordu. "İkizler mi?" Avuçlarımı duvara dayayıp omzumun üzerinden görmeye çalışarak sordum. Ben karşılaştırmak için ileri geri yaparken ikisi de gözlüklerini çıkarıp sırttı. "Huh," dedim.

Koca-Silah-Kırmızı-Gömlekli profesyonel bir arama yaparken, Koca-Silah-Mavi-Gömlekli ceketimin ceplerini karıştırdı. Bulduğu bazı şeyler karşısında kaşları kalkıp bunları evin sistemine yüksek sesle duyurduğunda sadece gülümsedim. "Dört haç. Küçük Yeni Ahit. Anahtarlar, yedi tane, ikisi depo anahtarı gibi görünüyor, biri kasa anahtarı. Üç ev anahtarı, bir kapı anahtarı, hepsi Aslan burcu anahtarlığında. Bir küçük, inci saplı, katlanır bıçak, gümüş rengi bıçaklı. Cırt cırtlı turnike." Bana ilgili bir bakış gönderdi. "Turnike mi?" dedi tekrar.

Omuz silktim. "Ne diyebilirim ki? Hazırlıklı olun." Bir izci sloganından alıntı

yaptım. "Küçük bir el feneri," diye devam etti. "Dişe benzeyen bir şey. Kol

bileziği, gümüş."

"Hey," dedim sevinçle. "Onu kaybettiğimi sanıyordum. Ver bana." Süslü gümüş kelepçeyi elime tutuşturduğunda koluma geçirdim ve parıltısına hayran kaldım. İkizler bu kızca tepki karşısında gözlerini devirdi, ama bu Koca-Silah-Kırmızı-Gömlük'i Canavar'ın neden olduğu hazırlık durumundan sakinleştiren bir etki yarattı. "Diş." Aynı elimi uzattım. Fetiş kolyemi oluşturan panterin dişiymiş bu, acil vardiyalarda, kolay yoldan, meditasyonla, altın külçeleriyle işaretlenmiş bir kaya bahçesinde yapacak vaktim olmadığında yanımda taşıyordum. Kolyeyi elime tutuşturdu, ben de kotumun cebine soktum. "Peki. Konuşabilir miyiz?"

"Elbette. Brandon," dedi Koca-Kırmızı, kendi göğsünü işaret ederek. "Çirkin olan Brian." İkisi de eski bir şakaya gülmüş gibi güldüler. "Personel odası bu tarafta."

Brian arkamda, Brandon beni dışarıdan düşündüğümünden daha büyük ve daha derin olan üç katlı eve götürdü. Ön tarafı belki kırk altı metre, derinliği ise bunun iki katı olan ev küçük arsanın çoğunu kaplıyor, mutfak ve ek personel odaları alt katın arka tarafında bulunuyordu. Bu da güzeldi, çünkü orta koridorda yürürken evin planını görebiliyordum.

Fuayede, mavi, gri ve siyah tonlarında Doğu halısıyla kaplı, karanlığa doğru yükselen geniş bir merdiven vardı. Yemek odası ve salon fuayenin karşı tarafındaydı; bir odada el oyması kiraz ağacından masa ve sandalyeler ile gömme dolapların cam kapaklarından görünen porselenler, diğerinde ise antika, döşemeli mobilyalar, heykeller ve sanat eserleri vardı. Ayaklarımız halı kaplı koridor zemininde hiç ses çıkarmıyordu. Geniş salonun sağ duvarında yaldızlı çerçeveli tablolar asılıydı ve sol duvarı da bir duvar resmi süslüyordu.

İki tarafta da birkaç kapı kapalıydı. Kahve ve çay kokusundan, yemek odasını genişletilmiş mutfaktan ayıran bir kiler olduğunu anladım. Salonun arkasındaki eski moda müzik odasına bir göz attım ve arkasındaki odada eski kitaplara küf kokusunu aldım. Ama evin arka tarafında, solda kalan odalar, güvenlik de dahil olmak üzere hizmetliler içindi. Brandon biz geçerken her birini açtı.

Bir odada altı ranza vardı, beşi özenle yapılmıştı, birinde yorganın altında horlayan bir ceset vardı. Üzerinde kan kokusu aldım ama hala nefes aldığı için insan olduğunu düşündüm.

Klanın kanlı kölesi ve hiçbir şey söylemedi. Bundan hoşlanmak zorunda değildim ama buraya keşleri kurtarmaya gelmemiştim.

Ranzaların bulunduğu odanın bir duvarında dolaplar, diğer duvarında ise çamaşırhane vardı. Koridorun bir tarafında unisex bir banyo, karşısında büyük bir eşya dolabı ve üzerinde GÜVENLİK yazan küçük bir bölme vardı. İçeride altı monitörlü bir güvenlik konsolu vardı, her biri farklı kamera açılarıyla ileri geri dönüyor, evi ve araziye çeşitli konumlardan görüntülüyordu. Bir tanesi sokağı gösteriyordu. Geldiğimi görmüşlerdi. Bana sırttılar, ben de onlara sırttım. "Güzel düzenek."

"İşe yarıyor," dedi Brian. "Ayrıca Rousseau ve Desmarais güvenlik ekiplerinden bir kadın motorcunun Bölge'de olduğunu duymuştuk. Konuşuyoruz." Etkilendiğim için başımı salladım. "Tatlı çay ister misin?" diye sordu, içinde küçük bir mutfak, masa, sandalyeler, kanepeler, yatar koltuklar ve televizyon bulunan dinlenme odasını göstererek.

"Çok iyi olur," dedim, en iyi çocuk terbiyemi takınarak. O bardakları çıkarıp çay doldururken ben masaya oturdum ve Brandon elinde bardakla güvenlik konsoluna geri döndü. Sohbate katılabilecek kadar yakındı, yudumluyordu, sandalyesi belli bir açıdaydı, bir gözü ekranlarda, bir gözü bendeydi. "Birkaç soru sorabilir miyim?" Kız gibi ve masum görünmeye çalışarak sordum ama gümüş bilezik olayından sonra bile ikizlerden birini kandıramamıştım.

Brian, "Klanların güvenlik önlemleri ya da sistemleri hakkında olmadıkları sürece istediğin her şeyi sorabilirsin," dedi. Kardeşlerin yumuşak sesleri ve sadece Louisiana'da duyduğum güçlü bir Güney aksanı vardı, sanki ağız dolusu eriyen pralin şekerinin içinden konuşur gibi konuşuyorlardı.

"Sor bakalım," dedi Brandon.

Ben de öyle yaptım. Market kalitesindeki çay poşetlerinin içindeki fannings denilen çay tozlarından değil, kaliteli çaydan taze demlenmiş tadı olan soğuk tatlı çay içtik. Tanıdıkları vampirlerdeki son değişiklikleri sordum; beslenme değişiklikleri, habitat değişiklikleri, koku değişiklikleri. İkizler, vampir güvenlik topluluğunun ayrılmaz bir parçasıydı; keşfettiğim kadarıyla, şehir kan-efendisi olan şehirlerde büyüyen ve kazançlı bir işti bu. Vampir-insan ilişkilerinin geliştiği şu günlerde bile hepsi öyle değildi.

Sosyal ilişkiler, hangi klanların kan davalı olduğu, hangi vampirlerin gönül işlerine girip çıktığı, hangi klanların ve bireysel vampirlerin mali sorunlar yaşadığı, kumar oynadığı, çok fazla ya da çok az kan hizmetkârı ilişkisi kurduğu, alışkanlıkları, beslenme zamanları ve vampirlerin kan ilişkisi kurmadan beslenmesine olanak tanıyan yeni insan donör sistemleri hakkında gönüllü olarak bilgi veriyorlardı. Bu yeni değişiklik onları en çok rahatsız eden şeydi.

Konuşurken onları inceledim ve askeri geçmişleri hakkındaki izlenimim pekişti. Bu adamlar zekiymi ve bir şey onların yaşlarından daha büyük olduklarını gösteriyordu.

Baktım. Daha çok Vietnam Savaşı ordusu gibi. Ya da belki İkinci Dünya Savaşı. Dikkatle kontrol edilen fiziksel hareketlerinden, hızlı olmak için yeterince sık vampir kanıyla beslendikleri anlaşıyordu. Tam olarak vampir hızında değil, belki Canavar hızında bile değil, ama normal bir insandan daha hızlı.

Sormak istedim ama kabalık olur diye düşündüm. Mesela, "Söyle bakalım. Ne sıklıkla vampir emiyorsun?" Doğrudan sormanın ve yine de kibar olmanın bir yolu yoktu, bu yüzden sordum, "Bu insan donör sistemleri. Onları kim kuruyor?"

Brian biraz daha çay koyarken Brandon, "Bilmiyoruz. Bu bir internet şeyi, telekız sitesi gibi, ama kan bağışçıları için. Para karşılığı kan. Bir vampirin bir akşam için kana ihtiyacı varsa, iletişim bilgileri, şehir, cep telefonu, kredi kartı ve buluşmak istedikleri restoran ya da otelle birlikte siteye mesaj atabiliyor. Amerika Birleşik Devletleri'nde dört şehirde bulunuyorlar: New Orleans, New York, San Fran ve Los Angeles. Ama yayılıyor. Nashville'de yeni bir şubenin açılacağını duyduk."

Brian, "Bu işin arkasında kimin olduğunu bulmaya çalışıyoruz," dedi. "Ne yazık ki para karşılığı kan vermenin yasadışı bir yanı yok. Şarapçılar onlarca yıldır plazma satıyor. Ara sıra güvenli, taze et atıştırmak isteyen vampirler için harika bir şey ama kalıcı bir yaşam tarzı olarak vampir topluluğu için iyi değil."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü kan-köle ve kan-hizmetkâr ilişkileri özeldir. Vampirlerle istikrar sağlarlar," dedi Brian. "Duygusal olduğu kadar kişisel ve klan güvenliği de."

Brandon ayağa kalktı ve sandalyesini kaydırды, böylece hem ekranları hem de beni görebilecekti. Kollarını arkaya yaslayarak sandalyeye oturdu. Tekrar konuştuğunda, bir başçavuşun askerlere ya da homurdananlara talimat verirken kullanabileceği bir ses tonuyla, kırılmış ve iyi düşünülmüş, neredeyse prova edilmiş bir konuşmaydı. Birden kardeşlerin bunu bana söylemek için beni izleyip izlemediklerini merak etmek zorunda kaldım. Vampirler hakkında güvenilir bilgiye ulaşmak zor olduğu için nedenini merak etmek zorundaydım.

"Vampirler," dedi, "en iyi zamanlarda bile dengesizdirler. Ne kadar genç , o sinirli, öfkeli, fevri, öngörülemmez ve kaptisli olurlar. Neredeyse dengesizdirler."

"Ve şiddet," dedim. "Şiddeti unutmayalım."

Sanki ben hiç konuşmamışım gibi devam etti. "Duygusal denge sağlamak ve güvenli, temiz kan tedarik etmek için iyi, istikrarlı, güçlü insan hizmetkârlara ihtiyaçları var. İnsanların yasal, finansal ve sosyal sistemlerinde yollarını bulmalarına yardımcı olacak, kolay öfkelenmeyen hizmetkârlara. bu yüzden kan-köle ve kan-hizmetkâr ilişkileri Vampira Carta'ya konuldu. Bunu biliyor musun?"

Başımı salladım. Trol bundan bahsetmişti.

"En yaşlılarımıza göre - burada Arceneau Klanı ile yaşayan Correen - bu istikrar olmadan vampirler daha hızlı yoldan çıkıyor. Köle ve hizmetkâr ilişkisiyle gerçekleşen uzun vadeli, ömür boyu sürecek bir bağa ihtiyaçları var. Buna *ihtiyaçları var*. Bize ihtiyaçları var."

"Correen peşinde olduğum haydutun başına böyle bir şey geldiğini mi düşünüyor? Kanlı hizmetkarını mı kaybetti?"

"Bunun mümkün olduğunu düşünüyor."

Tırnaklarımı cama vurdum, düşünürken küçük sesler çıkıyordu. "Köle ile hizmetçi arasındaki fark nedir?"

"Zaman, para ve tek eşlilik," dedi Brian. "Kan hizmetkârı, maaş, güvenlik, iyileştirilmiş sağlık, uzatılmış yaşam süresi ve ayda birkaç yudum vampir kanından kaynaklanan diğer faydalar karşılığında iş ve kan yemekleri sunan ücretli bir çalışandır. Eğer ilişki işe yararsa, hizmetkâr vampirin ailesine evlatlık verilir, tıpkı evlat bir çocuk gibi ailenin finansal, duygusal ve yasal işleyişinin bir parçası olur, ancak reşit olduğunda faydaları kesilmez. Hizmetkârlar yaşlanmalarına, sağlıksız olmalarına ya da yavaşlamalarına izin verilemeyecek kadar önemlidir, yerlerinin doldurulması çok zordur. Elbette ilişkiden çıkmak bizim açımızdan da sorunludur."

Brandon, "Kan bağımız var," dedi, "ve ilişkimiz... yoğun." Kardeşler, yoğunluğun cinsel olduğunu ama aynı zamanda başka bir şey olduğunu söyleyen hızlı bir bakış paylaştılar. Henüz nüfuz edemediğim bir şey.

Brian, "Kan kölesi bir kan bağımlısıdır ama daimi bir efendisi yoktur," dedi. "Köleler efendiler arasında el değiştirir, genellikle sadece bir aile içinde, ama her zaman değil ve bir sözleşme ya da uzun vadeli bir ilişkide sunulan güvenlik olmadan. Yemek için kullanılırlar, ayda birkaç kez beslenirler ve karşılığında küçük bir maaş ve ara sıra bir yudum kan teklif edilebilir. Ancak köleler bunu beslendiklerinde aldıkları haz için yaparlar, ilişki için değil."

Başımı ovuşturdum, gerginliğimi azaltmaktan çok düşünmek için bir bahane olarak. Kan köleleri ile kan hizmetkârları arasında bir fark olduğunu biliyordum ama ayrıntıları keşfetmek kolay değildi. Ve şu anda resmin tamamına sahip olmadığımın emindim. Bu konuşmadan çok fazla yeni bilgi edinmemiştim ama yıllar içinde öğrendiklerimi eninde sonunda kullanacağımı ve genişleteceğimi keşfetmiştim. "Teşekkürler," dedim. "Bütün bunları düşüneceğim. Sorularım için seni arayabilir miyim?"

Brandon, "Cevap vereceğimizi garanti etmiyorum ama her zaman sorabilirsiniz," dedi.

Elimi bıraktım ve gerinerek ayağa kalktım. "Tamam. Bu nota göre, iki iyiliğe ne dersin? Birincisi, diğer güvenlik görevlilerini ara ve onlara dolaştığımı, arazinin yapısını öğrendiğimi söyle. Kapılarına kadar bisikletle gelirsem beni vurmamalarını iste." Yarı şaka yaptığımı göstermek için sııttım. "Ve... söyleyin bana. Siz kaç yaşındasınız?"

Brian güldü. Brandon içini çekti, saatine baktı ve kardeşine beş dolarlık bir banknot uzatarak, "Daimi bir bahsimiz var. İlk bir saat içinde sordun. Yani ben kaybettim."

"Ve?" Ben sordum.

İkizler birbirlerine baktılar; sadece eski evli çiftler ya da ikizler gibi yıllarca birlikte çalışmış olanların paylaşabileceği türden, kelimelerden çok fazlasını anlatan bir bakış. Brandon, "Biz 1822'de doğduk" dedi.

Gözlerimi diktim. "Lanet olsun. Siz *yaşlı osuruklarsınız*." Kardeşler güldü, o anda yüksek sesle konuştuğumu fark . Beni koridorda kapıya doğru zayıf bir şekilde gülümsedim ve diğer güvenlik personeliyle birlikte bana yol açacaklarına dair güvence verdiler.

Koridordaki duvar resmini geçene kadar işimin bittiğini sanmışım. Adımın ortasında, sözün ortasında, düşüncenin ortasında durdum. Gece vakti mum ışığında piknik yapan vampirleri gösteren pastoral bir sahne. Çıplak vampirler. Yiyecekler de çıplaktı -canlı ve insan. Brandon ve Brian'ın sahnenin bir parçası olduğunu ve çok iyi olarak tasvir gördüğümde kızarmamı engelleyemedim. Çok, çok iyi donanımlı. Yüzümün kızarması kardeşleri güldürdü, gerçekten de iyi donanımlı olduklarını ve kızarmanın sevimli olduğunu düşündüklerini söyleyen o erkeksi erkek kahkahalarından biri.

Canavar hiç de *sevimli* değil, düşündü. Sakin bir nefes aldım ve "İkinizi tanıdım, Leo'yu ve Katie'yi de." dedim. Kızarıklıkım derinleşti. "Ama geri kalanlar kim... um... vampirler ve... um..."

Brandon tökezlememe acıdı ve duvar resmine doğru bir adım atarak işaret etti. "Arceneau, kan ustamız Grégoire"on beş yaşında gibi görünen sarışın bir adamı işaret etti, kıvrak ve kaslı ikizlerin yanında bir çocuk gibiydi-"şu anda Avrupa'da seyahat ediyor. Mearkanis'li Ming"-işaret etti-"artık gerçek ölü olduğuna inanılan Ming ve onun kan hizmetkârları Benjamin ve Riccard. Rousseau ve onun gözdeleleri Elena ve Isabel. Desmarais, Joseph, Alene ve Louis ile birlikte. Laurent, Elisabeth ve Freeman ile birlikte." İfadeler eski moda bir klişe halini almıştı ve duvar resminin onları hafıza şeridine götürüp arkaik ifadeleri ortaya çıkarıp çıkarmadığını merak ettim.

Brian talimatı aldı. "St. Martin ve o zamanki kanlı hizmetkârı Renée. Ve Bouvier ile gözdesi *Ka Nvsita*." Şokla tepki verdim. Resimdeki kızın uzun, örgülü siyah saçları, bakırımsı bir teni ve benimkine çok benzeyen, tanıdık bir kehribar rengi olan kayıp, yalnız gözleri vardı. Adı Cherokee dilinde kızılık anlamına geliyordu.

Öfke içimde yükseldi, yanan bir odun gibi sıcaktı. "Hâlâ hayatta mı?" Midemde ekşi, asitli bir ateşle yanan öfkemi yutkunarak sordum. Ellerimi çözmeye zorladım.

"Hayır," dedi Brandon. "Yirmili yaşlarında öldü. İyi bir çocuktü. Babası onu on bir yaşındayken Adan Bouvier'e sattı, neydi o?" diye sordu kardeşine.

"Belki 1803 ya da '04? Köleliğe geldiğimizde olgunlaşmıştı," dedi Brian.

Babası onu sattı. Bir eşya gibi. Vampirler benim kabile kadınımlı köle yapmamıştı; kendi babası yapmıştı. O zaman kendi insanlarını sığır gibi satmanın zamanlar İnsanların yöntemi olduğunu hatırladım. Başımı salladım ve bir ikizi öldürmeye kalkışmadan önce koridordan geçip evden çıkarak temiz havaya çıktım. "Çay ve bilgi için teşekkür ederim," dedim kendimi kontrol altına aldığımda, verandada dururken. "Sorularım için arayabilirim."

"Ve cevap verebiliriz," dedi Brian. "Ya

da vermeyebiliriz," dedi Brandon.

Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim, ceketimi giydim, kaskımı taktım, motoru çalıştırdım ve uzaklaştım.

Öğleden sonranın geri kalanını Garden District'teki diğer klan ve aile evlerinde güvenlik görevlisi olarak çalışan kan hizmetkârlarıyla tanışıp selamlaşarak geçirdim. Gün batımından sonra, Bölge ve Quarter'da acele etmeden eve döndüm. Sonsuza kadar parti veren şehirde Pazar günü rahattı. Turistler ve vatandaşlar kiliseye, ayine ya da brunch'a gidiyor, ardından müzeleri ziyaret ediyor, nehir boyunca dolaşıyor, alışveriş yapıyor ya da sakın bir restoranda akşam yemeği yiyordu. Quarter'ın kitapçıları, kafeleri ve küçük dükkanları büyük iş yapıyordu. Sonra uyku vakti geldi, Avrupa tarzında neredeyse resmi olarak onaylanmış uyku vakti.

Geceleri halk tekrar dışarı çıkıyor ve her şeye yeniden başlıyordu; zenginler şık restoranlarda oturuyor, cimriler ise kafelere geri dönüyordu. Her sokak köşesinde müzik çalıyordu. Caz, blues ve Amerikan, Afrika, Ada ve Avrupa müziğinin her türünün yanı sıra sihirbazlık ve komedi gösterileri de sokaklara taşdı. Haydutlara, mahallede devriye gezen medya minibüslerine ve ılık sokaklarda yürümenin tehlikelerini göze almak yerine taksiyle seyahat etmek zorunda kalmalarına rağmen insanlar eğleniyordu.

Bir dakika içinde onlara katılacaktım ama vampirlerle dolu bir partiye gerekiyordu. Bunu hiç de dört gözle beklemiyordum.

BÖLÜM 13

Beni çağırabilirsin

Dolabın aynasında kendimi kontrol ettim, haydutun izini sürebilecekken bir vampir partisinde vakit geçirme ihtimalinden yarı yarıya tiksindim ve yarı yarıya ölümüne korktum - ve sadece vampirlerle çevrili olma düşüncesinden değil. Tek küçük siyah elbisem V yakalı, uyluk uzunluğunda, seyahat çantasına sıkıştırılabilen ve asla kırışıklık göstermeyen mikrofiberdi. Elbisenin gömme sütyeni vardı, göğsümde daracıktı, bir erkeğin iki kez bakmasına neden olacak kadar dardı ve dar askıları vardı ve eteği dans etmek için iyi hareket ediyordu. Etek kumaşı, asimetrik belден aşağı sarkan ve bacaklarımın etrafında dalgalanan çeşitli boyutlarda kareler halinde kesilmişti. Üç inçlik topuklu ayakkabılarla bacaklarım sonsuza kadar uzanıyor gibi görünüyordu. Küçük bir dans adımı attım ve kareler burada ve orada daha yukarıya doğru dönerek daha fazla ten gösterdi.

Altın külçe yakamın yarım santim yukarısında, göğüslerimin arasında asılı kalana kadar zincirin uzunluğunu ayarladım. Küpeleri taktım, vidalarla ya da küçük menteşeli çubuklarla tutturulan eski moda türden küpeler. Gençken kulaklarımı deldirmiştim ve diğer tüm kızlar gibi küpe takıyordum. Ama ilk kez yer değiştirdiğimde, özgür ve kendi başıma kaldığımda, loblarım iyileşmiş olarak geri geldi. İkizlerin bulduğu panter dişini iç çamaşırdaki özel olarak yapılmış keseye soktum - genellikle çıkmış bir kazığı tutan keseye.

Fazla makyaj yapmam ya da makyajla seyahat etmem. Biraz allık sürdüm, gözlerime siyah çizgi çektim ve bir rimel . Tırnaklarımı parlattım, yirmisini de. Bir tanesinde karar kılmadan önce üç ton kırmızı ruj sürdüm. Asla güzel olamayacaktım. Ama ilginç biriydim.

Vampirlerden herhangi biri kokumdan ne olduğumu anlar mı diye merak ettim. Ve kalçama bir vampir öldürücü takmalı mıydım? Her ihtimale karşı. İstemeyerek de olsa silah taşımamaya karar verdim ve küçük bir gümüş haçı içinde anahtarlar, kimlik, bir kredi kartı, yirmi dolarlık bir banknot ve ruj bulunan küçük bir çantaya sakladım. Dar bir kayışla başımın ve omzumun üzerinden geçirdim.

Neredeyse saçımı açık bırakacaktım -elbisenin etek ucunun altına sarkan yaklaşık bir metre uzunluğunda bir duvaktı- ama son anda, farlar ön kapımı aydınlatırken, arabanın motoru rölantide çalışırken, saçımı yarıya kadar ördüm ve bir toka taktım. O kapıyı çalmadan önce ben kapıyı açtım.

Bruiser orada duruyordu, klasik bir smokin giymişti, sade, kıpkırmızı bir kuşak takmıştı, saçları dul bir kadının tepe noktasını ve saç çizgisinin yanındaki seksi küçük beni ortaya çıkaracak şekilde geriye taranmıştı. "Vay canına," dedim kendimi durdurmadan.

Memnun bir şekilde kıkırdadı ve bacaklarımı incelediğini gizlemeden bana . "Vay canına. Vampir avcısı bir motosikletli anneye göre iyi temizlenmişsin."

"Teşekkürler," dedim ve kapıyı arkamdan kapatıp kilitledim. Bir şoför siyah, hafifçe gerilmiş bir Lincoln limuzinin açık kapısının yanında duruyordu. İki koltukta altı yolcu alabiliyordu.

ama sadece ikimiz vardık. Sürücü ile arka taraf arasında özel bir bölme vardı. Bruiser önce benim binmemi işaret etti ve bacaklarımı izleyerek bekledi - Bruiser tam bir bacak adamıydı. Yanıma kaydı ve kapı kapandı. Araba kaldırımından gecenin içine doğru çekildi. Süspansiyon o kadar iyiydi ki araba sanki havada süzülüyordu ve deri koltuklar o kadar yumuşaktı ki eldiven derisi olabiliyordu, beni bir bebek gibi kucaklıyordu. Bir kız buna alışabiliyordu.

Bruiser kuru bir sesle, "Sanırım üzerinizde silah yok," dedi, hâlâ beni . "Seni aramam gerekiyordu ama kazık, bıçak ya da silah için yer göremiyorum."

Elimde değildi; onunla oynamak zorundaydım. Bu Beast'ten bir şeydi; avımla oynama arzusu. Göz ucuyla ona bir bakış attım ve "Kalçalarım bağlayabileceğim vampir öldürücü kılıflarım var" dedim.

"Öyle mi?" dedi, gözleri bacaklarımda ve küçük eteğimdeydi. Bruiser bana bir kadının bir erkeğin kendisine bakmasından hoşlanacağı şekilde bakıyordu. Küçümsemeden ya da nesneleştirmeden takdir ediyordu. Bu çok hoştu. Uzun zamandır smokin içinde bu kadar iyi, ince, kıvrak ve zarif görünen bir erkek görmemiştim. Rick LaFleur'ün smokin giymiş hali zihnimde belirdi ve neredeyse ağzımın suyu akacaktı. Hayalimi bir kenara ittim. "Onları şimdi mi giyiyorsun?" diye sordu.

Sadece gülümsedim, vardığımızda ya eteğimi kaldırmam ya da üstümün aranması gerekeceğini düşündüm. Her ikisine de nasıl tepki vereceğimi merak ediyordum.

Bruiser arkasına yaslandı ve bana şampanya teklif etti. Ben reddettim. Metabolizmam sayesinde alkol sistemimden hızla atılıyordu ama aynı zamanda alkole alışık değildim ve partiye sarhoş gitmek istemiyordum. Yolda giderken Bruiser vampirlere hizmet veren otelleri, işyerlerini ve zenginlerin özel evlerini işaret etti. Tek başıma geri dönmem gerekebilir diye, Fransız Mahallesi'nden çıkarken işaretlere ve sokak tabelalarına ayak uydurarak başımı salladım ve çok az şey söyledim.

Bruiser beni işime çeken şeyin ne olduğunu sordu. Güvenlik işinin başka şeylere yol açtığına dair bir şeyler mırıldandım. Elbisemi sordu. Nereden aldığımı söyledim-Ross Dress for Less. Kıkırdadı, ben de gönüllü olarak fiyatını söylemedim, indirimde yirmi dolardı. Kızranmak istedim. Nefret ettiğim türden bir havadan sudan konuşmaydı. Sonunda aynı soruları ben de ona yönelttim, tabii elbiseyle ilgili olan hariç. "Nerede bu parti?" Uzun bir konuşma arası sırasında sordum.

"Pellissier klanının evi. Amacı Leo'nun ailesinin en yeni iki üyesini toplum hayatına kazandırmak. Sizin için ilginç olacaktır."

"Yeni vampirler mi?" Merakım birkaç kademe daha arttı ve ilgim de arttı. "Yeni derken, 'İlk kez bodrumdan çıkarıldılar' mı demek istiyorsun?"

Bruiser kaşlarını kaldırdı, kasıtlı gevezeliğimle eğleniyordu ve birdenbire sohbetin gidişatı hakkında daha iyi hissettim. "Onlardan 'vampir' diye bahsetmesen iyi olur ve Leo

yavrularını zincire vuran bir efendi değil. Ama evet, ilk kez insanlar arasında sosyal bir hareket edecekler. Katie'nin sana verdiği, klanın kan ustalarının fotoğraflarının bulunduğu dosyayı inceleme fırsatın oldu mu?"

Başımı salladım ve arabanın yan cebinden benzer ince bir klasör çıkardı ve üç fotoğrafı ortaya çıkarmak için açtı. "Bu kadın Amitee Marchand," dedi, siyah saçlı, siyah gözlü, kaymaktaşı gibi bir teni ve bir balerine aitmiş gibi görünen kuğu boynu olan zarif bir kadın. "Kardeşi Fernand." Siyah saçlı bir adamın fotoğrafını işaret etti. Aile benzerliğini görebiliyordum ama kadın zarif, erkek kardeşi ise bıkkın görünüyordu. "Bayan Marchand, Leo'nun oğlu Immanuel'in müstakbel gelini," dedi bir vampirin dijital fotoğrafını göstererek.

Bilgiler ve vampirin Hristiyan adı dikkat çekiciydi. Fotoğrafları daha iyi görebilmek için kendimi koltuğın üzerinde bir açığa doğru ittim. Leo'nun oğlu, bu ne anlama geliyorsa, kısa, kül sarısı saçlara ve yontulmuş kemik yapısına sahipti. Gülümsemesi bir fotoğraftan bile bulaşıcıydı. "Sinsi olmaya çalışmıyorum," dedim, "ama oğlu kanından oğlu gibi, gelini de Frankenstein'ın Gelini gibi mi?"

Bruiser kıkırdadı. "Immanuel Leo'nun biyolojik oğlu, birkaç yıl önce reşit olduğunda dönüştü."

Bu yıllar, on yıllar ya da yüzyıllar anlamına gelebilirdi. Genç görünömlü adamın çenesi ve burnunun şekli dışında Leo'ya benzer pek bir yanı yoktu ve ben bu benzerliği asla fark edemezdim. "Vampirlerin üreyebildiğini bilmiyordum," dedim ilgiyle. "Vampirler buraya getirildiğinde sperm ve yumurtaların öldüğünü sanıyordum."

Bruiser'ın bir gündemi vardı ve benim meraklı ifademe cevap vermedi. "Immanuel gelinle Avrupa'da tanıştı ve evlilik ayarlandı. Ve lütfen partide "Frankenstein'ın Gelini" gibi ifadeler kullanmayın. Hakaretiniz yüzünden düello yapmak zorunda kalmamayı tercih ederim."

Ciddi olup olmadığından emin değildim ve Bruiser'ın eskrim folyosu ya da tabancalarla yirmi adım ötede metal bir görüntüsü vardı. "Sadece seninle dalga geçiyorum," dedim. "Görücü usulü evlilik mi?"

"Pellissier'ler kadar eski ve nüfuzlu vampir ailelerinde işler farklı yürür. Marchand ailesi iki asırdır Fransa'nın güneyindeki Rochefort Klanı'na kan hizmetkârlığı yapıyor. İki ailenin birleşmesi Pellissier Klanı için iş fırsatları yaratıyor ve şu anda paylaştıkları kan ve ticari bağları güçlendiriyor."

"Peki, kız Rochefort Klanı'nın bir parçasıysa, neden onu buraya getirmediler?" istekli bir kaynak varken olabildiğince çok bilgi edinmeye çalışarak sordum. Ve herhangi bir vampir-fangirl kadar büyölendiğim gerçeğini görmezden gelmeye çalıştım.

"Leo her iki genci de kendisi getirmek istedi, Immanuel ve Amitee daha sonra bir zihin bağına paylaşılabileceklerdi. Neredeyse geldik." Gizlilik bölmesini indirdi ve şoföre talimatlar verdi.

Zihin bağı olayını sormak zorundayım. Vampir üremesi ile birlikte. İğrenç.

Leo'nun evi Mississippi Nehri'nin bir kıvrımında duruyordu, su geceleri usulca şırıldıyordu. İyi asfaltlanmış ama az kullanılan bir yolun sonundaydı, görünürde hiç ev yoktu. Ev yüksek bir yere inşa edilmişti, tepecik yuvarlak ve pürüzsüzdü ve açıkça yapaydı, deniz seviyesinden yaklaşık yirmi metre yüksekte, etrafındaki her şeyden daha yüksekti. Kıvrık kollu canlı meşe ağaçları, uzun araba yolunun üzerinde, geceleri nöbet tutan nöbetçiler gibi dikiliyordu.

Beyaz boyalı, iki katlı tuğla ev, uzun arduvaz çatısındaki çatı pencereleri ve üçüncü katta kule odaları ya da her ne deniyorsa, her köşede bulunan kalkanlarıyla kendine özgü karışık bir mimari tarza sahipti. Pencerelerden ışık süzülüyordu, her birinde siyah panjurlar vardı, iki panjur açılı bir şekilde sarkıyordu, bu da onların sadece gösteriş için değil, çalışan cihazlar olduğunu kanıtlıyordu. Orada burada vitray pencereler vardı, kızıl, kırmızı ve turuncunun tonları karanlığa dökülüyordu.

Sundurmalar her iki katın etrafını sarmış, kule gibi şeylerle kesintiye uğramıştı. Yeşilliklerin arasına gizlenmiş ışıklar dış duvarlara yumuşak beyaz bir parıltı yayarken, diğerleri de yolu ve yürüyüş yollarını aydınlatıyordu. On dokuzuncu yüzyılda inşa edilmiş, köle emeğiyle yapıldığını haykıran bir evdi. Köle emeği muhtemelen şu anda bile güzel görünmesini sağlıyordu, boyalı ve tertemizdi, ama gönüllü kan köleleri tarafından, zincirlerle satın alınıp taşınan insanlar tarafından değil.

Limuzinler bize doğru ilerledi ve arkamızdan döndüler, farlar parıltıyordu. Yaşlı bir adam merdivenin dibinde durmuş evi işaret ediyordu, sanki konuklar geldiklerinde nereye gideceklerini bilemiyorlarmış gibi. Durduğumuzda arabanın kapısını açtı ve şöyle dedi: "İyi akşamlar hanımefendi, George. Bay Pellissier sizin ve genç hanımın gelmesini bekliyor."

Ön kapıya kadar muhtemelen bir düzine basamak vardı. Yukarı çıkarken bir sürü bacak gösterdim ve Bruiser'ın her anın tadını çıkardığını söyleyebilirim. Merdivenlerin başında, önlüklü, smokin etekli ve mantıklı ayakkabılar giyen bir kadın bize şampanya ikram etti ve bu sefer ellerimle bir şeyler yapmak için bir kadeh aldım. Ellerim endişeden nemli bir hal almıştı.

Daha önce hiç bu kadar süslü bir partiye gitmemiştim ve şimdiden nefret etmiştim -tasarımcı parti kıyafetleri, parti sosyal davranışları ve etrafta sohbet eden parti insanları. Bana bir bira fıçısı, country müzik çalan bir radyo ve silahlar, kenarlı silahlar ve Harley'ler hakkında tartışan bir grup güvenlik uzmanı verin ve ben iyiydim. Bu acı vericiydi.

Kapıda Bruiser'a dedim ki, "Üzerimi aramayı unuttun."

"Bunu sonraya saklıyorum," dedi yarım bir sırıtışla. "Çok daha sonraya."

Vay be. Şampanyayı yudumladım. Bruiser kıkırdadı ve etrafı incelememi izledi.

İçeride, fuaye ücretsiz evdeki oturma odası kadar büyüktü, beyaz mermerle döşenmişti, kapının önünde siyah, beyaz, gri ve bordo mermerden, pençelerinden kan damlaları fışkıran bir griffin, bir savaş baltası, kalkan ve sancak tasvir eden mozaik bir hanedan amblemi vardı. Tepenin yanında, meyve, peynir, sıcak ve soğuk etlerle dolu masaların yanında gerçek bir taş çeşme akıyordu: bütün bir somon; ağzında bir elmayla kızarmış bir domuz yavrusu; çeşitli kızarmış etler; ısıtılmış bir servis tepsisine yığılmış, toplar halinde kızartılmak yerine yığınlar halinde boudin; soslar, krakerler ve baharatların, yiyeceklerin ve vampirlerin ezici kokuları. Bir sürü vampir.

Canavar yükseldi, gözlerimin içini gördü, daha derin, daha hızlı nefes almamı sağladı, kokuları içime çektim, dünya kokulardan oluşan dokulu bir smorgasbord, bir goblen gibi karışık, bir tablo gibi parlak kokular. Bir grupta duran on vampir saydım. Daha küçük gruplar halinde düzinelerce. *Lanet olsun.* Elli kişi , hepsi iyi beslenmiş ve yavaş hareket ediyorlardı. Hepsi de, herhangi biri sahip olduğum her şeyden daha pahalı olan tasarımcı elbiseleri ve smokinleri giyiyordu. Canavar gerildi. Ben de öyle.

Bruiser yanımda durmuş, onları izlememi seyrediyordu. Kendimle ilgili her türlü şeyi ele verdiğimi . Ve duramadım. Hiç bu kadar çok vampirin -aklı başında olsun olmasın- ya da bu kadar çok paranın olduğu bir odada bulunmamıştım. Eve ve ayrıştırabildiğim kokulara odaklandım.

Eski parşömen, kurutulmuş otlar, ince parfümler, son beslenmelerden taze kan izleri gibi vampir kokusu. Ve altta yatan bir hak kokusu. Ben haydut kokusu almadım. Ve kimse anında bana dönüp, işaret edip, "Skinwalker!" diye bağırmadı. İçimi bir rahatlatma kaplasa da belli belirsiz bir hayal kırıklığı hissettim.

Büyük fuayenin her iki yanında birer tane olmak üzere iki set merdiven vardı, yukarı doğru kıvrılıyor ve tepede sahne gibi küçük bir alana ulaşıyordu, arkada başka bir koridor uzanıyordu. Her iki tarafa da odalar açılıyordu. Zemin kattaki fuaye, üst katın altında yer alan, kömür, gri ve yumuşak beyaz tonlarında mobilyalarla döşenmiş resmi bir kabul salonuna iniyordu. Bununla birlikte, mülayim değildi; duvarları kaplayan tablolardan kanepelerdeki yastıklara kadar her yerde renk dokunuşları vardı. Her tondan halılar mermer zemine serpiştirilmişti, gelişigüzel yerleştirilmiş gibi görünüyorlardı ama dikkatlice yerleştirilmiş , değil mi? Yoksa vampirler düşmez miydi?

Zihnimde Leo'nun ayaklarının önünden havalandığı ve dudağını patlatarak taklalar atarak yere düştüğü bir görüntü vardı. Beast'in yumuşak kahkahası nefesimi keserek benden kaçtı. Bruiser şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Onu aydınlatmadım. İçeri doğru ilerledik. Ön kapıdan belki on adım uzaktaydık.

Resmi giyimli bir grup vampirin yanından geçerken, siyah giyimli sarışın bir kadın dönüp arkamdan havayı kokladı. Takip edebildiğimden daha hızlı bir şekilde, diğerleri de aynı şeyi yaptı. Gözlerimsiyah kanamaya başladı. Dişler aşağıya indi. Durdum. Onlarla yüzleşmek için arkamı döndüm, sırtım duvara dönüktü. Canavar gözlerimde yükseldi. an için yüz yüze geldik. Ben topuklu giyiyordum. Silahım yoktu. *Kahretsin.* Kalp atışlarım hızlandı. Canavar içime hız akıttı, postu derimin altında yükselip dalgalandı, pençeleri parmak uçlarımda esnedi. Birden

Vampirlerin her biri bana doğru tek bir adım attı. . Beni cınlatıyorlar. Kahretsin, kahretsin, *kahretsin!*

Bruiser yanıma geldi. Sahip olduğu elini omurgama koydu. "Haydut avcı," dedi. Onun dokunuşuyla ve sözleriyle durdular. Ben de durdum. Canavar hareketsiz kaldı ama yüzeye o kadar yakındı ki sanki çoktan yer değiştirmişim gibi öldürücü pençelerinin parmak uçlarımda yandığını hissedebiliyordum.

Sanki vampirler tek bir düşünceyi paylaşıyormuş gibi, dişleri tekrar yerine oturdu. Havadaki alarm feromonları azaldı. Nasıl nefes hatırladım ama sanki ciğerlerim kurumuş ve esnekliğini kaybetmiş gibi acıyordu. Pençeli ellerimi gevşemeye zorladım. Sarışın sanki beni hafızasına kaydetmiş gibi yavaşça aşağı yukarı baktı. Beni katalogluyordu. Bir sığır baronunun sürüsünü hatırlayıp kataloglaması gibi. "Dominique," dedi, sesinde ağır bir Fransızca vardı. "Arceneau Klanı'nın başkan vekiliyim. Beni çağırabilirsiniz." Yavaşça hareket ederek arkasını döndü. Diğerleri de onu takip etti.

"Kahretsin," diye fısıldadım. "*Beni çağırabilir misin?*" Bu bir emir miydi? Sanki onu çağıracaktım. Bruiser kolumu tuttu, yemeği işaret etti ve mırıldandı, "Hemen döneceğim; öldürülmemeye çalış."

"İyi fikir," dedim nefes nefese, korku ve adrenalini üzerimden atmaya çalışarak. "Bunu ben neden düşünemedim?" Neredeyse bir vampir kadar yumuşak bir şekilde süzülerek uzaklaştı. Müzik başladı ve köşede, cüppeli ve taçlı bir kralın devasa portresinin altında, ayaklarının dibinde ince av köpekleri olan, telli çalgılar çalan bir insan müzisyen üçlüsü gördüm. Müzisyenler klasik ve belli belirsiz bir şeyler çalıyorlardı. İyi bir dans müziği değildi. Bu düşünceyle kıkırdamak istedim. Histerik, dehşet dolu bir kıkırdama.

Mümkün olduğunca sırtımı duvara yaslayarak ve gözlerimi vampir gruplarından ayırmadan et masasını yağmaladım, bir dilim peynir ve bir çilek ekledim ve sonra ne yapacağımı bulmaya çalıştım. İnsan yenilmemeyi kutlamak için ne yapardı? Belki de orada bulunan tüm vampirlerin yanına gidip tanıdıkları bir haydut olup olmadığını sorabilirdim. Dehşete kapılmış bir *heeee* gibi adrenalini yüklü tek bir kıkırdama yükseldi ve et tepsisinin arkasındaki garson bana tuhaf tuhaf baktı. Ağzıma bir parça domuz eti tıktırdım ve kahkahamı açıklamak için "Kan şekerim düştü" dedim. Cevap olarak tabağıma buzla kaplı bir börek koydu.

Hâlâ titrerken kendimi ve aşırı yüklü tabağıma bir ev turuna çıkardım. Garden District gezimde ziyaret ettiğim evlerin aksine, burada davetli bir misafirdim. Bunun istediğim yerde dolaşabileceğim anlamına geldiğini düşündüm. Sahte bir vampiri öldürmeme yardımcı olmayabilirdi ama ileride yapacağım aramalarda ve vampir sözleşmelerinde dişli ve paralıların nasıl yaşadığını öğrenmek işime yarayabilirdi.

Resepsiyon alanının sağında restoran büyüklüğünde bir mutfak vardı. İçeride beyaz şapkalı iki şef ve gelip giden en az bir düzine garson vardı. Kiler ve çamaşır odaları mutfağın arkasındaydı, arka bahçeye açılan bir koridor ve ön taraftan görünmeyen beş arabalık bir garaj vardı. Garaj süslü arabalarla doluydu: bizi buraya getiren limuzin; eski, kutu gibi bir Mercedes; 1950 model, tamamen restore edilmiş bir Chevy; otomobilin ilk günlerinden kalma eski bir Ford - belki de bir Model T? Eski arabalarımı tanıımıyordum. Ama Leo'nun vardı.

eski kan bordo bir Porsche Boxster, beni gülümsetti. Sonunda beni rahatlatan Porsche oldu. O ve protein. Hiç bu kadar güzel domuz yememiştim.

Fuayenin arkasında kısa bir koridor ve kilitli bir kapı vardı, oda çok yer kaplıyor gibi görünüyordu. Leo'nun kişisel odası mı? Eşiğin altından birkaç taze insan kanı kokusu yayıldı ve Beast'in tüyleri bu koku karşısında diken diken oldu ama kana korku karışmamıştı. Merak ettim, bir gölgede durup bir süre izledim.

Kısa bir süre sonra, biri kadın biri erkek iki vampir, taze kan ve seks kokarak odadan çıktılar. Kapıyı kilitlemediler ya da kokumu almadılar, bana doğru dönmediler. attım, kapanmadan önce kapıyı yakaladım ve içeri baktım. Kocaman bir yatak, kanepeler, şezlonglar, stüdyo büyüklüğünde bir televizyon ekranı ve soyunmanın çeşitli aşamalarında birkaç insanın bir süitti. İkisi, her seferinde onlardan beslenen dişi bir vampire sarılmıştı. Anlamıştım. Burası kan bariydi. Vampirlerin ordövr için geldiği yer. Ve şimdi bağışçılara ne diyeceğimi biliyordum. Kan bağımlıları. İğrenç.

Olay çıkarmadan kapının kapanmasına izin verdim çünkü insanların hiçbirini zincirlenmemişti, fiziksel istismar izi göstermiyordu - birden fazla dişi izini saymazsam - ya da uyuşturulmuş gibi görünmüyordu. Uygun olgunlukta bir vampir tarafından beslendiklerinde yaşadıkları kan mutluluğunun ötesinde uyuşturulmuşlardı. Devam ettim. Hızlıca. Resepsiyon odasına döndüm ve yeni bir domuz yavrusu ve somon tabağı aldım. Bu sefer bir kraker ve üç üzüm ekledim ve yoluma devam ettim.

Tek başına yürüyen dişi bir vampir, kokumu alınca yavaşladı. Gülümsedi, silahsızlandırmaya yönelik bir insanlık . İşe yaradı. Durdum, merak ettim. Bekliyordum. Ben konuşmayınca eğildi, çok yaklaştı, kişisel alanıma girdi. Gerildim ama dişleri geride, görüş alanımın dışında kaldı ve beni ısırmaya çalışmadı. Sadece boynumu kokladı. Ben de tepki vermedim. Hem de çok.

Geri çekildi ve başını öne eğdi. "Ben Bettina, Rousseau Klanı'nın kan efendisiyim." Başımı salladım ama söyleyecek bir şey bulamadım. Kedi dilimi yuttu. Titreme yeniden yükselmeye çalıştı. Rousseau, çoğunlukla Afrikalı ve Avrupalı olmak üzere karışık ırklardan gelen güzel bir kadındı. "Bana haydut avcının bu gece Pellissier'in misafiri olarak burada olduğunu söylediler. Siz o musunuz?"

Başımı salladığımda etrafımda yürüdü, bir dans adımıyla, bir kedinin yürümesi gibi, her bir ayağını dikkatlice yerleştirerek. Hareket ederken nefes aldı. Kokumu aldı. "Çok... güzel kokuyorsun. Bu... tatsızlık... bittiğinde beni arayacak mısın?" Önümde durdu, gözlerimin içine baktı. "Seni daha iyi tanımak istiyorum."

Gözlerinde "seni daha iyi tanıyorum" kısmının İncil'deki anlamıyla ilgili olduğunu söyleyen bir şey vardı. Ne . Yutkundum. Gözlerinde bir gülümseme başladı. Ve boğazıma kondular.

"Bettina. Pellissier seninle konuşmak istiyor."

İkimiz de onun yanındaki küçük, tombul insana döndük. Orada ne kadar durduğı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yüzündeki ifadeden yeterince uzun sürdüğü anlaşılıyordu. "Lütfen ziyaret edin," dedi,

Bir dakika elinde olmayan bir kartı uzattı. Ve adamı takip ederek uzaklaştı.

"Okaaaay," diye mırıldandım duvarlara. "Bir dahaki sefere bir şişe parfüm sıkacağım."

Fuayenin ve yemeklerin solunda bir bar vardı, üç garson kan değil gerçek likör, şarap ve bira servis ediyordu. İkinci bir kadeh şampanya aldım ve turuma devam ettim. Barın arkasındaki kısa bir koridor, telli çalgılar ve kuyruklu bir piyanonun bulunduğu bir müzik odasına açılıyordu. Muhtemelen paha biçilemezdi. Kimin çaldığını merak ettim ve Leo olabileceğini düşündüm. O tip birine benziyordu. Bu düşünce aklımdan geçerken, yarım düzine vampir odaya girdi ve bir erkek vampir piyanonun başına oturdu. Çalmaya başladı, tuşlara dövüşe benzer bir şekilde vuruyor, notalar tavana yükseliyor ve koridora yayılıyor, resepsiyon odasındaki telleri kasıtlı olarak bastırıyordu. Diğer vampirler bu sofistike şakaya güldüler ve biri köşeden insan müzisyenlere bakmak için koştu. Sanırım bunun komik olduğunu düşündüler. Ben ayrıldım.

Bağlantılı bir kapıdan geçince, kitaplarla, deri mobilyalarla ve birinci sınıf bir ses sistemiyle dolu, iki katlı boş bir kütüphane buldum; yumuşak bir salsa çalıyordu ki bu salsanın dinlenmesi gerektiği şekilde değildi. Müzik odasının kapısını kapattım, gümür gümür çalan piyanonun sesi kesilince etkilendim. Evin ses yalıtımı gerçekten çok iyi: Birini öldürebilirsin ve cıgıllıklar için endişelenmene gerek kalmaz. Girintili bir konsolda ses sistemi kontrollerini bulana kadar etrafta dolaştım ve sesi yükselttim. Tek başıma, ayaklarım dans ederken ve duvarlardaki başlıkları incelerken domuz eti ve somon balığı yedim. Bazıları İngilizce, bazıları Fransızca, İspanyolca ve belki de Latinceydi. Ve Yunanca gibi görünen birkaç tane de vardı. *Leo Yunanca okuyabiliyor mu?*

Bir camekânın içinde, eski ve değerli oldukları her hallerinden belli olan yirmi dört adet ateşte pişirilmiş kil, metal ve oyma ahşap tablet sergileniyordu. Dayanamayıp güvenliklerine baktım ve onlara odaklanmış yüksek teknoloji mini kameralara el salladım. Kameralar izleniyorsa oldukça iyiydi. On iki saniye sonra kapı açılıp Bruiser içeri girdiğinde sırtımı sıvazladım. "Fena değil," dedim kadehimi ona kaldırarak. Neredeyse boştu.

"Sanırım yeterince içtiniz," dedi eğlenen bir gülümsemeyle, bardağı ve boş tabağı alıp götürürken. "Bay Pellissier sizi görmek istiyor."

"Öyle mi?" Tabakları geri aldım ve konsolun üzerine koydum. "Salsa yapar

mısın?" "Yıllardır yapmadım," dedi.

"Benim için de uzun zaman oldu," dedim ve dönüp ellerini tuttum, Beast'in çifte gönderme karşısındaki eğlencesini görmezden geldim. Ellerinden birini kalçama koyup diğerini tuttum, ayağımı yere vurdum ve hızlı bir ileri adım atarak onu geri adım atmaya zorladım. Hakkını vermek , beni takip etti. Ve sonra kontrolü ele aldı. Sıkıca. Salsa üç adım-duraklama-üç adım dansıdır-orijinal rumba'dan mambo'nun yeniden icadıdır ve *hareket eder*.

Bruiser beni bir yan adıma götürdü, kolunu aşağı indirdi, bir J'ye kaldırdı, beni iki basit dönüşe yönlendirdi ve ritmimizi bulduğumuzda anında çift dönüşe geçti. Ondan sonra işler terlemeye başladı. Adam *dans* edebiliyordu. Yarı baştan çıkarma, yarı yarışma gibiydi; sanki bana yatağını sunarken aynı hem ayaklarımı, hem reflekslerimi, hem de vampir hızına karşılık verme yeteneğimi test ediyordu. Bakışlarımız kilitlendi, ben onu takip ederken kahverengi gözleri benimkileri tutuyordu. Onun ve benim baştan çıkarıcı feromonlarımız havayı dolduruyordu. Parmaklarımı siyah saçlarında gezdirmek ve belki de küçük benine dokunmak istedim. Dilimle.

Müzik yükseldi. Hızlı. Hızlı, hızlı, hızlı, hızlı, reflekslerimi kontrol eden Beast, Bruiser'a benim hakkımda her türlü şeyi anlattı. Umurumda değildi. Ses yükseldi, düştü, hızlı tempodan yavaş tempoya geçti. Bir adımı kaçırdım ama bu hareketi bilmediğim için değil, onun yönlendirmesine aşina olmadığım içindi. Bruiser'ın eli yanımda, kalçamın üzerinde kayarken gözleri benimkileri tuttu. Belimden tuttu ve finalde beni kendine doğru çekti, dersten beri denemediğim bir tango hareketiydi bu.

Müzik sessizliğe gömüldü. Mükemmel bir pozisyonda durduk, göğüs göğüse, zor nefes alıyorduk. Sessizliğin ardından tek bir alkış geldi. Bir tane daha. Bruiser teması kesti, danstan daha hızlı geri adım attı. Ellerim havada boş kalmıştı. Kapıya doğru döndüm.

Leo orada durdu. Kapı arkasından kapandı. Gözleri Bruiser'ın üzerindeydi. havada bir şey çatırdadı. Meydan okuma. Öfke. Canavar hırladı. Hem vampir hem de insan bana döndü. Canavar'ı derimin hemen altında, postu beklentiyle kıpırdarken hissederek güldüm, ses acımasız ve biraz da vahşiydi. "Bruiser iyi. Sen daha iyi misin?" Ben/biz yarıcıya meydan okuduk.

Duygular odada gümbürdüyordu: öfke, tartışma, yüzleşme, alfa feromonları. Yemlenmiş şiddet kokusu. Bir an için iki erkek arasında her ne varsa taşıcağını düşündüm ama Leo tek bir nefes alarak durdu ve gözleri beni incelerken kokular kınamadan irkilmeye, meraka ve... hevese dönüştü. Havada Canavar'ınki kadar güçlü bir beklenti yükseldi. Hepsisi Leo'nun. Bruiser'dan bir parça duygu, belki de hayal kırıklığı hissettim, ama efendisinin sabırsızlığı tarafından gölgelendi.

Bir sonraki parça başladı, yumuşak, seks yüklü bir rumba. Rumba, salsadan daha yavaş, daha resmi bir dansı ve Leo bana doğru hareket etti, vücudu zaten dansın içindeydi, ayakları dansın yavaş-hızlı-hızlı-hızlı adımlarındaydı. Ellerimi tuttu ve birini omzuna koydu, kutu adımının sekizinci dönüşüyle başladı. Müzik yükseldiğinde, çeyrek dönüşlü bir kutu adımına geçti, daha hızlı ve sonra bir dizi dönüş ve eğim, bizi sadece bir parça boşluk ayırana kadar her ölçüyle beni daha yaklaştırdı. Beni zor bir cucaracha adımına yönlendirdi, eğitmenim dışında çalıştığım bir adım değildi, ama Leo'nun liderliği kusursuzdu, Raul'u eller aşağı yeniyordu, vücudu o kadar mükemmel dengelenmişti ki takip etmek şiir gibiydi. Seti hızlı, kıvrımlı bir dönüş ve dalışla bitirdik, vücudum onun kalçasının üzerinde geriye eğildi, onun vücudu benimkinin üzerindeydi, gözleri klasik bir avcı-av duruşuyla benimkine bakıyordu.

Canavar sert ve hızlı bir şekilde şaha kalktı, onu geri itti. Hırlıyordu. Ses alkışlar arasında kayboldu. Bakışlarımızı birbirimize sabitledik, nefesimiz baktık. Kapı aralığındaki vampirlerin alkışladığını belli belirsiz fark ettim. Tezahürat yapıyorlardı. Ve sonra Leo vampirleşti.

Gözleri kıpkırmızı oldu, gözbebekleri genişleyerek vampir siyahına dönüştü. Dişlerini gösterdi. Ve Canavar'a hırladı. Kapıdaki kalabalık sessizliğe gömüldü, her zaman şiddetin habercisi olan o korkutucu vampir sessizliği. Bruiser aramıza girdi, Leo'nun ve benim elimi tuttu ve sahnedeki oyuncular gibi ellerimizi kaldırarak bizi ileriye doğru götürdü. Garip bir şekilde, tamamen beklenmedik bir şekilde, Leo ve ben bakışlarımızı ayırdık ve Bruiser'ın üstünlük sağlamasına izin verdik. Öne doğru eğildi ve bizi derin bir selamın içine çekti.

"Mithranlar, Leo Pellissier ve onun... insan... dans partneri Jane Yellowrock'u takdim ediyorum." "İnsan" kelimesindeki duraksamalar sonsuz küçüklükteydi ama mevcuttu. Alkışlar yeniden başladı, kararsızdı, sonra güçlendi, daha emin oldular, çünkü hırıltıların bir performansın parçası olduğuna inanıyorlardı. Kusursuz bir şekilde gülümseyen Bruiser bizi kapıya ve vampirlerin övgülerine götürdü.

Kısa bir süre sonra ev sahibimin yanından sıvıştım ve ikinci katta hızlı bir tur atarak tavan arasına ya da üçüncü kata çıkan bir merdiven aradım ama bulamadım. Bir kez bile haydut kokusu almadım. Haydut ve Rick'in yattığı kadına bir ipucu yakaladım ve daha sonra haydutun kanında taşıdığı altta yatan lekelerden birini yakaladım, ancak bunlar misafirlerin baskısı kayboldu.

Leo' benimle konuşmak istediğini biliyordum ama danstan ve bana lezzetli bir ikrammışım gibi bakmasından sonra bundan kaçınmak istedim. Kesinlikle. Bu yüzden evin içinde avlanırken gözümü dört açtım, onu gördüğümde, kokusunu aldığım da ya da sesini duyduğumda bir koridora sapıyor ya da boş bir odaya giriyordum. Tam olarak beni takip etmiyordu ama kokusuna sinirli bir koku yayılmıştı ve ben de bunun bir parçası olduğumu düşündüm. Ama uzak durmayı başardım ve Beast de yardım ederken iyi vakit geçiriyordu.

Evin dahili telefonundan ve ses sisteminden bir zil sesi duyulduğunda, konukların takdim edilme zamanının geldiğini anladım. Merakla, fuayenin üzerindeki mermer sehpanın üzerindeki mermer heykelin arkasına saklandım ve izledim. Leo sırtı ön kapıya dönük, vampir hızında ya da uyuşturucu-kan-esrarkeş yavaşlığında toplanan kalabalığa bakarak durdu ve güler yüzlü ev sahibi hepsine gülümsedi.

"Hepinize bu kutlama için Pellissier Klanı'nda için teşekkür ederim," dedi, "toplanmak" kelimesinin üzerine hafif bir vurgu yaparak. Klanlarımız Vampira Carta, ABD yasaları ve sosyal gelenekler nedeniyle artık eskisi gibi genişleyemiyor. Bu yüzden aramıza yeni bir Mithran katıldığında bu bir lütuftur. Ve iki kişi evlilik ve klan bağlayıcılığı sözleşmesini yerine getirmek üzere bize teslim edildiğinde, bu önemli bir olaydır." İnsana benzeyen dişleriyle parlak bir gülümseme takındı. "Bu gece onur konuklarıma müstakbel gelinim ve onun erkek kardeşi Amitee ve Fernand Marchand ile gelinin müstakbel kocasını takdim ediyorum" - sanki büyük bir olay bekliyormuş gibi durakladı, uzattı - "oğlum, veliahtım Immanuel Pellissier."

Şaşkın bir sessizlik oldu; sonra kalabalık tepki verdi, yarısı coşkuyla, yarısı vızıltıyla, fısıltılı bir dehşetle. Nedenini anlamam bir anımı aldı. Leo şimdiye kadar bir klan varisi belirlememişti. Belli ki buradaki vampirlerden bazıları onun seçimini beğenmemişti. Kendime rağmen, kimin memnun olmadığını not ettim ve bunu göstermekten çekinmedim. En sinirlenen, Mearkanis Klanı'nın varisi -Ming'in gerçek ölü olduğu ilan edildiğinde kan ustası- Rafael Torrez olabileceğini düşündüğüm esmer tenli bir vampirdi. Diğer birkaç vampir tepkisini ölçmek için ona doğru bakıyordu.

Şiddet ve baskınlık feromonları odada dönüp dururken Leo başını kaldırdı, güler yüzlü gülümsemesi hâlâ yerindeydi. Ama konuştuğunda, Torrez'in tarafına bakmamasına rağmen, sesinde bir an önce olmayan çelik bir kenar vardı. "Ve *evimin* misafirperverliğini paylaşan *konuklarım* olarak, yeni Mithranları ve klan varisini karşılarken tüm geleneklere ve protokollere uyacağınıza inanıyorum."

Bir an sürdü ama Torrez gözle görülür bir şekilde kontrol etti ve yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirdi. Kalabalığın önüne doğru ilerledi ve Amitée'nin elini tutup öptü, kaçırdığım bir şeyler mırıldandı. Öpücükle birlikte tüm salon rahatlamış gibiydi ve Leo'nun mahallenin insan nüfusunda olup bitenler gibi vampir siyasetinde olup bitenlerin de kutlamanın yanında ikinci planda kalacağını düşündüm.

Yeni vampirlere bir göz attım. Kontrolsüz, vampirleşmeye ve insanları tüketmeye hazır değillerdi; zarif, sofistike ve zengin görünüyorlardı. Bu yüzden onlardan vebadan kaçır gibi kaçtım. Ama Leo'nun oğluna iyice bakabildim; güler yüzlü, kibar ve cana yakın görünüyor. Ancak, yaklaştığımda hızla döndü, gözleri vampirleşti, kalabalığı koklayıp aradı, ben de başımı eğip uzaklaştım. Hızlıca bir şeyler atıştırmak için odadaki küçük insan olmayana yaklaşırsa nişanı bozmanın anlamı yoktu. Onun yerine arka koridorlarda dolaştım.

Saat dörde doğru, Leo ve Bruiser'ı kedi fare oyunuyla "kızı avla" oyununda atlattıktan sonra dışarı çıktım ve Bluebird Taksi'yi aradım. Pazar gecesi üçüncü vardiyadaki işinden izinli olan Rinaldo yarım saat sonra beni aldı, düzenli yolcusu dünyaya geldiği için şaşkın sorularla doluydu. Bu kadar vampirce olacağını tahmin etmediğim bir davetten ve oradan çıktığım için ne kadar mutlu olduğumdan bahsettim - hepsi doğrudu - sonra arka koltukta sessizce oturdum, kendimi Beast'ten ve onun taleplerinden ayrı tuttum. Ve ilk kez bir fast-food restoranına gitmek için yalvarmadım.

Vampirlerin sosyal dokusunda şiddetli alt akımlar, siyasi huzursuzluk dalgaları, varlığından haberdar olmadığım sorunlar vardı. Polis Jodi Richoux'nun ona anlatmamı isteyeceği türden şeylerdi ve sözleşmemde belirtildiği gibi yavaş ve tüyler ürpertici bir ölümün acısını paylaşmam yasaktı. Ve... Bruiser ile patronu arasında sürtüşme yaratmıştım. Şafak sökmek üzereyken, yine yer değiştirmeden uyumaya gittiğimde hâlâ her iki sorun için de kendimi hırpalıyordum.

New Orleans'ta Pazartesi günleri rahattır. Cuma günleri kadar rahat olmasa da, hafta sonundan önceki günün özel parti beklentisi olmasa da yakındı. Gezinmeyi tercih ettim,

Ama amaç uğruna, bulunduğum ve Beast'in ilgi gösterdiği tüm yerleri tekrar ziyaret ettim.

Hafif kargo pantolonumu, atletimi ve parmak arası terliklerimi giydim, belime iki haç bağladım ve her ihtimale karşı bir kazığı iç çamaşırlarıma, iki tanesini de saçıma soktum, ancak gün ışığının korumasını kaybedecek kadar uzun süre dışarıda kalacağımı düşünmüyordum. Güneş gözlüklerimi de ekledim. Bir yerli gibi giyinerek gezindim, kokladım ve vitrinlere baktım.

Çok fazla takı takmam, çünkü acele bir mesai, yırtık ve parçalanmış kıyafetlerle birlikte onları da toz içinde bırakacaktır, ancak dar bir vitrinin vitrininde gümüş ve taşlı bir yüzük ve külçe tarzı bir kolye gördüğümde kendimi tutamadım. İçeri girdim ve dışarı çıktığımda, nadiren çıkardığım altın zincir ve külçe ile birlikte seti takıyordum. Yeni kolye Baltık kehribarından yapılmıştı, sıcak, sarı, elli milyon yıllık ağaç reçinesi gözlerimin kehribarını ortaya çıkarıyordu. Külçeler ceviz büyüklüğündeydi ve altın külçeyle gerçekten güzel görünüyordu. Yüzüğün gümüş ayarı, taşı tutan kedi pençeleri gibi şekillendirilmişti. Bu kaderdi. Takım, yanık turuncu tişörtümün üzerinde çok şık duruyordu ve gençliğimde altın ve gümüşü karıştırmamam gerektiğini söyleyen kızları hatırlasam da, onlar benimle dalga geçmek için burada değillerdi.

Sokaklara geri döndüğümde geziniyordum, ama ortam için başıboş dolaşmıyordum, haydutun peşindeydim, Canavar'ın ilk iz sürme seferinde izlediği yolu takip ediyordum. Tam olarak emin olmadığım nedenlerden dolayı burnum çoğu insandan daha iyidir, ancak bunu kedi formunda geçirdiğim yılların sayısına bağlıyorum. O döneme ve ilk yaşamıma ait anıların bir daha geri gelmemek üzere olduğunu düşünmüştüm ama Aggie ve Leo bazılarını şaşırtıcı, üç boyutlu, beş duyulu bir netlikte geri getirdiğine göre, belki de derinlere gömülmüş başkaları da vardı. Gerçekten derine gömülmüş.

Nehirden üç blok ötede, Rick'in beni götürdüğü duvar dibi lokantasının bulunduğu sokağın aşağısında Antoine'ı gördüm. Cajun'un üzerinde bir tişört, bol bir şort, ipli sandaletler ve ensesinde iple düğümlenmiş kalın bir at kuyruğu vardı. Daha önce büyük beyaz şef şapkasının altında saklı olduğu için saçları bir an için beni şaşırttı. Beni görmedi, ben de girintili bir kapıdan içeri girip onu izledim. Acelesi vardı, nehirden uzaklaşıyordu.

Antoine doğrudan bir rota izledi, sert ve hızlı adımlarla ilerledi. Amacı olan bir adam. Ben de onu takip ettim. Ellerim ceplerimde, sokakta ilerledim, köşeleri döndüm, geride durdum, tembel ve masumum ama kimse bakmadığında Beast'i hızlı hareket ettirdim, turist kalabalığının içinde onu gölgeledim. Royal Mojo Blues Company'nin yan kapısından içeri girdi. "Vay, vay, vay," diye mırıldandım kendi kendime. Takip ettim mi? Emin değildim ve sadece izlemekle yetindim, bir açık hava kafesinin küçük masasına oturdum, beignets-Fransız çörekleri ve sığağa rağmen sıcak bir chai sipariş ettim, RMBC'yi inceledim, tembellik ettim ve buna iş dedim. Pek bir şey olmuyordu ama rüzgârın yaydığı kokuların karışımı hoşuma gidiyordu.

Haydutun polisleri indirdiği ölüm bölgesinden çok uzakta değildim. Bu bir tesadüf olabilirdi - ne de olsa mahalle küçüktü - ve Beast çok fazla vampir aktivitesi olduğunu fark etmişti ama Antoine'ın gittiği yere ne anlam vereceğimi bilemiyordum. Ben insanlar

İzledim, terledim ve yavaş, sıcak esintide dinlendim, gömleğimde pudra şekeri bırakan üç beignet yedim. RMBC'ye üç kişi daha girdi, iki erkek ve uzun etekli, sallantılı takıları olan bir kadın. Antoine'ın aksine, hepsi ön kapıdan girdi, ancak restoran açık değildi, ön camda KAPALI yazısı vardı. İlgimi çekmeye başlamıştı. Garsonla göz göze geldim ve hesap ve rahat bir bahşiş için masaya bıraktığım onluğu kaldırdım.

Antoine yan taraftan, açık hava oturma alanının yanından girmişti, ben de kapıdan atlardım ve sessiz menteşeler üzerinde sallanan kapıyı takip ettim. Tam olarak haneye tecavüz sayılmazdı ama izinsiz girdiğim kesindi. İçeride, oturup çayımı yudumlarken bir şekilde unuttuğum ısı dışarıda kalmış, hava bir buzdolabının içinden daha soğuktu. Karanlığın içinde durup gözlerimin alışmasına izin verirken kollarımda soğuktan şişlikler oluştu.

Restoran ve dans salonu eski duman, eski bira, temizleyiciler, insan ve vampir kokularının karışımı, idrar ve ter, kızarmış yağ, balık, sığır eti, baharat ve biber ve naneli diş macunu kokuyordu, ben bekledikçe koku dağılıyordu. Havadaki belli belirsiz güç sızıntısını takip ettim, Antoine'ın gücü, parmaklarımdan karıncalanmasına neden olmasından tanıdık geliyordu, sanki parmak uçlarımda kaşınıyormuş gibi.

Kulübün içinde beni arka tarafa götüren güç izini bir koku kadar kolay takip ettim. Hâlâ Bliss'in kanının kokusunu alabiliyordum, iptal edilen kazıktan kalan vampir kanının aromatik kokusu ve başka bir cadı kokusu, güç imzasının altına gömülmüş baharatlı ve kışkırtıcı bir parfüm. Bu koku uzun etekli ve mücevherli kadına mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Bir kapı açıldı. Bir araba motorunun kısık sesi geçerek onu binanın ön tarafına yerleştirdi. "Marceline? Anna? Daha gelmediniz mi?" Arayan Joe'ydu. Rick'ti. Bu çok fazla bir tesadüftü. Yoksa miydi? Canavar uyandı ve zihnimde sessizce guruldadı. Nefes aldım, kokuları bu formdayken yapabildiğim kadar iyi sıraladım. Leo da dahil olmak üzere birkaç vampir, çok sayıda insan, sigara dumanı. Ama hiçbir koku bana mantıklı gelmiyordu. Rick yaklaşıyordu. Olduğum yerde kalıp neler olduğunu sorarsam, aceleyle götürüleceğimi hissediyordum, bu yüzden saklanacak bir yer aradım. Hiçbir şey yoktu. Dolap yok, yok. Başımın üstündeki karanlığa baktım. Tavan benden yaklaşık on beş metre yukarıdaydı ve açıkta kalan kanallar, kablolar ve armatürlerle birlikte siyaha boyanmıştı. Beast büyük kanalı sevmişti ve gözümün önüne gafil avını beklemek için üzerine uzandığı kocaman bir ağaç dalı geldi. Bardan atlarsam muhtemelen kanalın tepesine ulaşabilirdim.

Canavar hızıyla gölgelerden sıyrılıp barın tepesine sıçradım. İki ayağımın ve bir elimin eklemleri üzerinde çömeldim. Odayı taradım. Ve barın arkasında küçük bir çıkıntı gördüm. Mesafeyi ölçtüm, atlardım ve tek elimle çıkıntıyı yakaladım.

Aynaya doğru sallandı. Neden bütün barlar ayna kullanır? Mutsuz sarhoşlar kendilerini ağlarken izleyebilsinler diye mi? Sinsi içiciler olası seks partnerlerini arayabilsin diye mi? Parmaklarım kaydı ve Beast beni zihinsel olarak tokatladı. Ayak parmağım aynaya değdi ve diğer elimi çıkıntıya koymak için salınımı kullanarak vücudumu yukarı kaldırdım, yeni yüzük avucumu ve parmağımı kesti.

Çıkıntı on sekiz inç genişliğindeydi ve kapalı olan küçük ışıkları yansıtmak için beyaza boyanmıştı. Etrafımda toz tavşanları dönüyordu, bazıları toz hipopotamları olacak kadar büyüktü. Beast küçük bir araba büyüklüğünde bir tavşan görüntüsü gönderdi. *İyi yemek.* Sırttım ve kanalın üstünde değil de gölgesinde kalan rahat bir koltuğa doğru döndüm. Bulduğum noktadan neredeyse her şeyi görebiliyordum: masalar, grubun sahnesinin arkasındaki perdeli alan, kasanın üzerindeki bir tabelanın arkasında duran uzun bir anahtar rafı. Ve Rick, odaya doğru yürüyordu. Hatırladığım eski puro kokusu üzerine sinmişti ve burnumu kırıttırdım. Taze puro kokusu başka bir şeydir. Eski puro tamamen başka bir şeydir.

"Burada," dedi Antoine, arka taraftan çıkarak. Tuvaletlere giden koridordan değil, uzak köşeden, gecenin karanlığında gözden kaçırdığım ve yan kapının gölgelerinden ya da barın üstünden görünmeyen bir açıklıktan. Adamlar el sıkışırken "Ricky-bo," dedi.

Ön kapı tekrar açıldı; Rick döndü. Sıcağa rağmen başında ve omuzlarında bir şal olan bir kadın içeri girdi. Kadın şalı katlarken ikisi bakiştılar. Kokusu bana ulaştı ve gerildim. Bu, haydut vampirle yatan kadındı.

Şaşırtıcı bir şekilde tanıdık geliyordu ama yerini çıkaramadım. Sokakta yanından geçmiş miydim? Pazar ayininde değil elbette, abartısız zarafetiyle değil. Bu kadın göze çarpardı; sarışın, zarif, mavi gözlü, şeftali ve krem rengi tenli, ipek ve keten giysili, narin ayakkağılı, muhtemelen İtalyan. Kulaklarında ve yüzük parmağında büyük elmaslar ve altınlar, bir de alyans. Evli. Rick'le mi? Şaşırtıcı bir kıskançlık duygusu içimde zonkladı. Hemen ardından onun Rick'le değil, başka biriyle evli olduğu kesinliği geldi. Kıskançlık azaldı ama en başta ortaya çıkmış olmasından duyduğum rahatsızlık azalmadı.

Rick benim zevkime göre fazla sinsiydi. Çok sinsi. Çok... bir şey. Bu yüzden Beast ondan hoşlanıyordu. Tüm bu düşünceler nefes almam için gereken sürede aklıma geldi.

"Anna," dedi Antoine, ikinci bir deri gibi taşıdığı güç etrafında toplanıp sıkılaştıkça Cajun aksanı kalınlaşıyordu. "Güzel, geliyorsun. Arkaya." Antoine ön kapıyı kilitledi ve gölgelerin arasından geçerek yan kapıyı kilitledi. Üçü kısa bir koridorda karanlığın içinde kayboldu. Bir kapı açıldı. Sesler dışarı süzüldü. Kapı kapandı. Ev iyi inşa edilmişti, kasırgaya dayanıklı ve ses geçirmezdi. Hiçbir şey seçemiyordum.

Aşağı atlayıp kulak misafiri olmayı düşündüm ama odaya girdiklerinde yankılanan seslere bakılırsa arkadan çıkış olmayabilirdi. İzinsiz girip kapıyı dinlerken yakalanmak istemedim. Aşağı indim ve anahtarlara giderken yere süpürdüğüm toz tavşanlarıyla birlikte barın üzerine hafifçe indim.

Her birini özenle etiketleyen nazik insana sessizce teşekkür ettim ve üç tanesinden birini yan kapıya götürdüm. Kimsenin gittiğini fark etmeyeceğini umuyordum.

Ancak sokağa çıktıktan sonra, çalınan anahtar cebimdeyken, restoranda kameraların olabileceğini . Kameralar beni atlarken görmüş olabilirdi. Tamamen insani bir hareket değildi. Ardından gelen endişeyi bir kenara bıraktım. Royal Mojo Blues Company'deki toplantı gizliydi. Katılımcıların gelişini ya da gidişini yakalamak için kameraların aktif olması pek olası değildi. Güvende olduğumdan oldukça emindim.

Anna'yı nerede gördüğümü hatırladığımda evin yolunu yarılamıştım. *Times-Picayune*'de. Anna belediye başkanının karısıydı. Şimdi, bu ilginç bir durumdu. Rick, belediye başkanı ve haydut, hepsi aynı kadınla birlikte. Haydutun pis kokusuna nasıl dayanıyordu?

BÖLÜM 14

Canavar doğdu

Alacakaranlıkta, bedava evime geri döndüm, mücevherlerimi ve terli, tozlu kıyafetlerimi çıkardım ve dört bifeği ve panter pençesi kolyesini bahçeye çıkardım. Gece olmasına rağmen yer değiştirdim.

Acıktım. Ölü inek yedim. Uzanmış. Güneşin ısıttığı taşın , yan yatmış, yüzü kayaya dönük, bıyıkları gıdıklanıyor. Gün batımı gökyüzünü mora boyarken mırıldandı. Yağmur ılık taşın üzerine serpildi, postu nemlendirdi. Sağanakta güçlü kokular. Küf, nehir, balık, inek kanı, köpekler, kediler. *Av.*

Fare oynamak için dışarı çıktı, çamurda izler bıraktı. Nefesimi yumuşattım. Taşların arasından fırlayışını izledim. Gözleri kesik, tembel, memnun. Yemek yemişti ya da fareyle oynayacaktı. Ama yakında avlanacak. Fare için güç harcamak aptallık. Ne kadar eğlenceli olursa olsun.

Tam karanlık çöktü. Yağmur sürekli ve durgun yağıyordu. Uzaklardan bir çan çaldı. Zaman geçti. Karıştırdım, tekrar gerindim, eklemlerimi, kaslarımı çekiştirdim, yağmurdan kurtuldum. Bahçeyi inceledi. Gezindi.

. *Benim inim.* Duvara sıçradım, gölgeye girdim. Kokularla dolu ara sokaklar ve ara caddeler boyunca ilerledim. İnsanları dışarıda, evcil hayvanları içeride tutan yüksek kapıların üzerinden atladım. Gölgelede kaldı, kokusunu takip etti. Yemek/alkol/çiftleşme yeri açık. Kulüp. Farklı müzik yapımcıları geceyi sesle doldurdu. Kalabalık azaldı. İnsanlar yine yalnızlık kokuyordu.

Yavaş, sürekli yağmur geri döndü, insanları içeride tuttu. Binanın duvarlarında dolaştı, yan sokakta karanlık bir yer buldu. Arabalar park etmişti. Büyük olanın kokusunu aldı, sahibi vampirdi. Leo.

Bana emretti, *Hunt. Şimdi.* Ofladım ama hızlı adımlarla binanın etrafından dolaştım. Sokak boşaldığında, ön kapıya yaklaştım. Kendimi gölgede küçülttüm, kuyruğumu sıktım, ayaklarımı birleştirdim, yaklaştım. Kokuları içime çektim, ağzım açık, dudaklarımı geri çektim. Anna'nın ve Rick'in izini buldum, yağmurla yıkanan diğer örtülmüştü. Ama ben iyi bir avcıyım. Birbirlerinden kısa bir süre sonra ayrıldıklarını ve aynı rotayı kullandıklarını söyleyebilirim. Rick'in izi Anna'nıninkiyle örtüşüyordu. Onu ikna ettim. *Av.*

Royal Caddesi'nden aşağıya, kulüpten uzağa doğru takip edildi. Kokular üst üste geliyor. *Rick, Anna'yı takip ediyor.* , sürünüyor, gölgelere saklanıyordu. Arabalar geçti, yavaş hareket ediyorlardı. Her birinden saklandı. Takip ediyordu. Avlanıyordu.

Kokularını havada asılı buldum. Seks, ter, çikolata, şarap kokusuyla karışmış. Yukarıda. Çıkıntıda. *Kapısı açık özel bir balkon, onun düşünceleri. Bir otel, pahalı bir otel.* Onlarınkinin yanındaki odada sadece belli belirsiz insan kokuları vardı. Boştu. Karanlık. Kapılar kapalı.

Balkon korkuluklarının üzerinden tek bir sıçrayış, denge için kuyruğu döndürme. Masa ve iki sandalye zemini kapladı. Aralarına düştü, masaya çarptı. Tencere tıkırdadı, kenara doğru yuvarlandı. Hızla yükseldi. Ön pençelere takıldı, sabit durdu. Çömleği bıraktı, yerleşti. Karanlıkta çömleli dinledim/dinledik.

"Yakında gitmek zorunda mısın?" Rick, sesi tembellleşerek

sordu. "Neden? Beni şimdiden özledin mi?"

"Her zaman." Kelimelerin tonunda yalanlar. İnsan dudakları şapırdayan sesler çıkardı. Öpüşme.

Aptalca bir şey, öpüşmek. Yalama daha iyi. Ama bu ses Jane'i üzüyordu. Kızdırdı. Yumuşakça vurdum.

Götürün onu. Avla onu. Sessizliğe gömüldü.

Yatak gıcırdadı. Seks kokuları geceye yayıldı: ter, meni, sıcak nefes, çiçek kokusu. Anna-insan parfümünün kimyasalları, deterjan kokusu, yumuşatıcılar. Ayrıca delinin kokusunun ve kanının bir parçası da silikti. Anna-insan, çürük kokusunu insan burnundan gizleyecek kadar beslendikten sonra, yakın zamanda ona kan yemeği olmuştu. Anna-insan suyla yıkamasına rağmen, kimyasalların altında gizlenmiş olan kokuyu hala alıyordum.

Ahhh, diye düşündü Jane, heyecanla. Sadece açken çürüme kokusu alır. Koku imzasının bu kadar karmaşık olmasının bir nedeni de bu. Bunu neden anlamadım?

Jane Beast değil. İyi bir avcı değil. Sessiz bir ses çıkardım, nefes alıyordum, havayı dilimin üzerinden, ağzımın çatısındaki koku keseciklerinin üzerinden çekiyordum. Anna-kadın doğurgan değil. Henüz çiftleşmedi.

Kafa karıştırıcı insanlar. Tuhaf. Deli olanın kokusu da tuhaftı. Yeni, farklı parçaları vardı. Hala deli olan ama değil. Mevsimi dışında çiftleşen insanlar gibi kafa karıştırıcı. Seks sesi ve kokusu sona erdi.

"Yani" diye düşündü. Çürük gibi kokmasına neden olan şeyi saklamak için et mi yiyor? Ama neden çürüyor? Hasta olduğunu söylemiştin.

Anna-insan, "Onunla neden konuşmak istediğini hâlâ anlamıyorum," dedi.

"İş, bebeğim. Seni ondan uzaklaştıracak kadar büyük bir anlaşma." Kelimeler yalan kokuyor. "Bugün arkadaşlarımla ne dediğini duydun. O arazi alımları hakkında bilgi sahibi olmamız gerekiyor."

İçini çekti, suratını astı. "Onu görmen için seni içeri sokmaya çalışacağım."

Başka bir yalan. Daha fazla öpüşme sesi. Rüzgarda kokuyor. Çiftleşme olmadan seks her zaman yalandır. İnsanlar yalanın kokusunu alamaz. Üzücü.

"Gitsem iyi olacak. Taşraya doğru uzun bir yolculuk olacak," dedi. "Tabii eğer enerjiniz yoksa..." Daha fazla öpüşme. Düşük kahkahalar. Seks kokusu yükseliyor.

Jane derinlerde bir yerde sessizliğe gömüldü. Geri çekildi. Canavar bahçedeki fareyi düşündü. Kalmalıydı. Onunla oynamalıydı. Küçük bir atıştırmalık, taze ve korkmuş. Bundan daha iyi.

Alçak sesle inlemeler, kahkahalar, havada fısıltılar.

Kızgındı. Yumuşak bir şekilde hırladım. *Avlanmalıydım, adamı öldürmeliydim. Olmayan eşimi öldürmeliyim.* Bazıları geçmişte benim bölgeme girip eşine işaret verdi. Tekrar tekrar ortaya çıktılar ama sadece alay ediyorlardı. Birinin kıcını tırmalayan pençelerin anısı. Ters dönerken derisinden kan akıyordu.

Avlandığım yerden kaçtım. Hatırladığım memnuniyetle ofladım. Gülümsedi, eğlendi, daha az üzgün.

Çiftleşme uzun sürdü. Herhangi bir canavarınkinden çok uzun. Bittiğinde, Anna-insan yataktan çıktı. Kokudan arınmak için duş aldı. Rick duş almadı. Onun kokusunu üzerinde taşıdı. Odadan çıktılar. Dinledim, otelde ilerlerken onları takip ettim. Otoparktan bir araba çıktı, üzerinde kadının kokusu vardı. Rick caddede yürüdü, altından geçti. Gittiler. Balkonun altındaki yürüyüş yoluna sıçradım. Takip ettim, Jane'in ilgisi . İki blok yürüdü, yan sokağa döndü.

Bisikleti küçük bir arsada duruyordu. Duvarın ve küçük verandanın yanına çömelip izledim, dinledim. Rick yarı gölgede, yarı uzun direğin ışığında duruyordu. Bir parça kâğıt uzattı. Karanlıkta gizlenmiş uykulu insan . . Para. "Sağ ol dostum," dedi Rick.

"Ne zaman istersen, Ricky-bo. Şansın yaver gitti mi?" Seks sorusu, alaycı. Gizli insan duruyordu, gecenin üzerinde hafif bir gölge.

"Her zaman öyle değil miyim?" Gurur ve eğlence içinde

soru. "Detaylar, dostum. Detay istiyorum."

"Bu sefer değil, Paco." Rick sırtıttı, dişleri bembeyazdı. "Belki bir dahaki sefere."

"ama dostum. En azından bana o yüksek yaller kız olup olmadığını söyle. Seni bir profesyonel dövüşçü gibi yere serdiğini söylüyorsun. Yakın zamanda onunla şansının yaver gideceğini sanmıyordum."

"O değil." Ses tonunda erkek sırtışı. "Ama çalışıyorum. Oyunun bir parçası, adamım. Kovalamacanın bir parçası. Ama kız yüksek sarı değil. Sanırım Cherokee'li."

"Öyle mi? Kızılderili kızların çok ateşli olduğunu

duydum." "Göreceğiz."

Dudaklarımı kıvırdım, dişlerimi gösterdim. *Jane oyunun bir parçası* değil.

Rick, Paco ile yumruklaştı, kaskını kafasına geçirdi ve motosikletin üzerine çıktı. Anahtarı çevirerek çalıştırdı. Makinenin homurtusu üzerine, "Görüşürüz, dostum." dedi. Motosikleti düz olmayan kaldırımın üzerinden caddeye doğru sürdü. Motosikletin gürültüsü daha da arttı. Kuzeye döndü. Avcı içgüdüğü gideceği yeri gösterdi. Kadının evine doğru yöneldi. Onun inine. *Eve git!* diye emretti. *Çabuk!*

Sıçradım, havada döndüm. Kendimi geriye doğru fırlattım, koşmaya başladım. Gölge ve ışık arasında yarıştım. Sokaklar boştu. Şafak yakındı. Bilinmeyen yollara saptım, mahallenin içinde hareket eden hava akımlarını takip ettim. Kalbim hızlandı. Nefes sıcak. Vücut sıcak.

Büyük kediler hızlıdır. Ama yazın, sadece kısa süreliğine. Kışın daha iyi kovalarlar, nefesleri kabırır, bıyıkları buz tutar. Burası her zaman yaz. Su birikintilerinden sıçrayan su, benzin ve idrarla kokuşmuş. Dili sarkık, nefesi sert ve boğuk, sesi ıslak.

Kokular rüzgâr gibi geçti: insanlar, köpekler, kediler, yavrularıyla ağırlaşan bir opossum. Yiyecekler, baharatlar, biberler, çürüyen çöpler, rögarlardan gelen pis kokular - sıcak, ıslak, ölü şeylerle dolu. Keşfetmek istedim. Karanlığa doğru süzülme. Reddetti. İçinde bir sıcaklık oluştu. Nefesi ateş gibi.

Katie'nin yanında depar attım. Bisiklet yavaşça yaklaştı. Benim/bizim bölgemize girdikçe daha da yavaşladı. Çok yaklaştı. Dar geçitten aşağı fırladı. Sıçradı. Tuğla duvarın üstüne indi, dar çıkıntıda koşuyordu, uzuv gibi ama düz. Kuşlar ciyakladı, çırpındı, gecenin içinde panikledi. Bisiklet öldü.

Ölmemiş. O açıklamıştı. . Ama canlı da değil. Durduruldu.

Duvarın üzerinden düştü. Büyük bir kayanın üzerine düştü. Nefesim kesildi. Sıcak. Çok sıcak. *Çok sıcak*. Rick zili çaldı. Kapıyı çaldı, ses boş evden duyuldu. Vites değiştirmeliyim. . *Şimdi*. Rick kapıda. Kilitli açtı. Elinde ışık vardı. *Anahtarı nereden bulmuştun?* Onun endişesi.

Benim bölgem. Benim bölgem. Öldürücü dişlerini göstermek için dudaklarını geri çekti. Alaycı erkeğe pençesiyle vurup kan akıttığını tekrar gördüm. Sataşan erkeği inimden kovaladım. *Benim* bölgemden. Saldırmak istedi ama kendini tuttu. *Hayır. Bekle. İzle.* Nefes nefese, kaya ve duvar arasındaki gölgeye düştüm, sıkıca kıvrıldım, sıcak nefesi bastırmaya çalıştım. Suya ihtiyacım var. Çok su. Çeşme usulca tıngırdadı. İhtiyaçla alay ediyordu. Erkek kedinin alay ettiği gibi. Alay etmekten nefret ederdi.

Işık bahçenin üzerinde oynadı, ileri, geri, yukarı, aşağı. Çizmeler toprağı çıtırdattı. Kırık çömleği hareket ettirdi, toprak döküldü, çömleğin yumuşak sesleri, ölü yemeğin içi gibi kayan toprak. Durdu. Çömeldi. Görmek için başımı kaldırdım; burun ve kulaklar yeterli değildi.

Eğilmiş, bacak bacak üstüne atmış, gövdesi . Yediğim üzerinde ışık huzmesi parlıyordu. Yağmur kanı temizledi mi? Olmalıydı... Yere dokundu. Parmaklarını ışığa tuttu. sulu kan vardı. Kadın gerildi, izliyordu. Rick elini toprağa sildi, ayağa kalkıp bahçeye . Eğildim. Işık ve ayak sesleri uzaklaştı. Gitti, arkasından kapıyı kilitledi.

Çeşmeye koştu ve , içti, . Hafızasında onun şeklini buldu ve değişti.

Gecenin ılık ve ıslak havasında çıplak bedenimden ısı buharlaşıyordu. Uyluklarımdaki ve baldırlarımdaki kaslar kayanın üzerine çömeldiğim yerde kasıldı. Ter üzerimde büyük su birikintileri oluşturuyor, birikiyor, omurgamdan aşağıya ve göğüslerimin arasından akıyordu. Saçlarımin arasından geçerek telleri birbirine dolanıyordu. Mide bulantısı ve açlık karnımda savaşıyor, oraya da kramplar giriyordu.

Ortamı bir acı kapladı ve öğürdüm. İrkilerek az önce içtiğim ısıtılmış suyu kustum. Bu daha önce hiç olmamıştı. Çok sıcaklamıştım. Canavar formundayken nadiren bu kadar uzun süre koşmuştum ve sıcaktan kurtulmakta zorlanıyordum. Uzun mesafeler boyunca tırıs gidebilir ya da yürüyebilirdim ama ölü koşu, pençeler ve dişler kaçan büyük avın arka bacaklarına ve bacak tendonlarına kilitlendiğinde, başarısız bir pusudan işaretlenmiş av, yüksek bir uzuvdan ya da çıkıntıdan aşağı inmek yanlış gittiğinde, son öldürme sprinti içindi. Sprint öldürmek içindi. Şehir sokaklarında koşmak için değil.

Kendimi ayakta durmaya zorladım, boynumdaki seyahat çantasını çektim; koşu sırasında kaymış, boğulmuştu. Kıpırtısız, terden kayganlaşmış tenimle eve doğru ilerledim ve içeri girdim. Anında başka bir davetsiz misafirin kokusunu aldım, artık gitmişti; havada asılı duran kokusu birkaç . Bruiser beni ziyarete gelmişti. Dang, popüler olmaya başlamıştım. duşa girdim, artık kuru olan giysilerimi duş kapısının dışına attım ve soğuk suyu açtım, ya da bu sıcak bataklıkta suyun olabileceği kadar soğuk suyu. Spreyin altında durdum, ter kokusunu ve sıcradığım benzini temizlemesine izin verdim, mide bulandırıcı hissi boşalttım. Bu uzun zaman aldı. Beklediğimden daha uzun. Duş şiddetini arttırdı ve ben de su ihtiyacımı gidermek için spreyi içtim. Kramp giren baldırlarımı her seferinde bir ayağımla köşedeki koltukta ovuşturdum. Tepkiyle ürperdim.

Bu bölgeye özgü büyük kedilerin Appalachian'daki kuzenlerinden çok daha küçük olmalarına şaşmamalı. Daha büyük bir vücut kütlesi ile ısıyı dağıtmak zordu. Nihayet serinlediğimde kurulandım ve mutfığa gidip sekiz fincanlık büyük bir tencerede yulaf ezmesi pişirirken iki Snickers yedim. Her lokmayı ocağın başında ayakta, çırlıçıplak, titreyerek ve kürek kürek yedim.

Beast'i zorlamamalıydım, onu bu kadar uzun ve sert koşturmamalıydım. Ama o zaman Joe'nun bahçemi aradığını göremezdim. Ona kapı anahtarını kimin verdiğini bulmalıydım. Ve anahtarı ondan almalıydım. Ve evimi istila etmesi konusunda ona bir ders vermeliydim.

Benim bölgem, diye öfkeyle gürledi Canavar. *Benim inim.*

"Evet, tamamen katılıyorum," dedim ısırıklar arasında. "Benim bölgem." Ne kadar geçici olursa olsun.

Açlığım düşünmeme yetecek kadar yatıştığında, saçlarımı yolumdan çekip düğümledim ve uzun, ıslak bir atkuyruğu yaptım ve koklayarak eve doğru yürüdüm. Bruiser yan verandadan girmişti. Uğraşmam gereken bir başka davetsiz misafir. Bedava evimin ve bahçemin kaç tane anahtarı vardı? Katie onları şeker gibi dağıtmış mıydı?

Bruiser evin içinde yavaşça ilerledi ve kameraları bulduğum her yerde durakladı. Diz çöktüm ve her birini kokladım; hiçbir şeye dokunmamıştı. İnsan formunda bile kokusunun tellere ya da kablolara sinmediğinden emindim. Sanki yıkımı inceliyormuş gibi her noktada durakladı. Banyoda, duşa asılı duran ve o sırada hala nemli olan giysilere dokunmuştu, sanki kan lekesi var mı diye incelemiş gibi kokusu daha güçlüydü.

Yatak odamda davranışları değişti. Her kameranın yanında daha uzun süre kaldı, belki etrafa baktı, inceledi, içine çekti. Kokusu kulpların üzerindeydi. Her çekmeceyi açtı, dolaba baktı. Giysilerime dokundu, ceplerini ve etek uçlarını cinsel olmayan bir titizlikle sıktı - bu profesyonel bir aramaydı. Bir sandalye buldum ve en üst raftaki kutuyu kontrol ettim. Parmağımı koydum gizleme büyüünün hâlâ etkin olduğunu gösteren hafif bir vızıltı hissettim. Ona dokunmamıştı. Ama aynı şeyi silahlarım için söyleyemezdim. Onlara dokunulmuştu.

Benelli M4 Super 90 av tüfeğini yatağa taşıdım ve kurcalanmış olup olmadığını kontrol ettim. Bu M4 modeli ordu tarafından Müşterek Hizmet Savaş Tüfeği olarak belirlenmişti. Çelik parçaları mat siyah, fosfatlı, korozyona dayanıklı bir sahipti; alüminyum parçalar mat ve sert anodize edilmişti; kaplama gece operasyonları sırasında silahın görünürlüğünü azaltıyordu. Pompalı tüfek birçok uzman tarafından neredeyse aptallara bile zarar vermeyen bir silah olarak görülüyor. Çok az bakım gerektirir veya hiç bakım gerektirmez, tüm iklimlerde ve hava koşullarında çalışır, bir göle veya havuza atılabilir ve uzun süre orada bırakılabilir ve korozyona uğramaz. Ateş edebilir yirmi beş bin standart mühimmatı herhangi bir büyük parçanın değiştirilmesine gerek kalmadan kullanabilir. Silaha yatırım yapmadan önce uzun ve sıkı bir çalışma yapmıştım.

Yivsiz, şarjörlü, yarı otomatik bir av tüfeği olan Benelli, daha fazla güvenilirlik için çift gaz silindiri, gaz pistonları ve hareket çubukları ile otomatik düzenleyici gazla çalışan-ARGO ateşleme sistemi etrafında tasarlanmıştır. Namlunun kilitlenmesi iki döner bir sürgü ile sağlanır. Herhangi bir operatör ayarı olmadan ve herhangi bir kombinasyonda farklı güç seviyelerinde 2,75 ve 3 inç mermileri ateşleyebilir ve alet kullanmadan ayarlanabilir veya sahada soyulabilir. Düşük ışıklı operasyonlarda yakın dövüş için mükemmeldir. Tamamen havalı bir silah. Yine de en çok aptallığa dayanıklı olması hoşuma gitti.

Silah, vampir için dağlardaki bir dostun el yapımı gümüş fléchette mermileriyle doldurulmuştu. Fléchette'ler küçük bıçaklar gibiydi ve ateşlendiklerinde genişleyen, dairesel bir şekilde yayılarak hedefe kesici, ölümcül bir güçle giriyorlardı. Her bir fléchette'in som gümüşten yapılmış olması delici güçlerini azaltıyordu ama doğrudan isabet etmeseler bile vampirler için zehirli olmalarını sağlıyordu. Bir vampirin kan kaybından ölmeden ya da gümüş vücuduna yayılmadan önce hepsini vücudundan kesip çıkarmasına imkân yoktu. Horozu açtım, her bir kurşunu gözüm ve burnumla inceledim. Bruiser ne taşıdığını görmek dışında silaha dokunmamıştı.

Kamera avcılığı dışında ikinci kata hiç çıkmamıştım. Hâlâ çıplak olan Bruiser'ı odadan odaya, antika dekorlu dört yatak odasına, dolaplara ve her iki banyoya kadar takip ettim. Burada daha hızlıydı. Çok daha hızlıydı, sanki nadiren üst kata çıktığımı biliyordu. Bu biraz garipti. Alt katta kaldığımı *tahmin* edebilirdi ama nereden *bilebilirdi* ki?

Alt kata indiğinde mutfakta, özellikle de buzdolabına bakarak çok zaman geçirdi. Orijinal sığır etlerinin çoğu gitmiş, geriye sadece birkaç kaliteli sığır filetosu bifteği kalmıştı.

Bıraktığı izlerdeki duygusal feromonları incelemem biraz zaman aldı ama sonunda iki tanesinde karar kıldım. İğrenme ve merak eşit oranda kokusundaydı. Şimdi, neden

Vampir konseyi başkanının uşağı evimdeki engelli kameraları bilmek zorunda mıydı? Dolabıma ve çekmecelerime mi bakacaktı? Buzdolabıma? Onu Leo mu gönderdi? Eğer öyleyse, neden?

Mağara rüyasının anısı geri döndü, parlak ve şok edici bir yoğunlukta. Bir an için mağaradaydım, otlu dumanı soluyordum, gölge figürler duvarlarda dans ediyordu. Dengemi sağlamak için bir elimi uzatarak şu ana geri döndüm.

Bitkin bir halde, evime ve bahçeme izinsiz girilmesinden dolayı kendimi ihlal edilmiş hissederek kapıdan kapıya yürüdüm, kilitleri kontrol ettim - etrafta dolaşan anahtarlarla bunun bana ne faydası olabilirdi ki? Daha sonra, şafak vakti gökyüzünü grileştirirken, yatağa girdim ve anında uyudum.

Rüya bana doğru geldi, yavaşça, yırtıcı bir şekilde. Kaydım, yaklaştım, hamile bir ay görüntüsü, büyük, yuvarlak, ışık dolu, kar üzerinde parlıyor, ağaç dallarından sarkan buz sarkıtlarından geri yansıyor. Gökyüzündeki yıldızlar soğuktu, orak ay gecelerinden daha az parlaktı. Kediymdim ama Canavar değildim. Kendimdim ama tam olarak değildim, garip bir rüya gibiydim. Karanlığı kokladım, bıyıklarım titriyordu, ormanı kokladım, karın altında canlıydım ama kışın uzun uykusuyla ağırlaşmışım.

Oturdum, kıpırdamadan, kısa, güdük kuyruğumu kıstırdım, beyaz adamın yaktığı ateşten arta kalan el değmemiş çayırılara baktım. İçimi bir sancı kapladı, açlık karnımı sardı. Avlanmışım, günler önce bir tavşan yakalamışım. Şimdi bekledim, karın üzerindeki hareketleri izledim. Yemek zorundaydım yoksa ölecektim.

Rüzgâr değişti, tüylerimi kaldırdı. Havaya donmuş et kokusu yayıldı. Kan. Benim olmayan bir av, karın altında yatıyordu. Yakındı. Açlık karnımı tırmalıyordu. Ayağa kalktım, ağzımı açtım ve *Edoda*'nın bana öğrettiği gibi kokuları içime çektim. Büyük Kedi kokusu kan kokusuyla birleşti. Korku açlığı kesti, Büyük Kedi korkusu. Panter. *Tlvdatsi*. İçime umut doldu. *Tlvdatsi*. *Edoda*. Sertçe ofladım. Hayır. *Edoda öldü*. Kan kokusu zalim bir hatıraydı.

Keder, rüya gördüğümün farkındalığını getirdi. Beni rüyanın dışına iten ve bir gözlemci haline getiren bir farkındalık. *Bu yeni* diye düşündüm. *Rüya değil. Bir anı*. Heyecan sinirlerimi gerdi. Rüya/anıda derin derin kokladım; *flehmen davranışı*, diye düşündü bir yanım uykulu bir şekilde. *Jacobsen'in organı, koku alma ve feromonal iletişim yöntemlerini kullanan tüm canlılar için gerekli*.

Bu farklı bir kedi kokusuydu, vaşak için tehlikeliydi. *Benim* için. Ama Büyük Kedi gitmişti. Avını saklamıştı. Karda süründüm, çömelip dinlemek sık sık durdum. Rüzgârın kokusunu almak için. Gitmişti. Büyük Kedi avını terk etmişti.

Karın altında donmuş kan kokusu büyüdü. Açlık sanki canlıymış gibi beni pençeledi, *yemek, yemek, yemek* istiyordu. Av, beyaz adamın altınıyla damarlı, kar gibi beyaz bir kuvars olan beyaz ve sarı bir kayanın dudağının altına itilmişti. Kan kokusu yukarı ulaştı

Karın içinden. Pençelerimi açtım ve karı , ay dokunuşlu tüyler karanlık gecede uçtu.

Donmuş bir geyik leşi ortaya çıktı ve pençelerim ve keskin dişlerimle onu parçaladım. Çaresizce yiyordum. Kan eriyor ve soğuk kürküne, pençelerime ve çeneme bulaşıyordu. Açlık beni parçalamayı bıraktı, tatmin oldu. Ve hâlâ yiyordum. Yiyordum.

Ağırılık beni karkasa çarptı. Pençeler omuzlarımı parçaladı. *Büyük kedi*. Kaçmaya çalıştım. Postum onun pençelerinde parçalandı. Kanımın kokusu gecenin içinde sıcaktı. *Tlvdatsi* çığlık attı. Beni pençeleyip karnımı ortaya çıkardı. Pençelerimi kaldırdım, pençelerimi yüzüne uzattım. Mevsimi dışında doğan yavruların kokusu üzerinde güçlüydü. Kanı üzerime döküldü. Dişlerini karnıma geçirdi. Parçaladı. Pençelerim onu derinlemesine kesti. Kanlarımız birbirine karıştı, birlikte aktı. *Tlvdatsi*'nin kanına gömülü yılan bana doğru açıldı. Acı kalbimi parçaladı. Nefesim kesildi. *Ben ölüyorum*.

Tlvdatsi'nin yılanına battım. Derine. Derine. Nerelerde benzediğimizi gördüm. Ve farklı. Ben Büyük Kedi olamazdım. Çok küçüktüm. Karanlık işledi. Ölüyordum. Son bir pençe sıkışı. Umutsuz. Çılınca.

Yılanın içine titredim. Ve *Tlvdatsi*'nin bedenini çaldım. Sadece derisinin altındaki yılanı değil, onun formunu paylaşmak için. *Onu* aldım. Bedenini çaldım. *Ruhunu çaldım*.

Işık, soğuk ve kan içimde patladı. *Tlvdatsi* öfkeyle çığlık attı. Benimle savaşıyordu. Benimle birlikte içeride. *Nononononononono*.

Tlvdatsi'yi aldım. Onu benim yaptım. Hafızamı onun tenine yerleştirdim. Onunla birlikte.

Karda yuvarlandık. Derin nefesler. Dünya değişti, , sarsıldı. Kontrol için onunla savaştım. Ve ben/biz ayağa kalktık, açlık talep ediyordu. Onun avından yedik. Benim avımdan. *Tlvdatsi* çığlık attı ve öfkelendi. *Ye, ye*. Karnı ihtiyaçtan ağrıyordu. Sonra, *Kits. Kits. Kits*.

Doyduğumda yemeyi bıraktım. Tatmin oldum. Ve *büyük*. Canavar benimle birlikte *tlvdatsi*'nin içine çömelmişti. İzliyordu. *Kitleri* istedi. Bana inine giden yolu gösterdi. Kokular, işaretler, bizim ve onun olması için işaretlenmiş yerler. İzleri takip ettim, bir kurdun izini izlerimi onunkilerle gizledim. Yakında kurdu öldürmek zorunda kalacaktım. Yavrular için tehlike.

Kitler açlık çığlıkları attı, cıvıl cıvıl ıslık çaldı. Tiz sesle ciyakladılar. Canavarın kokusunu takip ederek ine, kayadaki alçak mağaraya, sürünerek geçilebilecek kadar geniş bir açıklığa, toprağın karanlığına, mağaraya ulaştık. Yapraklar içeri uçmuştu. *Güzel in*. Yavrulara dokundum, yaladım, kokladım. Çok genç. Süt dolu nefesler, karanlıkta açık ağızlar. Yanlarına yerleştik, patilerini tımar ettik. Yavrular bizi çekiştirdi, süt dişleri rahatsız edici ama emzirirken yatıştırıcıydı. Dil, tarih ve hafıza kayboldu. Gömüldü. Canavar doğdu.

Bir ürperti ile uyandım. Terden sıırıslıklam olmuşum, kalbim düzensiz bir çekiç gibiydi. "Kahretsin. O da neydi öyle?" Ama biliyordum. *Biliyordum*. Kendi geçmişimden bir anıydı. Bu benim

Beast ve benim içimde nasıl birlikte olduğumuzu hatırlıyorum. Onun bedenini çalmıştım. Ve onun ruhunu da içime aldım.

, Beast'in nefes nefese kalışını duydum. Öfkesinin tadına baktım, içinde ya da dışında hiçbir şey kalmamış bir kemik gibi eskimiş ve yıpranmıştı, iliği yoktu, hafızası dışında hiçbir özü yoktu.

"Yüce Tanrım," diye fısıldadım. "Ben ne yaptım?"

Ne Tanrı ne de Canavar bana cevap verdi.

Bu bir Skinwalker'ın hayatının dışındaydı. Bunu nasıl bilmeden biliyordum. En iğrenç kötülüğü yapmıştım. Canlı bir yaratığın bedenini çalmıştım. Canavar bana ciğer yiyen demişti.

Karmakarışık nemli çarşaflardan kalktım ve yatağı sıyırdım, yeni çarşaflarla düzelttim, nemli olanları köşeye attım. Ter kokan bir duş aldım, sanki beni gerçekten temizleyebilecekmiş gibi suyun altında uzun süre durdum. Bitkin bir halde yatağa geri döndüm, çarşafları ve örtüyü üzerime çektim.

Kara büyü. Kara büyü yapmıştım.

BÖLÜM 15

Hala çırlıçıplaktım.

Bir çığlık sesiyle uyandım. Çığlık üzerine çığlık. Kadınlar. Dehşet içinde. *Katie'nin*.

Tamamen uyanmadan önce kalkmış ve koşmaya başlamıştım. Dolaptan silahları ve haçları aldım. Tüfeği kayışından kurtardım. Evin ve dışarıda, şafağın yarı aydınlığında koşturdum. Haçları başımın üzerinden atıp, saçlarıma kazıklar sapladım. Adımlarımı kesmeden duvarın üzerinden geçtim, tuğlalar bacaklarımı sıyırdı.

"Kahretsin," diye . Hâlâ çırlıçıplaktım. Bunun için daha sonra endişelenecektim. Eğer yaşarsam.

Katie'nin arka kapısı bir açıyla açık duruyordu. Menteşelerinden sökülmüştü. Durdum ve kapıyı inceledim; pençe izleri ahşabı çizmişti. Haydutun bileşik kokusu kapıya bulaşmıştı, çürük kokusu en üst seviyedeydi ve havaya yayılmıştı. Eğer önceki uzun gecede şey doğruysa, beslenmeye ihtiyacı vardı. *Deli olan. Ciğer yiyen.* Canavar kılandı ve ben hırladım.

Yükleri daha yeni kontrol etmişim ama ellerim yine de hareketlerin içinden geçti. Memnun bir şekilde dipçiği omzuma koydum ve eve doğru ilerledim, ağırlığımı ileriye aktarmadan önce her bir çıplak ayağımı dikkatlice yerleştirdim, saçlarım her adımda sırtımı okşuyordu. Koşudan sonra sessizce nefes almaya çalışırken nefesim ciğerlerimde acıyordu, yeterince hava çekemiyordum; kalbim koşu hızından yavaşlamaya çalışarak düzensiz bir ritimle çarpıyordu.

Aplik ışıkları yanıyordu ama gece için kısılmıştı. Kan kokusu aldım, ağlama sesleri duydum. Başka biri her nefes alışında sanki su altında ya da kısıtlı bir solunum yolundan nefes alıyormuş gibi hırıltılar çıkarıyordu. Kan ve ağlama sesi sağımdan geliyordu, belki de yemek odasından.

Kesilen bir çığlık beni ters yöne çekti. Sert bir nefes alıp kendimi sakinleştirdim. Silahın namlusu önde, kabzası omzumda, koridorda sola doğru ilerledim. Sessizce Katie'nin ofisine girdim. Sonsuza dek sürececek bir an için her şeyi anladım.

Duvarlara ve tavana devasa, parlak halinde kan sıçramıştı. Troll duvara yaslanmıştı. Bir lamba yanıyor, odayı pürüzlü gölgelere boğuyor, yüzünü aydınlık ve karanlık düzlemlere ayırıyor, kel poposu terden parlıyordu. Odanın öbür ucunu izliyordu, yanakları kızarmış, elleri iki yanında yumruk olmuştu. Kasları geriliyordu. Çabayla homurdandı. Hareketsiz. *Sıkışmış*, diye düşündü Beast. Nefes almıyordu; kurtulmaya çalışıyordu. Teni hem kızarmış hem de grileşmişti. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

Masanın başında, yıkılmış odanın karşısında, haydut vampir eğilmiş, kambur duruyordu. Katie'yi ağzına götürmüş, dişleri karnına gömülmüştü. Emiyordu. *Çiğniyordu*. Saçları öne doğru akarak yüzünü gizliyordu. Siyah saçlar. Koyu ten , bakırımsı. Benimki gibi. Elleri pençeliydi - avını yakalayıp yere düşürmek için kullanılan kıvrık, geri çekilebilir pençeler değil, avını anında yakalamak için kullanılan kuş pençeleri.

Tavandan bir damla kan düştü. Yavaşça. Loş ışığı yakaladı. Yumuşak, soğuk bir plopla omzuma düştü. Nefes aldım, o kadar ağır vampir kanı ve haydut kokuyordu ki boğuluyordum.

Düşündüğümde daha hızlı, zihnimde olasılık resimleri birbirinin üzerine biniyor. Ben ateş ediyorum. Katie zehirli mermilerden birkaçını alıyor. Tüfeğı onun yanına yerleştirmek için koşuyorum. Zihniyle beni durdurması. Kabarcıklar çıkarıp yanmasını izlemek için üzerine gümüş haçlar yapıştırmam. Zihniyle beni durdurması. Onu kazığa oturtmak için yarışuyordum. Beni zihniyle durdurması. İyi alternatifler yok. Saçımından bir kazık çıkardım. Hızla içeri girdim. Zaman yavaşladı.

Haydut yukarı baktı. Vampir gözler, kıpkırmızı, kanlı kürelerin içinde on sent büyüklüğünde siyah göz bebekleri. Ağzını Katie'den ayırdı. Yüzünden kan fışkırıyordu. Dili simsiyahtı.

Zihni , siyah güç karıncaları tenime battı. Zihni benimkini kavradı. Vampirce ve donmuş. *Dur*, diye emretti.

Momentum dürtüsüyle savaştı. Duramadım. Tökezledim. Canavar şaha kalktı. Ben/biz çığlık attık. İki adım ötede dengemi buldum. Hala hareket ediyordum. Siyah elektrik gücü üzerimde sıkılaştı, kavradı. Zaman yavaşladı, doku aldı, ağır, yağlı bir kıvama geldi. Suyun altında hareket ediyormuşum hissettim, kaslarım gerildi. Kazığı koltuk altıma saplamak için çevirdim. Koşarken öldürücü bir vuruş. Bir adım.

Kan, ağzını ve çenesini kapladı ve kıyafetlerinden aşağı döküldü. Süslü kıyafetler. Smokin. İkinci bir adım. Güldü. Kahkahası sıcak bal gibi üzerime sıçradı. Üzerimde yoğunlaştı. *Dur...* Karanlık beni aldı. Momentum beni hala avucunun içinde tutuyordu. Zihni üzerime kapandı.

Ama Beast ruhumu ele geçirmişti. Beynimi yırtıp boğazımdan çıkan bir çığlıkla Beast beni kontrolünden kurtardı. Hayduta çarptım. Benelli ve bedenim onun ve Katie'nin arasına girdi. Katie düşmeye başladı. Kazık kalçamın yanından kavis çizerek yükseldi. yukarı doğru kalktı. Karnına ve yukarıya, kaburgalarının altına nişan aldı. Yüzünü bir anlığına gördüm. Bir adamdı. Şahin burnu ve çenesi. Dudakları alt ve üst çenesindeki dişlerden geriye doğru çekilmişti. Daha önce hiç görmediğim bir şeydi.

Hava titriyordu. Soğuk. *Buz gibi*. Ve vampir gitmişti.

Öne doğru düştüm, tökezledim ve kendimi Beast'in refleksleriyle yakaladım. Dizlerimin üzerine çöktüm, vücudum yarı çömelmiş haldeyken Katie'yi kalçamdan yakaladım. Onu yere yatırdım. Döndüm. Başımı çevirip haydutun kokusunu takip ettim. Karmaşık, bileşik kokusu değışiyordu. Canavar onu dilimin üzerinde emdi. *Değışiyor... Ciğer yiyen çürüğü. Başka bir şey... haydut/ haydut olmayan*.

Yanıma diz çöktüğünde Troll'ün nefesi körük gibi, hırıltılı ve boğuktu. "Katie," dedi, sesi son hecede yükseliyordu. Durdu, elleri kararsız bir şekilde kızın üzerinde geziniyordu. Elbisesi , küçük pembe meme uçları olan küçük göğüsleri ortaya çıkmıştı.

Kolunun üst kısmında kahverengi ve tek tip bir yara izi vardı. Bir fleur-de-lis. Bir *damga*, fark ettim. Bu da ne böyle?

Karnındaki iğrenç yara göğüs kafesinden başlayıp kalça kemiklerinin çıkıntılarında son buluyordu. Dişler derisini çizmişti. Gövdesinin sağ tarafının büyük bir kısmı yok olmuştu. Karaciğerin üzerinde. Sızıyordu. Katie yenmişti. "Katie," diye fısıldadı Trol. Şok ve dehşet onu hareketsiz bıraktı, tıpkı haydut onu uzak tuttuğunda olduğu gibi. Canavar'ın kulakları hafif bir gümbürtü algıladı.

"Kalbi hâlâ atıyor," dedim, kan bir kez boğazından geçip beynine doğru pompalanıyordu. "O hala... bizimle." Tam olarak hayatta değil. Ama ölmedi.

Katie'yi kollarının arasına aldı, onu kucakladı ve bir eliyle karnındaki korkunç deliğin üzerine bastırdı. Kızın kanı bileğine kadar her yerini kaplamıştı. Onun yerine üzerine bastırması için bir yastık uzattım. Başını ondan kaldırdı, gözyaşları yüzünde kurumaya başlamıştı. Gözle görülür bir şekilde kendini toparladı, eski bir askerin soğukkanlılığı ve kendine hakimiyeti vardı. "Bütün telefonları kırdı. Güvenlik sistemini devre dışı bıraktı. Leo'yu getirin." Sonra bana baktı. "Çıplaksın."

"Fark ettim. Onu gördün mü? Yüzünü görebildin mi?" "Hayır.

Tek görebildiğim bir bulanıklıktı. Vampir akıl oyunları."

Leo'yu getir, demişti. Henüz değil. Odadan koşarak çıktım, haydutun değişen kokularını kovaladım. Anlamaya çalışıyordum. Haydutun bileşik kokusunun bir insanınki gibi olduğunu, duygusal strese, egzersize, baharatlara -ya da bu durumda kana- bağlı olarak değiştiğini varsaymıştım. Ama bu farklıydı. Koku imzası gerçekten değişiyordu, yeni kokular geliyor, diğerlerini yok ediyordu.

Hiçbir şey onun temel, bireysel, tekil, altı milyarda bir olan kokusunu değiştiremez. Silikleşene kadar yıkayabilir, ayırt edilmesi zor olsun kimyasallarla kaplayabilir, korku, hastalık ya da yaşla değiştirebiliriz. Ancak temel, altta yatan koku, en temel haliyle benzersizdir; ne kadar katmanlı, maskeli veya bileşik olursa olsun, tek bir kişinin hücrelerindeki farklı kimyasal reaksiyonlar. Ama bu adamın kokusu sadece bileşik değildi. Değiştiriyordu. Koridorda onu takip ettim.

Eve girdiğimde fark ettiğim ağlama, guruldama ve taze kan kokusu yemek odasından güçlü bir şekilde geliyordu. Sırtımı koridorun duvarına dayadım ve silahımı ileri geri sallayarak koridorda bir aşağı bir yukarı arkamı kontrol ettim. Bir aplik kırılmıştı. Parçalanmış camın üzerinden geçtim. Kalbim hızlı ve sert bir şekilde atmaya başlamıştı, nefesim derin ve sabitti. Terimin kokusu korkudan arınmış, konsantrasyon ve adrenalinin izlerini taşıyordu.

Yemek odası darmadağınktı. Devasa oyma masa devrilmiş, sandalyeler savrulmuş ve kırılmıştı. Katie'nin tablolarına kan sıçramıştı. Ama haydut gelip gitmişti. Yavaşça, "Kim var burada? Jane Yellowrock."

Masanın arkasından sarışın bir kafa çıktı, saçları kanla kaplanmıştı. Bu Indigo'ydu, mavi gözleri o kadar genişti ki her tarafı beyaz görünüyordu. Beni gördüğünde ayağa fırladı, masanın etrafından dolandı ve yanıma gelip bana sertçe çarptı. O kadar kuvvetli titriyordu ki derisi bile titriyordu. Korku kokuyordu.

"Bayan A'ya yardım edin," diye fısıldadı işaret ederek. "Çok kötü kanıyor." Çorap giymiş bir ayak devrilmiş masadan dışarı fırlamış, boğumlu parmaklarından bir ev ayakkabısı sarkıyordu.

"Odan üst katta mı?" Sesimi alçaltarak sordum. Evet anlamında başını salladı, dişleri tepkiyle takırdıyordu. "Yukarı çık. Kendini içeri kilitle." Onu nazikçe koridora doğru ittim. "Bir telefon bul. Leo'yu ara ve buraya gelmesini söyle. Sonra 911'i ara. Polislere ve ambulanslara ihtiyacımız var." Belki bir SWAT ekibi. Ya da orduya.

İndigo benden koridora baktı. Nefesi kesildi.

"Hâlâ buradaysa, aşağıdadır," dedim, sinirli bir hırıltıyı zar zor kontrol ederek. Ve bunun doğru olduğunu biliyordum. Hava akımlarındaki kokusu kızların odasına giden uzaklaşıyordu. Dudaklarım geri çekildi. "Git!"

Onu ittim ve masanın üzerinden atlayarak çoraplı ayağa bağlı etek ve kaplı bacağın yanına indim. Bayan A masa ile duvar arasına sıkışmıştı, yüzü morluklar içindeydi ve solgun görünüyordu. Kolunun üst kısmından kan pompalanıyordu.

Yerden keten bir peçete aldım ve yaranın üzerine, kolunun etrafına bir turnike bağladım. Kırık sandalyenin uzun bir parçasını kullanarak sıkıca bağladım ve kanın pompalanmasının durduğunu memnuniyetle gördüm. Başka bir ceset, zincir ve kan karmaşası içinde onun yarısının altındaydı. Christie. Ve nefes almıyordu. Guruldama sesini hatırladım.

Başka seçeneğim yoktu. Turnikeyi serbest bıraktım. Kan tekrar akmaya başladı ama bu sefer daha zayıftı. İleri doğru adım attım, kalçam perdeleri sıyrarak bir pencere dilimini ve soluk gri ışığı ortaya çıkardı. Şafak sökmek üzereydi. Nihayet. Boyun omuriliği hasar görmüş olabilir diye nazikçe Christie'nin başını düzeltiltim ve hava yolunu açtım. Anında hava alması güven vericiydi ama başını bırakırsam tekrar geriye düşecek ve hava yolunu kapatacaktı. Ve Bayan A'nın turnikesi kendi kendine sıkılaşmayacaktı.

". "

Tüfeği tek elimle, hayvan hızıyla, parmağım tetikte salladım. İki eli havada, teslim olmuş bir halde dans ederek geri çekilen Indigo'nun beyaz yüzüne "Sadece benim!"

"Sana söyledim-"

"Cep telefonum yanımda." Parlak pembe, çok tuşlu bir telefon uzattı ve masanın etrafından dolaşıp kolumun altına girdi, Christie'nin başını tutup hava yolunu korurken telefonu elime tutuşturdu. "Ben Leo."

"Turnike nasıl sıkı tutulur biliyor musun?" Telsizle işaret ederek sordum.

Hava yolunu diziyle, turnikeyi de elleriyle tuttuğunu görmek beni çok memnun etti. "Kızıl Haç ilk yardım kursu," dedi. Hâlâ solgun ve iri gözlüydü ama daha sakın görünüyordu. Bazen yapılacak bir iş olması paniğe yardımcı oluyordu.

"Tamam." Yerden uzun bir kıymık aldım ve onun yanına koydum. "Sanırım kazık kullanmayı da biliyordur." Dudaklarını ıslattı ve başını salladı. Tabii haydut buna izin vermezdi. Zihninin iğrenç çekiciliğini hatırladım. Beni durduruyordu. Ama bu onun biraz daha güvende hissetmesine yardımcı olabilirdi.

Koridora doğru geri dönerken telefonu kulağıma dayadım. "Bekle," dedim, sonra hücreyi devrilmiş bir sandalyenin üzerine koydum. Koridorun güvenli olduğundan emin olduktan sonra silahı sırtıma geçirdim ve telefonu yeniden aldım.

"Tamam. Yarasa olayını yapamayacağını biliyorum ama Katie'nin gün batımına kadar yaşamasını istiyorsan, o uyumadan önce buraya gelsen iyi olur." Lore, tamamen kan kaybı yaşayan ve uyumadan önce beslenemeyen vampirlerin ya haydut olarak uyandıklarını ya da hiç uyanmadıklarını söylemişti. Katie'nin beslenebileceğini sanmıyordum. Bunun için çok ileri gitmişti. Ama belki Leo ona yardım edebilirdi.

Sanki zamanı kontrol ediyormuş gibi bir an duraksadı. "Yaklaştım. Ön kapıyı aç."

Silahımı tekrar omzuma aldım ve hızla ön tarafa gittim. Kapıyı açtım. Donuk ışık zemine sıçradı ve odanın içine süzüldü. Güvenlik sistemi konsolunda değildi; köşede paramparça olmuş güvenlik ekranları vardı. Tek bir kırmızı ışık yanıp sönüyordu.

Dışarıdan, haydutun kokusunun değişen desenlerini kokladım. O gitmişti. Tüfeği arkamda durması için askısına astım ve haçları da geriye ittim.

Ne kadar masum bir hata olursa olsun, az önce yardım istediğim vampiri tehdit etmesem iyi olurdu. Yine de birkaç kıyafet işime yarayabilirdi. İki dar pencerenin üzerindeki perdeye baktım ve Scarlett O'Hara gibi davranmayı düşündüm ama harekete geçmeden soğuk bir rüzgâr hissettim. Leo Pellissier'in kokusunu da beraberinde taşıyarak bedenimin yanından geçti.

"Kapıyı kapat," dedi koridordan. Zor nefes alıyorum. Vampirlerin nefes alma nedenleri listesi kısadır; artık buna "yüz metre koşusu yapmayı" da ekleyebilirim. Leo'nun her zamanki papirüs kokusunun üzerine hafif, yanık bir aroma eklenmişti, içinde suları hapsolmuş kızarmış biftek gibi. Ön kapıyı ittim ve ağır bir gümbürtüyle kapanarak şafak ışığını . Leo'nun Katie'nin ofisine girdiğini duydum. Kükür ettiğini duydum. Ve ofisin kapısı kapandı.

Uzaktan siren sesleri geliyordu. Yemek odasına koştum. "Indigo?" Kız başını kaldırdı, yüzü konsantrasyonla gerilmişti. "Polisler ve sağlık görevlileri burada. Leo, Katie'birlikte ofisinde. Oraya giren herkes muhtemelen akşam yemeği olur. Anladınız mı?" Vampirlerin geceleri ne yapacağı belli olmaz. Biri yaralı, diğeri tabutundan uzakta, gün ışığında durumun ne kadar kötüye gidebileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ya da yaşlıların uyuduğu yerde.

Indigo başını salladı ve bir şey söylememek için yanağını ısırdı. Ya da belki çılgılık atmamak için.

"Giyineceğim ve haydutun peşinden gideceğim. Polisleri ilgilendirdiği kadarıyla, ben hiç burada olmadım. Tamam mı?" Kararsız görüldüğünde, "Sorgulama için nezarethanedeysem, haydutun peşinden gidemem. İhini bulup kışına kazık çakmak istiyorum."

Yüzü berraklaştı. "Seni hiç görmedim." Duvara baktı ve ona bağırdı, "Tia, güvenli. Artık dışarı çıkabilirsin!" Duvarda, yerden yaklaşık bir metre yükseklikte küçük, gizli bir kapı açıldı. Tia'nın narin yüzü eğildi ve dışarı çıktı. "Kapıyı aç ve ambulans şoförlerini buraya getir," dedi Indigo. "Katie'nin ofisine girmelerine izin vermeyin. Hiçbir şey için değil. Jane de o şeyin peşinden gidiyor. Bu yüzden ondan bahsetmeyeceğiz. Tamam mı?" Tia çocuksu bir kesinlikle başını salladı. Indigo açıkça en üst sıradaydı. "Git diğer kızları saklandıkları yerden çıkar. Sonra da ön kapıyı aç, ama sadece polislere aç," diye ekledi Indigo. Bana baktı. Ve beklenmedik bir şekilde sırıttı. "Giyinsen iyi olur yoksa polisin biri seni bizden biri sanacak."

Yere baktım, başımı salladım ve elimdeki kazığı veda eder gibi kaldırdım. Cam kırıklarından, kan ve vahşetten kaçarak evden çıktım. Şafak gökyüzünde pembe, mor ve altın çizgiler çizerken duvardan atladım ve eve doğru ilerledim.

Katie'nin kanının kokusundan kurtulmak için hızlıca duş aldım ve vampir avı için kot pantolon, deri, botlar, gümüş vampir öldürücüler, haçlar ve bir şişe kutsal su giyindim. Çivili eldivenler ve zincir zırhı gibi üst üste binen gümüş halkalardan yapılmış bir yaka, fazladan cephane, İncil'im ve fazladan kazıklar bisikletin heybesine girdi. Eve girdikten sonra on dakika içinde kaskımı takmış, Benelli'yi sırtıma bağlamıştım. Motosikleti çalıştırdım ve Katie'nin ön kapısının önünden, siren sesleri çıkaran acil durum araçlarının yanından geçerek bloğun etrafından dolandım. değişen kokusunu aldım, kaskın yüz siperi yukarı itildi, yoldan çekildi, güneş gözlükleri gözlerimi koruyordu.

Kokusunu nasıl değiştirdi? Kokusunu bu kadar kolay değiştirdiyse ve ben rüzgârda kaybettiysem, onu bir daha bulamayabilirdim. Bu arada, kokusunu tamamen değiştirebiliyorsa, belki de onun yakınındaydım ve fark etmemiştim. *Nasıl olduğu kadar neden* değiştiğini de merak ettim. Belki de bilinçli olarak kontrol edebileceği bir şey değildi. Belki de Beast ciğer yiyen konusunda tamamen yanılmamıştı. Belki de sadece bir haydut *değildi*. Belki daha fazlasıydı.

Haydutların hedefinde sadece insanlar yoktu ve bildiğim her vakada her haydut vampir sadece insanlardan su içiyordu; ama burada en az bir vampir kaybolmuştu, kayboluşu Katie'nin kederden ağlamasına neden olan kadın vampir. Ming. Sonra Katie'nin peşine düştü. Belki başkaları da vardı. Ya da... belki de haydut sadece deli değildi.

Belki de tıbbi bir nedenden dolayı karaciğer yiyordu. Belki de beslenmesinde insan kanının sağlayamadığı bir şey eksikti. Belki de onu stabilize etmek için karaciğer gibi kan açısından zengin hayati organlara ihtiyacı vardı. Ve belki de vampir organları bunun için insan organlarından daha iyiydi. Bu onu efsanevi bir ciğer yiyici mi yapıyordu? Kahretsin, hayır. Bileşik kokusunun bir kısmı vampir gibi kokuyordu. Dolayısıyla o bir vampirdi.

Haydutun görüntüsü zihnimde canlandı. Katie'yi *yyıyordu*. Vahşi bir hayvanın avını parçalaması gibi, organlarını parçalıyordu. Üst ve alt dişler. Uyanık olduğunu bilmeme rağmen canavar sessizdi. Onun da aynı fikirde olduğunu biliyordum. Canavar bu şekilde yedi, önce karaciğer, kalp, böbrekler, akciğerler. Protein, yağ ve mineral açısından en zengin kısımları *önce*. Yani o bir vampir *değil miydi?*

Sonunda itiraf etmek zorunda kaldım; ne avladığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Şehir canlanırken burun deliklerimi kokularla doldurdum, sabah işleri, okulları, işleri için kıpırdanıyorlardı. Sokaklarda uçarcasına ilerleyen haydutu takip ettim, güneş onu kovalıyordu. Kokusunu kaybetmezsem, bugün nerede uyuduğunu, belki de ana inini bulacaktım. Ve o lanet piçi öldürecektim. İkramiyemi alacaktım. Ve gidecektim.

BÖLÜM 16

Haçlar silah mı?

Haydutun kokusu değişmeye devam etti, daha da sıcaklaştı. Leo'nun güneş dokunurken uçtuğu zamanki kokusunu hatırladım; her zamanki biber-badem-papirüs kokusunu bozan kavrulmuş et kokusu. Bir açıdan, ısınan koku haydutu takip etmeyi kolaylaştırıyordu; başka bir açıdan ise zorlaştırıyordu. Pastırma ve sosisin cızırdadığı kahvaltı kokuları da havaya karışıyor ve haydutun sıcak et kokusunu gizliyordu. İnsan burnumla kokuları ayırtırmakta o kadar iyi değildim ama sürerken ağzımdan hafifçe nefes aldım ve vampirin kokusunun meyan kökü gibi ama daha narin bir şekilde geliştiğini fark ettim. Belki de fındık.

Ve biraz da tatlı ot kokusu. Bu düşünceyle yavaşladım, açık ağzımdan ve burnumdan nefes aldım, onu bulmak ve şehir ve nehir kokusu karışımından ayırmak için zorlandım. Tatlı ot. İnsanlar tarafından en çok sevilen törensel bitkilerden biri. Kanla kaplı yüzüne, kartal keskinliğindeki çenesine ve burnuna bir anlık bakışımı . Evet. Bu düşünce zihnimin karanlıklarından fıskırdı. Bir vampir tarafından dönüştürülmüş bir Cherokee olabilir. Benim gibi birini kovalıyor olabilir.

Bankete çıktım, motoru durdurdum ve denge için botlarımı kaldırıma koydum. Gözlerimi kapadım. şöyle kokladım, Canavar tetikte ve gergin, pençeleri zihnime batıyor. Tatlı ot.

Kaskın yüz siperliğini indirdim. Motoru çalıştırdım. Takip ediyorum.

Koku, kalkanın kenarından bana doğru püskürdü, yoğunlaştı, sokaklardan geçip nehre doğru ilerlerken hızımla yoğunlaştı, Beast'in fahişeyi öldürdüğü ölüm bölgesinden haydutu takip ederken izlediği yolun aynısı. Tam olarak aynı rota. *Av*, diye fısıldadı Beast, çalılıklar arasında bir hayvan izi hayal ederek, alçakta, iyi aşınmış. Ciğer yiyen de eve dönerken aynı yolu kullanıyordu.

Büyük New Orleans Köprüsü'nden geçerek I-90'ın bir parçası olan nehrin üzerinden hızla geçerken aklıma canavar geldi. Mississippi uyuyan kocaman bir yılanı, çamurlu kahverengi ve uyuşuk. Ve sonra, köprünün ortasında, haydutun kokusu kayboldu. Sadece... tamamen kayboldu. Trafik giderek ağırlaşıyordu. Nehrin karşısındaki esinti güçleniyordu. Onu tekrar bulmak için fazla zamanım yoktu.

Arabada olsaydım başım belada olurdu. Manevra kabiliyetim çok daha yüksekti, şeritten şeride geçtim, trafik kurallarını çiğneyerek uzak kıyıya kadar gittim, yine de kokuyu alamadım. Yol Batı Yakası Otoyolu'na dönüştüğü ve trafik tıkanıdığı için geri dönmem biraz zaman aldı. Canavar formunda, trafiğin yoğun olduğu bir saat değildi ve ben bir kamyonun üstünde gidiyordum.

Köprüden iki kez geri döndüm, yolu bir aşağı bir yukarı aradım, peşine düştüğüm şeye dair bir ipucu bulmak için birkaç rampayı ve daha küçük sapakları kokladım. Yoldan ayrılmış olabilir.

otoyolun herhangi bir noktasından aşağıya inebilir. Ya da köprüden nehre. Beast bana yüzü yere dönük bir dağ aslanı resmi gönderdi.

"Hava kokusu almak zaman kaybı," diye kabul ettim. Motosikleti omuza çektim, durdum, botlarımı indirdim ve yüz siperini tekrar ittim. Güneş gözlüklerimi çıkardım. Tiksindim.

Beast bana başka bir resim gönderdi, bir yığın dışkı. Sonra bir üçüncüsü, sanki pençeler ya da geyik boynuzları tarafından bir ağaçtan koparılmış kabuk. Ve bir dördüncüsü, arka ayakları bükülmüş, ön ayakları sertleşmiş, anal koku bezlerinden bir yığın yaprak ve çubuğun üzerine koku bırakan büyük bir kedi.

"Bölge. Bölgesini avlayarak onu bulabileceğimi mi düşünüyorsun? Onun olarak işaretlediği yerleri. Ama insanlar bölgelerini işaretlemezler ve gördüğüm kadarıyla vampirler de öyle."

Ve Beast bana Katie's Ladies'in bir resmini gönderdi. Pencerede tabela yok, neon yok, ama kapının üzerinde pirinçten bir sokak numarası var. Pek dikkat etmemiştim. Ama aklıma bir fikir geldi. Haydut vampiri yaptığı, sahip olduğu ve olduğu şeylerle takip et, işaret olduğunu bile fark etmediği şeylerle. Tamamdır. Ve Aggie One Feather'ın yerinden ve arkadaki terleme evinden başlayabilirdim. Link-mail tasmamı ve diğer koruyucu ekipmanlarımı taktım. Artık vampirlik için hazırdım.

Aggie motorun sesini duymuş olmalıydı. Motorun sesini gizleyebilecek gibi değildim. Kapıda bekliyor olmasını bekliyordum ama değildi. Zili çaldığımda ev, cihazların ve klimanın elektronik uğultusu ve pişmiş pastırma kokusu dışında sessizdi. Tüm bunlara haydutun çürümüş kokusu da karışmıştı. Canavar uyandı, zihnimde ağzı açık, dişlerini gösteriyordu. Haydut evin önünden geçmişti, eğer yanık kokusu bir gösterge ise muhtemelen tütüyordu, gün doğumunu saniyelerle geçmişti. Yanık kokusu onu bir vampir yapıyordu. Her yere karışık kanıtlar bırakıyordu, kafa karıştırıcıydı.

Hızlıydı, avladığım her şeyden daha hızlıydı. İzin isteme protokolünü görmezden gelmek ve kokuyu takip ederek arkadan dolanmak istedim. Heves içimde toplandı, kalbim sertçe çarpıyordu. Haydut *yakındaydı*. Aggie'nin evinin arkasındaki orman sadece avlanma alanı değildi. Buraya yakın bir sığınağı vardı.

İçeriden ayak sesleri duydum. Aggie kapıyı açtığında şok içinde geri adım attı, bir eli sanki bir darbeyi savuşturmak için uzanmıştı. Belki de sırtımda asılı olan Benelli'ydi. Belki de yüz ifademden. "Sorun yok," dedim.

Geri geri gitmeyi bıraktı ve yutkundu, bir yumruğu kalbinin üzerindeydi, dengesini toparlıyordu. "Ne istiyorsun?" diye sordu, sesi pek istikrarlı değildi. *Ne istiyorsun? İçeri gelme*. Bir eliyle kapıyı tuttu, yolumu kapattı.

Başımı salladım. Bir ihtiyarla ilgilenmenin kibar gereklilikleri için zaman yoktu. "Haydut vampir bahçenize . İhtiyacım var-" Bunu bildiğim için kendimi durdurdum ve bunun yerine "Evinizin arkasındaki arazide avlanabilir *miyim*?" diye sordum.

Bana baktı ve yaşlıların yaptığını hatırladığım gibi kendini sakinleştirdi, yüz kasları ve omuzları gevşedi, bir eli kapıda, hala beni dışarıda tutuyordu, diğeri hala göğsünde gevşek bir yumruk halinde kıvrılmıştı, koruyucu bir jestti. Zihnimin arkasında bir anı dolaşıyordu, sisli, puslu, yaşlı, yaşlı bir kadın aynı hareketleri yapıyordu, hatıra bir an için neredeyse ulaşılabilir bir yerdeydi, sonra duman gibi dağılıp gitti. *Ne kadar zaman önce? Bu ne kadar zaman önce gerçek olmuştu?*

Aggie yüzüme baktı, eli şimdi bir kuşun dala konması gibi çırpınıyordu. Sabırsızlığımı dizginledim, ona boyun , derin bir nefes aldım ve üfledim. O beni incelerken bekledim. Saniyelerden fazla olmasa da uzun bir süre gibi görünüyordu.

Sonunda tatmin bir şekilde, "Evet. Avlanabilirsin. Ama önce annem seninle istiyor." Kapıyı iterek açtı ve kenara çekildi.

"Zamanım yok," dedim, hayal kırıklığım serbest kaldı. *"Senin evine geldi."*

"Biliyorum. Bana burada avlanmaktan bahsettiğinden beri annem uyumakta güçlük çekiyor. Uyanıktı. Dinliyordu. Onu duydu. Açlığını hissetti. Öfkesini. Biz de sizi bekliyorduk." Kenara çekildi.

Sinirlenmişim ama başka ne yapacağımı bilemediğim için içimi çektim ve evine doğru yürümeye başladım. Aggie elini kaldırarak beni durdurdu. "Lütfen. Silahlarınızı kapıda bırakın."

Öfke parıltısını görmesin diye gözlerimi kapattım. Bunun için zamanım yoktu. Sonra hatırladım. Bir büyüğün evine silah sokmak hakaret ve şiddet getirmek demekti, silahlar için tasarlanmış olsa bile. Kelimeleri dişlerimin arasından zorlayarak söyledim: "Özür dilerim." Acelem olmasına rağmen *üzgündüm*. Aggie One Feather'a hakaret etmek istememişim. *Egini Agayvlge i*. Ama haydut o kadar yakındı ki...

Benelli'yi çözdüm ve ön verandaya koydum. Eğer biri gelip onu alırsa, *çok* para kaybetmiş olacaktım. Yanına kazıkları ve vampir öldürücülerini yerleştirdim. Üçünü de. Silahlarımdan arınırken bana bir şeyler olmaya başladı. Hareketlerim yavaşlamaya başladı. Hayal kırıklığım dağılmaya başladı, sanki sıcak günün teriyle birlikte gözeneklerimden sızıyormuş gibi ya da belki de hayal kırıklığı çeliğe, tahtaya ve gümüşe yapışmış ve silahları bir kenara koyarken uzuvlarımdan uzaklaşıyormuş gibi.

Bağlantı yakasını çıkardım. Deri eldivenleri. Verandanın zeminine oturup botlarımı çıkardım. Onları son geldiğimde çıkarmalıydım. Betonun üzerindeki tüneğimden Aggie'ye baktım. "Haçlar silah mı?"

"Öyle olduklarını mı düşünüyorsun?"

"Evet." Boynumdaki saçları çıkardım. Ayakta durdum ve başımı eğdim, sabırla bekledim. "Gi yv ha," dedi, sesi yumuşaktı. *İçeri gel*. Eve girdim.

Aggie kapıyı kapattı ve dünyayı dışarıda bıraktı. Onu küçük evin içinde takip ederek arkadaki küçük yatak odasına gittim. Güneş ışığı sarı duvarlardan parlak bir şekilde yayılıyordu. Çift kişilik yatak el yapımı bir yorganla örtülüydü, farklı desenlerde kumaş parçaları bir ağaç gibi görünecek şekilde dikilmişti, kökler ayak ucunda, dallar yastıklara kadar uzanıyordu. Köşede, rahat görünümlü bir sandalyenin yanında bir şifonyer duruyordu ve burada, pencerelere bakan, çeyrek görüş açısında, yaşlı bir kadın oturuyordu.

Kambur duruyordu, siyah saçları örülmüş ve sol omzunun üzerinden sarkıyordu. Saçlarında en ufak bir gri iz yoktu. Bakırımsı teni rüzgâr, güneş ve zamanın çizdiği çizgilerle çaprazlama çizilmişti ve kapıda durduğumda başını çevirerek beni içeri davet etti. Gözleri parlak siyah düğmelerdi. "*Gi yv ha*," diye yankıladı kızını, sesi çok eskilerin yumuşak, fısıltılı temposundaydı, hatırladım. "*Gi yv ha*." Yanındaki bir tabureyi işaret etti.

oturdum, yüzüm eğik duruşundan beni görebileceği kadar aşağıdaydı. "*Li si*," dedim. *Büyükanne*.

"Annemin adı *Ewi Tsagalili*. Eva Chicalelee," dedi Aggie kapıdan.

Aggie'nin bana küçük kar kuşu *Chickelili* hakkında anlattığı hikâyeyi hatırladım; *Chickelili*, ciğer yiyenin tehlikesi hakkında uyarıda bulunurken yumuşak sesi duyulmuyordu. Başımı eğerek tekrar "*Li si*," dedim.

"Güzel kız." Serin parmaklarıyla yanağıma dokundu. Çenemin çizgisini takip etti. "Hayır. Kız değil. Gözlerim başarısız oldu. Sen... yaşlısın," dedi yaşlı kadın. Gözlerim onunkilere kaydı. Kızı gibi o da çok şey görüyordu. "Çok yaşlı," dedi.

Kucağımda kenetlenmiş ellerime baktım.

"Derinizin altında zaman taşıyorsunuz. Ulaşılamayan anılar."

"*V v*," dedim. *Evet*, Halkın dilinde. Soğuk kemiklerime doğru esiyor gibiydi, kar fırtınasının, donmuş kışın buzu, uzun zaman öncesinden, uzun yürüyüşün, Tehcirin, Gözyaşı Yolu'nun soğğundan hatırladığım. Bir kez titredim, çoraplı ayak parmaklarım kıvrıldı. Hatırladım. *Lanet olsun. Ben de oradaydım*.

Elini çekti ve anılar da onunla birlikte düştü. "Suya gitmelisin," dedi, buzlu bir dereye daldırma ritüelini içeren Cherokee şifa töreninden bahsederek.

"Zaman yok, *Li si*."

Yaşlı kadın bir nefes üfledi, yarı olumsuz bir nefes. "Savaşınız bittiğinde buraya geleceksiniz." Bu bildiri bir emirden çok bir kehanet gibiydi. Tekrar ürperdim, bedenim taş gibi soğuktu. "Seni lekeleyeceğiz. Ve kızım seni suya götürecektir. Anıların sana geri dönmenin yolunu bulmaya başlayacak."

"V v," dedim.

"Kızım sana savaşçı kadın dedi. Kan peşinden koşuyor, sana biniyor. Büyük bir kedinin avına saldırmaması gibi düşmanına saldırıyorsun." Hızla başımı kaldırdım ve onu gülümserken buldum, beyaz takma dişleri ağzında mükemmel inciler gibi duruyordu. "Git. Düşmanla savaş. Ve bize geri dön."

Annesinin odasının kapısından kaybolan Aggie'yle konuşmadan evden çıktım. Isıtılmış verandada güneşin altında oturarak botlarımı giydim ve silahlarımı . Parmaklarım titriyordu ve soğuk hala bedenimi dolduruyordu, açlık zamanlarından hatırladığım soğuk. Güneş beni sadece yavaşça ısıttı. Gözlerimi kapattım ve yüzümü ona doğru eğdim, ışınlarının yaşlı kadının parmakları gibi bana dokunmasına izin verdim. Kendime bir an verdim, sadece bir an, nefes almak için. Hatırlamak için.

Haydutun kokusu sıcakta kayboluyordu. Ayağa kalktım ve evin etrafında koklayarak koşmaya başladım. Geçmiş bekleyebilirdi.

Sahtekârın kokusunu çam ormanına kadar takip ettim, neredeyse görünmez patika boyunca onu ormanın içine kadar izledim. Toprak onun kokusuyla ağırlaşmıştı, ancak insan burnumla Canavar'ın avının tüm canlılığından yoksundu. İhtiyarın köpeklerinin onu beslediği yerlerin yanından geçtim, cesetleri çürümüş, kemikleri nemli zemine saçılmıştı. Dört kedinin, sayısız opossumun, kemirgenlerin ve diğer hayvanların leşlerini kokladım. Burada sık sık avlanırdı. Ve her zaman açmış.

Yavaşça hareket ettim. Haydut yüzünden tehlikede değildim... Tabii gerçekten de haydut bir vampirse. Güneş ışığına dayanamıyordu. Başka ne olabilirdi ki? Ama eğer bir insan hizmetkârı varsa, yakında olmalıydı ve insan hizmetkârların güneş ışığıyla bir sorunu yoktu. Sık sık durup kokladım, fındık ve tatlı ot kokusunun üzerine çürümüş et kokusu sinmişti. Dizlerimin üzerine çöktüm, sürünerek burnumu yere dayadım. Etrafta bunu fark edecek kimse yoktu. Bileşik, karmaşık kokuda soluk bir domates, adaçayı, biberiye ve adını koyamadığım daha da soluk şeyler vardı. Çalılıkları iterek geçebileceğim bir yere geri döndüm ve kokladım. Küçük patikadan ağaçların arasına doğru ilerledim. Yangın çıkalı uzun zaman olmuştu ve çalılar fazla uzağa gidemeyecek kadar sıkı.

Beast patikanın iyi yürüdüğünü düşünüyordu. Benim gözümde bu, pürüzsüz bir toprak şeridinden biraz daha fazlasıydı. Patika ormanın derinliklerine giden tek yoldu. Ağaçlar ve baş yüksekliğindeki çalılar etrafı kapattı. Kuş sesleri sustu. Yavaşça esen rüzgâr çam özü kokusuyla doymuştu. Sivrisinekler vızıldayarak beni buldu. Bir tuzağa mı giriyordum? Beast bir tane bulamamıştı ama ben Beast değildim.

Ağaçlar, Beast'in avından hatırladığım bir açıklığa açılıyordu. Eğildim, bekledim. Hiçbir şey . Beast'in yaptığı gibi açıklığın etrafını dolaştım ama hiçbir şey bulamadım, ne başka bir patika ne de ormandan çıkan bir koku izi. Dikkatlice, tuzakları test ederek açıklığa doğru . Toprak haydut kokusuyla kaplıydı, eski kan kokusuyla ağırlaşmıştı. Evrimleşen koku buraya kadar gelmişti, sanki birkaç farklı varlık

bir yer. Yine de hepsinin aynı varlık olduğundan oldukça emindim, biri Dr. Jekyll ve Bay Hyde gibi kokusunu devrimsel bir şekilde etkileyen tuhaf bir metamorfoz geçiriyordu. Skinwalker değil. Benim gibi kokmuyordu. Bir varlık değildi, eğer bile. Elf mi? Hayır. Bir vampir. Çok hasta, çok kaçıp bir vampir.

Birkaç dakika sonra, açıklıkta gizlenmiş bir tuzak olmadığına ikna oldum. Ciğer yiyen buraya gelmişti. Buradan ayrılmamıştı. Toprağı eşeledim. Çevreden, çam ormanının kenarından başlayarak, tepindim, döndüm, döndüm, bir spiral çizerek, daha da daralarak, içeriye doğru ilerledim. Açıklığın ortasında toprağın sesi değişti.

İçi boştu. Toprağın altında bir şey gömülüydü.

Mağara, diye düşündü Beast. olmasına rağmen hâlâ uyanıktı. *İni. İni.*

"Evet," diye mırıldandım. Çömeldim ve çam iğnelerini fırçaladım, ama onlar yapışmışlardı, bir kapıya yapıştırılmışlardı, toprağa gömülmüşlerdi. *Kamuflaj*. Geriye doğru sallandım, bir dizimin ve ayak parmağımın, diğer ayağımın üzerinde durdum. Kapının ahşabı kahverengiydi, çam iğneleriyle aynı tonda, yıpranmış ve aşınmış, sıra dışı görünümlü, yükseltilmiş panelleri ve pirinç bir tokmağı vardı, metal hava ve güneşten çukurlaşmış ve kararmıştı. Orta sınıf bir ev sahibinin ön kapı olarak kullanabileceği bir şeydi. Ter sırtımdan aşağı aktı ve posta yakamın altında birikti. Nefesim düzenli ama çok hızlıydı.

Benelli'yi öne doğru salladım ve bir kazığı avuçladım. Sapına uzandım. Kilitli olsaydı ne yapacağımı bilmiyordum. Kilitli değildi. Kapı menteşeliymiş gibi açılmadı ama geriye doğru kayarak yaklaşık üç metre genişliğinde ve beş metre derinliğinde bir delik ortaya çıkardı. Delikten kuzeye doğru yuvarlak bir tünel ilerliyordu, tavşan yuvası gibi, ama daha genişti, bir adamın ördek yürüyüşü yapabileceği kadar büyüktü. "Kahretsin," diye fısıldadım. İçeri girmek zorunda kalacaktım.

Tünelin duvarları nemliydi, kökler sarkıyordu. Küf kokusu ve yeni açılmış bir mezarın çürümüşlüğü yayılıyordu. Ayak sesleri tünelin tabanını, açıklığın hemen altında düzleştirilmiş ve sertleştirmişti. Hemen ötesinde, haydutun dizlerinin ve ellerinin üzerine çöktüğü yerde, botlarının ayak parmakları toprağı dürttüğü yerde, garip şekilli izler toprağı kazıyordu. Zemini inceledim, sadece bir dizi parmak izi seçebildim. Hepsi çizme. Hepsi aynı. Eğer haydutun bir insan hizmetkârı varsa, burada değildi.

Yenmiş, Beast önerdi.

Nefes aldım, kokuları eledim: küf, özsuyla zengin çam kökleri, yakınlarda su, ıslak toprak ve ölü bir şey. Çoktan ölmüş. Hemen ileride. Tünele indim, dizlerimi bükerek indim, Benelli'yi hazırladım ve diz çökerek gözlerimin alışmasına izin verdim. Görebildiğim kadarıyla yalnızdım. Tüfeği yolumdan çektim ve en sevdiğim vampir katilimi avuçladım. Bıçağı on sekiz inç uzunluğundaydı, ağır gümüşle kaplanmıştı, dolgusu vampir kanını hızla uzaklaştırmak için derindi ve kabzası Molly'nin kocası Evan tarafından elkhorn'dan oyulmuştu. Avucumda gümüşten bir şans gibi hissediyordum. Eğer avladığım şeyi bulursam, bu çok yakın bir iş olacaktı.

Tünelin yatay kısmı boyunca toprağın içine, karanlığa doğru sürünürken bir el çantası gördüm. Açtım, içinden giysiler çıktı. Haydutun kokuları yayılıyordu, çürümenin kokusu ve Katie'nin evinden ayrılırken sürdüğü koku. Delilerin ve aklı başında olanların kokusu belki de. Botlar çantanın altında, yanlarındaydı. Diz üstü çizmeler, İngiliz binici çizmeleri gibi. Çıplak ayak izleri tünel boyunca . Haydut soyunmuş ve önden gitmişti. Çıplaktı. Ne kadar garip.

Az ileride, gözlerim karanlığa karşı beyaz bir şey seçti. Bir kafatası bana bakıyordu. Dokular hâlâ kemiklere yapışmış, kızıl saçlar tutam tutam uzanıyordu. Artık ayaklara ya da omurlara bağlı olmayan bacak kemikleri ve kaburgalar tünel boyunca dağılmıştı. En yakın kemiği kaldırdım. Bir uyluk kemiği.

Dişler derinlemesine oyulmuştu, yırtıcı hayvan dişleri, üstte ve altta. Haydutun insan hizmetkârını bulduğumdan oldukça emindim. Kemiği bıraktım ve sürünerek ilerledim. Karanlığa doğru.

Zemin ıslandı; çatı aşağıya doğru eğildi. Pantolonumun dizleri su almaya başladı. Tünel aniden sona erdi, tavan bir çimento borusuna, bir ilçe su şebekesine keskin bir şekilde daldı. İçeri baktığımda, sadece üst kısmında hava akımı için dar bir boşluk olan siyah suyu gördüm. Tünel duvarından bir kök kopardım ve borunun içine soktum. Dibe değmedi. Suyun yüzeyine bıraktım; kökü kapıp göturdüler. Hayal kırıklığı dudaklarıma bir hırıltı getirdi.

Geriye doğru sürünerek tünelden geçtim. Haydut gündüz vakti saklanmak için mükemmel bir yer bulmuştu. Bir yeraltı su şebekesi. Muhtemelen düzinelerce potansiyel çıkışı vardı. Asla dalmayacaktım. Onun nefes almaya ihtiyacı olmayabilirdi ama benim kesinlikle vardı.

Yüzeye döndüğümde ayaklarımı çukura sarkıtarak oturdum ve sığ nefes aldım. Burası gerçekten de bir vampir için mükemmel bir gündüz saklanma yeri: birden fazla çıkış, karanlık, su sisteminin kendisi yerleşik kaçış yolları sunuyordu. Ve eğer buraya, kıyafetlerini bıraktığı yere gelirse, kokumu alır ve tepki vermemden daha hızlı bir şekilde giderdi, yüzeye çıktığı anda Benelli'yi ateşlesem bile. Sadece bir atış hakkım olacaktı ve onu anında öldürmezsem, her tarafımı saracaktı ve ben de akşam yemeği olacaktım. Tuzak kurmanın bir anlamı yok. Her yerden çıkabilirdi ve muhtemelen her açıklıkta kıyafetleri vardı. Bahse girerim Aggie ve ailesi yüzünden burayı sık sık kullanıyordu.

İçimi çektim, ayağa kalktım ve Bitsa'ya doğru yürüdüm, buharlı sıcakta çamurum kuruyordu.

BÖLÜM 17

Jartiyerine bir dolar mı sokayım?

Motosikleti köprüden geçirip paralı yoldan Katie'nin evine döndüm. Pantolonumdaki çamur kurumuş ve sertleşmişti. Saçlarım düğümlerinden ve at kuyruğundan çözüldü ve telleri sıcak rüzgârda savruldu. Yol boyunca midem açlıktan guruldadı.

Katie's Ladies'in dışında, acil yardım ekipleri ve ambulanslar gitmişti, ancak kolluk kuvvetleri hala tam güçle dışarıdaydı, caddeyi kruvazörlerle kapatmış, üniformalı erkekler ve birkaç kadından oluşan küçük gruplar halinde konuşuyorlardı. Sarı suç mahalli bantları her yere gerilmişti. Bloğun yarısında motosikleti durdurdum. Tamamen yasal bir silah taşıyordum, halkın içindeydim, gizlenmemiştim. Ama Benelli sadece bir silah değildi. Müthiş bir silahtı. Ve az önce şiddet içeren bir suç işlenmişti. Polisler kaçınacaktı.

Bruiser, Jim Herbert adında üniformalı bir polisle ve Katie'nin New Orleans polis departmanındaki bağlantısı olan sivil giyimli bir kadınla (Jodi Richoux) ayrı duruyordu. Belki de Katie'nin arkadaşıydı ama bundan şüpheliydim. Kadın telaşlı görünüyordu. Jimmy sinirli görünüyordu. Hiç şaşırmadım.

Ama Bruiser. Bruiser'ın elleri kalçalarında, düşük belli kot pantolonu poposunu sıkıca sarıyordu, kahverengi yürüyüş botlarının üzerinde çizme kesimi vardı. Tişörtünü içine sokmuştu. Bu adam için kıcını sürükleyen, özensiz bir görünüm yok. Zayıf, kasları şişkin, kısa kahverengi saçlı. İkizleri hatırlayınca Bruiser'ın kaç yaşında olduğunu merak ettim. İlğim uyandı ve merakımı bir kenara ittim; merak kediye öldürürdü. Leo'nun en sevdiğine ilgi duymak akıllıca değildi, özellikle de aralarındaki kan bağı seks içeriyorsa.

Dikkatini çekmek için elimi kaldırdım. Benden polislerle baktı ve soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı. "Hayır, polislerle konuşmak gibi bir niyetim yok" dercesine başımı salladım. Katie'nin evinin arka tarafını işaret ettim ve sanki bir çitten atlayıp evime iniyormuş gibi elimi aşağı yukarı salladım. Neredeyse sırtıttı ve belli başını salladı. Bisikleti ve polislerden kaçmak için uzun yoldan gittim. Bruiser'ın kendi yolunu bulabileceğini düşündüm. Sanki oraya ilk kez gelmiyordu. *Ya da ikincisi*, diye düşündüm ekşiyerek. Evimin ve mahremiyetimin işgaliyle bir noktada başa çıkmak zorunda kalacaktım. Belki de şimdi. Canavar uykulu mırıltılardan yarı uyandı. *Eğlenceli*.

Eve doğru ilerlediğimde Bruiser'ı ön kapıda, üç ayak derinliğindeki balkonun üstünü tutan demir desteğe yaslanmış halde buldum. Deneyimli bir dövüş sanatçısının rahat dengesi ve hazırlığıyla kendini tutuyordu, ancak ben yukarı çekerken kollarını çaprazladı ve kasları şişti. Çok güzeldi.

Yan kapıyı işaret ettim, motora biraz gaz verdim, takla attım ve kendimi içeri bıraktım. Bruiser peşimden geldi ve ben de kapıyı kilitledim. *Ondan kitlemesini istemeliydim* diye düşündüm. Motosikleti bahçeye indirip kapattım, kaskı çıkardım ve saçlarımı salladım. Avlanmaya çıkmadan önce örmeye vakit bulamamıştım ve Bruiser'ın gözlerinin saçlarımı takip edişini izledim.

düştü. Kokusu değişti, küçük bir değişim. Bruiser uzun saçı severdi. Hem de çok. "Çay ister misin?" diye sordum.

"Kahve daha iyi olurdu," dedi bakışlarını yüzüme çevirerek. "Çayım var."

Ağzının bir köşesini kaldırdı ve omuz silkti. "Çay olsun o zaman."

Beni kapıya kadar takip etti ve ben durakladım. Şimdiki zaman gibisi yok. "Kendin gir. Geçen sefer yaptığın gibi" -geri çekildim, ona kapıya ve kilide erişim izni verdim- "kameraları gözetlemeye geldiğinde." Bana keskin bir bakış fırlattı. Omuz silktim ve ne dediğimi anladığından emin olmak için ekledim, "Ve kan emici patronunla karanlık evimde beni beklemeye geldiğin zaman, bir vampir saçmalığı yapıp beni korkutmayı umuyordun."

Gün daha da sıcak ve parlak hale ve bahçedeki çiçekler solmaya ve sarmaya başlarken bir an için bunu düşündü. "Buna kızgın mısın?" diye sordu, sesi dürüstçe meraklı geliyordu. Cevap veracıkladı: "Bu Leo'nun güvenliği olarak işimin bir parçası. Bunu anlamalısın."

"Peki size yaşlı bir kadını öldürmenizi söylese, bunu da yapar mıydınız?"

Bunu düşündü, ağzının kenarlarında gizlenen bir eğlence vardı. Başını yana eğerek omuz silkti. "Eğer öldürülmesi gerekiyorsa."

Ciddi biriydi. Damarlarımdan buz fışkırdı. Canavar öne doğru süzüldü. "Peki ya ?" "O zaman Leo onun öldürülmesini istemezdi."

Homurdandım. Boğazımın arkasından çıkan, burun deliğı hareketleri ve alay dolu bir Canavar sesiydi. Tüm yaptığım bu olduğunda, Bruiser döndü ve cebinden bir anahtar halkası çıkardı, birini seçti ve kapımı açtı. Anahtarları elinden alıp ona vermeyi düşündüm ama neden zahmet edeyim ki? Kan emici patronu daha fazlasını alacaktı. Bu terimi sevdim. Kan emici patron. Eminim Leo bunu onun üzerinde kullandığımda nefret ederdi.

İçeride, Benelli'yi ve kaskımı çözüp mutfak masasının üzerine koydum. Onları eldivenler, boyunluk ve çeşitli silahlar izledi. Haçlar. Çelikleri ve kazıkları çıkarırken, çamur kot pantolonumdan kabuk bağladı ve küçük *sesler* halinde yere sıçradı. Terimin kokusunu alabiliyordum.

Bruiser bir kalçasını masanın üzerine koydu ve silahlarımdan arınmamı izledi. Gözleri kapalıydı ama o küçük gülümseme hâlâ dudaklarında oynayıyordu. "İşin bittiğinde jartiyerine bir dolar mı sokmam gerekiyor?" dedi.

Güldüm. değildi. Bruiser da sırttı. Çaydanlığı ısıttım, sonra Nilgiri Tiger Hill yapraklarını kaşıkla süzgece koydum ve sarı seramik demliğin açık ağzına yerleştirdim. Çay, belki de bir kahve tiryakisine uyacak kadar sertti. Atmak zorunda kalsam da umursayacağım kadar pahalı değildi. Çaydanlığı mutfak lavabosuna yerleştirdim.

Kollarını masaya dayayarak bir sandalyeye oturdu. İçgüdüsel olarak yan tarafa oturduğunu fark ettim, böylece pencere, ön ve yan kapılar görüş içindeydi ve güneş onu kör etmeyecekti. Fincanları, tabağı, kaşıkları ve şekeri çıkardım ve masanın ayak ucuna, sağına oturdum. Güvenlik açısından en iyi ikinci oturma yeri.

"Bana bu sabah ne olduğunu anlatmak ister misin?" diye sordu.

Çılgık sesi duyduğumu, beni uyandırdığını ve koşarak yanına gittiğimi söylemeye başladım. Ama bir insanın çılgılığı duyabileceğinden şüpheliydim. Dedim ki, "Garip saatlerim var. Uyanıktım, arka bahçedeydim ve bir çılgık duydum. Birkaç silah kaptım ve oraya koştum."

"Çıplak."

"Ne?"

"Kızlar kapıdan girdiğinde çıplak olduğunu söylediler. Elinde av tüfeği. Haçlar. Kazıklar." Yavaşça sırtmaya başladı. "Görülecek bir şey olmalı." Kaşları bir kademe yukarı kalktı. "Gün doğumundan yarım saat önce arka bahçedeydin." İnançsızlık kelimeleri lekeledi, ama başka bir şey de lekeledi. Daha yumuşak bir sesle, gülümsemesi genişleyerek ekledi: "*Çıplak.*"

"Meditasyon yapıyorum," dedim, "çıplak" deyişi karşısında kızarmak isteyen yüzümle savaşıyor. Sanki harika bir şeydi ve kaçırdığı üzgündü. "Katie'nin benim için aldığı kayaların üzerinde."

"Kayaları duydum."

"Evimin etrafında dolaşırken onları da incelediniz mi?" "Senin evini değil."

İnim, Canavar hırladı ama ben içimde tuttum. "Şimdilik öyle. Ne arıyordun? Yoksa bozuk kameralara karşı doğal olmayan bir şefkatin mi var?" Çaydanlık, ılık çalmadan önce çıkardığı o alçak tıslamaya başladı.

Kamera yorumlarına hafifçe şaşırmış görünüyordu. Ya da belki de genel olarak bana şaşırmıştı. "Patron konsey tarafından tutulan avcıyı öğrenmek istedi."

Yalanın kokusunu aldım. Gözeneklerinden pis kokular geliyordu. Ve ikimiz de Leo'vampir konseyinin başı olarak, işe alınmadan önce kim olduğumu tam olarak bildiğini bildiğimizden, yalan ikincil bir şeyi gizliyordu

Amaç. Eğer . Sessizce, onun sözlerini düşündüm. Söylenmiş olan küçük şeyleri hatırladım. Diğerleri söylenmemişti, ama askıda bırakılmıştı, konuşulmamıştı.

Anlamıştım. *Vay anasını. Leo, Katie'nin güvenlik sisteminden yayın alıyordu.* Muhtemelen her şeyi, sadece *bu* evdeki kameraları değil. O zaman neden bu sabah Katie'ye saldıran haydutu görmemişti?

Düdük sesi alçaktan başladı ve giderek yükseldi. Düşünürken ayağa kalktım ve çaydanlığı ateşten aldım, kaynar suyu demliğin üzerine ve tepesindeki süzgecin içine sıçrattım, demliği doldurmadan önce içindeki ve dışındaki sıcaklığı eşitledim. Çaydanlığı masanın üzerine koydum ve demlenirken sıcak tutması için bir çay örtüsüne sardım. Bruiser'ın kaşları ev işlerini görünce kalktı. "Sen de yemek yapıyor musun?" diye sordu, alaycı bir ses tonuyla. "Çünkü silah striptizciliği yapan, bir Benelli'yi nasıl biliyormuş gibi kullanan ve yemek yapabilen her kadın benim tüm düğmelerime basar."

"Ben yemek yapmam," dedim ve Beast bana bir yığın çiğ biftek gösterdiğinde gülümsedim. Bruiser da flört ettiğimi düşünerek gülümsedi. O rahatlamışken, "Katie, Leo'nun tüm güvenlik sistemine erişimi olduğunu biliyor mu?" diye sordum. Bruiser hareketsiz kaldı. *Yakaladım seni.* Gülümsedim ve bıçağı biraz daha derine sapladım. "Leo Katie'nin arka bahçesine bir kamera yerleştirdi. Tüm güvenlik kameralarına da erişimi olması mantıklı." Zihinsel bir sıçrama yaparak ekledim, "Bahse girerim şehirdeki tüm vampirlerin güvenlik kameralarının görüntülerine sahiptir. Belki ses de vardır." Bruiser'ın yüzü sertleşti. Çaydanlığı açtım ve yapraklarla dolu süzgeci demlikten çıkarıp tabağa koydum. Dikkatlice iki bardağa da çay doldurdum. "Şeker? Süt?" Tatlı tatlı sordum.

Bir süre sonra, "Şeker," dedi, kelime kırılmıştı.

Her iki bardağa da birer kaşık koydum ve ikisini de karıştırdım, kaşık donuk çınlama sesleri çıkarıyordu. Onun kupasını ona doğru iterken, ben de kendi kupamla arkama yaslandım ve buharın yüzümü, kupanın da parmaklarımı ısıtmasına izin verdim. "Vampir politikasıyla ilgilenmiyorum," diye mırıldandım, yarık göz kapaklarının ardından onu izliyordum, "hayatımı ve cüzdanımı etkilemediği sürece. Ama yapmam gereken bir iş var, bu yüzden cevap istiyorum. Kameralar varken, Leo neden ben arayana kadar bu sabahki haydut vampir saldırısından haberdar olmadı? Ve Mearkanis ustasına ininde yapılan saldırıyı. Ming. Neden bilmedi ve durdurmadı? Tabii ölümlerden bir şeyler kazanmayı ummuyorsa." denedim ve ekledim, "Vampir politikasında gelişen bölünmeyi kötüleştirmek gibi. Leo'nun küçük dostlarının vampirleri avlamak için tepeden tırnağa silahlanması gibi." Bruiser seğirmede ama gözlerinin etrafındaki derinin gerildiğine yemin edebilirdim. "Leo kendi haydut avını mı düzenliyor? Ve eğer öyleyse, neden?"

Bir süre sonra Bruiser bardağı kaldırdı ve düşünürken oyalama taktiği olarak bir yudum aldı. Sorularına sinirlenmişti ama çayın tadına bakınca yüz ifadesi o kadar da kötü olmayan bir ifadeye dönüştü. Sonunda, "Kameraları nasıl bu kadar hızlı bulduğunuzu söylerseniz bunu size söyleyeceğim. Onları aramadın bile," dedi, elektronik bir taramayı kastederek. "Doğrudan onlara gittin. Biliyorum. Sistem bize kapandıklarını söylediğinde dijital görüntüleri kontrol ettim."

Aslında bunu düşündüm, yarı yarıya onları kokladığımı söylediğimde ne diyeceğini görmek istiyordum. Ama dijital gözetimden ve sorun olduğunda bildirim gönderecek kadar sofistike bir sistemden bahsettiğinde bir şeyler anlamıştım. "Anlaşma yok." dedim.

Burası Leo'nun şehriydi, Leo'nun insanlarıydı. Onlara feodal bir lordun serflerine davrandığı gibi davranıyordu, bu yüzden onları gözetlemesine şaşırmadım. Ve tüm evlerdeki ve inlerdeki kameralar, sadece bir sorun, eğilim veya güç oyunu olduğunda kontrol ettiği devasa bir sistem anlamına geliyordu. Muhtemelen pek çok vampir güvenlik önlemlerini araştırmak için dışarıdan insanlar -yüz yıllık insan kanı taşıyan hizmetkârlar değil, dışarıdan *genç* insanlar, bağımsız güvenlik uzmanları- tutmadıkları sürece gözetlemenin farkına varmamıştır. Vampirlerin çoğunlukla Katie gibi olmasını, değişen teknolojinin içinde kaybolmasını bekliyordum ama Leo modern cihazlarla barışık görünüyordu, onlara güveniyordu, ki bu bir yaşlı için tuhaftı.

Sonra bir şey bana çarptı ve kendimi gerçekten aptal gibi hissetmeme neden oldu. "Eğer Leo'nun elinde Ming ve Katie'nin saldırıya uğradığı video görüntüleri varsa, o zaman haydutun kim olduğunu biliyordur. Görüntüleri görmek istiyorum."

Bruiser başını salladı. "Ming'in ininde değil. Onun nerede uyuduğunu bilmiyordu. Bu yüzden insan hizmetkârı onu kontrol etmeye gittiğinde akşama kadar fark edilmedi." Çayını yudumlarken gözleri bardağın kenarından beni süzüyordu. Fincanı masanın koydu, iki elinin hafifçe çevirdi, sanki sapının tam yerine oturduğundan emin olmak ister gibiydi. "Saldırıya uğrayan beş vampirin hepsi inlerinde yakalanmış. Görüntü yok. Katie sadece iş yerinde kaçırıldı ve biz görüntü alamadan haydut onun sistemini devre dışı bıraktı."

Beş vampir mi saldırdı? Lanet olsun. Bunu bana söylemediler. "videosu ya da fotoğrafı yok mu?" Bruiser başını salladı, gözleri bendeydi. "Onu gördüm... Katie'ye saldırdığında."

Bruiser bir vampirin yaptığı gibi hareketsiz kaldı. Uzun bir birliktelik olmalı.

"Ayakkabıları 5-11 numara. Uzun, düz siyah saçlı. Bir vampire göre koyu tenli." Bruiser'ın tanıdığı vampirleri listelediğini görebiliyordum, ben konuşurken gözleri bir gözümden diğerine, ileri geri gidip geliyordu. "Şahinimsi burun. Yüzünde kıl yok. Bakır rengi teni onu Güney Asyalı ya da Kızılderili yapıyor. Bahse girerim AmIn. Beslenirken alt ve üst dişleri var." Bruiser'ın gözleri çift diş yorumuyla irileşti. "Bu tanıma uyan kaç yerel vampir var?" Ben sordum. "Ve son bir yıl içinde kaç tane yerel vampir ortadan kayboldu? Mesela ilk insan kurbanların ölü bulunmasından ya da ortadan kaybolmasından bir ay öncesinden başlayarak?"

"Dört vampir tanıma uyuyor. Mario Esposito'yu da sayarsan beş. İtalyan ve daha kısa boylu ama koyu tenli. Bildiğim kadarıyla hiçbiri kaybolmadı, beşi dışında vampir yok ve öldüğü bilinen beş kişiden ikisi sarı saçlı, biri zenci, diğerleri de Avrupa kökenli ve kahverengi saçlıydı. Ama etrafa soracağım."

"Hepsinin güvenlik dosyalarını istiyorum."

Bruiser kupasına gülümsedi, asla böyle bir şey olmayacakmış gibi bir ifadeyle. Bir yudum daha aldı, fincanı ve dans pistine ya da düello ringine uygun bir zarafetle ayağa kalktı. Yaşını ona verdiğim elli ya da altmıştan yukarı çektim. "Çay için teşekkürler. Fena değildi."

" ederim. Güvenlik dosyaları?"

"Ne yapabileceğime bakacağım." Ses tonundan bu işe fazla enerji

harcamayacağı anlaşılıyordu. "Anahtarı nereden buldun? Leo'nun güvenlik

önlemlerinden mi?"

"Evet." Ellerini ceplerine soktu, dudaklarını büzdü ve bir şey söyleyecekmiş gibi etrafına bakındı. Onun yerine ön kapıya yöneldi. "Beni dışarı kilitle." Ve gitti.

Boş eve dönerek, "Bu iş tamamlandı," dedim.

Kurumuş çamuru süpürdüm, duş aldım ve . Çok yorulmuştum.

Çalan bir telefon beni uyandırdı. Beast'in seyahat çantasını bulana kadar yordamıyla buldum ve fermuarını açtım. Telefonun pili zayıftı ve ben cevap verirken bile uyarı sesi çıkarıyordu. "Evet?"

"Katie'yi bu gece toprağa gönderiyorlar. Gece yarısından önce mezarlıkta olman gerekiyor."

"Neye ihtiyacım var?" Göz kapaklarımı gerdim, uyku kumu köşelerden çatlıyordu. Hâlâ gün ışığıydı ve dışarıdan kahkaha sesleri geliyordu, turistler sohbet ediyordu. "Trol mü?" Hücreye söyledim.

"Katie saldırıdan kurtuldu," dedi, sesi yorgun çıkıyordu. "Ama Leo onun toprağa gerektiğini söylüyor. Bu bir şifa töreni. Bu konuda fazla bilgim yok. Ama bütün Mithranlar mezarlıkta toplanıyor ve onlar..." Sözleri kesildi. "Onu gömüyorlar."

"Ve gömülmek onu iyileştiriyor mu?" İğnelemeye çalışarak ve tiksintiyle zorunda kalarak söyledim. Vampirler beni ürkütüyor. "Ve ben neden orada olmak zorundayım...?"

"Bir toplantıya çağrıldılar. Yaşlı vampirlerin hepsi orada, tek bir yerde olacak." Dudaklarını yaladığını duydum. Daha yumuşak bir sesle, "İnsanların katılmasına izin bu yüzden oraya erken gitmeli ve saklanacak bir yer bulmalısınız," dedi.

Böylece gözetleme yapabilirim. Tamam. Cep telefonunun saatini kontrol ettim ve ayağa kalktım. "Cep telefonumun şarjı bitiyor. Kızlardan birini yolla."

". Ya Jane? Yakalayın şu adamı." Sesi kesildi ve kan emici patronu için yas fark ettim. Troll'ün, haydutun iradesiyle duvara dayandığını anlık ve keskin bir şekilde hatırladım. "Onu dışarı çıkarın," dedi.

"Elbette," dedim, onun duygularından rahatsız olmuştum. Bir et parçası için nasıl yas tutardın? "Ben onu getiririm." Hücreyi şarj etmek için fişe taktım ve saçıma bir göz attım. Bu hırıltı cenaze için uygun değildi. Ve Beast kadar iyi koku arayabilen büyük bir vampir grubundan nasıl saklanacaktım? Büyük bir soru ve cevabı yok. Henüz yok.

Sonraki birkaç saatimi güvenlik ve iş kayıtlarının araştırılması ve evrak işleriyle uğraşarak geçirdim. Kan hizmetkârlarıyla yapılan sözleşmeleri ve scooter kuryeyle gelen beş kayıp vampirin güvenlik dosyalarını incelemeye başladım. Leo her şeye rağmen dosyalara erişmeme izin vermişti ama içlerinde pek bir şey yoktu. Dosyalarda isim, doğum tarihi ve ülkesi ile vampir soyunun orijinal vampir efendisine kadar uzanması dışında ilginç bir şey yoktu. Bir vakada MS 700'e kadar uzanan birbirine bağlı ve çarpık ilişkileri görmek ilginçti, ancak çok az şey gerçekten işe yarıyordu. Anlayabildiğim kadarıyla, kayıp beş vampiri birbirine bağlayan hiçbir şey yoktu. Zamanımı boşa harcıyordum.

İkizleri, Brian ve Brandon'ı aradım, duymuş olabilecekleri bir şey olup olmadığını sordum, hiçbir şey olmadığı ortaya çıktı. Beş vampir gizli inlerinden kaybolmuşlardı. Beni istedikleri zaman davet ettiler, beni görmekle oldukça ilgilendiklerini söylediler, bu da egom için çok şey yaptı ve bira ve pizza servis eden bir atış poligonunda gerçekleşecek olan şehrin güvenlik uzmanı kan hizmetkârları için bir partiye davet ettiler. Vampirler şehirde ağ kurma.

İnternette, tapu ve emlak kayıtlarının nerede tutulduğunu ve New Orleans kayıtlarının hepsinin tek bir merkezi olmadığını keşfettim. Kayıtlar pek çok farklı yerde ve çeşitli bütünlük durumlarındaydı. Rick'i arayabilirdim ama bazı uygulamalı güvenlik görevlerini devredemezdim, özellikle de kendi gündemi varmış gibi görünen bir adama. Evden ayrılmadan önce kayıp vampirlerin sabıka kayıtlarına baktım.

Hiç. Zilch. Mali kayıtları sıradan bir insanınkinden ne daha iyi ne de daha kötüydü. Bazıları tasarruf ve yatırımlarla, bazıları da krediyle yaşıyordu; bazıları varlıklı olmuştu, bazıları da olmamıştı. Yine de hiçbir ortak noktaları yoktu.

Aramamın ortasında Tia elinde vampir mezarlığının adresi ve haritasıyla yanıma geldi. Uykuluydu ve uyuşturulmuş görünüyordu, ama üzerinde kokladığım vampirdi, kimyasal değil.

Bitsa'yı çalıştırdım ve kayıtları kontrol etmek ve vampirleri ilgilendiren son arazi alımları, inşaat izinleri ve benzer faaliyetlere bakmak için Orleans Parish Sivil Bölge Mahkemesi'ne ve ardından Poydras Caddesi'ndeki Noter Arşiv Ofisi'ne gittim. Noterlik Arşiv Ofisi yeni boyanmıştı ama hassas burnuma küf ve durgun su kokusu geliyordu - belki de Katrina Kasırgası'nın kalıntıları. İncelemem gereken çok fazla kayıt vardı, ta on sekiz yüzü başlarına kadar uzanıyordu ve bulduklarımın avımla bir ilgisi yok gibiydi.

Martin Klanı Mithranlar hakkında on iki ay içinde piyasaya çıkacak bir kitap yayınlamıştı. Kitabı finanse etmek için Springhill yakınlarındaki bir at çiftliğinin satışından elde edilen geliri kullanmışlardı.

Arceneau Klanı, şehir ve bölge bayındırlık tahvillerini nakde çeviriyor ve araziye yatırım yapıyordu.

Belediye başkanının eşi Anna, kısa bir süre önce New Orleans'ın güney ve batısında on dört parsel bataklık arazi satın almıştı.

Bouvier Klanı nakit sıkıntısı çekiyordu, eğer son arazi satışları bunun bir göstergesiye.

Hiçbir şey bana "İşte cesetlerin gömülü olduğu yer, haydutun kim olduğu ve nerede saklandığı" demedi. Daha fazla zaman kaybı.

Pellissier Klanı arazisinin Marki Leonard Eugène Zacharie Pellissier'e ait orijinal tapusuna rastladım. Ayrıca el değiştiren bir mezarlığın tapusunu da buldum; bu gece ziyaret etmem gereken mezarlık da buydu, bölgedeki kiliselerin ya da şehrin mülkiyetinde olan insan mezarlıklarının aksine özel mülkiyete ait bir araziydi. Vampir mezarlığının tapusu 1902 yılında Leo tarafından Sabina Delgado y Aguilera'ya devredilmişti. Tanıdığım bir vampir ismi değildi ve gerçekten bilmem gereken bir şey de değildi. Tamamen zaman kayıydı.

Binadan çıkmak üzereydim, öğleden sonra güneşi üzerime sertçe vuruyordu, o sırada içeri girmekte olan Rick LaFleur ile karşılaştım -neredeyse kelimenin tam anlamıyla-.

Beni gördüğüne şaşırdıysa bile belli etmedi ve kot pantolon, tişört ve daha önce giydiği eski sandaletlerin içinde iyi görünmüyorsa ne olayım. İki adım durdu, bir dizini büktü ve güneş gözlüklerini kafasına geri itti. "Vampir avcısı," dedi, sesinde anlam veremediğim alaycı bir ton vardı.

"Joe," dedim aynı tonda. "Arazi tapuları hakkında aradığım bilgiyi aldın mı?" "Çoğunu.

Getiririm. Öğle yemeği yedin mi?"

Gözlerimi kısarak batı ufkuna yaklaşmakta olan güneşe baktım ve sesime bir parça eğlence karışmasına izin verdim. "Birkaç saat geçti."

Omuz silkti. "Bir müzisyenin saatleri. Bu gece kulübe gel. Solo bir var." Dudakları yukarı kalktı ve siyah gözleri açık bir cinsel ilgiyle parladı. "Benim için tekrar dans edebilirsin."

Bakışlarındaki olasılıklar karşısında kanımın ısındığını hissettim. "Bunu düşüneceğim," diyerek yanından geçip Bitsa'nın gölgede sabırla yere doğru yürüdüm. Yürürken bakışlarının sıcaklığını hissedince yüzüm ısındı. "Ama bir erkeğin yatak direğinde bir çentik olmaktan pek hoşlanmıyorum," dedim omzumun üzerinden. "Bence senin gibi bir oyuncuda bunlardan yeterince var." Bisikletime bindim ve kaskımı . "Bilgi için bana haber ver." Bitsa'yı çalıştırdım ve yola koyuldum, Rick ben gözden kaybolana kadar arkamdan görünüyordu.

Haritayı incelemiş, hafızama kaydetmiştim ve gün batımına doğru arka bahçede çırılçırıldım. Ve Canavar sinirlenmişti. Skinwalker'ların bir büyü vardır.

Hayvanların genetik yapısı, derine inerek ve şekil değiştirerek, insandan diğerine, genetik yapıdan diğer hayvanın vücuduna tam olarak uyacak şekilde, ölümlerin kemiklerinde, dişlerinde ve derisinde depolanan genetik materyalden kopyalanır.

On bir yıldır vardiya yapıyordum ve Beast onunki dışında herhangi bir şekil seçmemden her nefret etmişti. Şimdi, Beast'in yapımıyla ilgili rüya/anıdan beri, ben de birdenbire bu süreçten mutsuz olmuştum. Kaşıntı ve rahatsızlık. Tamam, belki de suçluydum. Hırsızlık rüyası, Canavar'ın içime nasıl yerleştiğini kanıtlamıştı; bu teoriyi hiç araştırmamıştım ve bu da beni bir korkak yapmıştı. Kendi hayatımı kurtarmak için yaşayan bir varlığın bedenini ve ruhunu çalmıştım. İçten içe bunun bir kara büyü olduğunu biliyordum - tesadüfî ama niyet olmadığı için daha az karanlık değildi.

Canavar ve ben birlikte yaşamayı, onun ve benim formumuzu paylaşmayı öğrenmiştik ama onu çalma günahım için beni asla affetmediğinden oldukça emindim. İttifak hiçbir zaman kolay olmadı ve dönüşmek için başka bir form, başka bir hayvan seçtiğimde, parçalanmış, ikiye katlanmış ruhum bu geçişten sağ çıkamadı. Canavar o kadar derine gömülmüştü ki onu o zaman bulamadım, bu da yalnız yürüdüğüm anlamına geliyordu. Tekrar insana , Canavar bana her zaman bedelini ödetti.

Beast'ten daha küçük ya da daha büyük bir kütle değişikliği gerektiren bir forma girdiğimde bedel daha da yüksekti, çünkü kütlenin bir yere gitmesi ya da bir yerden gelmesi gerekiyordu. Kütlenin/maddenin korunumu yasası, özellikle de skinwalker büyüünde geçerliydi, bu yüzden her zaman daha küçük bir beyne sahip daha küçük bir bedene geçtiğimde kendimin veya Beast'in tamamını veya bir kısmını kalıcı olarak kaybedeceğim ve geride çok şey bırakacağım korkusu vardı. Bundan nefret ederdi ve her zaman beni cezalandırmanın bir yolunu bulurdu.

Güneş gökyüzüne altın mızraklar en tepedeki taşın üzerine oturdum. , çıplak popomda rahatlatıcı, yatıştırıcı bir ısı vardı. Hayvan fetişlerimin bulunduğu fermuarlı çantayı açtım ve bir kolye çıkardım. Tüylerden ve pençelerden oluşan bir kolyeyi boynuma taktım ve altın külçeli kolyeyi kayanın üzerine yerleştirdim. Seçtiğim form için çok büyüktü.

Bir pençeye dokundum. Gözlerimi kapadım. Rahatladım. Rüzgârı dinledim, ufukta oraktan daha büyük, doluluğa doğru büyüyen ayın çekimini. Kalbimin atışını dinledim.

Vücudumun fonksiyonlarını yavaşlattım, kalp atış hızımın düşmesine, tansiyonumun düşmesine, kaslarımın gevşemesine izin verdim, sanki uyuyacakmışım gibi. Dizlerimi büküm, kollarımı nemli havada iki yana açtım ve kayaların üzerine oturdum. Biyolojik hiçbir şey kütle çalmak için işe yaramazdı -ahşabın bile kendi RNA'sı vardı- ama taş temizdi, bu yüzden ona ihtiyacım vardı. Kütle çalmak kolaydı. Kütle biriktirmek kolay. Riske girmeye zorlandığımda.

Zihnim yavaşlarken, kolyeye dizilmiş tüylerin, pençelerin ve gaganın içine daldım. Derinlere. Bu avın yeri hariç tüm bilincim kayboldu. Bunu derimin astarına, beynimin en derin kısımlarına yerleştirdim, böylece *yer değiştirdiğimde* onu kaybetmeyecektim,

değiştirdimde. Daha aşağıya düştüm. Daha derine. İçimdeki dipsiz gri dünyaya. Ve sessizce ilahi söylemeye başladım: *Ayinden ayine, taştan taşta... ayinden ayine, taştan taşta...*

Hafızanın davulları yavaş bir çalıyordu. Havaya otlu odun dumanı kokusu yayıldı. Halkın ülkesinin gece rüzgârı etime değdi. DNA'nın çift sarmalını, kolyenin pençelerinin ve tüylerinin içinde yatan iç yılanı aradım. Her zaman olduğu gibi oradaydı, hücrelerin derinliklerinde, yumuşak doku kalıntılarında. İçine kaydım, tüm canlıların derinliklerinde yatan yılanın, DNA yılanının içine. Bir derede akan su gibi içine düştüm. Bir dağın yamacından yuvarlanan kar gibi. Gri yer üzerime üşüştü.

Nefes alışım değişti, kalp atışım hızlandı. Son düşüncem, dönüşeceğim hayvandı. Avrasya , *Bubo bubo*. Kemiklerim kaydı, derim dalgalandı. Kütle aşağıya, taşta doğru kaydı. Gürültülü, çatırtılı altımdaki kayaya. Siyah güç zerrecikleri üzerimde dans ediyor, derine saplanan oklar gibi yanyor ve batıyordu. *Kütleden kütleye, taştan taşta.*

Bıçak gibi bir acı, omurgam boyunca kas ve kemik arasında kayıyordu. Kanatlar omuzlarım boyunca kayarak kollarımdan başkalaştı. Altın tüyler, alaca, kahverengi, filizlendi. Burun deliklerim daraldı, derinlere çekildi, daha küçük ciğerlerimi doldurdu. Kalbim hızla çarpıyordu, uçmak için yaratılmış bir kalp. Pençelerim taşta tırmaladı.

Gece canlanmıştı; her şey yeni ve yoğun. Kulaklarım her yerden gelen seslerle bombardımana tutulmuştu. Yerdeki fare. Tehlikeden habersiz. Yüz metre ötedeki ağaç yapraklarının hareketi. Cıvıv cıvıltıları. Kuş yuvası. *Yemek*. Ev yerleşiyor.

Gece için yaratılmış gözler her şeyi alıyor, sanki güneş hâlâ parlıyormuş gibi net görüyordu. Işık ve gölge gözüme battı, parlak, keskin. Çirkin insan ışığı. Kendimi topladım, kanatlarımı açtım ve kayadan bahçenin üzerine sıçradım. Beş metrelik kanat açıklığımla havayı dövüyordum, bu kıtada hiç yaşamamış bir hayvanın kanatlarıyla. Uçmalı uzun zaman olmuştu ama anısı kuşun yılanında saklıydı. Yalpaladım, uçuşa geçtim, yükselen bir termiği yakaladım, tek başıma kanat çırpımdan daha az çabayla beni yukarı taşımasına izin verdim.

Aşağı baktım, gecenin içine uzandım, kayanın üzerindeki altın külçesini, dünyadaki yerini buldum. Baykuş hafızamdaki sokaklar arasında onu tanımladım. İnsan bilincim baykuşunkiyle birleşti, *Bubo bubo*'nun hücrelerine dağıldı.

Açlık karnımı parçaladı. Aşağıda, gecenin içinde sessiz, dört pençesi havada, gri ve beyaz çizgili bir şekil hareket ediyordu. Kanatlarımı sıkıca katladım ve daldım. Pençelerimi avıma doğru uzattım. Öne doğru kıvrılan kavradı, tuttu. Gagam boynunun arkasını, omurlarını yırttı. Yabani kediyi yere serdim. Gölgede oturup karnım doyana kadar pençelerim ve gagamla kanlı eti parçalayarak yedim. Değişimden sonra hep olurdu. *Açlık*. İşim bittiğinde kediden geriye çok az şey kalmıştı. Ayaklar, kemikler, kafatası.

Derimin altında gömülü olan anım kıpırdanmaya başladı. *Kedileri severim...* İnsan benliğim kederlendi. Sonra hafıza hareket etti. Bir harita. *Ahhh. Av.* Onlardan *biri için*. Gecenin içinde çizdim, uzaktan gelen bağırış ve silah sesleri, iğrenç insan kokuları, sesler ve onların dünyasının pisliği. Motorlar ve motorlar. Kedi kanı. Havaya sıçradım. Şehirde termaller kafa karıştırıyordu, binaların üzerinde yükselip alçalıyor, nehirden gelen beklenmedik cereyanlarla hareketleniyordu. *Nehir.*

Eğildim ve onu buldum, yükselen bir esintide parılıyor ve beyazlaşıyordu. *Yakında yağmur yağacak.* Hava durumu bilgisi bir yırtıcı kuşun doğal genetik yılanının bir parçasıydı. Günden kalan sıcaklığın üzerinde yükseldim, yükseklerle çıktım. Altımda, nehri geçen hareketli ışıklarla süslü bir şerit olan otoyolu buldum. Onu takip ettim, şehirden uzakta, derimin altında ve insan parçamda saklı harita boyunca. Vampirlerin gerçek ölümlerini yatırdıkları ve şifa buldukları yere.

BÖLÜM 18

Hala affedilmeyi arıyoruz

Binlerce fit yükseklikten, geceyi gümüşleyen aydan, milyonlarca ışık gibi parlayan yıldızlardan, uçuşun coşkusu içimi doldurdu. Kalbim güçlü bir şekilde atıyordu. Kanatlarım genişçe açılmış, süzülüyordum. Ben süzülürken hava akımları uçuş tüylerimi karıştırdı, karnım toktu, damarlarımda neşe şarkıları söylüyordu.

Çok aşağıda bataklık bir yerden çıkan büyük bir sıçan dikkatimi çekti. Aç olsaydım iyi bir yemek olurdu - civcivleri beslemek için iyi. Islak zeminin yakınında, ezilmiş kabuklu bir sokağın sonunda küçük, beyaz badanalı bir bina gördüm. Merak ettim, kanatlarımı yarıya kadar katladım ve altı yüz fit alçaldım. Tekrar açtım, daire çizmek için.

Uzak anılar canlandı. Bu yeri arıyordum. Binanın yoktu ama duvarları yüksekti, çatısı tonozluydu ve çivili bir çan kulesi gökyüzünü mızraklıyordu. *Katie. Vampirler.* Hatırlayarak daha aşağıya indim.

Dar, kemerli pencereler tepe noktasında vitraylı şapel pencerelerini işaret ediyordu. Ama ışıksız. Karanlık. Vampir karanlığı. Beyaz bina, deniz kabuklarıyla karıştırılmış eski çimentodan yapılmıştı ve pencereleri ya da araziye aydınlatan hiçbir ışık olmamasına rağmen ayın ışığıyla parlıyordu.

Olmayan şapelin etrafındaki toprak, ay ışığında parlayan beyaz mermer mahzenlerle, aile boyu anıt mezarlarla doluydu. Gerçek ölümler ya da yaşayan ölümsüzler için küçük evler gibi toprağı süslüyorlardı. Aşağıya doğru daireler çizdim, her yönden gelen araba ışıklarını gördüm. Oysa burada, bu eski binada hiç ışık yanmıyordu.

Her şeyi gece için yapılmış gözlerle ve hiçbir şeyi kaçırmayan kulaklarla inceledim. Alçaldıkça, esintiyle yükseldikçe, mum ışığı şapelin içinde çiçek açtı ve parladı, parladı, kemerli pencerelerden titreyerek beyaz kabuk yürüyüş yoluna sessiz renk tonları attı. Vitray pencerelerin hepsi kan rengi, şarap rengi, bordo, sulanan kanın pembesi ve yere dökülen kanlı ışık tonlarındaydı.

Kapı aralığından bir vampir çıktı, elbisesini düzeltiyordu. *Yaşlı* bir kadındı. Teni dolunay beyazıydı, yüzü yivliydi. Ayakkabılarının parmak uçları, uzun elbisesi, başındaki saçlarını gizleyen rahibemsi peleriniyle bembeyaz giyinmişti; elleri bir vampir başrahibe gibi önlüğünün altında cepli. Uzaktaki bir araba mırıldandı. Kıpırdamayı kesti, taştan bir durgunluk, mezarlığa uygun oyulmuş bir heykel. Onu görmek beni kendime getirdi.

Omuzlarını dikleştirdi ve sanki savaşa girecekmiş gibi çenesini kaldırdı; siyah kaşları ve gagalı bir burnu olduğunu gördüm. Akdeniz etnik kökenli, belki de Yunan. Güzel değildi ama heybetli ve dingindi, sanki kendisiyle ve dünyasıyla barışmış gibiydi.

Araba çakıllı yolda gıcırdayarak ilerliyordu. Havada vampir kokusu yükseliyordu. Uçuş tüylerimi eğdim ve alçaldım, rüzgârda sessizdim, inmek için bir ağaç seçerken kanatlarımdan hiç ses çıkmıyordu. Uzun. Ölü. Dalları beyaz ve kabukları soyulmuş. Vampirlerin yeryüzüne indiği yere yakın. Baykuş kulaklarımın onların konuşmalarını duyabileceği kadar yakın. Kanatlarımı gerdim, uçuş tüylerimi açtım ve göğsümü kaldırdım. Bacaklarımla ve pençelerimle uzandım. İleri hareketimi kırmak için geri kanadım. Kabuksuz dalı kavradım. Yere düşmüştüm. Raptor omuzlarımı silktim ve denge ve yerçekimi kontrolü ele alınca uçuş tüylerimi çırttım. Kanatlarım bana doğru sıkıca katlanırken ölü ağacın üzerine yerleştim.

Kadın vampir yere indiğinde döndü ve beni ağaçta gördü. Seslendim, baykuş sesi, gecenin yalnızlığında. Buranın baykuşu değildi ama o aradaki farkı anlayamazdı. Bir süre sonra ilk limuzine doğru döndü, yanından geçerken sallanmasını ve lastiklerinin durmasını izledi.

Vampirler uzun arabadan kaydılar, yedi , hepsi hızlı hareket ediyordu, tam vampir hızında, hepsi iyi beslenmişti, üzerlerinde taze kan kokusu vardı. Hepsi siyah, ağırbaşlı takımlar ve yazlık yün ya da ipekten, gecenin içinde parıldayan özel dikim elbiseler giymişti. Sanki bir cenaze ya da parti için giyinmişlerdi.

İlk araba daire çizip dışarı çıkarken daha fazla araba yola çıktı, ışıklar uçuşan kuşlar gibi geçiyordu. Bir dans gibi. Düzinelerce araba yaklaştı, bazıları tek, bazıları çok sayıda yolcu bıraktı, ta ki genç ayın altında neredeyse yüz vampir toplanana kadar. En son bir cenaze arabası geldi, beyaz, gecenin içinde inci gibi parlıyordu. Vampirlerin ortasında çarparak durdu.

İki erkek dışarı fırladı ve cenaze arabasının arkasına doğru koştu. İnsandılar, çevik değillerdi, yavaş hareket ediyorlardı ve birinin ortasında bir yağ rulosu vardı. Hiçbir vampir fazla kilo almazdı, çoğu açlık sınırında yaşar, kış avı gibi cılızdı. Vampirler yavaşça yaklaşarak cenaze arabasının etrafında bir çember oluşturdular. Beyaz tabutu indirdiklerinde insanların korkusu daha da arttı. Neredeyse panik gözeneklerinden sızıyor ve gece rüzgârını kirletiyordu.

"Onu... olmadan gömebileceğinize emin misiniz? Boş ," dedi biri.

Vampirlerden biri kahkaha attı, sesi sinsî ve acımasızdı, yankısıyla on kat artan dehşetin tadını çıkarıyordu. İki insan hızla geri döndü ve cenaze arabasının kapılarını çarptı. Kilitler tıkırdadı ama mekanik kilitler ve cam pencereler onlara hiçbir koruma sağlamıyordu. Alaycı vampir yine güldü. Dudaklarını yaladığını gördüm, ölü etin şapırtısını duydum.

Cenaze arabası kükredi ve uzaklaşırken silah sesi gibi mermiler saçtı. Mezarlığın girişinde savruldu, lastikler kaldırılma takılınca feryat etti. Cenaze arabası yolun sonuna kadar kükredi. Araba gittiğinde, yaşlı vampir, rahibe cüppesi giymiş olan ve mezarlıkta mum yakmış olan vampir, tabuta doğru ilerledi ve elini tabutun üzerine koydu.

"Toplan," dedi yumuşak ve zorlayıcı bir sesle. Dalıma yaslandım, zorlama etimi ve kemiklerimi çekiştiriyor, beni gelmeye çağırıyordu. Bu bir tür vampir *çağrısıydı*, baştan çıkarıcıydı. "Toplanın ve kan armağanınızı verin," dedi, "böylece kız kardeşimiz iyileşebilir." Sözleri kalabalığın üzerinde yükseldi, havada dans etti, güzellik doluydu. Yaşlılık sesini güçlü ve yumuşak yapmıştı. Sözleri kafamın içinde çınlıyor, emrediyor ve talep ediyordu. Pençelerim eski ahşap üzerinde dans etti. İçimde karanlık enerji ve büyü kıvılcımları yükseldi. Ona doğru uçmak için kanatlarımı açtım.

"Kan seremonisi hakkına meydan okuyorum," dedi bir

adam. İrkilerek kanatlarımı sıkıca yanıma çektim.

Kalabalık sanki beklentileri karşılanmış gibi kıpırdandı ve iç çekti. En yakınındakiler yeni konuşmacıdan ondan soluk tabuta doğru bir yol açtılar. Akrabalarının hareket etme şekliyle eğleniyor gibiydi. Vampir, vampir standartlarına göre bile ince ve söğüt gibiydi. Koyu renkli, narin ama gösterişli olmayan bu vampir, bir eskrimcinin yapabileceği şekilde, ayaklarını özenle ve dengeyi düşünerek yerleştirerek topluluktaki boşlukta yürüdü. Yaşlı kadının önünde durduğunda, "Rafael Torrez, Mearkanis Klanı'nın varisi. Meydan okuyucu."

"Sabina Delgado y Aguilera," dedi yaşlı vampir ve ben de başladım. Bu ismi bugün görmüştüm. "Kutsal toprakların rahibesi. Meydan okuma için konuşabilirsin."

Bir züppe, gecenin karanlığında ipek gibi parıldayan bir parça danteli olan manşetine bir fiske vurdu. "Kimsenin kan sunmasına gerek yok. Yaralı ya aptal ya da zayıftı. Bir saldırgana boynunu uzattı. Avın ölmesine izin verilmelidir. Bizim yolumuz her zaman böyle olmuştur."

Kalabalıkta bir hışırtı, anlaşma mırıltıları vardı. "Ben düşeni savunurum," dedi bir ses. Leo kalabalığın arasında ilerledi, aynı derecede zarıftı -aralarında kim değildi ki- ama bir boğa güreşçisinin zarafetine sahipti, güçlü ve kararlıydı. Uzun tüylerimi durgun havada dalgalandırdım, toplanma dürtümün son kırıntılarını da silkeledim.

"Leonard Eugène Zacharie Pellissier," dedi. Herkesin kimin kim olduğunu bildiğini düşündüm, bu yüzden konuşma yasal bir süreç gibi kalıplaşmıştı, özel isimler ve unvanlar gerekliydi. "Şehrin kan-efendisi, Pellissier Klanı'nın kan-efendisi, bu yedi yüz yıl." Bildiğim kadarıyla yedi yüz yaşında vampirler nadirdi ve rahibe daha yaşlı olmalıydı. Çok daha yaşlı. Kayıtlar salonunda onun soyunu görmemiştim.

Rahibe Sabina'nın önünde durdu. "Eski yöntemler öldü ve yok oldu. İnsanlar bizi bulduğunda, bizi ortaya çıkardığında eski efsanelerin doğru olduğunu ve kan avcılarının da aralarında olduğunu kanıtladığında, eski yöntemler değişti. Eski yöntemler öldü.

"Artık geçmişte yaptığımız gibi kan aileleri kuramayız, insan dünyasında hayatta kalamayız. Ve bugün sayımız, aren yaşlıların gerçek bir ölümle ölmesine izin verecek kadar çok değil. Dünya ilerledikçe, Mithranlar da hayatta kalmak için evrim geçirmelidir."

"Güzel sözler. Ama klanım liderimizin ölümünün acısını çekti. En büyükleri olarak benim kanım soyum için çok değerli," dedi Rafael, "ve hükümdarlığımı sağlamlaştırmak için gerekli. *Düşmanıma* ait bir soyu kurtarmak için neden kendi kanımı ? Neden *sana* yardım edeyim?" Hava düşmanlıkla çatırdıyordu ve Rafael'in dişlerini göstermesini ya da bir kılıç çekip saldırmasını bekliyordum.

"Haydutu yenmek için birlikte hareket etmeliyiz," dedi Leo. "Düşman olabiliriz Rafael, ama düşmanımın düşmanı benim dostumdur. Bizi yok etmek isteyen insanlara karşı birlikte durmalıyız. Kadim yolların bu kısmı değişmeden kalmalı." Yumuşak bir sesle ekledi: "Eğer bir haydut tarafından saldırıya uğrarsan senin için kanımı veririm." Kalabalık şaşkınlıkla nefes aldı.

"Ve eğer yardım etmezsek," dedi Sabina, "henüz gerçek bir ölü Katherine Louisa Dupre' kendi kendine iyileşmesi ve bir haydut olarak ortaya çıkması mümkün. Ve eski masallarda söylendiği gibi başkalarına da bulaştırabilir." Vampir topluluğu yavaş ve karmaşık bir dansa dönüşebilecek bir şekilde yer değiştirdi. Kararsızlıkları toplu duruşlarından belliydi.

"Bir haydudun başka bir Mithran'a hastalık bulaştırabileceği yaşlı kadınların ve aptalların masalı," diye alay etti Rafael. "Ben dönüşmeden önce bu bir efsaneydi." Siyah ipek gece elbisesi giymiş bir kadına baktı ve kadın gözlerini kaçırdı. Başımı eğdim ve yumuşak, bir şaşkınlık sesi çıkardım. *Dominique*'i hatırladım.

Sabina, "Sen dönüşmeden önce *ben* efsaneydim, Rafael. Efsanenin gerçeğe dönüştüğünü gördüm. Şimdi, *karanlık ve lekeli geçmişimize* ışık tutulduğu bu zamanda, eski bir haydut *günahıyla* çıldırmış bir halde şehrimizin sokaklarında dolaşıyor." Sözleri usulca bırakılan bir nefesle akıp gitti.

Toplananlardan biri "Leke," dedi.

"Günah," dedi bir diğeri.

Kelimelerin onlar için ne anlama geldiğinden emin değildim ama ses tonu kederliydi, geceleyin yalnız kuşların çağrısı gibiydi. Tekrar cıvıladım ve rahibe oturduğum ağaca baktı. Sesimi kestim ve hareketimi durdurmak için pençelerimle dalı kavradım.

Sabina vampirlere dönerek, "Farklı zamanlarda ve yerlerde Tanrı'dan çalmaya çalışan diğer ırklarda olduğu gibi, günahımız bize çok pahalıya mal oldu. Kurtuluş gelmeden önce bunun bizi yok etmesine izin vermemeliyiz." Kalabalık yine mırıldandı. *Tanrı'dan çalmak mı?* Düşündüm. *Bir vampir Tanrı'dan nasıl çalar?* "Rafael Torrez," dedi Sabina, "klanınız meydan okumasını geri çekiyor mu? Ölülerle kanını paylaşacak mısınız?"

"Mearkanis Klanı meydan okumamızı geri çekiyor," dedi kötü bir nezaketle. "Ama yakında tekrar toplanma çağrısını kabul etmeyeceğiz."

"Başka meydan okuyan var mı?" Kimse konuşmayınca rahibe, "Kabul edildi. Tabutu açın."

Vampirler içeri girdi, beyaz tabutun etrafını yavaşça sararak dar bir daire oluşturdular ve ölü ağacın yüksekliğinden bile görüşümü engellediler. Tabutun menteşeleri belli belirsiz, yavaşça ses çıkarıyordu. Bir kılıcın kınından çekildiğini duydum, Sabina'nın elinde çelik bir parıltı gördüm ve vampir kanının kokusunu aldım, keskin ve ekşi. "En büyük ve rahibe olarak, ölen kız kardeşimize ilk kanı ben sunuyorum," dedi ve kolunu tabutun üzerine koydu, kan hızla akıyor, yumuşak bir pıtırıyla içeriye damlıyordu. Vampir kanı kokusu yoğunlaştı. Uzun bir süre sonra koluna bir bez tuttu. Yanındaki bir kadın bandajı yerinde tutmak için etrafına bir şerit bağladı. Bıçağı tekrar eline alarak ikinci bir beze sildi ve bekleyen topluluğa baktı.

Leo kolunu dirseğine kadar kıvırdı, ön kolunu dışarı çıkardı. "Ölen kız kardeşimizin kan ustası olarak ikinci kanı sunuyorum." Sabina'nın bıçağının dilimini kabul etti. Tabutun üzerinde durdu, kanının bir adak gibi akmasına izin verdi ama duruşunda bir meydan okuma vardı ve gözleri Rafael'deydi. Yumruğunu sıkıp açarak kan akışını teşvik ederken uzun dakikalar geçti. Bir insan olsa bayılırdı. Ancak kan kendi kendine akmayı bıraktığında rahibeden temiz bir bez aldı ve oradan uzaklaştı.

"Merhamet göstermek için, Mearkanis Klanı düşene kan sunar." Rafael bıçağı Sabina'dan aldı ve kendi etini kesti. Vampirlerin tepkilerinden bu hareketin kaba olduğunu anladım ama Sabina hiçbir şey söylemeyerek onun istediğini yapmasına izin verdi. Kanlı bıçağı geri verdi ve kolunu açık tabutun üzerinde tuttu, kanı akıyordu. Kanı neredeyse Leo'nunki kadar uzun aktı ve yarası nihayet pıhtılaştığında sersemlemişti.

Bana sidik yarışmasının vampir versiyonu gibi geldi. *Erkekler*.

Bir kadın Rafael' destek olmak için omuz verdi. Onun yanında bir kadın öne çıktı. Zarıftı ama zayıftı, neredeyse bir deri bir kemik kalmıştı. "Arceneau Klanı'nın vekil lideri olarak kanımı sunuyorum." Acıdan nefesini tutarak aşağı inen darbeyi kabul etti. Kanının düşmesine izin verdi, Leo'nun kanamasının sadece yarısı kadar bir süre geçmişti ama yine de ayakları üzerinde sallanıyordu. Kuş gözlerime göre Dominique tuhaf görünüyordu. Nasıl olduğundan pek emin değilim ama bir vampir için bile pek normal değildi. Belki de daha az zarafetle hareket ediyordu. Onu arazideki bir banka götürülürken izledim. Ve sonra anladım. Bu gece çoktan kanı , muhtemelen kan borcu olduğu bir vampir tarafından.

Sırada St. Martin Klanı'nın kan ustası vardı ve sadece bir miktar kan sıçrattı. Gözleri, değersiz hediyesi hakkında yorum yapmalarını istercesine topluluğu taradı. St. Martin Klanı arasındaki husumet

Martin ve Pellissier. Kuşlar sırtamaz ama içimde bir dürtü hissettim. Daha sonra diğer klanların liderleri kan teklif etti; bazıları neredeyse kendilerini tüketerek "Jones'lara ayak uydurma "nın vampir versiyonunu oynarken, diğerleri daha mütevazı bir miktar teklif etti. Klan isimlerini ve önem sırasını hatırlamaya çalıştım, ancak böyle bir hafıza şu anki beynim için kolay değildi.

Pellissier, Mearkanis, Arceneau, Rousseau, Desmarais, Laurent, St. Martin, Bouvier, bazıları düşman, bazıları değil. St. Martin'in "aziz" kısmı hâlâ şaşırtıcıydı, ama sonra, kurbağa olmayan vampirler hakkında bildiklerim bir kez daha üçe katlanmıştı. Belki de dörde katlanmıştı.

Klan başkanları kendilerini ilan edip kanlarını döktükten sonra, daha küçük üyeler tabuta yaklaştı, anlayabildiğim kadarıyla hala klana göre hareket ediyorlardı, ancak drama sona ermişti ve kan dökmenin geri kalanı tiyatrosuzdu. Katie'nin muhtemelen kan içinde yüzdüğünü düşündüm. İğrenç. Aya baktım ve Sabina anlamadığım Fransızca, Latince ya da Mandarin dilinde bir şeyler söyleyerek kan alma işlemini durdurmadan önce kan alma işleminin iki saatten fazla sürdüğüne karar verdim.

Vampirler açık tabutun etrafını sararak omuz omuza durdular. Ve mırıldanmaya başladılar, sözleri olmayan bir cenaze ağıtına benzeyen dalgalı bir armoni. Birkaç ölçü sonra rahibe şarkı söyledi ve cemaat sessizliğe gömüldü. "lîlî lamâ şvaqtanî."

İrkilerek öne doğru eğildim, boynumu uzattım ve neredeyse daldan düşüyordum. Kanatlarımı çırpıp geriye doğru dans ettim, pençelerim gevşek ağaç kabuğuna sürtündü. "Elî elî lamâ şvaqtanî," diye tekrar mırıldandı. Tüm kalabalık minör tonda bir ahenkle "Elî elî lamâ şvaqtanî. Elî elî lamâ şvaqtanî." İliklerime kadar üşüyerek baktım, kelimeleri hafızama yerleştirdim. Bu cümle, bir grup vampirden duymayı bekleyeceğim en son kelimeler arasındaydı. Ve alevler içinde kalmadılar. Sıcaklığa ihtiyaç duyarak tüylerimi kabartıp çırpıtım ve korku içinde cıvıladım.

On iki yaşımdan çocuk evinden ayrıldığım kadar her Paskalya tutkusu oyununda bu sözleri duymuştum. Bu sözün İsa'nın çarmıhta söylediği son sözlerden biri olduğundan emindim; Aramice "Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin?" anlamına geliyordu.

Vampirler sessizliğe gömüldü.

Vampirler Katie'yi defnederken, tabutunu Pellissier Klanı mozolesindeki boş yuvaya iterken ağacımda kaldım. Metalin taş üzerindeki sert sesi gıcırdıyordu ve tabutun yerine yerleşirken çıkardığı gümbürtü tüm arazide yankılanıyordu. Mahzenin kapısı kapanıp demir parmaklıkları mühürlenip kilitlendiğinde, sanki kendilerini bir transın kalıntılarından kurtarmak istercesine toplu bir nefes alır gibi oldular. Formaliteler açıkça sona ermişti.

Bazı vampirler sohbet etmek, komplo kurmak ya da vampirlerin ölümsüz cenazelerinde yaptıkları her neyse onu yapmak için daha küçük gruplara ayrıldılar. Garip bir şekilde, iyi eğitilmiş bir grup insan gibi borsadan ve Orta Doğu'daki son patlamalardan bahsediyorlardı. Neredeyse İsa'dan alıntı yaptıklarını duymak kadar kafa karıştırıcıydı. Sonra teker teker cep telefonlarından araçlarını çağırdılar ve limuzin ve süslü araba alayı tersine döndü. İlk gelenler son ayrılanlar oldu.

Yine şu sidik yarışı.

Tüm vampirler gittiğinde, bahçeme dönüp kolları olan bir şeye dönüşmeye hazırdım. Ama Sabina hala ayakta, başı eğik, beyaz etekleri havada dalgalanıyordu.

esinti. Sesini yükseltmeden konuştu, ses tonu artık tanımadığım bir aksanla ağırlaşmıştı. "*Bubo bubo*'nun sesini duymayalı uzun yıllar oldu," dedi. Ağaca baktı, yüzü ay ışığının yetersizliğinde parlıyordu. "Gerçek misin, kehanet misin, yoksa yaşlı bir günahkârın çılgın hayalleri misin, bilmiyorum." yavaşça salladı, yırtıcı gözleri üzerimdeydi. Yırtıcı bir kuş olmama ve çok az şeyden korkmama rağmen, kanatlanıp uzaklara uçmak istedim. Uçuş tüylerim ürperdi ve pençeli ayaklarım dalda dans etti. "Eğer sen kehanetsen, eğer benim lekelenmiş ve kararmış ruhumdaki Tanrı'nın nefesi isen, o zaman bunu bil ve sözlerimi cennete geri götür. Hâlâ affedilmek istiyoruz. Hâlâ affedilmeyi arıyoruz."

Ben kıpırdamayınca başını öne eğip şapelin dışındaki bölüme doğru yürüdü, o kadar zarıftı ki etekleri neredeyse hiç sallanmıyordu. Kapıyı kapattı ve kilitledi. Biri hariç tüm ışıkları söndürüşünü izledim, gecenin içinde tek bir alev. Mezarlığa sessizlik çöktü. Kanatlarımı kaldırdım ve kendimi fırlattım, arazinin üzerinde alçaktan süzıldüm, irtifa kazanmak için akıntıları aradım.

Eve uçmaya hazır bir şekilde mezarlığın üzerinde alçalıp yükseldim; sonra artık tanıdık gelen bir mahzen kapısı açma sesi duydum. Mezarlığın üzerinde bir kez daha eğildim, en küçük avı tespit etmek için tasarlanmış yırtıcı kuş gözleriyle ve keskin kulaklarla Katie'yi görmeyi veya duymayı bekliyordum. Bunun yerine, kamburu çıkmış, zayıflamış ve mezar kokan bir adam mezarlıktan çıktı. Haydut.

Mahzenin ahşap kapısını kapattı ve onu koruyan dövme demir kapıyı itti, hareketleri düzensizdi, neredeyse insan yavaşlığındaydı. Ayakları çıplak ve kirliydi, elleri sopa gibi, iskelet gibiydi. Kıyafetleri eski püskü ve yırtıktı, üzerine tam oturmuyordu, şamanın evinin arkasındaki çukurda, suyun kenarında bıraktığı uzun ceket ve yün pantolondan eser yoktu. Baş eğikti, saçları yüzüne dağılmış, yüzünü gizliyordu. Ama onu çürümüş kokusundan, yürüyüşünden ve kemikli omuzlarının duruşundan tanıyordum. Tanıdığım hiçbir vampir gibi hareket etmiyordu. Anıt mezarın üzerindeki klan adını okuyabilmek için sessizce yanından geçtim. St. Martin.

Haydut ayağı takıldı ve çimenli zeminde sallanarak Pellissier Klanı'nın kasasına doğru ilerledi. Parmaklıkları kapılara yaslandı ve soluk beyaz elleriyle kapıları kavrayıp salladı. Sessiz çingirak gecenin sessizliğinde yüksek ve sert bir ses çıkarıyordu. Hareketleri çılgına döndü, parmakları kilitlere, demir parmaklıkları tırmalayarak kapıya giriyor, yüzü metale bastırıyordu. Küçük, aç bir hayvan gibi acıyla miyavlıyordu. Karışık vampir kanını koklarken nefes aldığını, burnunu çektiğini duyabiliyordum; rüzgârda çürümesinden daha güçlü, zengin bir kan kokusu vardı.

Avuçlarını parmaklıklara çarptı ve son bir cınlamayla itti. Öfkeyle, şapelin dışına doğru fırladı. Daha sıkı döndüm, izliyordum. Parmakları ısı ve gri güç pırıltılarıyla parlıyordu. Tanıdığım bir enerji imzası. Hızla aşağı doğru daire çizdim, parmaklarında büyüyen pençeleri izledim, çengelli ve kıvrık, Beast'inkilerden daha uzun. Şekil değiştiriyordu.

Lanet olsun. Bu şey haydut bir vampir değildi. Bir vampirdi. Ya da bir Skinwalker. Canavar haklıydı. Bu gerçekten de bir ciğer yiyiciydi.

BÖLÜM 19

Ben medyumum.

Durdu, omuzlarını çekti, derin nefes aldı, Canavar'dan aşına olduğu ıslak, hırıltılı bir ses. Ciğer yiyen yüzünü gece gökyüzüne çevirdi. Ve beni gördü.

Yüzü artık insan değil, körelmiş bir burundu; uzun dişleri alt ve üst çenesinden kıvrılıyordu. Kürklenmişti; yüzünü, kollarını ve boynundan aşağısını kaplayan kahverengi bir postu vardı. Çenesi uzuyor, kulakları yükseliyor, işaret ediyor. Pençeleri Canavar'inkilerden çok daha büyüktü. Sanki sadece bir kısmını değiştirebilecek kadar kontrolü varmış gibi değişimi orada durdu. Ya da belki de formlar arasında sıkışıp kalmıştı. Çürüme kokusu gitmiş, yerini büyük erkek kedinin misk kokusuna bırakmıştı.

Sabertooth, diye düşündü bir parçam, afallamıştı. İzlerken, bir an tereddüt ettim. Bir hava akımını, yükselen bir termiği kaçırdım. Dönen hava beni savurdu. Yuvarlandım. Kanatlarım işe yaramaz bir şekilde çırpındı. Dönmeye başladım ve kanatlarımla ve pençeli ayaklarımla uzandım, kendimi yaydım, yeryüzü hızla yükselirken vücudumu uçuşta sabitledim.

, kılıç dişi zıpladı ve pençeli eliyle yukarı uzandı. İmkânsız bir sıçrayış. Havayı yakaladım ve omuzlarımı döndürerek sertçe geriye savruldu. Benden bir çığlık kaçtı, yırtıcı bir öfke. Haydutun pençeleri uçuş tüylerimi sıyırdı. Havada çırpınarak irtifa kazandım ve tekrar çığlık attım. Haydut dört ayak üzerine düştü. Paltosunun arkası kuru, hırıltılı bir yırtıkla yırtıldı, altın kürkü , uzun ve yırtık bir yelesi vardı, sırtı çizgiliydi. Yakındaki bir mahzenin taşları patladı, bir çatırtı ve gürültüyle kırıldı. Kütle çalışıyordu. Taştan çalışıyordu. Mezarlığın ön kapısı açıldı. Sabina dışarı çıktı.

İçeri girmesi için ona bağırdım. Ama boğazım ve gagam sadece boğuk, çığlıklar atıyordu. Haydut kükredi, insan sesi değildi. Benden uzaklaşarak şapele doğru koşmaya başladı.

Kanatlarımı katladım. Ense köküne güvercin kondurdum. Öldürücü bir güçle vurdum. Gagamı kafatasının tabanına sapladım. Donuk, yankılanan bir çatırtı. Pençelerimle kafa derisini taradım. Tökezledi, kendini salladı. Yana doğru devrildim. Pençelerinden kıl payı kurtuldum. Omuzlarım dönerek, gökyüzüne doğru geri fırladım.

Rahibenin üzerine atladı. Atladım ama yardım edemedim. Bu yaratığa karşı değil, bu formda değil, belki insan formunda bile değil. Ben anlamamıştım ama Beast biliyordu. Kanıtlar ne olursa olsun, bu haydut bir vampir *değildi*. Bu *ciğer yiyendi*, en karanlık efsanenin yaratığı. Kara büyü yaratığı.

Havadayken, bedenim dalarken, Sabina'nın arkasından bir şey çıkardığını gördüm. Havaya kaldırdı. Tahtadan bir haçtı. Eldivenli ellerinde tutuyordu. Haçtan ışık fişkırıyordu. Yaratık kükredi, zıpladı, ürkü. Havada döndü. Büyük bir kedinin acı çığlığını attı, sancı çeken bir kadın gibi. Bir pençesiyle gözlerini kapatarak yüzüstü yere düştü. Koşarak uzaklaştı, koşarken vücudu yer değiştirdi. Dört ayağı üzerine düştü, giysileri yırtıldı. Siyah uçlu bir

yelesi . Bir mahzen daha patladı, taş şarapneller uçuştı. *Kılıçdiş aslan... Vampir gibi haçtan korkuyor.*

Geri sıçradım, yönümü değiştirdim, pençelerimi , kanatlarımla havayı iter gibi ittim. Şapelin dışındaki verandada Sabina haçı bıraktı ve kollarını ortasına dolayıp kendini kucakladı. Acıyla inledi, gözleri üzerimdeydi, gözbebekleri vampir siyahıydı, dişleri tamamen uzamıştı. Yakılmış et ve deri kokusu havayı kirletiyordu.

Bir nefes aldı ve "Kehanet!" diye bağırdı. Parmaklarının uçlarını açıkta bırakacak şekilde yapılmış yanık süet eldivenlerin uçlarından bir inç uzunluğunda pençeler uzanıyordu, tıpkı sürücü eldivenleri ya da golf eldivenleri gibi, rahibe kıyafetiyle uyumsuzdu. İyi olup olmadığını görmek için kalmak istedim. Bir vampir katili için aptalca bir arzu. Bunun yerine, öfkeyle homurdandım ve bir haç tarafından geri püskürtülen kara büyülü deri gezgini takip ederek döndüm.

Mezarlığın içinden, mahzenlerin arasından geçip ormana doğru koştu. Daha yükseğe uçtum, nehre doğru ilerleyen bir akıntı buldum. Onu takip ediyordum. Beni kaybetmesinin imkanı yoktu, bu haldeyken olmazdı. Gözlerim yüz metreden bir fareyi bile takip edebilirdi.

Ormanın içinden koşarak geçti, sık sık gökyüzüne, bana baktı. Bir mil sonra, geniş bir yoldan geçti, her iki yöne giden araba farlarından kaçınarak, vampir hızıyla iyi aydınlatılmış bir alana, güvenlik ışıklarının parladığı, arabaların ve kamyonların sokağa park edildiği ve küçük, kare evlerin karanlık olduğu bir çıkmaz sokağa doğru koştu. Klimalar mırıldandı. Bir köpek havladı. Diğerleri de uyarıya katıldı, gürültülü bir koro. Bir evin pencereleri açıldı, televizyonun kahkaha sesi karanlığa yayılıyor, ekran titriyordu. Haydut ormandan fırladı. Açık alana doğru koştu. Ve yarı açık bir pencereden evin içine daldı.

Pencereden hırıltılar ve boğuk bir çığlık duydum. *Birini öldürüyor.* Yakındaki köpekler çığına döndü, hırladılar, havladılar, kendilerini tel örgülere fırlattılar, metal şingirdadı. Bir meydan okuma çığlığı attım. Güvercin. Yaklaştı. Ama ben havadaydım, kanatlı formdaydım. Yardım edemezdim. Ve tekrar insan formuna geçemezdim - kütle hiçbir şey yoktu ve bunu göze alabilsem bile, bahçede kendimden çok fazla şey bırakmışım.

Bir kadın , sesler gürleyerek uzaklaştı. Ben de çığlık attım, gökyüzünü, havayı ve ciğer yiyiciyi lanetleyerek. Evden gelen gümbürtüler duydum, içi boş, yankılanan ve sonra düşen suyun sesi. Bir duş, fayanslara çarpan su, uzun bir süre boyunca bir vücuda çarptı. Sonra hiçbir şey olmadı. Ev sessizliğe gömüldü. Sıkı bir şekilde odaklanarak daha yüksekte daire çizdim, izledim. Hiçbir şey hareket etmedi. Hiçbir şey değişmedi. Çaresiz, akıntıdan akıntıya yükseldim. Hava soğudu. Bir fırtına körfezde hızla ilerliyordu. Uzaklarda, gökyüzünün kubbesinde şimşekler çakıyordu. Bulutlar yıldızları kararttı. Şafak yakındı. Ve ben hala uçuyordum.

Bir kapı çarptı. Evden bir adam çıktı. Ama bu ciğer yiyen değildi. Kanatlarımı katladım ve yakınına düştüm. Bu adam uzun boylu ve kızıl saçlıydı, kot pantolon ve tişört giyiyordu ve yabancı bir kokusu vardı. Varlığının ne anlama geldiğinden emin olmadan bir hava akımına kapıldım. Bir arabaya bindi. Arabayı çalıştırdı ve bitişik sokağa girdi. Yeterince uzun süre takip ettim.

Nerede olduğumu, evin nerede olduğunu kuş hafızama yerleştirmek için. Şafak doğu gökyüzünü pembeleştiriyordu.

Eğer güneşle bu şekilde karşılaşsam, gün batımına kadar geri dönemezdim. Çelişkiler içinde, kendimle mücadele ederek, dönüp havayı dövdüm ve kütlemin çoğunu bıraktığım bahçeye geri döndüm. Tam zamanında yetiştim, en üstteki taşın üzerine kondum, kanatlarımı açtım, kuyruk tüylerimi açtım. Pençelerimi taşlara geçirdim, sertçe ve törpüleyerek tırmaladım. Bir pençemi külçenin üzerine koydum. Ve Jane Yellowrock'u düşündüm. İnsandı. Yaralı. Dişi. Earthbound. *Kütleden kütleye, taştan taş.*

Yılanının anısını yüzeye çıkardım. İçinde eridim. Onun içinde. kaya gümbürdedi. Kemiklerime acı saplandı ve nefesim kesildi. Kırılan kayanın üzerine düştüm. Genişçe yarıldı. Beni yere düşürdü. Nefesimi kesti. Pürüzlü kayalar üzerime yuvarlandı.

Sersemlemiş ve acı içinde yerde yatıyor, gökyüzüne bakıyordum. Sersemlemiştim, ne olduğundan emin değildim, sadece *Bubo bubo* olduğumu hatırlıyordum. Öyle değil miydin? İnsan olduğumu kendime kanıtlamak aşağıya baktım. Yavaş yavaş anılarım geri geldi. Midem guruldadı. Altın külçeyi aldım ve kolyeyi başımın üzerine yerleştirdim. Doğudan altın bir çizgi geçti. Bir kuş ötmeye başladı. Çizgili sarı bir kedi Katie'nin eviyle benim bahçem arasındaki çit boyunca yürüyor, beni izliyordu.

Arka bahçedeki kayalar o kadar şanslı değildi. En üstteki moloz yığının dönüşmüştü, en büyük parçası orijinalinin yarısından daha küçüktü, en küçüğü ise bezelye çakılı gibiydi. Kütle depolamayı sevmiyordum. Bunu nasıl yaptığımı anlamıyordum ve içimde tehlikeli olduğuna dair bir his vardı. Ama şimdiye kadar bir bütün olarak geri dönmüştüm. Taşa yaslanarak külçeye dokundum.

On sekiz yaşıma girip çocuk yurdundan ayrıldığımda, doğuştan gelen bir dürtüyle kuzeye ve batıya doğru dağlara yöneldim. Motosikletimi Wolf Dağı'nda toprak yola kadar sürdükten sonra bir patikaya girdim ve kendimi Horseshoe Rock'ta buldum. Ormandan aşağıya doğru yürüdüm. Dar bir vadinin dibinde kuru yaprakları eşeledim ve aşağıya doğru eğilmiş, hava koşullarına maruz kalmış bir kuvars kayası buldum. Ortasından bir altın damarı geçiyordu.

Karanlıkta ve yağmurda, bir uyku tulumunun içine girdim ve kayanın yanında uyudum. Ve altı yıl sonra ilk kez, kolyem olmamasına, içimdeki yılanı bulacak iliğim olmamasına rağmen, yer değiştirdim. Büyük bir kediye dönüştüm. Canavar benimle uzun zamandır susturulmuş eski bir dost gibi konuştu. Haftalarca avlandım, yedim, eski inleri ziyaret ettim. İnsanlardan saklandım. Yavrularımı aradım. Tüm yavrularım gitmişti. Türümün diğer üyeleri de gitmişti. Ben sonuncusuydum. Herhangi bir yere.

İnsana dönüştüğümde, birkaç altın külçesini çıkardım ve cebime koydum. Daha sonra bir tanesini yanımda taşımak için ayarlanabilir, iki kat altın bir zincire astım, geri kalanı ise kötü günler için bir kasaya koydum. Eğer konsantre olursam

Nerede olursam olayım altını, hem her bir külçenin konumunu hem de dağların derinliklerindeki kayanın içindeki orijinal damarı. Bu bana güvenlik, sığınma hissi veriyordu. Rahatlık.

Şimdi titreyerek külçe kolyeyi başımın üzerine astım ve içeri girdim. Cep telefonum çaldığında sobanın varmışım. "Mol," diye cevap verdim, "Ben iyiyim."

"Benim, Jane Teyze," dedi Angelina burnunu çekerek. "Beni

korkuttun." Şaşırılmış bir halde, "Ha?" dedim.

"Artık kuş olma, Jane Teyze. Düşebilirdin." Ağlıyordu.

Hücreye sarıldım, donmuş kalbim eriyordu. "Tamam, Angie bebeğim. Artık kuş yok."

"Seni seviyorum," diye mırıldandı. "Benim gitmem gerek. Ama annem seni ziyarete geleceğimizi söyledi." Ve telefon görüşmesi sona erdi.

İki litrelik bir tencere yulaf ezmesi, Beast'in fırının ızgarasında neredeyse az pişmiş ama tam pişmemiş bifteklerinden biri ve bir demlik demli siyah çaydan sonra, bir deri bir kemik kalmış, midem bulanmış ve yürürken dolaplara ya da mobilyalara tutunacak kadar baş dönmesi yaşıyor olsam da, kendimi aşağı yukarı kendim gibi Angie haklıydı. Yaptığım şey tehlikeliydi. Gerçekten kötü bir aptallıktı.

Üşümüştüm, sıcak duş suyu soğuyana kadar buğulandıktan sonra bile ısınamıyordum, bir kalem ve defterle yorganın altına kıvrıldım ve geceyle ilgili hatırladıklarımı not aldım. Şapelin yeri -şapel olmayan değil, şapel. İçinde bir haç ve bir rahibe vardı. Bir rahibe, ama yeterince yakın. Bu onu bir şapel yapıyordu, değil mi? Yaratığın girdiği evin yarı hatırlanan yeri. Öldürmüş müydü? Televizyon açıktı. Bir ses kaydını gerçek bir cinayetle mi karıştırmıştım? Haydut karaciğer yiyici evin *altında* toprağa mı girmişti? Sorular, cevaplar yok ve parçalanmış, puslu bir hafıza.

Aklımdaki son tutarlı düşünce, rahibenin elinde ışıkla parlayan ahşap bir haç tuttuğuydu. Ahşap bunu yapmazdı, kötülüğün varlığında bile, bu yüzden her zaman gümüş haçlar taşıyım. Tuhaf. Çok garip. Ve daha da tuhafı, elinde haç tutan bir vampir. Bundan nasıl kurtuldu? Hatırladıklarımın ve sorularımın yarısında uyuyakalmışım.

Kendimi sıcak ve sinirli hissederek uyandım. Birisi yüksek sesle, sabırsız yumruklarla kapıma vuruyordu. Emin değildim ama uzun devam ediyor olabilirdi. İnsanlar bir kızın uyumasına izin veremez miydi? Sert ve ağırlı bir şekilde yataktan yuvarlandım, yorganımı sıyırdım, ödünç aldığım bornozu buldum ve üzerime geçirdim. Camdan Joe'yu gördüm, Rick LaFleur.

"Kahretsin." Kötü bir zarafetle ön kapıyı açtım. "Çok önemli bir şey olsa iyi olur."

Kot pantolon, çizme giymiş ve kenarından geriye doğru ittiği kovboy şapkasını beni tepeden tırnağa içine alacak kadar kaldırmıştı. Bir anda envanterden şehvete dönüşen yavaş bir inceleme. Kokusu işten sekse dönüştü.

Yüzüne bir sırtış yayıldı. "Lütfen bana ve kimsesiz olduğunu söyle." Ben ters ters bakınca bir elini kaldırıp bana doğru uzattı, sanki tokat yiyeceğini düşünmüş gibi yavaşça hareket ediyordu. Ya da sokakta yere düşüp yara bere içinde kalacağını. Bir tutam saçımı yüzümden geriye, kulağımın arkasına doğru taradı.

Canavar ani bir yalpalamayla uyandı. Ve mırıldandı. Nefes aldı ve kontrol için benimle savaştı. *Bubo bubo* olmanın intikam zamanıydı. Pençelerini karnımda hissettim. Göğsümdeki eski yarada, sıkılaşıyordu. Rick'in parmakları boynum boyunca bornozumun yakasına kadar ilerledi, köprücük kemiğimi yavaşça okşadı ve aşağı indi.

Canavar'a hükmederek, fazla samimi olmadan bileğini yakaladım. "Ne istiyorsun?" Elini kendimden uzak tutarak hırladım. Sesimde arzu değil de sadece kızgınlık olduğu için içim gıdıklanmıştı. Ama dizlerimin arkası ve omurgam boyunca terlemeye başlamıştım. Beast onu istiyordu. Hem de çok.

"Binmek ister misin diye bakmaya geldim."

"Ne yapmak?" Aklıma çiftleşen, hırlayan ve kan döken büyük kedilerin görüntüleri geldi.

Sırtışı, hiç ustalaşmadığım bir tür cinsel alaycılıkla gerildi. "Atlar," dedi, sanki ben bir embesilmişim ve o da zihnimdeki görüntüleri görebiliyormuş gibi kelimeyi uzatarak. "Dün gece kulübe gelmedin, ben de ata binmek ister misin diye sormaya ." Bileğini bıraktım. Düşmesine izin verdi, olduğu yerde sırttı.

"Dün gece uyuyamadım," dedim. " kaç?"

"Saat dört, kalkma ve parlama zamanı, özellikle de sabaha kadar parti yapılan bir şehirde." İçeri doğru ilerledi ve ben de ona izin verdim, ki bu gerçekten aptalca olmalıydı. Beast o içeri girerken uzanıp elini poposunda gezdirmek istedi ama ben direndim. Hayatta olmaz. Her zamanki intikamı daha az cinseldi, daha çok zamanı geldiğinde geri kaymayı reddetme niteliğindeydi. Sanırım onun inatçı yönünü şehvetli yönüne tercih ederdim.

Canavar pençelerini üzerimde sıktı, yırttı. Canım yandı ve acıdan nefesim kesildi. "Çaydanlığı koy," dedim. Tek topuğumun üzerinde dönerek odama gittim ve kapıyı kapattım. Sıkıca. Belki biraz daha sertçe ama ne demek istediğimi anlatıyordu. Rick LaFleur'dan memnun değildim. Ama o, Anna'yı tanıyordu, o serseriyle -hayır, ciğer yiyiciyle- kötü zamanlarda yatmıştı. Ayrıca Antoine'la da bir ilişkisi vardı ve bu da merakımı uyandırmıştı. Rick'in ne bildiğini öğrenmek istiyordum, bu da onunla zaman geçirmem, onu daha iyi tanımam, beynini yoklamam gerektiği anlamına geliyordu, her zaman bir beyni olduğunu varsayarak. Ciğer yiyen haydutun girdiği evi kontrol etmem gerekiyordu. Ama önce yemeğe ihtiyacım vardı. Çok fazla yiyeceği. Beklenmedik bir şekilde açlıktan ölüyordum.

Saçlarımı taradım, sırtımın yarısına kadar ördüm ve çekmecedeki gördüğüm bir iplikle bağladım. Kot pantolon ve spagetti askılı bir üst giydim. Aynaya baktığımda gözlerimin altında koyu halkalar, çukurlaşmış yanaklar, solgun bir cilt görmeyi bekliyordum. Ama düne göre çok daha zayıf olsam da oldukça iyi görünüyordum. Kahvaltıdaki yulaf ezmesi ve biftek

yardımcı oldu ama midem gurulduyordu ve protein almadan hiçbir yere gidemeyeceğimi biliyordum.

Hâlâ yalınayak, mutfğa geri döndüm ve buzdolabından bir biftek aldım. Dört tane kalmıştı. Alışverişe gitmem gerekiyordu. Ama çocuk evinde bana öğretilen görgü kuralları, olası açlığımın önüne geçti ve "Biftek ister misin?" dedim.

"Elbette. Eğer sen de içiyorsan. Nadiren. Hala tekmeliyor."

İçimde bir yerlerde Canavar onaylarcasına gürlledi. Tepkisi karşısında biraz kızardım ve uyumaya devam edip bana işkence etmek için başka bir yol bulmasını diledim.

Rick, Bruiser'ın sevdiği sandalyeye yayılmış, uzun bacaklarını iki yana açmış, çok yer kaplıyordu. Vücut dilinin ve gözlerinin üzerimde gezindiğinin farkında olarak ikinci bir biftek, kola ve Troll'ün koyduğu bir paket bebek ısıpanağı çıkardım. "Hey," dedi, "Catouatchie Gölü ve Jean Lafitte Ulusal Tarihi Parkı yakınlarındaki mülk sahipleri hakkında istediğin bilgiyi aldım."

Başımı salladım ve rahatça konuşabildiğimde, "Westwego yakınlarında işlenen bir cinayet hakkında bir şey duydun mu? O tarafta mı?"

"Hayır. Neden?" Başımı salladığımda, ısrar etmedi. "Ee, ata binmeye gidiyor

muyuz?" "Bunu yemekten sonra düşüneceğim," dedim ve ocağı yaktım.

Konuşmayı Anna'ya çeviremedim. Bir adama belediye başkanının karısıyla yatıp yatmadığını nasıl sorarsınız, özellikle de neden yattığına dair bir sezginiz olduğunu açıklayamıyorsanız? Biftek, mikrodalgada patates, pastırma soslu ısıpanak salatası ve biraz boş sohbetten sonra dedim ki, "Ata binme fikri hoşuma gitse de Westwego'ya bisikletle gitmem gerekiyor. Erteleyelim mi?"

Rick yine sandalyesine yayılmıştı, bir kolu ortasına sarkmış, diğeri en yakınındaki sandalyenin arkasına dayanmış, parmaklarında bir kola kutusu sallanıyordu. Omuz silkti. "Yapacak bir şeyim yok. Seninle o tarafa gelirim ve dönüşte durup akşam yemeği yeriz. Bir randevu ayarlarız." Gözleri parladı. "İyi bir lokanta biliyorum, eyaletteki en iyi istiridyeleri sunar. Çıtır çıtır kızarmış. Westwego'dan çok uzakta değil."

Onu yanımda götürmemeliydim, yolculuğun sonunda bir ev dolusu ceset olabilecekken değil. Ama ona hayır demek yerine, "Tabii. Eğlenceli olur." dedim. Ve kendimi tokatlayabilirdim. Ama pragmatizm başını kaldırdı. Ceset bulursam polisi aramam gerekecekti ve iyi bir hikâyeye ihtiyacım olacaktı. Rick üzerinde pratik yapabiliyordum.

Kasabadan çıktığımızda saat beşi geçiyordu, güneş hala ufkun çok üzerindeydi ve parlıyordu, hava sıcak ve , çıplak tene değdiği yeri yakıyor, binici kıyafetlerinin altında terlememize neden oluyordu. Yere düşersem yol yaralarım iyileşirdi ama hızlı iyileşme açıklamak istediğim bir şey değildi. Bu yüzden kot pantolon, bot ve deri ceket giydim.

sıcaktı. Trafiğin en yoğun olduğu saatlerde her yerde trafik tıkanmıştı ama bisikletlerimiz olduğu için duran trafiğin arasından geçebiliyorduk. Tam olarak yasal değildi ama kimse beni durdurmamıştı ve Rick de sıcak asfaltta egzoz dumanı soluyarak sabırla bekleyecek birine benzemiyordu. Ben 90'da duran araçların arasından geçip köprüyü geçerken o da beni takip etti.

Mississippi'nin diğer tarafında trafik açıldı ve Rick yanımda olduğu halde motoru çalıştırdım. Dünya yoldan farklı görünüyordu ve yönümü bulmam biraz zaman aldı, ama sonunda ikincil ve üçüncül yollardan geçen çıkışa ve son olarak da vampir mezarlığının ezilmiş kabuk sürücüsüne giden yolu buldum.

Yol, sağlam direkler üzerindeki iki menteşeli metal kol tarafından kapatılmıştı; kollar bir zincirle birbirine bağlanmış ve iyi bir kilitte sabitlenmişti. Soldaki direğin etrafından geçmek için yavaşladım ve motosiklete virajlı yol boyunca ilerleyecek kadar gaz vererek kaskımı çıkardım ve etrafa bakındım. Gece vakti ve yirmi metre yukarıdan farklı görünüyordu. Neyi beklediğini bilmiyordum ama Rick sonunda beni takip etti. Ben mahzenlerin arasında yürürken güneş çıplak başımı kavuruyordu, o bana yetişti, Frye botları koşarken kabukları çatırdatıyordu.

"İzinsiz girilmez tabelalarını gördünüz, değil mi?" dedi.

"Evet." Pellissier mozalesini gördüm ve parmaklıkları kapının kilitlerini kontrol ettim. En üst kalitede ve hâlâ güvenliydi, bu da Katie'nin güvende olduğu anlamına geliyordu, ya da yüz vampirin karışık kanında boğulmuş ve bir mahzende bir tabutun içine gömülmüş bir ölümsüzün olabileceği kadar güvende. Döndüm, St. Martin'in mezarını gördüm ve o tarafa doğru yürüdüm, yürürken deri ceketimden sıyrıldım. Küçük binanın etrafında dönerken ter omurgamdan aşağı, kollarımın altından süzülüyor ve bel kemerimde birikiyordu. Aziz Martin mahzeni beyaz, kuru yığma mermer bloklardan yapılmıştı. Kapısı ön tarafta zarif sütunların arasında ortalanmıştı; arka tarafta birbirine yakın iki pencere vardı, pencereler şapelin sivri kemerli tarzına uyuyordu. Mahzen ağır hasar görmüştü. Mermerin bir bölümü bir köşeden eksikti, sanki bir tokmakla saldırılmış gibi kırılmıştı; daha iyisini biliyordum. Haydutun kitlesel değişiminden dolayı taş parçaları etrafa saçıldı.

Rick usulca küfretti. "Lanet olası çocuklar." Ona baktığımda, "Eyaletin bu kısmında mezarlık vandalizmi çok yaygın," dedi. Onu aydınlatmak için zahmet etmedim.

Bina on dörde on iki metre boyutlarındaydı ve çatısında taştan bir heykel vardı; bronz bir kılıç ve kalkan taşıyan altı ayak boyunda kanatlı bir asker. Silahları ve yanlarına katlanmış kanatları dışında çıplaktı. Ve son derece iyi donanıma sahipti. Başımı salladım, gülümsemiyordum ama gülümsemek istiyordum. Bir heykeltıraşın Aziz Martin hayali mi? Yoksa Aziz Martin'in bir melek hayali mi?

Rick tekrar bana yetişti. "Buranın vampirlere ait olduğunu biliyorsun, değil mi?" Sesi sanki burayı nasıl bulduğumu ve neden burada olduğumu merak ediyormuş ama gerçekten sormak istemiyormuş gibi yarı eğlenmiş, yarı spekülâtifti.

"Evet." Kilitleri ve kasanın parmaklıklı kapısını kontrol ettim. Kilitler eski ve kırık. Parmaklıklar yeni bükülmüştü, parlak metal gerilme çizgileri boyunca görünüyordu. "Ee?" Parmaklıklı kapıyı açtım ve arkasındaki ahşap kapıyı ittim. Yumuşak bir iniltiyle açıldı.

"Demek kapıda elektronik sensörler varmış," dedi. "Bizi kontrol etmesi için birini

gönderecekler." İçeri baktım. "Güzel. Bunu temizleyebilirler."

"Bu" altı tabuttan beşinin yok edilmesi idi. Tabutlar bir zamanlar üç katlı taş sandukaların içinde duruyordu ve her bir sandukanın ayak ucunda küçük bir mermer kapı vardı. Mermer kapılar kırılmış ve içindeki tabutlar dışarı çekilip arka duvara çarpılmıştı, eğer buradaki yara izleri bir ipucuysa. Tabutun içindekiler her yere saçılmıştı. Ucuz romanların aksine, vampirler öldüklerinde yakılmadıkları sürece kül olup uçmazlar, bu yüzden zemin kemiklerle, eski elbise parçalarıyla, çizmelerle, sırtan birkaç kafatasıyla -birine siyah saçlar ilıştırılmıştı- bazı altın paralarla, ışıltılı mücevherlerle ve çürüyen tabut malzemeleriyle doluydu.

İçeriye işaret ettim. Rick kapının kenarından eğildi ve içeri baktı. "Lanet olsun. Lanet olsun! Kim yaptı bunu? Bu koku da ne?" Bir eliyle ağzını ve burnunu kapatarak hızla geri .

Rüzgârı çoktan arkama almıştım. "Kısmen ölü, kısmen de haydut. Sanırım dün bütün günü burada geçirdi." Ormanın kenarından itibaren mesafeyi hesapladım. Havadan görüldüğünden daha uzaktaydı. "Sanırım vampirlerin Katie'yi toprağa vereceğini biliyordu ve tabutundaki kana ulaşmayı umuyordu."

"Tabutunda kan mı var?"

Yüz ifadesine baktım ve dün geceki törenin ne içerdiğini bilmeyen tek kişinin ben olmadığımı karar verdim. Herhangi bir insanın bilip bilmediğini merak ettim. Ayrıca sorusunun cevabını bilmemenin ve keşfettiğim bilgiyi paylaşmamanın daha akıllıca karar verdim. "Katie'nin kanı," diye yalan söyledim. "Onu emmeyi bitirmedi." Ki bu doğrudu.

"Uh-huh."

Yalan söyleme konusunda çalışmam gerekiyordu. Şüpheliğine cevap vermek zorunda kalmamak için şapele yürüdüm. Yolda, haydutun zarar verdiği diğer mahzenin yanından geçtim. Mearkanis Klanı'na aitti ve hasar daha büyüktü, iki metre karelik taş havaya uçmuştu.

Şapele ulaştım. Haç hâlâ küçük verandanın üzerinde duruyordu ama artık parlamıyor ya da yanmıyordu. Daha iyi için güneş gözlüklerimi çıkararak eğildim. Tahtaya dokunulmamıştı, gördüğüm yangından etkilenmemişti ve üzerine taze bir duman kokusu sinmemişti. Oyulmuş ya da kesilmiş ahşaptan yapılmamıştı; çapraz parçalar bir keresteden koparılmış büyük kıymıklara benziyordu.

Haç eski görünüyordu, zaman ve kullanım yüzünden kararmıştı. Dört ucu zımpara kağıdıyla hafifçe yuvarlatılmış ve yağlanmış düzleştirilmişti. Ya da insan elinin tekrarlanan okşamalarıyla yavaşça şekillendirilmişti. İki parça bükülmüş metalle bir arada tutulmuştu, cilası dokunduğu ahşaba bulaşmış yeşil bir verdigris rengindeydi. *Eski*, diye düşündüm. *Eski, eski, eski*.

Rick dar basamakları çıktı ve haçı almak için eğildi. Düşünmeden tepki verdim. Pantolonunun kemerini yakaladım. Ve çektim. Uçarak yanımdan geçti. Yere düştüğünde yumuşak bir *oof* sesi çıkardı, yuvarlandı, havayı dışarı attı. Ayağa kalktım, verandayı kapattım, nefes almasını bekledim. İnledi ve küfretti. "Bunu neden yaptın?" diye homurdandı. "Bu sefer ne yaptım?"

"Haça dokunmak üzereydin," dedim. "O bir vampire ait. Üzerinde senin kokunu almıştır. Akıllıca değil."

"Vampirlerin haçları olmaz," dedi. Dirseklerini altına itti ve yarı oturdu, bacaklarını açtı, ayakları kabuklara gömüldü, topuklarında tümseklerle biten küçük çukurlar oluşturdu. "Ayrıca, basit bir 'Hey sen, dur' da yarayabilirdi. Sana hiç aşırı tepki verme eğiliminde olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Evet. Birkaç kişi. Bazıları öldü," dedim sırtarak. "Ben ."

Rick tiksinti dolu bir ses çıkardı ve dizlerinin üzerine çöktü. "basıyorsun ki? Goril gibi kolların var." Ayağa kalkmayı başardı ve bana bakarak durdu.

Pres. Bench press gibi. Yüz ifadesinden hoşlanmamıştım. Normal bir insanın yapamayacağı bir şeyi yaptığımda benzer bakışlarla karşılaşmıştım ve genellikle bunu hafife alırdım. Bu işe yarıyordu, çünkü insanlar ötekiliği, farklılığı ya da tuhaflığı tanımak istemiyorlardı. Alışılmadık olanı kabul edilebilir bir yere, rahat bir yere tıkmayı, kare bir çiviye yuvarlak bir deliğe sokmayı tercih ederlerdi. Bu onlar için daha kolaydı ve çok daha az korkutucuydu.

Rick LaFleur'un her zamanki yanlış yönlendirmelerimi kabul etmeyeceğini hissediyordum. Gözlerinde beklediğimden daha sert ve spekülatif bir bakış vardı; ortalama bir Joe ifadesi değil, tamamen başka bir şey. Tek bir yanıt bulamadım, bu yüzden omuz silktim ve ölü ağaca doğru yürüdüm. Savaşmadığınız ya da açıklayamadığınız şeyleri bazen görmezden gelebilirsiniz.

Ağaç ölü bir çınardı, ince kabuğu kıvrılıyor, altındaki gümüşü odunu ortaya çıkarıyordu. Oturduğum dal yırtıcı kuş pençeleri tarafından çizilmişti. Yerde küçük bir tüy duruyordu, bana ait bir tüydü ve onu görmek gerçekten garip hissettiriyordu. Tüyü kaybettiğimden bir parçamı da kaybetmiş miydim? Daha fazla parçamı kaybetseydim, mesela hayvan formundayken bir bacağım kesilseydi, geri döndüğümde neyi kaybetmiş olurum? Ne kaybedip yine de ben olabilirdim? Tüyü cebime soktum.

Mezarlığı tararken, klan mahzenlerini yeniden tanımak için düzeni gözden geçirdim. Dün gece kaçırdığımdan mı yoksa unuttuğumdan mı emin değildim ama anıt mezarların çoğunun tepesinde heykeller vardı. Her mermer heykel erkekti, kanatlıydı, silahı ve kalkanı vardı ve çıplaktı. Aynı heykeltıraş tarafından yontulmuş olabilirlerdi ama her birinin yüzü ve vücudu farklıydı, hepsi erkek, hepsi güzeldi. Şeytani ölümsüzlerin meleksi savunucuları. Tuhaf.

Rick arkamdan yürüdü ve ben onu özenle görmezden geldim. Yeterince görmüştüm ve Yank-Rick-off-the-porch olayı ile arama biraz mesafe koymaya hazırdım. Cep telefonumu açtım ve motorlara geri dönerken Bruiser'ı aradım. Cevap verdiğinde, "Vampir mezarlığında alarmlar çalışıyor mu?" diye sordum.

Eğer onu şaşırttıysam da bunu belli etmedi. "Evet. Yolda bir ekibimiz var."

"Ben ve Rick LaFleur. Biz ayrılmadan önce buraya gelirlerse bizi vurmamalarını söyle. Onlara haydutun dün gece St. Martin ve Mearkanis mahzenlerine çok zarar verdiğini söyle. Sanırım St. Martin'de biraz zaman geçirmiş, bu da ya güvenlik sistemini atlattığı ya da sisteme erişimi olduğu anlamına geliyor."

Bruiser bir kez, bir şekilde küfretti ve "Benim için başka haberlerin var mı?" diye sorduğunda sesi neredeyse hırıltıya dönüştü.

"Hayır. Bitirdim. Bekle. Şapelin merdivenlerinde bir haç var. Sabina haydutla savaşıırken . Adamlarına bunu nasıl halletmelerini istediğini söyle."

"Onun düşürdüğünü biliyorsun? Ve Sabinayı nereden biliyorsun?" Ses tonu şüpheliydi, tıpkı bir cinayet araştırmacısının bir ceset ve başında duran kanlı bir şüpheli bulduğunda sesinin şüpheli olması gibi. Cinayet silahını tutuyordu.

Sırıttım ve bisikletime bindim. "Ben medyumum." Telefonu kapatıp hazırlandım ve Rick'in beni takip etmesini görmezden . Lideri takip etme oyununu sevmediğini hissediyordum ama bu konuda ne yapacağından emin değildim. Ayrıca bana gösterdiğinden daha fazlası olduğunu da hissediyordum. Ve bu konuda ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Bu da bizi garip bir şekilde ödeştirdi.

Motosikleti çalıştırdım, güneş yerine yerleştirdim, yüz siperliğini yukarıda, yoldan uzakta bıraktım ve yola çıktım. Dün gece haydutun daldığı evi görme vakti gelmişti.

BÖLÜM 20

Lanet olsun. Vampirleri sevmeye başlıyorum.

Ev, Yaşlı Adamın Sakalı Sokağı'nın sonundaydı. Yolun yarısından itibaren açık pencereden kan ve ölüm kokusunu aldım ve eve yaklaştıkça daha da güçlendi. Haydut karaciğer yiyici gerçekten de burada öldürmüştü. Motoru evin yanına kadar sürdüm, durdum, kaskımı çıkardım ve Katie'nin evcil NOPD dedektifi Jodi Richoux'yu aradım. Rick yanıma yanaştı ve onun motorunu da öldürdü.

"Jodi," dedim cevap verdiğinde. "Ben Jane Yellowrock. Dün gece haydutun izlerini takip ediyordum ve pencereleri açık, B ve E ile uyumlu hasarlı bir ev buldum. Burası ölü eti gibi kokuyor."

"," dedi ve "Tamam," demeden önce bir süre boğuk bir konuşma duydum. Bana adresi ver."

"Yaşlı Adamın Sakalı Sokağı'nda, 90. Otoyol'un dışında, Lapalco Bulvarı çıkışından çok uzak olmayan bir yerde, çıkmaz sokağın sonunda. Bir ekip göndermek isteyebilirsiniz. Psikometrenizi de getirin. Ne gösterdiğini görmek isterim."

"Ekip yolda, ben de yoldayım. Ama bana gizli bilgileri sizinle paylaşmam için tek bir neden söyleyin."

"Çünkü bir daha ilginç bir şey bulduğumda *New Orleans Times-Picayune*'u değil seni aramamı istiyorsun." Telefonu . Polislerle oynamayı çok severdim. Jodi benden nefret ederdi ama paylaşırdı. Elbette, beni herhangi bir şeyle suçlamak için en ufak bir neden bulursa, ne kadar küçük olursa olsun, sırf beni geri almak için yapardı. Kısasa kısas. Bisikleti yoldan çıkarıp bir gölge ağacının altına çektim.

"Sen delisin, bunu biliyor musun?" Rick söyledi. "sen."

Deri ceketimin fermuarını açtım, çıkardım ve gidonun üzerine sardım. "Bir süre burada . Kalıyor musun, gidiyor musun?"

"Ben buradan gidiyorum." İki farklı ihtiyaç arasında kalmış bir halde durakladı. "Dün gece haydut vampirin buradan geçtiğini nereden biliyorsun?"

Gerçeği söylemeye karar . Jodi üzerinde denemeden önce birileri üzerinde pratik yapmam . "Onu yarı yolda takip ettim. Buraya geldiğini gördüm ama gittiğini hiç görmedim."

"Polislere buranın ölü eti gibi koktuğunu söylemişsin. Tek kokladığım taze kesilmiş çimen. Ve bayan, iyi bir burnum var."

Sokağın karşısındaki yeni biçilmiş çimenlerin kokusu havaya sinmişti ama ben aradığım koku dışındaki tüm kokuları otomatik olarak filtrelemiştim. Akıllıca değildi. Önce evin etrafında dolaşmalıydım. Yalan söyleme konusunda gerçekten çalışmalıyım. Şaşkın ve masum bir tavırla, "Kokuyu almıyor musun?" diye sordum.

Rick'in kaşları tam olarak başarılı olamadığını gösteriyordu. Ceketinin iç cebini karıştırdı ve birbirine tutturulmuş birkaç katlanmış kâğıt çıkardı. "İsteddiğiniz mülk sahipleri," dedi.

Küçük tomarı avuçladım ve gömleğimin içine soktum.

"Teşekkürler." "Burada kalmak isterdim ama..."

"Ama polislerle sorunlarınız var?" " gibi bir

şey. Sonra görüşürüz."

"Elbette. Oynadığınız kulüpte dans ediyorum." Ona yarım bir gülümseme verdim. "Bira benim ikramım olacak." Bir kızın bir erkeğe çıkma teklif etmesi gibisi yoktu; ne de olsa günümüz kızlarından biriydim ya da sadece ona ve tanıdıklarına göz kulak olmak istiyordum. Rick kendi haydut avına çıkmış olabilirdi, yarattığı altımdan çekip cebimden para almayı umuyordu.

Belki bu kendine bir isim yapar. Ya da benimkini etkileyebilecek başka bir görevde olabilir.

"Evet. İyi." Bir randevu için kulağa pek hoş gelmiyordu. Ama muhtemelen onu kışının üstüne fırlattığımdan beri dans edemeyecek kadar yara bere içindeydi. Hem de iki kez. Anahtarı çevirdi; kırmızı kasık roketinin motoru döndü ve mırıldandı. Neredeyse "Anahtarla çalıştırma korkaklar içindir" diyecektim ama içimde tutmayı başardım. Kendi motorumun motoru biraz zor çalışıyordu, bu yüzden başkasınınkini aşağılamaya hiç niyetim yoktu. Yine de. Anahtarlı marş mı? Heyecan ve gizem bunun neresindeydi?

Gidişini izledim. Arkasına bakmadı. O gider gitmez Jodi'yi tekrar aradım. Cevap , "Buralı bir Joe tanıyor musun, beyaz ama Fransız, zeytin tenli, siyah ve siyah, belki altı fit, ince? Adı Rick LaFleur?"

Tereddüt etti. "Hayır. Bildiğim kadarıyla söyleyemem. Ama başka takma adlar kullanıyor olabilir," dedi. "Neden?" Bunu yapan tereddüttü. Jodi bana yalan söylüyordu.

"Bir kaynağım Katie ve diğer birkaç vampir için düşük seviyeli işler yaptığımı iddia ediyor. Onu kontrol ediyordum."

"İsim tanıdık gelmiyor. Ama gözlerimi açık tutacağım. Tahmini varış süresi bir saatin altında," dedi. "Yakın durun."

"Burada olacağım," dedim. Telefonu kapattım ve cebime soktum.

Rick beni ve/veya vampirleri dolandırıyor muydu? NOPD'ye ihbar mı ediyordu? Geçmişteki bir yasal sorunla ilgili yardım karşılığında polislere içeriden bilgi veren bir sokak kaynağı mı? Vampirleri ispiyonluyor muydu? Ve eğer öyleyse, umursamalı mıydım? Beni rahatsız etmeli mi? Hayır, etmemeliydi. Ama . Sırlarını paylaşıyor olması beni rahatsız ediyordu. Beni çok rahatsız etti. Avcılık işimi elimden almaya çalışmasını tercih ederdim. "Kahretsin," dedim. "Vampirlerden hoşlanmaya başlıyorum."

Kaskımı ve deri ceketimi bisikletin yanında bırakarak evin etrafından dolaştım, nemli sıcakta terleyerek ormana girdim. Henüz yaz bile gelmemiştii ama hava doksanların üzerindeydi. Ağustos ayında nasıl hissedeceğimi hayal etmeye çalıştım. Buhar banyosu basmakalıp bir benzetmeydi ama en yakın benzetmeydi ve bazen demek doğru demektii. Şehir büyüklüğünde, hatta eyalet büyüklüğünde bir buhar banyosu.

Bir an için eve dönme arzusu beni sardı. Memleket özlemi beni sarsarken durdum ve gözlerimi kapattım. Dağları, yükselen sırtları ve derin kıvrımlı vadileri istedim. Baldıran otu, ladin, köknar, meşe ve dağ akçaağacı, yamaçlardan ve küçük köprülerin altından dökülen, bir bisiklet karşıya geçtiğinde uçurumlarda yankılanan dereler ve akarsular istedim. Serin esintiler ve yılın bu zamanında kırklara düşen gece sıcaklıkları istiyordum. Buz gibi bahar yağmurları istedim. Evimi istiyordum, bu düz, bunaltıcı, ıslak, sıcak, sefil yeri değil. Ama bulunduğum yer burasıydı ve bazı insanlar burayı benim dağlara duyduğum tutkuyla seviyordu. Şimdilik yapacak bir işim ve cebime para koyacak bir yolum vardı. Eve olan ihtiyacımı içime attım ve ağaçların gölge çizgisine doğru ilerlemeye başladım.

Bir sivrisinek koluma kondu ve bu işin ayrılmaz bir parçası gibi görünen kanlı bir yemek için hortumunu içime soktu. Ona vurdum ve geride kanlı bir leke bıraktım. Kotuma silerek, "Lanet olası kan emici" diye mırıldandım.

Bir yılan yaklaştığım yerden sürünerek uzaklaştı ve ben de adımımın ortasında durdum. Yılanlardan korkmuyordum ama korkmamak onları sevdiğim anlamına da gelmiyordu. Eğer ısırırsam ve eğer zehirliyse, zehirle başa çıkmak için yer değiştirmem gerekecekti. Canavar'a dönüşmek bile gün ışığında zordu, özellikle de fetiş kolyem olmadan.

Yerel sürünge türlerine aşına değildim. Yılan bir metre uzunluğunda ve siyahımsı renkteydi, boylu boyunca bir tür baklava dilimi şeklinde çizgilere sahipti. Kral yılanı değildi. Jartiyer yılanı da değildi. Çimenlerin üzerinde dalgalandı ve üçgen, mızrak şeklindeki başını bana doğru çevirdi.

Ok başı şeklindeki kafatası, zehirli bir yılanın en yaygın işaretiydi. Belki de bir elmas sırtlıydı ama kuyruk ucunda çingirak yok gibiydi. Gölgeye doğru sürünerek uzaklaştı.

Adımlarıma dikkat ederek ilerledim. Eğer bir yılanı denk gelirsem, botlar sadece dizimin altını ısıtırırsa işe yarayacaktı; onun üstü deriydi. Başka yaban hayatı görmedim ve haydutun ormandan çıktığı yeri çabucak buldum. Çimenlikte haydutun insan olmadığını gösteren pek bir şey yoktu ama ormanın biraz içine girdiğimde çamurlu bir yerden geçtiğini ve pençe izleri olan, yarısı insan yarısı başka bir şey olan üç güzel, net, tuhaf görünümlü pençe izi bıraktığını gördüm. Büyük Kedi.

Parmak izleri yaklaşık on üç inç uzunluğunda, en geniş noktasında on bir inç, ayak parmakları boyunca uzanıyordu. İzlerden ikisinin insan şeklinde topukları vardı, bu da bir Kocaayak uzmanının gururla işaret edeceği gibi garip görünmesine neden oluyordu. Derin, kesik çentikler pençelerin uzunluğunu gösteriyordu; Canavar'ınkilerden çok daha uzundu. *Büyük* izler. Canavar'ın pençeleri yaklaşık sekiz inç genişliğindeydi, tırnakları ise nasıl ölçüldüklerine bağlı olarak yaklaşık bir buçuk inç uzunluğundaydı.

Ciğer yiyen, diye mırıldandı Canavar bana, uyanıktı, tehlike radarı aktifti.

O her neyse, sadece bir vampir değildi. "Haydut" terimi artık işe yaramıyordu ve ben daha iyi bir şey bulana kadar ciğer yiyiciydi. Beast'in bu şey hakkında benden daha çok şey biliyor olması beni rahatsız ediyordu. Bu yaratık Beast'i polisler için tehlikeye atar mıydı?

Anlık bir içgüdüyle izleri gizlemeye, yarattığın izini saklamaya çalıştım - Canavar'ın hayatta kalma modundan kalma bir içgüdü. Eğer onları saklarsam ve polisler olay yerini karıştırdığıma karar verirlerse, açıklamaya başlamak zorunda kalacaktım ve bu da yalan söylemek anlamına geliyordu - yalanlar eninde sonunda beni yakalayacaktı. Bu yüzden, Beast'in daha iyi kararına rağmen, izleri bozulmadan bıraktım ve polisleri beklemeye gittim. Önce haydutun girdiği pencerenin etrafından dolaştım. Paravan yırtılmış ve sarkıyordu. Alt bölmeden sivri uçlu cam parçaları sarkıyordu. Kırık uçlarda kan kurumuştı. Ben izlerken, bir sinek vızıldadı. Geri çıkmadı.

Bir ateş karıncası tepesinden biraz güvenlik sağlayacak kadar uzakta bir çim sandalyeye uzandım ve Rick'in bana verdiği buruşturulmuş mülk sahibi bilgilerini çıkardım. Google'dan bir harita bulmuş ve gayrimenkulleri çizmiş, altına da vergi mükellefleri ve mal sahipleri hakkında rastgele notlar eklemişti. Sayfalar, çoğunu benim de kullandığım kişisel bilgileri toplayan birkaç siteden derlenmiş gibiydi. Haritada Jean Lafitte Parkı ve Bayou Segnette Eyalet Parkı yemyeşil bir renkle boyanmıştı ve şimdiye kadar birbirlerine ne kadar yakın olduklarını fark etmemiştim.

Her yırtıcının kendi bölgesi/avlanma alanı vardır. Beast'in en geniş alanı yüz mil karenin üzerindeydi. Büyük bir erkek dağ aslanı üç yüz mil karelik bir alana sahip olabilir. Bir kılıçdışın orantılı olarak daha geniş bir menzile sahip olabileceğini tahmin ettim ve New Orleans şehrinin yanı sıra park arazilerinin de ciğer yiyicinin menziline girip girmediğini merak ettim.

Uzun mesafe koşuları büyük kediler için sorunludur. Çitalar dışında, çoğu kedi pusuda bekleyen avcılardır, yemeğin geçmesini bekler ve üzerine atlarlar, belki kısa bir depar atarak işini bitirirler. Vücut ısıımızı yükseltmemek için avımızı nadiren koşarak takip ederiz. Bazen koku ve iz yoluyla avın izini süren takipçiler oluruz, ancak çok azımız uzun süre koşarız.

Haydut dün gece inanılmaz uzun bir mesafe koşmuştu. Cinayet bittikten sonra küçük evde akan düşün hatırladım. Ciğer yiyenin duşa ihtiyacı var mıydı?

mi? Soğuk bir duş almış mıydı? Serin kalmak için ormanlık ininde suyun altında uyumasının bir nedeni de bu muydu?

Haritada vampir mezarlığı, parklar ve Aggie'nin evi arasındaki mesafeyi takip ettim. Bunların hepsinin haydutun avlanma alanının bir parçası olduğu düşünülebilirdi - ve Fransız Mahallesi'nin . Ama haritanın ölçeğe uygun çizildiğini garanti edemezdim; hepsi düşündüğümünden farklı olabilirdi. Daha sonra incelemem gerekecekti. Kâğıtları katlayarak mülk sahibi bilgilerine ulaştım. Jean Lafitte parkını çevreleyen geniş bir arazi belediye başkanının karısı Anna'ya aitti - Rick ve ciğerciyle yatan kadın. Anna'nın adına ne kadar arazi kaydedildiğini fark etmemiştim. Kollarımda tüylerim diken diken oldu. Canavar hırladı.

Bir sonraki sayfayı çıkardım ve geçen yıl Barataria'da on mülk satın alındığını gördüm, hepsi müstakil evler, çoğu iki yüz bin aralığında, su kenarında veya yakınında. Mülklerin çoğu Arceneau Developments tarafından satın alınmıştı. Arceneau Klanı mı? Eğer öyleyse, vampirler neden orada mülk satın alıyordu?

Polisler geldiğinde isimleri inceliyordum, plakasız bir araba caddede ilerliyordu, görünürde olay yeri inceleme aracı yoktu. Ama sonra, Jodi'nin elinde bir suç dair sadece benim iddiam vardı. Kâğıtları yeniden katladım ve bagajıma tıktırdım. Bir karar vermem gerekiyordu.

Jodi her zamanki polis işlerini yaptı: ön kapıyı çal, evin etrafında dolaş, arka kapıyı çal, ek binayı kontrol et - ki ben fark etmemiştim bile - üzerinde kan olan kırık pencereye bak, komşuların kapılarını çal, sokağın karşısındaki ev hanımıyla konuş. Eski dostum Memur Herbert onun gidiyor, bana nefret dolu bakışlar atıyor, Beast'in onunla isteği uyandırıyor. İçimden bir ses, eninde sonunda onun da bir şansı olacağını söylüyordu. Sonra Jodi ve Herbert silahlarını çekerek içeri girdiler. Ondan sonra bir sürü polis içeri girdi, bazıları CSI kıyafetleri içindeydi.

Güneş alçalırken ve gölgeler uzarken uzun süre içeride kaldılar. Pencereleden kesik kesik, yumuşak sesli konuşmalar duyuyordum ama dinlemeye zahmet etmedim; dinlemek zorunda da değildim, ısıtılmış havaya ölümün pis kokusu sinmişti. Ciğer yiyen gerçekten de evin sakinlerini yemişti. Yine de birisinin evden çıkıp uzaklaştığını görmüştüm, bu da benim yarı düşünülmüş ve dile getirilmemiş spekülasyonumu doğru kılıyordu. Çıktığını gördüğüm adam bir fazlasıydı; benim gibi ciğer yiyenin de başka bir şekle dönüşme yeteneği olmalıydı, ama onun durumunda kurbanını yiyor, sonra yuttuğu DNA'yı kullanarak şekil değiştiriyor ve dışarı çıkıyordu. Tıpkı eski ciğer yiyici efsanelerinde olduğu gibi. Ama bunun uzun bir tırnağı yoktu.

Beast huffed. *Küçük kedi Beast'i çaldı. Jane Beast'i çaldı. Ruh hırsızı.*

Sıcağa rağmen soğuk, buz gibi bir elektrik şoku gibi içimi titretti. *Yaptığının bir kaza olduğunu* düşündüm. Ciğer yiyenin *yaptığı şey bir kaza* değil. Bu kara büyü. Kan büyü. Kadim Cherokee kan büyü. Ve yer değiştirmek onun temel kokusunu değiştirdi. Haydut herhangi biri, herhangi bir yer olabilirdi, hatta birlikte vakit geçirdiğim, konuştuğum biri bile olabilirdi. Vampir formunda olduğu zamanlar dışında güneş ışığı ona zarar vermeyebilirdi - nereden bilebilirdim ki? O

vampir, cadı ya da insan olabilir. Belki de kemikleri bozulmuş gerçek ölülerden birine benzeyebilirdi. Eski bir vampirin şekline dönüşecek kadar genetik materyal mi bulmuştu? Peki ben ne biliyordum? Katie'nin kan toplantısına katılmamıştı. İzlemiş ve sonra beslenmek için dışarı çıkmış. Evet... Toplantıda kimlerin olduğunu listelemeye başladım.

Jodi'nin polislik yaptığı süre boyunca sandalyemde oturdum, rahatladım, güneş gözlüklerim gözlerimi gizledi, spekülasyon yaptım, zihnimin o kadar da imkânsız olmayan imkânsızlıklar üzerinde dolaşmasına izin verdim. Jodi'nin beni beklettiğini, kafamı kurcaladığımı umduğunu, beni kasıtlı olarak görmezden geldiğini biliyordum. Davranışlarımın karşılığını alma yöntemiydi bu. Tüm imkânsızlıklar üzerinde çalıştığım da, hilesi işe yaramaya başladı. gereken insanlar vardı, ölü ya da diri. Eğer içeri giremeyeceksem -ki kesinlikle giremeyecektim- o zaman harekete geçmem gerekiyordu.

Bunun yerine, polis arabaları sokağa yığılırken ve çanak antenli medya minibüsleri gelirken oturdum. Bir minibüsün üzerine bir kiraz toplama aracı monte edilmişti ve bu sayede bir kameraman olay yerini kuşbakışı görebiliyordu. Haber ekipleri hazırlanırken, komşular da polisler tarafından bilgilendirilmek ve sorgulanmak üzere evlerine gelmeye başladılar. Çimenlerin ötesinde onların şokunu duydum ve korkularının kokusunu aldım. Sonra güneş battı ve Jodi'nin niyeti de bu olmalıydı, ben de sinirlenmeye başladım.

Öte yandan Beast, kedi-fare oyununun her dakikasına bayılıyordu. Ve benim aksime, ziyafet çekmek için ortaya çıkan ateş karıncaları ve sivrisinekler olmasa , güneşin sıcaklığında yarı uykulu yatmayı seviyordu. Ve oyun oynamayı severdi. Pusuda bekleyen yırtıcılar sabırlıydı.

Keskin pençelerim var, diye düşündü bana. İnsan dışının sadece ateş edemeyeceği söylenen bir silahı var. O Büyük Kedi değil. Köpek ya da kurt sürüsünün alfası bile değil. Polis sürüsünde de alfa değil. O bir hiç.

"O bana suç yüklemek isteyen bir polis," diye mırıldandım, sesim fısıltıdan daha alçaktı, gözlerim gözlüklerimin arkasında günün son karşı kapalıydı. "Ormandaki parmak izlerine, penceredeki kana ve evin içindeki adli kanıtlara erişimi olan bir polis. DNA kanıtı."

Her şeyin kalbinde yatan yılan mı? Canavar sordu.

"Evet." Beast DNA kavramını kavrayamasa da yılanı anladı. "Deri değiştirenlerin varlığını kanıtlayabilecek DNA kanıtı."

İnsanlar gerçeği görmeyecekler. Kanın bozulduğunu söyleyecekler.

Şımarık derken, kirlenmiş olduğunu kastettiğini anladım. Muhtemelen haklıydı. Daha ilkel halkların aksine, entelektüel, iyi eğitilmiş insanlar anlamadıkları şeyler yokmuş gibi davranırlardı. Vampirler insanlar arasında bu kadar uzun süre böyle hayatta kalabilmişlerdi.

Ciğer yiyen Jane gibi deri değiştiren değil.

"Güzel. Peki ciğer yiyen nedir?"

"Ne diyeyim?"

Gözlerimi açtım ve gözlüklerimi geri ittim. Jodi önümde duruyordu, dudakları büzülmüştü. İç konuşmaya o kadar dalmıştım ki onun yanıma geldiğini duymamıştım ama duyamayacağı kadar alçak sesle konuştuğumu biliyordum. Uykumdan uyanmış gibi başımı boynumun üzerinde döndürdüm ve uykulu bir şekilde ona gülümseyerek Beast'in istediğini yapmasına izin verdim. Kollarımı uzattım ve parmaklarımı bir piyanist gibi birleştirdim, omuzlarımdan parmak uçlarıma kadar kaslarımı çektim, sanki o çalışırken ben uyuyormuşum gibi iki parmak eklemimi kırdım, sıcak evde terledim. "Uyku muhabbeti. Artık gidebilir miyim?" Gitmeyi istemek, kalmaya zorlanmak için kesin bir bahisti. Ve içeride ne bulduğunu öğrenmeden gitmek istediğim şey değildi.

"Hayır. nasıl bulduğunuzu bilmek istiyorum."

Oturmaya zahmet etmedim ama güneş gözlüklerimi tekrar gözlerimin üzerine indirdim. Bunun onun tüm içgüdülerini ön plana çıkardığını görebiliyordum ve bu yüzden gülümsedim. "Beni sorgularken gözlerimi görmek istiyorsan, bir sandalyeye oturabilirsin ve beni gün batımına baktırmazsın." Omuz silktim, kızları sırtımdan uzak tutmak için çocuk yurdunda mükemmelleştirdiğim aynı yüz ifadeli omuz silkme. Zorbalar hedeflerinin umurunda olmaya ihtiyaç duyarlar ve Jodi işini yapan bir polis olmasına ve bu işin New Orleans vatandaşlarının refahı için olmasına rağmen, falan filan, yine de zorba olmak için eğitilmişti. Ve ben zorbaları hiç sevmezdim. Hem de hiç.

Jodi nezaket göstererek bir sandalye çekti. " nasıl buldunuz?"

Gözlükleri başımın üstüne ittim. Gökyüzü altın sarısı, fuşya ve menekşe rengindeydi, güneş ufukta dengede duruyordu. Gözlerimi kısmama neden oldu ama anlaşma anlaşmaydı. "Haydutu takip ediyordum. Dün gece çok geniş bir alana yayıldı. Sonunda buraya geldi. İçeri girdiğine dair izler var. Çıktığına dair iz yok."

"Buraya ne zaman geldi?"

Omuz silktim, işbirliği yapmaya çalıştım. "Ormandaki çamur izleri, gün doğumundan bir süre önce olduğunu gösteriyor. Buraya geldiğimde kenarları kurumuştı ve parçalanmaya başlamışlardı. Tuhaf izler bu arada. Sanki bir cadının üzerinde çalıştığı bir şey gibi. Sanki ayaklarının şeklini değiştiren bir büyüye erişimi varmış gibi. Ya da öyle bir şey."

"Onları gördüm. Cadılar bunu yapabiliyor mu?" diye sordu. Bu gerçek bir meraktı.

Gerçek bir endişe. "Ya öyle ya da haydut vücut şeklini değiştirebiliyor. Siz karar verin."

Jodi omzunun üzerinden olay yeri inceleme aracına ve evden çıkmakta olan teknisyenlere baktı. "Vampirler saklandıkları yerden çıktıklarından beri, dışarıda başka hangi insan olmayanların olabileceği konusunda spekülasyonlar yapıyoruz."

Kıkırdadım. "Kurtadamlar mı?"

"Belki. Neden olmasın?"

"Sanırım olabilir, ama ben duymadım. Trol yok, peri yok, periler de yok." "Bilseydin bana söyler miydin?" Gözleri tekrar üzerimdeydi, delici.

"Bir trol, kurt adam, peri ya da periyle tanışmış olsaydım kesinlikle size söylerdim. Evet."

Bunu kabul etmiş görünüyordu ve neden ? Gerçek buydu. Gerçeği çok iyi söylerim. Tekrar ormana baktı. "İzlerin kalıplarını alacağız." Cevap vermeyince, "Yani ayaklarının şeklini değiştirmek için bir cadı büyüü kullandığını mı düşünüyorsun?" dedi.

"Ya da bıraktığı izlerin şeklini değiştirmek için. *Eğer* cadılar bunu yapabiliyorsa. Hiç sormadım."

"Cadılar meclisinde bir bağlantım var. Sanırım sorabilirim." Sesi bu konuda pek heyecanlı gelmiyordu. Jodi hâlâ ormana , "Ev Broussard'lara ait, Ken yirmi yedi, Rose yirmi dört yaşında, çocukları yok, evcil hayvanları yok. Bir komşuları bu sabah gün doğumuna yakın, Rose bebeğini emzirirken Ken'in özel aracının evden ayrıldığını görmüş. Görünüşe göre eve zorla girmiş, onları öldürmüş ve sonra da Ken'in kamyonetini çalmış." Ben hala bir şey söylemeyince bana , başı boynunun gövdesinde yavaşça dönüyordu. "Onları yemiş," dedi.

İfademı değiştirmedim. Gerilmedim. Hiçbir şekilde tepki vermedim. Sadece bekledim.

"Tıpkı polisleri yediği gibi onları da yedi. Ama bu sefer kurnazlık yapmaya çalışmadı. Canlarını yaktı. Onları parçaladı" -sözleri boğazı kapanmış gibi, bir el havasını kesmiş gibi durdu, ama anlatmaya devam ettiğinde sesi sabitti- "vahşi bir hayvan gibi parçalara ayırdı. Bir kurt sürüsü gibi." Başını salladı ve boyun kasları gıcırdadı, onları o kadar sıkı tutuyordu ki. "Sağlam kalan tek şey bir kafa ve uzuvların alt . Dirsekler ve ayak bilekleri. Beyinleri bile dağılmıştı."

Bu yeniydi ama duruşumu değiştirmedim. Görünüşe göre Jodi Richoux'yu geveze yapan tek şey sessizlikti. Sessizliği çok iyi becerirdim. Bekledim. "Onları neden yedi?" diye sordu. "Neden alt uzuvlarını bıraktı? O ne? O. Dişleri vardı. Ya da çift bıçaklı bir bıçak, yaklaşık on santim aralıklı."

Soruların retorik değil, bilgi talebi olduğunu anladığımda, "Tahmin edebilirim" dedim. Devam etmem için başını salladı ve sanki derimin gözeneklerinden ruhumu okuyormuş gibi yüzüme dikkatle odaklandı. "Birincisi, baldırlar dışında alt ekstremitelerde fazla et yok. O da sadece birkaç lokma-" Jodi irkildi, sadece ufak bir kıpırdanmaydı ama bunu gördüm. İnsanların avlanıp yenmesini kabullenmek onun için zordu. "-İyi yapılı bir adamda bile. Yiyecek arıyordu. Ben

Sanırım kan ve ete ihtiyaç duymasına neden olan bir sorunu var. Çok ete. Hem insan hem de vampir eti işine yarıyor."

Doğrudum ve Jodi'nin bakışları dikkatle beni takip etti. Yer değiştirdiğimde açlıktan ölüyordum. Eğer gecede birkaç kez yer değiştiriyorsa ya da yer değiştirmesi kendi isteğiyle değil de bedeninin kaprisiyle oluyorsa, çok büyük miktarlarda proteine, çok büyük miktarlarda yiyeceğe ihtiyacı olacaktı. Ve insanlar gezegendeki en büyük, en uygun, yakalaması ve öldürmesi en kolay besin kaynağıydı. Bu çok mantıklıydı. Ama bunu Jodi'ye söyleyemedim. Dedim ki, "Bence o sadece haydut değil, aynı zamanda hasta. Bence yediği et, durumunu kontrol etmesine yardımcı oluyor."

"Vampirlerin hastalanabileceğini düşünmezdim. Sonsuza dek kan içmenin amacının bu olduğunu sanıyordum - ölümsüzlük ve tüm o saçmalıklar." Ses tonu alaycıydı. Jodi, Katie'nin NOPD'deki irtibat görevlisi olabilirdi ama Jodi vampirleri sevmezdi. Hem de hiç.

"Belki de nadirdir." Bunu düşünmesini ve kafa yormasını izledim. Bir süre daha bekledim ve "Olay yerini görmem gerek" dedim.

" bir şey olmayacak."

"O zaman Leo Pellissier'i arayacağım. Onun torpil yapabileceğini ve beni içeri sokabileceğini düşünüyorum."

"Hayır." Başını salladı ve hafifçe kızardı, irkildi. "Bunun için beklemeni istiyorum." Az

önce bir düğmeye basmıştım. *Leo ve Jodi mi?* Hayır, vampirlere karşı antipatisi varken olmaz.

Başka bir şey. Ben de zorladım. "Evet. Bunu gerçekleştirebilirsin. Senin ya da Leo'nun sözüyle suç mahalli." Tereddüt edince dedim ki, "Daha önce de haydut avladım. Olay yerini görmem lazım ki geçmişteki cinayet mahallerine benzeyip benzemediğini anlayabileyim."

Canavar içten içe gürlledi, *Asla ciğer yiyeni avlamadım*. Bu doğruydı ama konuşmaya katkıda bulunmaya hazır olduğum bir şey değildi. Jodi'ye daha nazıkçe ekledim, "Sen yapmazsan Leo bunu gerçekleştirebilir. Ama onunla değil seninle çalışmayı tercih ederim."

"Leo ile çok samimisiniz. Ona Bay Pellissier diye hitap etmemi istiyor."

"Eminim o da benim kibar olmamı isterdi."

Jodi aniden gülümsedi, dudakları alaycı bir şekilde çekildi. "Onun zincirini de bizimkini çektiğin gibi mi çekiyorsun?"

Şeffaf olmayı sevmiyordum ama gülümsemeyi seviyordum, bu yüzden dürüstçe cevap verdim. "Daha fazla."

Jodi içinden kıkırdadı ve ayağa kalktı. "Bir suç mahallinde olduğun ortaya çıkarsa kığım öğütücüde olacak. oynamamaya ya da iz bırakmamaya çalış. Ve benim söylediğim yere gel, bir adım öteye değil."

"Teşekkürler," dedim, yavaşça ayağa kalktım, alçakgönüllü ve minnettar olmaya çalıştım. İşe yaradığından oldukça emindim çünkü Jodi beni olay yeri inceleme aracına götürdü ve bana kağıt ve plastik uzattı

KKE'ler. Tüm kişisel koruyucu ekipmanlara ihtiyaım olduğu ortaya çıktı. Ev kan glne dönmüştü. Başka bir basmakalıp terim. Ama uygun olan tek terimdi.

BÖLÜM 21

Malikanenin Efendisi

Ön kapının hemen içinde durdum, haydutun girdiği pencere solumdaydı. Kan sıçramalarından oluşan bir iz, pencereden duvara doğru altı metre boyunca uzanıyordu; bu, camdan ağır bir yara aldığıının kanıtıydı. Bu, atardamar kanının yaptığı türden bir sıçramaydı, nabız gibi atan püskürmeler, duvardan aşağıya damlayan yaylar. Kapının on adım kadar iç tarafında, bir zamanlar bir adamın oturduğu, kanla ıslanmış deri bir koltuk vardı. Adamın vücudu sandalyeyi kendi formuna göre şekillendirmişti; şimdi kan çukurda birikiyordu. Hâlâ nemli görünüyordu, dokunulduğunda yapış yapıştı. Ayak dayama yerinin altında yerde iki terlik vardı; terlikler yukarıdaydı, sandalyenin arkası neredeyse düz bir şekilde televizyona bakıyordu.

Adam ya da ondan geriye kalanlar birkaç parça halindeydi. En büyük parça olan gövdesi sandalyenin yanındaydı, sanki öldürüldükten sonra yere çekilmiş ve üzerine ziyafet çekilmiş gibiydi. Karnı omurgasına kadar gitmiş, leğen kemikleri açığa çıkmıştı. Göğüs boşluğu da neredeyse aynı derecede temizdi, kaburgalar parçalanmış ve yollarından çekilmişti, iç organlar kayıptı.

Midemin kazındığını hissettim, kasaplığa karşı hastalıklı bir tepki. Haydut vampirleri katletmiştim. Canavar'la birlikte avımı indirmiştim, yani kan ve kasaplık bana yabancı değildi. Ancak, o deneyimle bile, bu düzeyde ahlaksız bir katliamı kabullenmek zordu.

Canavar yüzeye çıktı ve beni şok edici bir hızla ele geçirdi. Beni tutarak, gözlerimin içini görerek, avı bir avcının bakış açısından inceledi. Dikkatle sahneye odaklandı. Dudaklarımı hafifçe ayırdı, böylece kokuları içine çekebildi, ezberledi, onları bireysel protein yapılarına ayırdı. Öğreniyordum.

Kan, dışkı, idrar, hepsi insan kanı. Ciğer yiyenden gelen kan, pis ve iğrenç, eski ölüm çürüme. Ve başka bir şeyden gelen kan. Haydutun erkek kurbanın biçimini alma sürecinde dönüştüğü şeyden. Başka bir koku, neredeyse tanıdık, kışkırtıcı.

Tamamen çürüksüzdür.

Ciğer yiyici cesedi kaba kuvvetle parçalamış gibi görünüyordu, vahşi doğada aç yırtıcıların yediği gibi değil. Doğada yırtıcı hayvanlar önce yumuşak dokuları yerdi: iç organlar, yağ, kalça ve uyluklardaki büyük kas kütlesi. Daha sonra, bağ dokusuna kadar ziyafet çeker. Son olarak, tendonları ve kıkırdakları yırtarak uzuvları teker teker ayırır.

Kaburgaları zordur. Genellikle karından yukarı doğru yer, daha sonra kemirmek için kaburgaları ayırır veya et yemeye alıştırmak için yavrulara verir.

Baktık. Baş koridorun duvarına yaslanmıştı. Kafa derisinde hâlâ bir tutam kısa kıvılcık saç vardı. Yüzü, dili ve gözleriyle birlikte yenip yok edilmişti. Beynin boşluğu çukurlardan görülebiliyordu ama çene hâlâ yerindeydi. Beast'ten anladığım kadarıyla büyük kediler beyne de sonradan ulaşmışlar. Yumuşak doku ve çene çoktan yok olduktan sonra.

Mutfak masasının altında bir bacak ve bir kol gördüm, iyice kemirilmişti. Sol bacak koridordaydı. İki numaralı kurbanın diğer parçalarıyla birlikte iki sol bacak da koridordaydı. Yırtıcı kuş formundayken evden duyduğum gümbürtüleri hatırladım. Bir ceset parçalara ayrılırken, etrafa savrulurken ve tüketilirken çıkan sesler mi?

Jodi'nin beni izlediğini fark ettim. Beast'i göz kırparak geri çektim ve ağzımı kapattım, Beast'in yaptığı gibi ağzımın çatısına hava kaçırmadığımı umuyordum. Yüzümü tiksintiyle düzelttim. "Bu..." Şok olmuş gibi sözlerimi yarıda bıraktım. Beast bunu eğlenceli buldu. "Görünüşe göre bir grup hayvan onlara saldırmış."

"Evet," dedi Jodi kısaca. "Biz de öyle düşünmüştük."

"Köpek mi getiriyorsunuz?" diye sordum. Eğitimli koku takip köpeklerinin kokulara nasıl tepki vereceğini merak ediyordum.

"Yarın. Onları bugün istiyordum ama kurbanları vurulan bir banka soygunundalar." Başımı salladım. "Psi-metre ne gösterdi?"

Jodi cihazı kemerinden çıkardı ve odaya doğru tutarak çalıştırdı. Kadran çılıgına döndü, ibre bir aşağı bir yukarı dönüyor, bir türlü durulmuyordu. Bir Geiger sayacına benzeyen ölçüm cihazının tıkırtısı kesik kesik ve hızlıydı. Jodi ölçüm cihazını bana doğru çevirdi ve yavaşlaşa da hala herhangi bir insanın verebileceğinden çok daha yüksek bir psy değeri vardı. Okumaya baktım, eğleniyordum. Beni odanın arka plan psy seviyelerine göre ölçmesinin an meselesi olduğunu biliyordum. "Haydut olmadığından emin olmak mı istiyorsun?"

"Onun gibi bir şey," dedi ve sayacı kapattı. "Burası artık büyü kokuyor."

Evet, öyle oldu. Yeterince görmüştüm. Evden çıkıp ön verandaya gittim, KKD'lerimi çıkardım ve biyolojik tehlike konteynerine attım. Konteynır ve içindeki kanlı maddeler, özellikle de önemli kıllar ya da lifler kapmış olabilecek kâğıttan ayakkabılar, iz olup olmadığının kontrol edilmesi için suç laboratuvarına gidecekti. Sonra da imha edileceklerdi. Kana basmamıştım ama üzerimdeki, saçımdaki, kıyafetlerimdeki kanın kokusunu alabiliyordum ve tüm bunların altında ciğer yiyenin çürük kokusu vardı. Koku içimde yağlı bir çamur gibi çalkalanıyordu.

Gerçek karanlık çökmüştü. Güvenlik ışıkları böcek sürülerini çekiyor, mahalle pencereleri geceyi ışıkla yıkıyordu. Komşular içeride, kapalı, kilitli kapı ve pencerelerinin arkasındaydı. Bir ciğer yiyicinin içeri girmek istemesi bir aileye çok şey kazandırır.

Bisiklet kükrüyor, saçlarımı rüzgârda savuruyor, burun deliklerimdeki ve kıyafetlerimdeki pis kokuyu temizlemeye çalışıyordum. Yolu yarılamıştım ki, 90'ın hemen dışında bir marketin önünden geçtim ve kenara çektim. Diğer müşterilerin bakışlarını görmezden gelerek bir biftek ve iki altılı paket bira aldım. İçeri girerken karanlık pencerelerde yansımamı görmüştüm. Oldukça sert görünüyordum, motorcu bir hatun, steroidli bir tavır. Dışarıda, bakkalın deposundaki

Sonunda kaskımı taktım ve motosikleti çalıştırdım. Tekledi ve öksürdü ama sonunda döndü. Küçük bir bisiklet bakımı yapmak için gerçekten zaman bulmalıyım.

Katie'nin beleş evine girdiğimde, hâlâ kan kokusu burnuma gelirken kıyafetlerimi yere bıraktım. Üzerimden atmak için uzun bir duş aldım, sıcak suyun altında durup beni haşlamasına izin verdim. Duşta çok fazla zaman geçiriyordum. Çok fazla. Bunda neredeyse dini bir şey vardı, temizlenme ihtiyacı. Daha sonra iki bifték yedim. Çok çok az pişmiş. Yanında da birkaç yerel bira. Louisiana birası gerçekten iyiydi. Gittiğimde özleyecektim.

Saat ona doğru üzerimi giyindim, kıyafetlerimin içine birkaç haç sıkıştırdım, saçlarımı özensiz bir topuz yaptım ve üç kazıkla sabitledim. Bela beklemiyordum. Ama her ihtimale karşı. Uygun bir şekilde giyindikten sonra ayaklarımı yeni sandaletlerime geçirdim ve Katie'nin evine giden çitten atladım. Sandaletlerle çitlerden atlamak iyidir ama inişler pek de zarif olmayabilir. Kameranın gittiğine sevinmişim.

Katie'nin evinin etrafında dolanıp kapı ve pencereleri güvenlik açısından kontrol ettim. Güneydeki çoğu eski ev gibi, güvenlik için değil hava akımı için inşa edilmişti. Sonradan bir sistem eklenmişti ama pek işe yaradığı söylenemezdi. Geçen sefer serseri arka kapıdan girmişti. Bir dahaki sefere ikinci kattaki bir pencereyi seçebilirdi. Ama alarm neden çalmamıştı?

Mesai saatleri içinde güvenlik sistemi kapalı olduğu için mi? Yoksa ciğer yiyenin anahtarı mı vardı? Ya da sistemi nasıl devre dışı bırakacağını biliyor muydu? Giriş. Leo'nun benim evime sahip olduğu gibi. Ciğer yiyen Leo olabilir mi? Hayır. Leo Katie'nin toplantısındaydı.

Arka kapıyı çaldım, zile basılı tutarak Trol'ü bekledim. Bir trol görürsem Jodi'ye söyleyeceğime dair verdiğim sözü hatırladım. Lakapların sayılmayacağını ve benim kaprislerimle eğlenmeyeceğini hissediyordum. Kapıyı açtığında zilin çalmasına izin verdim.

Trol daha iyi görünüyordu, yüzünde daha fazla renk vardı. Birisi bu kadar hızlı iyileşmesine yardımcı olması için ona vampir kanı vermişti ve Katie bunu verecek durumda değildi. İçeri girdim, havayı çektim. Leo'yu fark ettim. Bruiser ve başka bir vampirle birlikte buradaydı. Burayı kokularıyla doyuracak kadar uzun süredir buradaydılar.

"Leo'nun burada ne işi var?" Sormak zorunda değildim. Besleniyordu. Havada taze kan kokusu da alabiliyordum.

"Bir gün bana bunu nasıl yaptığını anlatmalısın, kimin burada olup kimin olmadığını bilmelisin." Yemi yutmadığımda, "Miz A, Bliss ve beni beslemeye geldi" dedi.

İçimden utanç gibi bir şey geçti. *Bliss*. Benim korumam altındayken yaralanmış, bir vampir tarafından saldırıya uğramış ve neredeyse kan kaybından ölmüştü. Ve kurbanın hâlâ bakıma ihtiyacı varken ben suçlunun peşinden koşmuştum. Tam bir aptaldım. "O nasıl? Sen nasılsın?"

Bana Katie'nin ofisini işaret etti. "Şimdi daha iyiyim. Bliss iyileşmekte zorlanıyor. İyileşmeye devam etmek için kan desteğine ihtiyacı var ve Katie tatildeyken..."

Tatil mi? mi diyorlar? "Ve sen Leo'yu aradın." "Hayır. Leo kendi geldi."

"Oh?" Bu beni şaşırttı.

"Leo onu kulübünde saldırıya uğradığı gece eve getirmiş. Saldırı gerçekleştiğinde Mojo'ya doğru gidiyordu."

Leo muhtemelen beni kulüpten çıkarken gördü, Canavar hızıyla hareket ediyordu. Kolumu iyileştirirken aldığı tatla birlikte, ne olduğumu bilmesi gerekirdi ama bilmiyordu. Elbette artık ne olduğum hakkında *daha az şey* biliyordum. Bir Skinwalker mı? Kara büyü'nün kazara uygulayıcısı mı? Trol oturdu, kısmen yorgunluk, kısmen de melankoliyle bastırılmış bir nefesi serbest bıraktı.

"Temizlemişsin," dedim ofise bakarak. "Yeni görünüyor." Ciğer yiyenin Katie'ye saldırdığı sabahı hatırladım. Oldukça fazla kan vardı. Broussard'larda, Ken ve Rose'un sindirildiği evdeki kadar değil ama yeterince. Havada güçlü temizleyicilerin kokusunu aldım. Köşede bir hava filtresi uğulduyordu. Büyük bir tane.

Trol gevşek bir el salladı. "Kan temizleme konusunda çok tecrübeliyim."

Bir vampirle genelevde yaşadığı için öyle olduğunu düşünmüştüm. Ama söylemedim. Doğal kaba içgüdülerimi kontrol etmekte giderek daha iyi oluyordum. "Kızlar nasıl?"

"Güzel. Saldırıdan sonra hastanede bir çiftin yaraları sarıldı ve Leo onları da besledi. Şimdi sapasağlamlar."

"Ya Bayan A?" Anlık görüntülerin üst üste bindirilmesiyle, kanı ve hizmetçinin yaralarının boyutunu hatırladım. Çok fazla kan kaybetmişti ve deltoid ve diğer üst kol kaslarının büyük bir kısmını kaybetmişti.

Trol cevap vermeye başladı ama gözlerinin ardında bir şey değişti, yeniden düşünmeye başladı. "O daha iyi. Hâlâ bizimle." Yalan kokmuyordu ama Troll'ün gözlerinin etrafındaki küçük kırışıklıklar da tam olarak doğruyu söylemediğini gösteriyordu.

Daha iyi misin? Hala bizimle mi? Ölüme yakın mıydı? Dönüşecek kadar tükenmiş miydi? Miz A, Leo'nun evinin bodrumunda zincirlenmiş, akılsız bir kan emici makine miydi? Neredeyse soracaktım. Sormak için ağzımı açtım. Ve Beast yabancı bir vampirin kokusunu aldı. Yakındı.

Döndüm. Vampir hızında bir bulanıklık gördüm. Bir haç çıkardım. Bacağımı dizinin arkasına vurdum. Döndüm. Haçı tutan sol elimle yumruk attım. Ona vurdum. Dengesini bozdum. Yere düşürdüm. Yanmış vampir eti izi.

Canavar ıgık attı. Haçı söktüm. Aşağı indirdim. Yüzüne bir santim kalmıştı. Uludu ve döndü. Dişlerini ıkarmıştı. Ağzında taze kan vardı. İndigo'nun kokusunu taşıyordu. Mavi gözlü küçük sarışın. Bir kazık çektim. Bir el kolumu elik gücüyle kavradı. Beni durdurdu. Leo'nun kokusunu alarak hırladım.

" değil, küçük vampir katili," diye mırıldandı. "O benim. George."

Bruiser bir insandan daha hızlı hareket ederek vampirin başına diz çöktü ve haımı itti. Ellerini vampirin omuzlarının altına kaydırđı ve çekti. İçimdeki Canavar çömeldi ve Bruiser'ın vampiri çıkarmasını izledi. Amitee. Leo'nun müstakbel gelini. Leo oğlunun nişanlııyla dışarıda *içiyordu*. İşte bu iğrençti.

O zaman... vampir Katie'nin toplantısında mıydı? Onu gördüğümü hatırlamıyorum. Erkek bir ciğer yiyici kadın formuna girebilir mi? Ben bir erkeğinkini alamazdım. Bunun mümkün olduğunu sanmıyordum ama birçok imknsızlığı unutuyordum.

Leo'nun beni bir dans adımı gibi ayağa kaldırmasına izin verdim. Kolumu kaldırdı, eli , bedenimi döndürdü, ayaklarım da onu takip etti, altımdaki vampirin bedenini geçerek Katie'nin ofisine doğru üç adım attı. Amitee hızla uzaklaştı. Neredeyse kazıklanmak onu kaşındırması olmalı.

Hareket ederken Leo'nun gözleri benimkilere kilitlendi, karanlık ve yaşlıydı, siyah kanlıydı ama kontrollüydü. Tamamen kontrollü. Canavar bundan hoşlanıyordu. zerimizden sıcak bir el gibi akan g Beast'in hoşuna gitmişti. "Kaldır şunu lütfen," dedi Leo, yüzü o kadar yakındı ki nefesi yanaklarımı/yanaklarımızı okşadı. zerinde taze kan kokusu yoktu. Kızlardan beslenmemişti.

Kalbim çarpıyordu; tehlikenin, anlık çatışmanın ve daha hızlı durmanın sert gümbürtüsü. Adrenalini bastırdım, kollarım ve bacaklarım boyunca titreyen titremeleri kontrol etmek için savaştım; haçı başımın etrafına sardım; kıyafetlerimin altına soktum. Elimi çektim ve kazığı saçıma sapladım. Neden onun isteklerini yerine getirdiğimden bile emin değildim. Beni zorladığımı, zihnimin parametrelerini test ettiğini hissedebiliyordum ama bu vampir bylenmesi gibi hissettirmiyordu. Tam olarak değil. Ama Beast vardı ve bana şimdilik kendi yoluna gitmesine izin vermemi söylüyordu. Beast, hayal bile edemeyeceğim bir şey için suları test ediyordu. "Besleniyordu. İndigo'yu görmek istiyorum. şimdi," dedim, hâlâ kokuları ayırştırıyordum.

Leo, "Tom, lütfen Indigo'ya bize katılmasını söyler misin?" dedi.

Tom. Trol. Tamam. Beast'i daha da aşağı ittim. O da bana izin verdi, eğleniyordu. Beast oyun oynuyordu ama Leo'yla mı yoksa benimle mi oynadığını bilmiyordum. Ya da ikimizle de.

Leo beni kanepeye götürdü ve beni yerleştirdiği yere oturdum, köşeye, bir dizim yukarıda, sandaletim koltukta. Bir kolum arkaya uzanıyordu, böylece gerekirse hızlıca itip kalkabilecektim. Leo barın yanındaki uzun bir tabureye oturdu. Takım elbise giymişti. Kravat takmıştı. Süslü ayakkabılar. Bekledik. Dakikalar sonra, merdivenlerden takırdayarak inen ayak sesleri duydum: topuklu ayakkabılar, bir çift; yumuşak tabanlı ayakkabılar, ayrıca

Bir çift, Troll'ün yürüyüşü. Indigo'nun sesi, kıkırdayan, mutlu. Rahatlamaya başladım ve omuzlarımla düştüğünü hissettim. Leo'nun gözlerini üzerimde hissettim. Spekülatif.

İndigo kapı aralığından içeri girdi, iri mavi gözleri ışıktaki değişim karşısında kırışıyordu. Leo'yu gördü ve gülümsedi. Beni gördü ve durdu. Onu inceledim, bakışlarımı gizlemedim. Yakın zamanda beslenmesinden kaynaklanan küçük noktalar dışında iyi görünüyordu. Kapanmışlardı, neredeyse iyileşmişlerdi. Boğazında yırtık yoktu, sadece güzel ve temiz delikler vardı, yaraların büzüşmesi için et düzgünce işlenmişti, bu da kendini kontrol edebilen bir vampirin işaretiydi. O zaman Amitee neden bana saldırmıştı? Trol, kapı aralığında çerçevelenmiş halde duran Indigo'nun

arkasında durdu. "Bu gece senden vampir," dedim. "Düzenli

olarak mı geliyor?"

İndigo bir elini kaldırdı ve parmakları boğazında gezindi. Ağzında bir gülümseme belirdi ve gözlerini aydınlattı. Cinsel farkındalık, zevk ve daha fazlası. Düşkünlük. Konuşmadan önce bile Amitee'den hoşlandığını söyleyebilirdim, sorduğumdan daha fazlasını yanıtlıyordu. "O iyi biri. Tuhaf şeyler *istemez*" -Leo'ya baktı- "tuhaf şeyler *istemez*. İyi para veriyor, daha iyi bahşış veriyor ve bana bir hanımefendi gibi davranıyor." Gözleri ve yüzü sanki şok etmeyi umuyormuş gibi sinsi ve alaycı bir hal aldı. "Bir kız bazen biraz romantizmden hoşlanır, biliyor musun?"

Tepki vermedim, bu da onu hayal kırıklığına uğratmışa benziyordu. "Teşekkür ederim

İndigo," dedim kibarca. "Iberville'de bir müşterim var," dedi Leo'ya. "Taksiye

binmemi ister misin?"

Bu dikkatimi çekti. İndigo neden Leo'ya işle ilgili sorular soruyordu? Katie'nin yerine Trol bakmayacak mıydı? Kapı aralığına baktım. Trol gölgelerin arasında kaskatı duruyordu, yüzü bir maskeye dönüşmüştü. Burada bir terslik vardı.

Leo, "Haydut yakalanana kadar şoförüm hepinizi görev yerlerinize götürecektir," dedi. "Arabayı ne zaman isteyeceğinizi George'a bildirin. O ayarlamaları yapacaktır."

Trol yere baktı. Mutlu bir trol değildi. Yaptığım espiye sırtıttım. Leo eğlenceme kaşlarını kaldırdığında, elimi sallayarak geçiştirdim. Yapmam gereken bir iş vardı ve sonra buradan gidecektim. Vampir politikasına hiç girmeyecektim. Paramı aldığım sürece. Ve beni öldürtmedikleri sürece.

İndigo teşekkür etti ve Leo onu kovdu. Aslında onu kovdu. Bir kral gibi. "Gidebilirsiniz." dedi. Bu söz üzerine homurdanmamı ya da daha geniş bir sırıtışımı gizleme zahmetine girmedim. Leo kaşlarını kaldırma hareketini yaptı. Adam o kadar düzgündü ki yağ tabakasında bile kaymazdı. Gölgelerin arasında duran Troll'e baktı. "İpsita'ya bir saat içinde benimle kapıda buluşmasını söyle." Troll mutlu görünmüyordu ama başını salladı.

Ipsita, bir gül goncası kadar narin, on iki yaşında gibi görünen Güney Asyalı bir kızdı. Koruyucu içgüdülerimi harekete geçirdi. Reşit olduğunu bilmek onu farklı görmeme yardımcı olmadı ve yaşlı bir vampirle "randevuya" gitme fikri azı dişlerimi gıcırdatmama neden oldu. *Ve her neyse, Leo neden Katie'nin kızlarından biriyle kaçıyor?* I

Hepsi dönüp bana bakana kadar son kısmı yüksek sesle söylediğimi fark etmemiştim. *Hay aksi.* İndigo bile kafasını içeri uzattı, yüzünde şaşkınlık ve şaşkınlık ifadesi vardı.

"Bana öyle geliyor ki Katie dönene kadar Tr-Tom sorumlu olmalı." Troll'e baktım. "Katie'nin *"vampir kanıyla dolu bir tabutun içinde sıkışıp kalırsa"* görevi kimin devralacağına dair yazılı yasal belgeleri var mı?"

Leo başını kaldırdı. "Ben Katie'nin efendisiyim. O hastayken komutayı benim üstlenmem uygun olur."

"Belki Karanlık Çağ'da, ama Birleşik Devletler'de ve şimdi değil." Vampir politikasına girmemem buraya kadarmış. "Tom? Katie yasal belgelerini nerede saklıyor?"

Leo'dan uzak durarak içeri girdi ve Katie'nin masasının önünde diz çöktü. Küçük bir anahtar kullanarak, duvara zekice sıkıştırılmış, gölgede duran bir dosya dolabının kilidini açtı. Kâğıtlar hışırdadı, sessizlik uçucu, patlayıcı bir şeyle doldu. İndigo ortadan kayboldu. Akıllı kız. Ancak ben o kadar akıllı değildim. Şu anda tekmelediğim eşek arısı yuvasına ne olduğunu görmek için etrafta takıldım. Bir an sonra Troll genişletilebilir bir dosya çıkardı ve masanın arkasında durdu, dosya iki elindeydi, kararsızdı. Tamam, ölümüne korkmuştu. Korkusunun kokusunu alabiliyordum.

Leo'nun beni yerleştirdiği yerden kalktım, ki bu beni birdenbire olduğundan çok rahatsız etti, klasörü aldım ve masaüstünde ortaladım. Açtım. "Hangileri?" diye sordum. Trol bana doğru ve yaklaşık ortadaki bir sekmeye dokundu. Sekmenin yazısını okuyamadım; Fransızca olabilirdi. Kâğıtları çekip açtım, ilk beş sayfayı taradım, İngilizce olmasına rağmen ne gördüğümü anlamadım ama zamanı düşünmek için kullandım. Leo yaşlıydı. Gerçekten yaşlı. Belki feodal çağlardan bile eskiydi. Onurun bir şey ifade ettiği zamanlar. Sayfaları Leo'ya uzattım. "Ne istiyor?"

Troll'ün bir kahkaha attığını duyduğumu sandım ama öksürük de olabilirdi. Leo onurlu bir adam olsaydı, sayfaları okur ve içindeki talimatları takip ederdi. Değilse, o zaman onurlu biri değildi. Elbette, onun bir erkek olmadığı gerçeği işleri karmaşıktırabilirdi.

Leo hareketsiz kaldı, o mermer heykel hareketsizliği, nefes almıyor, göz kırpmıyor, hiçbir şey yapmıyordu. Bunu izlemek ürkütücü ve rahatsız ediciydi ve muhtemelen çok dağınık ve kanlı bir tehlikenin habercisiydi, ama o zamanlar aklı başında vampirlerle ilgili anlayışım hâlâ sınırlıydı ve topuzumda üç kazık ve üzerimde güzel bir haç seçkisi vardı. Leo kıpırdamadan devam etti. Sessizlik rahatsız ediciden doğal olmayana, ürkütücüye, ürpertiye ve sonra da korkutucuya dönüştü. Feromonları saf öfkeydi. Arkamda, Troll'ün nefes alış verişi dengesizdi; kalbi çok hızlı atıyordu. Terinin kimyasal bileşimi acıydı; Beast bu kokuyu ölüm korkusu olarak tanıdı. Sonunda Leo keskin bir nefes aldı. Neredeyse sırıyordum. Canavar pençelerini esnetti. Trol nefes almayı tamamen kesti.

Leo yırtıcı bir sürünmeyle odanın içinde kayarak ilerledi, gözleri öfkeden simsiyah olmuştu. Kâğıtları aldı ve okudu. Sayfaları çevirdi. Biraz daha oku. Gözlerini kaldırdı

Benden Tom'a ve tekrar bana baktı. "Katie mallarını Tom'un ellerine teslim etti."
Konuştuğunda kelimeleri kesin, sesi nötrdü, duygudan o kadar yoksundu ki elektronik, dijitalleştirilmiş bir ses olabilirdi - yıldız adaylarını bayıltacak o belli belirsiz Avrupa aksanı dışında.

"Tüm hesapları, mülkleri ve varlıkları, bu ev ve çalışanları da dahil olmak üzere onun kontrolü altındadır. Tüm iş ve istihdam çekleri onun tarafından yazılacak ve imzalanacak ve benim tarafımdan imzalanacaktır. Hepsinde bu yasal şart var." Bakışlarını Tom'a çevirdi. "Bunu biliyor muydun?" Tom başını salladı, başının hareketi sarsıntılıydı. "Ama yine de beni bilgilendirmemeyi tercih ettin. Neden?"

"BEN... BEN..."

"Sana ihtiyacı vardı," dedim. "Kızlar için senin hayduttan korumana, Katie için senin iyi niyetine ve vampir konseyi için de senin şefaatine vardı. Toplantıya çağırdığın ve onu dünyaya getirdiğin için de sana minnettardı."

Tom, Leo'nun bakışları altında gürültüyle yutkundu. Ama New Orleans'ın efendisi gözlerini yavaşça bana çevirdi. "*Toplantılar* ve içimizden birinin *toprağa verilmesi* hakkında ne biliyorsun?"

Omuz silktim. Buna cevap vermeyecektim. Yalanın kokusunu alırdı. Gerçeğe inanmazdı. Ya da inanacak ve bir deri değiştireni kan kölesi olarak kullanmanın ne kadar kullanışlı olacağını düşünecekti. Onunla dövüşmeye hevesli değildim. Şimdi değil. New Orleans'ın kan efendisiyle dişe diş dövüşmek zorunda kalırsam, zincir zırhlı tasmamı, çivili kırıfatlerimi ve bolca hazırlık zamanı istiyordum.

"Yani," dedim. "Bütün bunları başlatan soruya dönelim. Katie'nin kızlarından biriyle ne yapıyorsun? O bir randevu mu, hizmetleri için para mı alıyor, yoksa ona karanlık kralların hakkını mı veriyorsun? Çünkü bence bu daha uzun süre işe yaramayacak."

Birden Leo beni eğlenceli bulmuş gibi göründü. Kıkırdadı, Tom'a yasal belgeleri uzattı ve deri koltukta benim boşalttığım yere oturdu. Kollarını arkadaki minderlere dayamış, geniş, kendi alanında bir lord gibi görünüyordu. "Peki benim haklarım neden değişsin?"

"Basit. Birleşik Devletler'deki mahkemeler halihazırda vatandaşlık yasalarını, kölelik meselelerini ve yasal tüzüklerin genişletilmiş bir yaşam süresine sahip bir varlığın ışığında yorumlanmasını inceliyor. Eninde sonunda, 'efendinin hakları' -sesimdeki iğnelemeyi kaçırma ihtimaline karşı parmaklarımla havada küçük tırnak işaretleri yaptım-"inceleme altına alınacak. Ve tıpkı kralların karanlık hakları gibi onlar da çöpe atılacak. Buna hiç şüphe yok." Leo bana bakıyordu, tamamen odaklanmış ve gözlerini kırpmadan, ağzı gülümseyerek, gözleri ölümcül bir yılan bakışıyla.

Yılan zehirleri Canavar'ı etkilemez, diye hatırlattı bana, bir tavırla.

"İş yapma şeklinizi adapte etmeye başlamanız akıllıca görünüyor," diye devam ettim, "siz vampirlerin bin yıl önce yaptığı şeyleri değiştiriyorsunuz. Gelecekteki herhangi bir mahkemenin zamana ayak uydurduğunuzu fark etmesini sağlamak için iyi niyetli hamleler."

Leo, "'Vampir' terimi aşağılayıcı," dedi.

"Buna alışın." Peki neden söylediklerimin içinden o küçük kısmı seçti? Ben onun tüm güç yapısını yerle bir ediyordum ve o "vampir" kelimesine mi takıldı? Kağıtları Trol'e uzattım. "Yapacak işlerim var. Görüşürüz, Troll."

Başını salladı, tek bir titreme hareketiyle.

Leo, "İpsita ile geçirdiğim zaman emirle değil," dediğinde kapıdan çıkmak üzereydim. Ellerimi kapı pervazının iki yanına koyarak durdum ve arkamı dönmedim. "Katie ile yaptığım anlaşmaya göre ona her zamanki komisyonu ve bahşişi peşin olarak ödedim. Bu akşamki bir sosyal etkinlik için bir eskorta ihtiyacım var."

Konuşmasını bitirdiğinde başımı salladım ve nasıl cevap vereceğime karar vermeye çalıştım. "Bana söylediğin için minnettarım" demekle yetindim. Sonra ayak parmaklarımla ittim ve arka kapıya doğru yöneldim.

". " Kelimeler süzüldü.

Malikânenin Lordu bu son kısmı eklemek , değil mi? Ama güldüğüne yemin edebilirim.

BÖLÜM 22

istediğim

Molly'yi kontrol ettim, telesekreterini aldım ve mesaj bıraktım. Sıkıldım, e-postalarımı kontrol ettim ve internette yerel sosyete/dedikodu sayfalarını ve yerel ve eyalet politikasına adanmış birkaç çevrimiçi siteyi araştırarak biraz zaman geçirdim. Anna'nın bu akşam French Quarter'daki dört yıldızlı Marriott'ta bir etkinliğe katılacağını öğrendim. Haritaları çıkardım, mesafeleri hesapladım, notlar aldım ve Beast'in Anna'yı eve ya da geceyi geçirdiği yere kadar takip edebileceğini umdum.

Gece yarısına kadar uyudum, uyandım ve soyundum. Vardiya değiştirme ve Rick'le yatan kadının ve onun şekillerinden birinde ciğer yiyenin peşinden gitme zamanı. Leo'nun kulübünde olup bitenlere de karışmış olan kadının. Leo'nun bunu bilip bilmediğini merak ettim. Ona toplantı hakkında soru sorabilirdim -ya da belki ona söyleyebilirdim- ama bu bilgi, onu aşağılamanın ötesinde, aptalca olabilirdi. Benim için bile.

Arka bahçede dört bifeği yere bıraktım ve çıplak bir şekilde taşların tepesine tırmandım. Elimde panter fetişi kolye, kayaya çizdiğim küçük altın çizgisinin hala orada olup olmadığını kontrol . Yağmurlar büyük bir kısmını yıkayıp götürmüştü ve altın külçesini kayanın taş yüzeyine tekrar sürttüm.

Büyük mü? Canavar sordu, büyüklüğe aç.

"Henüz değil," dedim. "Ama yakında." Beast reddetme konusunda hiçbir şey söylemedi ve ben de lotus pozisyonunda oturdum, seyahat çantam ve kolyem boynumda sallanıyordu. Rahatladım, serin taşın üzerine yerleştim ve hızla Beast'in yılanının içine daldım. Bu gece değişim kolaydı, aşağıya, davulların sessiz ritmine düşmek. Flütlerin notalarına. Kasların ve kemiklerin çekilmesi, keskin gri bir karıncalanma, sanki parmaklarımı bir ışık prizine sokmuşum gibi ve ardından hafif bir mide bulantısı. Neredeyse acısız.

Gerindim ve çirkin insan kokularını içime çektim: arabaların nefesi, çöp kokusu, insan evlerinin duvarlarındaki küf, boya, plastik, döşeme, köpek idrarı kokusu. Mutlu itler, hızlı atıştırmalıklar.

Taşlardan aşağı indi, Jane'in kuşun peşine düştüğü zamandan kalma keskin kırık taşları atladi. Ölü sığır kokusu karnını guruldattı. Nefesini tuttu, kan ve yağ kokusunu ağzına çekti. Et soğuktu ama açlık bunu gerektiriyordu. Biftek hızlı ısırıklardı, parçaları yutuyordu. Altında daha büyük, kalın bir et parçası vardı. Yırtmak ve parçalamak için üstte pençe. Sıcak ve tazeyken daha iyi. Taze av gerekiyordu.

Yumuşak bir gümbürtü duyuldu. Döndü. Kedi çitin üzerinde, kambur duruyordu. Tısladım. Dişleri gecenin içinde parlıyordu. *Benim bölgem.* Kedi miyavladı. Diğer tarafa düştü. Kahkaha attım. Aptal kedi. Jane kuşu yerken kediyi yedi. Çok lezzetli değildi ama tazeydi. Geyik avlamak istedim. Öldürmek ve yemek.

Anna'yı avla.

Erkeklerle seks yapan kadınları avlamak istiyordu. Emrini dinlemedim ve son ölü eti de bitirdim. Patilerimi yaladım, yüzümü tımar ettim. Taş vampirin çeşmesinden içtim.

Avlanın! Onun emri, acil.

Çitlerden atladım ve sığınağın etrafından dolaştım, gölgelerin arasından süzuldüm. Sokak boyunca, duvarlar boyunca, çıkıntıların altında. Avlanmak için iyi bir yer, çıkıntıda oturup avı izlemek. İnsan yolundan sandalyeye, oradan da üst çıkıntıya atladım. Sakar insanların düşmesini engellemek için her metalle kaplıydı. Avın üzerine düşmeyi zorlaştırıyordu. Aptal insanlar.

Hunt!

Tiksintiyle ofladım, sıcak günün etkisiyle hâlâ sıcak olan düz zemine düştüm. Gölgelelerden uzak durarak, insanları ve havlayan köpekleri kontrol ederek caddede . İnsanlar yaklaştığında hareketsiz durdum. Sonra yoluma devam ettim.

Otel manzaralı. Marriott. Çok fazla insan ışığı. Anna'nın zayıf izi - havada insan, taze, hareketli, arabada insan adamla birlikte. Rick değil. Ciğer yiyen mi? Sokaktan aşağı koştum, başka bir sokağa girdim. Arabanın camında Anna'yı gördüm/kokladım. Ciğer yiyenin bölgesine doğru gittim, nehrin üzerinden. Gölgelelerde çömelip kamyonu izledim. İki tanesi geldi, çok uzunlardı. Bir diğerinin yanında balık ve yengeç resmi vardı. Harika kokuyordu. Ağzımı yaladım ve ayaklarımı sıkıca topladım. Kamyon hantal bir inek gibi hareket ediyordu, yavaşça yaklaşıyordu. Arabanın bagajına atladım, arabanın tavanına koştum, sıçradım. Hantal inek kamyonun üzerine indim. Binmek için çömeldi. Pençelerim metal şeride çarptı. Deniz ürünleri kokusu. Midem guruldadı. Burnumu havaya kaldırdım, balık ve yengeç kokusu aldım. Nehir yaklaştı, Anna-insan kokusu ilerideydi. Hantal inek-balık kamyonu Anna-insan'ı köprü boyunca takip etti.

Bak! Unutmayın!

Tabelayı gördüm, WESTBANK EXPRESSWAY. Tekrar koku mutluluğuna daldım, ağzım açık, yüzüm rüzgâra dönük, harika balık, ölü, timsah, kuş kokuları alıyordum. Burada çok av var. Güzel kokular. Ama işaretlere dikkat edin, unutmayın. GENERAL DEGAULLE YOLU. İnek-balık kamyonu Anna-scent'ten uzaklaştı.

Avla, diye emretti.

Oflayıp pufladım ve harika inek-balık kamyonundan park halindeki arabanın tavanına atladım. General DeGaulle Yolu'na geri döndüm. Anna-insan kokusunu buldum. Peşinden gittim. Kokusu yeni bir caddeye yöneldi, tabelası insan kelimeleriyle yazılmıştı, WOODLAND HWY. Şehrin yeni kısmı, Fransız Mahallesi'nin güneyi ve batısı. Ciğer yiyenin bilinen avlanma alanından uzakta.

Aşırı büyümüş, bataklık araziden geçin. English Turn Parkway'e. Her yerde büyük insan yuvaları. Kimyasal kokuyor. *Golf sahası*, diye fısıldadı. Köprüden geçtim, kimyasal kokulu su. Anna-insan ve erkeğin girdiği evi buldum. Anna- her yerde insan kokusu. Bahçede. İninde. Kit. Eşi.

Kızım. Kocası. Belediye başkanı, diye fısıldadı.

Evin gölgesinde çevreyi arşınladım. Çeşmeden akan su, balık ağzından fışkırıyordu ama balık değil, şehir suyu tadındaydı. Ev karanlıktı. Arkada havuz, insan ışıkları mavi derinlikte. Sıcaktan bunalmışım, suya girdim, serin su yükseliyordu. İç çektim, koşmanın verdiği sıcaklık hafıfladı.

Uzak tarafa kürek çektim ve geri döndüm, çantası yüzüyordu. Yenilenmiş olarak havuzdan çıktım, kokuyu . Yorgun bir şekilde uzun sandalyeye çıktım, minderlere uzandım. Şezlong dedi. Dinlendim, dilimle yüzümdeki ve patilerimdeki pis kokulu havuz suyunu temizledim.

İçeride telefon çaldı. İnsan-adam cevap verdi, derin bir sesle, kapıya yakın. "Geç olduğunu biliyorum," dedi tiz bir ses telefondan, uzaklardan. *Rick mi?* Jane sordu.

"Hala ayaktayım, Ricky-bo. Senin için ne yapabilirim?" Her iki insan da güldü.

Hafifçe öksürdüm. Kelimelerde mizah yok. *Sahte Cajun aksanı,* diye düşündü. Hala mizah yok. Oynayacak bir av yok.

Rick, "Biraz bilgiye ihtiyacım var," dedi.

"Elbette, geleni yapacağım. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bir etkinlikte Anna'ya rastladım ve Barataria'daki Privateer Bulvarı boyunca bir vampir klanının arazi satın almasına yardım ettiğinizi söyledi. Konut fiyatları çok düşük olduğu için satmak isteyebilecek bazı arkadaşlarım var."

"Ve vampirlerin size mevcut piyasa fiyatlarından daha fazla para ödemesini istiyorsunuz."

"Ve mümkünse benim adımın bu işin dışında tutulmasını istiyorum. Diğer arazi anlaşmanızda yaptığınız gibi şimdilik hepsini Anna'nın adına yapın."

Bir an sessizlik. "Sana diğer arazi anlaşmamdan bahsetti mi, Anna'm bahsetti mi?"

"Evet, doğru," dedi Rick. "Yastık muhabbeti üzerine. Başka bir dava için Noter Arşiv Ofisi'ndeydim ve bir düzine farklı arazi anlaşmasında onun adına rastladım. Bir araya getirdim. Hornets'in yeni bir stadyuma ihtiyacı var, bataklık arazisi kullanım yasası komitede ve sen de şehrin güneybatısındaki bataklık arazisini satın alıyorsun, bir iki yıl içinde Mühendisler Birliği tarafından kurutulacağını tahmin ettiğim bir arazi. Bu arada, ucuza alıyorsunuz. ilgilendirmez. Sadece vampirler yaparsa arkadaşlarımın anlaşmasından pay istiyorum. Ve konu vampirlerle anlaşmaya gelince sen tam bir *erkeksin*."

Eşek arısı mı? Eşek arısı gördüm, iğnesi keskin, acımasız. Eşek arısı yuvası, yuvarlak, titreşimli, ağacın tepesinde.

Derin zihninin karanlığında kıkırdadı. *Basketbol takımı,* diye düşündü. *Hornets'i , karısının adına olan arazi mantıklı olabilirdi. İşte bu yüzden yabancı bir şehirde iş yapmaktan hoşlanmıyorum. Parçaları birleştirmek için yeterli arka plan bilgisi yok.*

İçeride, daha fazla konuşma. Belediye başkanı, "Belki sana bir faydam dokunabilir, kardeşim," dedi. "Ofise geliyorsun, değil mi?" Derin ses uzaklaştı.

Gece sesleri başladı. Dinlemek istedim ama sesler gitmişti. Yuvarlandım, ıslaklığımı sandalyeye . Patilerim havada, kıvranıyor, kaşınan sırtımı kaşıyordum. Kendimi iyi hissettim.

Ayak sesleri evin içinde durakladı. Kapı açıldı ve sessizlik bozuldu. Yuvarlandım-sıçradım-çalılıklara kondum, ön patilerim üzerinde, arka ayaklarım takip ediyordu, birbirine yakın. Sessizdim. Büyük yaprak yüzümü sakladı. Bir şey homurdanıyor, ayaklar patırıyor. Havuzun uzak tarafına doğru koşuyordu. Eğildim. Küçük köpeğe odaklandım. Kaniş. Erkek. Üç haftalık. Kıvrıcık, suda yüzen tüyler, kabarık. Bacağını kaldırdı, kokulu idrarını bıraktı. Ayaklarımı yaklaştırdım. Niyeti köpekti. *Yemek.*

Hayır! O istedi. Hayal kırıklığına uğradım, havayı çektim, hafif bir tıslama.

Köpek yukarı baktı, kokladı. Burnunu indirdi, kokladı. Tüyleri diken diken oldu. Köpek havuza, su sıçramalarına kadar canavar kokusu izini takip etti. İnsan kokusu köpeğin üzerine sinmiş, rüzgarda kokmuş. Köpek sandalyeye . Beni çalılırlar arasında gördü. Havlamaya başladı. *Tehlike! Tehlike! Tehlike! Yırtıcı hayvan burada! Tehlike!*

"Sparky! Kes şunu!" diye bağırdı derin sesli belediye başkanı kapıdan.

"Ne oldu tatlım?" Anna-insan dedi ki.

Dışarı çıkın! İzinsiz giren! Killkillkill! Köpek havladı.

Öldürme saldırısı için kendimi topladım. Tısladı, yumuşak, tehdit dolu. Gözler köpeğin üzerinde.

Hayır! kalktı, beni zorla indirdi.

"Aptal köpeğin havlıyor," dedi derin ses. "Eğer lanet komşuları uyandırırsa-"

"Muhtemelen başka bir keseli sıçan. , Sparky." Anna-insan küçük ayakkabılarını vurarak geceye doğru yürüdü.

Aç gözlerimi ona çevirdim. *Keseli sıçan değilim. Ben Canavar'ım!*

Hayır! Kontrolü sıkı tuttu. Öldürme içgüdüsünü bastırdı. Dövüştük. İnsan ışığında bembeyaz olan öldürücü dişlerimi gösterdim. Hissettim. Küçük köpek havladı, Anna-insan'a koştu. Atıştırmalık köpeği aldı ve içeri girdi. Güvenli bir yerden, "suya bak. Bahse girerim Sparky komşunun genç çocuğunu yine burada duymuştur."

"Lanet olası aptal köpek. Tek ihtiyacımız olan bir boğulma davası," diye homurdandı derin ses. "Sabah Demarcos'u arayacağım."

Kapı kapandı. Dışarıdaki ışıklar söndü. Havuz ışıkları hala yanıyordu. *Killkillkillkillkill!* Aptal köpek içeride havladı, Büyük Kedi'yi öldürebileceğini düşünüyordu. Jane'in kontrolünden kurtuldum. *Keseli sıçan değil! İnsan çocuğu değilim! Ben Canavar'ım! Bunu rüzgarlara haykırmalıyım!*

Şimdi olmaz, diye düşündü. *Orman yakınlarda. Av. Şişman tavşan görüntüsü. Kan, taze et. Öldürücü pençeler derine batıyor.*

Yessssss. Sıkıca döndüm, arka bahçeden çıktım, mülk çizgisi boyunca ağaçların içine girdim. Güçlü tavşan kokusu. Burnumu yere dayadım, tüm kafamı tavşan kokusuyla doldurdum. Ve takip ettim.

Tavşan kanı, eti ve ağzını dolduran memelerinden süt yedim. Sonra devrilmiş ağacın altındaki tavşan yuvasına geri . Yavruları çıkardım, çığlıklar ve ağlamalar ziyafetle birlikte zevk getirdi. Jane geri , kan ziyafetinden uzaklaştı. O avcı değildi. Yavruların annesi değildi. Sadece *insandı. Yavrusuz. O sadece bir hırsızdı.*

Tatmin olmuş bir şekilde yüzeye çıkmasına izin verdim. Sessizdi. Mutsuzdu. Resimde çalışma odası. *Katie'nin bedava evi. Eve gidelim* diye düşündü. Uzun süre avlanmak istedim. Geyik kokusu aldım. İzler buldum, küçük, narin, geyik kokuyordu. "Eve" diye emretti. Hırladım. Şehre doğru döndüm, isteksizdim, mutlu değildim. "Belki yolda bir geyik buluruz." diye düşündü.

Memnuniyetle ofladım. *Geyik!*

Bahçedeki kayaların üzerinde, serin havada buharlaşarak kendime geldiğimde gökyüzünü aydınlatıyordu. Hiç geyik bulamamıştık ve Canavar inatçıydı, bırakmak istemiyordu, avlanmak istiyordu, kan ve et istiyordu, şafaktan sonra kedi formunda kalmak istiyordu. Beast'i zapt etmek hiç bu kadar zor olmamıştı ve şimdi somurtuyor, öfkesi ruh halimi bozuyordu. Pençelerini açtı ve zihnime bastırdı, kasıtlı olarak canımı yaktı. Köpeği yemek istemişti.

Kuş *kediyi yedi*, mırıldandı Canavar, somurtarak, hâlâ kızgındı çünkü ben bir kuşa dönüşmüştüm ve kuş ne isterse yiyebiliyordu.

"Avlanmana izin vereceğim," diye mırıldandım. "Yakında. Söz veriyorum."

Kuş kediyi yedi, Beast tekrarladı. *Jane'in zihninde gördüm.* Sinsice uzaklaştı.

Yarı sürünerek eve girdim, kollarım bacaklarım titriyordu. Bir kase yulaf ezmesi hazırladım ve çay içmeden yedim. Bitkin bir halde yatağa girdim.

Yavaşça uyandım, güneş batıyor, perdelerdeki çatlaklardan odanın her tarafına eğik ışınlar gönderiyordu. Yatak altımda yumuşak, daha derinde sertti, Asheville yakınlarındaki dairemdekinden çok daha kaliteli bir yataktı. Alışmaya gücümün yeteceği bir şey değildi. Param vardı ama yatırım içindi, konfor için değil.

, yeniden yerleştim ve boynumun altına bir yastık çekerek zihnimin dolaşmasına izin verdim. Rick LaFleur, muhtemelen Anna'nın müdahalesiyle gece belediye başkanını evinde aradı. Anna ki

Belediye başkanı, Rick ve bilinmeyen bir formdaki ciğer yiyiciyle yatıyordu, tabii belediye başkanı ciğer yiyici değilse - ama kokusu doğru değildi, bu yüzden onun yaratık olduğunu düşünmedim.

Rick vampirleri araştırıyordu ama başka ne yapıyordu? Belediye başkanının gözü olarak hareket etmediği açıktı; belediye başkanı Rick'in neyin peşinde olduğunu bilmiyordu. Belki de polisin gözüydü. Ya da benim ödülümün peşindeydi. Ya da bilinmeyen bir üçüncü şahıs için vampirleri araştırıyordu. Onu yakınımda tutmalıydım.

Canavar bana uykunun bulanıklaştırdığı bir görüntü gönderdi. Rick sırt üstü yatmış, pençeleri göğsünde, pençeleri boğazındaki eti kemiriyordu. Usulca kıkırdadım, benimle için mutluydum. Bana bir geyik resmi gönderdi ve tekrar rüyalara daldı. Yataktan yuvarlandım.

Bu gece yine avlanmak zorundaydım. On günlük öldürme bonusunu kazanmak istiyorsam, kırk sekiz saat içinde haydutun yerini tespit edip öldürmem gerekiyordu. Seyahat çantamın içindekileri yeniden paketledim, ekşi kokulu, havuz suyuyla ıslanmış giysileri kuruması için astım, bir çift tül pantolon, tişört, iç çamaşırı ve ince tabanlı ayakkabıları haçların ve kazıkların etrafına doladım ve yeniden kapattım.

Yemek yedim, ciğ eti çimenlerin üzerine koydum, soyundum ve kayalara tırmandım. Hiç bu kadar çok gece üst üste yer değiştirmemiştim. Beni bu kadar yoracağını tahmin etmemiştim. Canavar'a bu kadar kontrol vermesini ve/veya onu bu kadar inatçı yapmasını beklemiyordum. Bu geceki acıyı beklemiyordum. İçimi parçaladı, avı pençeler gibi kesti. Canavar gri boşluğa doğru koştu, değişimi zorladı, zorladı. Kayalar çatladı ve yarıldı, gök gürültüsü gibi ses çıkardı.

Kayalardan yuvarlandım. Patilerimin etrafına kırık kayalar yağdı. Büyük pençeler. Onları esnettim. Kıvrık pençeler kılıflarından kaydı. Daha büyük. Büyüktüm. *Büyükleri severim. Büyük Kedi. Ciğer yiyen kadar büyük*

Jane büyüklerden korkuyordu. *Ne yaptın?* diye sordu.

Hırladım, öfkeliydim; pençemi ona doğru bastırdım, pençelerim boğazında, karnı gökyüzüne doğru, Jane beta, ben alfa. Kolyesi ve seyahat çantası çok sıkıydı. *İyi değildi. Ama büyük olmak daha iyi. Büyük kedi.* Çitlerden atladı, bahçeden geceye doğru koştu. Kamyonu buldum, nehri geçtim, ağzım havada, kokuları alıyordum. Kamyon sallandı, hareket rahatlatıcıydı. *Av,* diye şarkı söyledim. *Avlanıyoruz.*

Ay şişmanlıyordu. Henüz hamile bir av ayı değildi. Çok aşağıdaki suyu görmeye yetecek kadar ışık veriyordu, ayın yansıması nehir yüzeyinde kırılmıştı, rüzgârla dağılan kan damlacıkları gibi.

Kamyon döndü. Jane tabelayı gördü-BAYOU SEGNETTE STATE PARK. Kamyondan yere doğru fırladım, hızla ilerliyordum. Vurdum. Yuvarlandım, yuvarlandım, yuvarlandım. Hendeğin içine. Acı su. Köpek pisliği kokuyordu. Dışarı fırladım, her tarafım köpek pisliği içindeydi. Kan sıçramaları hikayeyi gösterdi. Köpek yola düştü, aşağı fırladı. Ölü köpek kanı ve pisliği yokuş yukarı yayıldı. Tüylerini salladı, tısladı, sinirlendi. Gölgelere doğru koştum. O eğleniyordu. Ben eğlenmedim. Köpek *gibi kokmuyorum. Kokmayacaksın.* Beni rahatlattı. Yerde sürünerek su aradım. Havuzlar, taze, ölü köpeklerden arınmış.

İleride. *İşarete bak*, diye sordu, alfama uygun bir şekilde beta. Yukarı baktım. DRAKE AVE. İlerledim; suyu buldum ve içine girdim.

Ölü köpeği temizlemek için yuvarlandı. Suda bir şey hareket etti. *Çık dışarı!* diye bağırdı. Dibi ittim, sudan sıçradım, ön ayaklarımı açtım, pençelerimi kavradım. Yere indim. Döndüm. Damlalar dağıldı. Sudan, geniş çeneler uzandı. Kötü dişler havuzdan yükseldi. Tısladım. Hacklendi.

Timsah, dedi.

Timsah kötü.

Ben de onları sevmiyorum, diye kabul etti, ses tonunda korku vardı. *Ciğer yiyeni avlamak mı? Lütfen?*

Ciğer yiyen kötüdür. Ciğercinin tadına bakmayalı uzun zaman oldu. Jane'i kelimelerle izledim. Kıpırdamadan durdu -korkudan av oldu. Gölgelere doğru koştum, zihnimde onu izledim. Kedi ve fare.

Uzun bir süre sonra, korku dolu *bir* ses tonuyla sordu: "*Ciğer yiyenin tadına ne zaman baktın?*"

Hackledim. Hatırladım. Zihnimin karanlığından, Jane'den uzun mevsimler boyunca saklanmış bir görüntü çıktı. Yaşlı bir kadın. Uzun gri saçlar, çene ve burun ve Jane gibi sarı gözler, delici.

Yaşlı değildi. Altmış yaşlarında bir kadın, belki, diye düşündü, zihni huzursuzdu. *Peşine düştüğümüz ciğer yiyici gibi çürümüş kokuyor.* Korku Jane'in zihninin arkasında hızla kabardı, yaz güneşinde ölü bir avın karnı gibi. *Bunu hatırlamıyorum* diye düşündü... Eğlenerek kestim; geçmişini paylaştım.

Crone bıçağı tuttu. Ateş yakınlarda çıtırdıyor, duman otlu ve acı bir şekilde . Gece kış soğundaydı, ağaçlar kemik gibi çıplaktı. Yaşlı kadının önünde bir kız yatıyordu, bağlı, ağzı tıkalı, kolları başının üzerinde, elleri ve ayakları kazıklara bağlı, dehşet kokuyordu. Ateş ışığında mavi gözler. Sarı saçlar. Kız insan değildi. Yeni bir şey kokuyordu. *Sonradan öğrendim, vampir kızın kokusu* diye düşündüm.

Crone eğildi. Hareket ettiğinde ciğer yiyenin kokusu havaya yayıldı, çürümüş et. Bıçağı kıza sapladı, sivri ve derin bir kesik. Kız tıkaçın arkasından çığlık attı, yüzü kaniyordu. Kocakarı kanı parmağında toplayıp ağzına götürdü. Emdi. Bir kesik daha attı, bir kesik daha. Her birinin tadına baktı. Kocakarı kızın giysilerini bıçakla keserek karnını ve göğüslerini ortaya çıkardı. Kız kıvranmış ama kazıklar ve ipler onu tutmuş. Kız kusmuş. Kusmuğunu bırakamayınca, nefesini içine çekti. Nefesi ıslak geliyordu. Bağırsaklarından eski kan kokusu yayıldı, ateşteki otlarla birlikte yükseldi.

Çıkıntıya yaklaştım, pençelerimi uzattım, kayayı sanki parçalanacak eti kavrar gibi kavradım. Crone bıçağı kaldırdı. Kızın karnına doğru indirdi. Kesiyordum. Bağlı kız çığlık attı, ölümcül tehlikedeki bir yavru gibi, erkek büyük kedinin pençelerinde ya da bölgesini işgal eden rakip dişinin pençeleri altında inliyordu. Crone derin kesti. Kızın çığlıkları aşağıdaki kaya duvarlarında yankılandı. Öldürücü dişlerimi gösterdim. Gözler bıçağın üzerinde. Crone vampir kızın karaciğerinden bir parça çıkardı. Buhar

insan etinden yükseldi. Crone çiğ etin tadına baktı. Isırdı, dişleriyle yırttı. Kan çeneden aşağı aktı, giysilerin üzerine.

Et bittiğinde, kocakarı kanlı deliğe uzandı. Daha fazla kesti. Tekrar kesti. Bıçak hâlâ elindeydi. Kız çığlık atmayı bıraktı, hareket etmeyi bıraktı ama kalbi hala atıyordu. Kısa bir süre için. Kocakarı biraz daha yedi. Böbrek. Akciğerin bir kısmını. Kızın solunumu durdu. Kalp hareketsiz kaldı. Crone vücut boşluğuna uzandı ve çekti, çekti. Kalp serbest kaldı. Kocakarı kalbi yiyerek ilahi söylemeye başladı.

Enerjilerin gümüş grisi, pırıltılarla dolu kocakarının üzerinde toplanmasını izledim. Güç ona dokundu. Yanmayan bir ateş. Kemikler kaydı, büküldü, et hafifledi. Saçlar solgunlaştı, sarardı. Genç kızı çaldı. Onun şeklini aldı. Havada kötü bir koku vardı. *Çok sonra bunun şeytan kokusu olduğunu anladım.*

Ruhumda öfke patladı, anlamadığım kötülüğe karşı öfke. Sessizce sıçradım. Ciğer yiyeni yere serdim. Sırtında pençeler, boynunda öldürücü dişler. Isırıyor. Çenemin kırılmasıyla kırıldı. Et ekşimiş, yağlı, iğrençti. Dilim yanıyordu. Tükürdüm. Pençe darbeleriyle vücudu döndürdüm. Boğazını yırttım. Pislik tükürdüm. Kafasını kopardım. Ciğer yiyen ölmüştü. Döndüm, geceye doğru yürüdüm.

Görüntüler soldu. Hafıza sona erdi. Jane sessizdi. Zihnimi birleştirerek pençemi başına koydum. *Sen ciğer yiyicisin*, diye düşündüm hırlayarak. *Kocakarının kızı yediği gibi sen de beni yedin.*

Hayır! Mücadele etti. Pençelerimle sertçe ittim, onu yerde tuttum, pençelerim ruhunun etindeydi.

Sarışın vampir kızdan daha güçlüydüm. Senden daha güçlüydüm. Ben ölmedim. Senin içine geldim. Seninle birlikte. Şimdi de, ben ve Jane'iz. Tek başına Jane'den daha iyi. Tek başıma benden daha iyi. Biz güçlüyüz. Biz Canavarız. Ve şimdi Büyük Kedi'yiz. Çok büyük.

Mücadele etmeyi bıraktı, korku ruhunu sarsıyordu, hızlı insan düşüncelerini düşünüyordu. *Kayaların içindeki minerallerden kütle aldın. Korkusu büyüdü, sincap pençeleri gibi sıçradı. Kütleden kütleye, taştan taşa karmaşık bir büyü yaptın. Bunu nasıl yaptın? Ne kadar kütle aldınız?*

Dedim ki, *yılanda daha büyüğü için bir yer buldum. Gene büyüklük için. İstedğim tüm kütleyi aldım.*

Jane kaçtı, ruhların arasına karıştı, saklandı. Tısladım, son pis suyu da silkeleyip attım. *Postu kalın, zengin ve derindir. Pençeleri keskin ve uzun. Ciğer yiyeni avla. Bir tane daha öldür. Gölgelelerin derinliklerine doğru ilerledim, ağzım açık, ciğer yiyenin yolunu bulmak için koku arıyordum. Ben Büyük Kediyim. Öldüreceğim.*

BÖLÜM 23

Kütleden kütleye, taştan taş

Cherokee Şaman'ın evinin arkasındaki park alanına girdiğimde ay tepedeydi. Ciğer yiyenin kokusu rüzgarın ters yönünden güçlü ve sıcaktı. Koşuyordu, ter . İkinci koku gece rüzgarında süzülüyordu-kan, taze, korku ile güçlü. İnsan. Ciğer yiyen avlanmıştı. İçecek ve yiyecek bir insan bulmuştu.

Ormanın derinliklerinde, bataklıkla çevrili yüksek bir yerde, avlanma alanını buldum. Durdum. Açıklığı inceledim. Çadır, tuvalet, kürek, yanan fener, oluklar, kilitli soğutucu, ağaçlardaki ipler, sarkan nemli giysiler. Her yerde kan vardı, kaygan, ay ışığında parlak. Dağınık vücut parçaları. *Bir evsizler kampı*, diye düşündü. *Bir serseri*.

Çömeldim, sessiz kaldım, kokladım, izledim. Ciğer yiyen gitmişti. Yavaş avcı adımlarıyla kampa doğru yürüdüm; alçakta eğilmiştim, ön pençeler yükseldiğinde arka pençeler boşluğa giriyordu, çıtırtıdayacak sopa ya da yaprak yoktu. Çiğnenmiş bacağı kokladım. *Yaşlı ve cılız. Hasta insan. İyi beslenmiyor*. Kampın içinde ilerledim, kokladım. Ciğer yiyen geldiğinde çürümüştü. Yedikçe kokusu değişti.

Jane düşününce ürperdi. Kahkaha attım. Çadırın etrafında dolandım. İnsan gövdesi omurgasından ikiye ayr Üst yarısı bataklığa yakın. Alt yarısı suyun , leğen kemiği havaya kalkmış. Küçük balıklar parçalanmış etle besleniyordu. Timsah yakın yüzüyordu, gözleri suyun üstündeydi, kuyruğu yılan gibi hareket ediyordu. Uyarıyı kestim. *Sonra beslen. Benim yerime*. Timsah yavaşladı, durdu, battı. Çadır açıklığına doğru koştum.

İnsan kafası çadırın içinde, karyolada dinleniyor. Ciğer yiyen bunun yüzünü yememiş. Kılı, dağınık. Soluk mavi gözleri fener ışığında parlıyordu. Yanakları sarkık, buruşuk.

Ciğer yiyenin ormandan aldığı yolu buldum. Kokusu tekrar değişti. Durdum. Ağzımdaki koku organının üzerine hava çektim. Çalışıyorum. Çürük kokusu değişiyor. Gitti. Ciğer yiyen kokusu değil. Vampir kokusu. Vampir kokusu diğer tüm kokulardan üstün. Koku değişikliği Jane'i endişelendirdi.

Patika siyah asfalt yola ulaştı. Kamyon farları ağaçların arasından geçerek bu doğru geliyordu. Ağaca sıçradım, yola sarkan geniş dalların üzerine çömeldim. Kamyonet kasasının kapağına düştüm, zayıf metali ezdim. Ciğer yiyen, vampir bedeninde bu tarafa geldi. Hızlı hareket ediyordu. Hava sert, kokularla doluydu. Zengin, güçlü kokular.

Bir araba çaldı, diye düşündü. *Ya da önceden planlayarak buraya bir araba bıraktı*. "Tabelalara bakın." diye ısrar etti. Kamyon Lafitte-Larose Parkway'e döndü. Hala güneyde. Tabelalarda BARATARIA yazıyordu. *Barataria*, diye düşündü. *Rick'in kağıt üzerinde yaptığı araştırmaya göre Arceneau Developments ve Anna tarafından satın alınan mülk burada. Ama neden?*

Küçümseyerek burnumu çektim. *İnsanlar ya da vampirler için bir anlamı yoktu*. Kamyon Jean Lafitte Bulvarı boyunca ilerledi, Fisherman Bulvarı köprüsünden geçti, Barataria'daki Privateer Bulvarı'na indi. Kamyon yan sokağa döndüğünde, alçak ağaç dallarına, gölgelere sıçradım. *Karanlık. Güzel*.

Saklanacak, avlanacak bir yer. Ciğer yiyenin değişen kokusu kayboluyordu. Farlar kaybolduğunda yere düştüm. Gerindim, ağzımı , esniyordum. Hızlı kamyon rüzgârından sonra postumu silkeledim. Kokuyu takip ederek caddede koştu. Hatırlamak için tabelalara baktı.

PRIVATEER BULVARI.

Ciğer yiyici-vampir kokusu, sarkan ağaçların arasına gömülmüş, çalıların arkasına gizlenmiş, her tarafta çiçekler açan küçük insan-deninde güçlü bir şekilde büyüdü. Tuğla duvarlar, çalılar arasında sert, pürüzsüz yürüyüşler. İçeride ışıklar yanıyor, pencerelerden dışarı taşıyordu. Araba avluda ölü duruyordu, gevşek kabukların üzerine park edilmişti, araba ve kabuklar gecenin karanlığında bembeyazdı. *Mercedes*, diye düşündü. Koşarak yanına gittim, kükreyen kalbi sessizdi ama hâlâ hayatla pır pır ediyordu. Ciğer yiyen yeni gelmişti, yeni kokusu kapı kolundaydı. Koku karışıktı, soluk-silik ciğer yiyici-çürük. Çoğunlukla vampir.

Bir vampirin bir Skinwalker'a dönüştüğünü ve dönüşümün düzgün gerçekleşmediğini düşündü.

Evet. Ve hayır. Yere düştüm.

Biraz daha düşündü. *Serserinin formunu almadı; hafızasından başka bir form çağırdı. İsteddiği formu almak için çok fazla protein yemesi gerekiyor. Peki ya orijinal formu, eski mi? Çürüyor mu? Başka bir insanı ya da vampiri çalıp ona mı dönüşmesi gerekiyor?*

Hem evet hem hayır. Skinwalker ve vampir. Birlikte ciğer yiyicidirler.

Keder kalbini doldurdu. Bir yavru öldüğünde benim kederlendiğim gibi kederlendi. *Üzölmek aptallık*, diye düşündüm ona. *Senin yavrın değil. Hiç de değil.*

Ama benim türümden. Ve şimdiye kadar gördüğüm tek tür, diye düşündü Jane.

Senin türün değil. Ciğer yiyici. Tiksintiyle tükürdüm, evin etrafında dolandım. Bayou suyu yakın, sessiz, ay ölüp gittiğinde gökyüzünden daha siyah akıyordu. Yüksek sesli cırcır böcekleri ve kurbağalar.

Bir araba yolda kükreyerek ilerliyor, farları delip geçiyordu. *Privateer Bulvarı*, dedi hatırlamaya çalışarak. Araba yavaşladı, küçük bir sokağa saptı, daha da yavaşladı ve bahçeye girdi. Yeşilliklerin arasından evin önüne doğru süzöldüm. En karanlık gölgede çömeldim. Yeni araba ciğer yiyenin Mercedes'inin yanına park etmişti. Kükreyen kalbi durdu. Anna-insan , telefonla konuşuyordu. Beyaz bir elbise giymişti, ayakları uzun çivilerin üzerindeydi. *Kolay bir av.*

"Yardımlını getireceğim," dedi telefona. Belediye Başkanı'nın sesi hırıltılıydı, alçak, cızırtılı, kelimeler net değildi. "Pellissier Klanı'nın desteğini aldığımızda," dedi Anna-insan, "projeyi konseyden geçirmek için yeterli vampir nüfuzuna sahip olacağız. Ve ortadan kaybolmaya yetecek kadar paramız olacak." Daha fazla belediye başkanı homurdanması. "Ben de seni seviyorum." Eve koştu, zili çaldı. Parfümü havada güçlü bir şekilde yayılıyor, açan çiçekleri bastırıyordu. İç ahşap kapı açıldı, sonra da perdeli kapı. "Kocamdan kaçmanın ne kadar zor olduğunu bilemezsin," dedi Anna-insan yalan söyleyerek.

"Buraya gel," dedi adam. Sesi tuhaftı, tanıdık değildi. Ciğer yiyenin vampir kokusunu alıyordu. Çürük kokusu neredeyse burnuma bile gelmiyordu. Perdeli kapı çarparak kapandı. Tahta

kapı . Ama kapanmadı. Işık dışarı akıyordu. Sıçramak için ayaklarımı yaklaştırdım.
Hunt!

Hayır! diye emretti. Kontrolü elinden almaya çalıştı.

Yessss. Ben büyük biriyim. Büyük Kedi bu gece. *Ciğer yiyeni öldürecek kadar büyük.*

Başka bir araba küçük sokağa döndü. Kısa bir yola. Hoşnutsuzlukla vurdum. Araba öldü.
Rick indi. Anna-insan'ı takip etmişti. Onu takip etmişti. Onu *avlamıştı*. Çömeldim, sıkıca.

Rick ön kapıya koştu. Pencereden içeri baktı. Avının büyüklüğü karşısında şok geçiren bir
avcı gibi vücudu kıpırdamadı. Kolunun altından silahını çekti. "Anna!" Rick bağırdı.
Paravanı yırtarak açtı. Keskin bir sesle tuğlaya çarptı. Silah sesi gibiydi. İrkildim. Rick içeri
daldı.

Büyük kedi kükremesi gecenin içinde yankılandı. Benim değil. Canavar değil.

Rick bağırdı. Kelimeler gürültünün altında kayboldu. Anna-insan çılgılık attı. Gürültülü
gümbürtüler. Ciğer yiyen ve Rick bağılıyor, sözsüz bir öfke. Kavga. Anna kapıyı açtı,
karanlığa doğru kaçtı.

Ciğer yiyenin çürük kokusu onunla birlikte kapıdan dışarı fışkırdı. Ve sıcak Rick kanı
kokusu. *Çat, çat, çat* silah sesleri. Pencere kırıldı. Rick çılgılık , boğuldu. *Yürü! Yürü!* Jane
emretti.

Büyük bir hamleyle kapıdan içeri sıçradım. Sessizce kanepenin arkasına, pençelerimin
altındaki ahşap zemine indim. Öldürücü dişlerimi ortaya çıkarmak için dudaklarımı geriye
çektim. Pis, çürümüş et kokusu havayı doldurdu. Höpürdetme sesleri yüksek ve kabaydı.
Kanepenin üzerinde yükseldi, pençeleri yarı açıktaydı. Odayı görüyordu.

Devrilmiş mobilyalar, titreyen mumlar. Rick yerde, kan gölünün içinde yatıyor. Yüzü
yukarıda, gözleri , kolları iki yana açılmış, bacakları yayılmış, gömleği yırtılmıştı.
Göğsündeki derin yaralardan kan akıyordu. Ciğer yiyen üzerine eğilmiş, kambur duruyordu,
yüzü Rick'in göğsüne dönüktü. İçiyordu.

Çoğunlukla insan şeklindeydi, insan kıyafetleri giyiyordu - pantolon ve kemer, beyaz
gömlek, hepsi kanla parlak bir şekilde boyanmıştı. Uzun, karışık siyah saçlar insan kulağının
arkasına toplanmış, öne doğru düşerek yüzü gizliyordu. Ciğer yiyenin alnında ve kulağında,
ön kolunda ve çıplak ayaklarında et görünüyordu. Ama ciğer yiyenin elleri pençeydi,
pençeleri bükülmüştü. *Kocaman* pençeler. Vücudu gümüşü gri ışıkla parıldıyor, siyah
motiflerle dans ediyordu. Deri değiştiren, yarı değişmiş ama yine de kontrol altında tutulan
deri gezgininin enerjileri. Yarı insan. Yarı kedi. Ciğer yiyenin burnundan aşağısı alaca
posttan ve büyük kedi ağzından oluşuyordu. Üst çeneden kocaman, alt çeneden daha küçük
dişler çıkıyordu. Dişler ısıyor, Rick'in etine gömülüyordu. Rick savaşıyordu.
Kımıldamıyordu ama hâlâ yaşıyordu. *Esaret altında, büyülenmiş*, diye düşündü. *Kır onu.*

Kanepenin üzerinden sıçradım, uzandım. Çılgılık attım.

Ciğer yiyen başını kaldırdı. Kanlı ağzı açık. Kükredi.

Büyük kediler çarpıştı. Cesetler çarpıştı. Duvara yuvarlandı. Camlar kırıldı, düştü. Ciğer yiyenin vardiyasının enerjileri postumun üzerinden aktı. Pençelerim ciğer yiyenin etinin derinliklerine battı. Dişlerim ciğer yiyenin omzuna kilitlendi. Derine batıyor. Kötü tat, kötü koku.

Çürümüş/ölmüş/kötü. Hatırlanan tat. Yuvarlanmış, hırıltılı. Almak için, tutmak için, yırtmak için, parçalamak için pençeledim. Düşmanın omzundan kas kopardım. Yarayı tekrar, tekrar yırttım. Kan, sıcak, kirli, sıçradı. Ciğer yiyenin kolu gevşedi. Pençeler yan tarafımı tırmaladı. Kan dışarı aktı. Garip enerjiler yaralarımın üzerine aktı, ciğer yiyenin enerjileri, değişim arıyordu.

Kütle kazanmaya çalışıyor, diye düşündü panikle.

Anlamıştım. Ciğer yiyenin taş ihtiyacı vardı ama taş yoktu. Çaresiz, Ciğer Yiyen'in enerjileri postumun üzerinden akıyordu. Canavar kütesini, Canavar bedenini çalmaya çalışıyordu. Boynumun derinliklerini ısırdım. Savaştım. *Bir daha asla Deri Gezen'e teslim olmayacağım. Asla!* Karanlık enerjileri çektim, Jane'in enerjilerini. Skinwalker büyülerıyla savaştım, onun gücünü kullandım, gittiği gri yeri kullanarak değiştim. Şaşırdı, ne yaptığımı gördü, yardım etti, savaştı. Meydan okuma çılgınlıkları attık.

Ciğer yiyen kalçalarını döndürdü. Beni sertçe yere . Karnım av gibi yukarı kalktı. Postuna tutunmayı kaybettim. Dişlerini çeneme geçirdi. Hayati kan fışkırdı. Av gibi çılgılık attım. Korku ve öfke. İki kat daha büyük dişler eti parçaladı. Ama ciğer yiyenin ağzı yanılttı, hala yarı insandı.

Düzgün ısıramıyorum, diye düşündü. Ve kütle çalacak taş da yok. Değişimi tamamlayamaz. Kıkırdadı, kötülükle doluydu. Biz güçlüyüz. Ve zekiyiz.

Zayıflık numarası yaptım, gevşedim, dişlerimi çektim. Ölümcül bir yara almış gibi çılgılık attım. Ciğer yiyen zaferle hırladı ve tutuşunu gevşetti. Arka pençelerimi kaldırdım ve geriye kıvrıldım. Uzandım.

Ciğer yiyenin korunmasız karnını deşti. Öldürücü dişleriyle boynuna yapıştı. Tıpkı Jane'in küçük bir kedyken yaptığı gibi.

Ciğer yiyenin ciyaklaması ölüm çılgılığıydı. Ölümcül bir yara. Ciğer yiyen hızlıca yüzüme doğru bir hamle yaptı, tek bir hamle, pençeler derinlere saplandı. Gözüme doğru.

Yuvarlandım, kıvrıldım, vücudumu fırlattım. Et yanak boyunca yırtıldı. Ciğer yiyenin pençeleri seyahat çantasını boynundan yakaladı, deriyi kaptı. Ciğer yiyenin çıplak ayak pençesini ısırdım, dişlerimi derine batırdım. Skinwalker enerjileri aktı. Acı vızıltısı dilin derinliklerine saplandı. Ciğer yiyen pençe... kayboldu... gri bir yere. Ve geri döndü. Ciğer yiyen yukarı fırladı, pencereyi kırdı. Dışarı. Gecenin içine. Gri ışık ve karanlığı izleyerek. Sıçramak için sıkıca toplandım. Takip etmek için.

"Yardım edin. Yardıma ihtiyacım var." Nefes nefese bir ses.

Rick'in bir anlık görüntüsü, başını sallıyor, yana dönüyor. Kanaması var. Yarısı yerde yatıyor, yarısı devrilmiş sandalyeye dayanmış. El boynunda, kulağında. Telefonun metali parmaklarının arasında. Çıplak, yaralı göğsünden kan akıyor. Hızla yayılıyor. Koyu kırmızı bir sel. Nabız atmıyordu. Rick baktı, gözleri şoktan cam gibiydi, dehşet içindeydi. Yüzü bembeyaz, kansızdı. Telefonla konuştu, kelimeler bulanık, sesi kısıktı. "Barataria'da Walker Caddesi'nde bir-iki numaradayım, A Dufrene Sokağı'nı geçince."

Dişlerimi gösterdim, hırladım. Rick'in gözleri odaklandı. Nefesi kesildi. Yan tarafa baktı. Silahın metal kabzası halının kenarının altındaydı. Arka ayağımla ittim, havada döndüm. atladım, ışıklı evden karanlığa doğru koşarak kapıdan çıktım. Ciğer yiyenin çürük kokusu burayı . Bir arabanın kalbi çalıştı. Verandadan beyaz arabanın kaputuna uzun bir sıçrayış yaptım. Ön cama doğru hırladım. Ciğer yiyici sürücü koltuğunda oturuyordu. Çıplak, insan şeklinde. Göz göze geldik. Ciğer yiyenin yüzü kansızlaştı. Uzun bir an için dünya durdu. Jane yüzeye çıktı, *Cherokee*'yi gördü, düşündü. *İnsanlardan biri*.

Gözleri seyahat çantasındaydı. Ağzı hareket etti, sesi arabanın yumuşak gürültüsü altında neredeyse kayboluyordu. Beni/bizi Skinwalker olarak tanıyordu. "*Ani gilogi*," dedi ciğer yiyen. *Panther klanı*. Gri ışık ciğer yiyenin üzerinde parladı. Yüzü başka bir şeye dönüştü. Sarı-kahverengi saçlar, dar bir burun. Çok genç beyaz bir adam. Gördü. *Biliyordu*. Ciğer yiyen direksiyonu çevirdi, gaza bastı. Araba döndü, savruldu. Kontrolü ondan aldım, öfkeyle çılgılık attım. Pençelerim kaputun boyasını kazıyarak kaymaya başladı. Sarktı. Havaya doğru. Sertçe yere indim. Yuvarlandım. Hırladım. Araba hızla uzaklaştı, mermiler püskürdü, postun üzerinde patladı.

Vardiya. Şimdi. Lütfen, dedi.

Ciğer yiyen kaçır. Hırladım. *Takip etmek, avlamak istedim*. Ama araba hızlıydı. Gitti. Bölgeden uzaklaştı. Ofladım, tatmin oldum. *Victor*. Çiçeklerle dolu çalılardan altından geçtim, uzun kollar yukarıdan uzanıyor, toprağı takip ediyordu. Karanlığa gömüldüm. Oturdum, nefes nefese. Jane'i düşündüm. Kafamın içine, düşüncelerime uzandı. Kontrolü ele geçirdi. Yılanını hatırladım, bükülmüş şeklini.

Ama Canavar büyüktü, kayadan kütle almıştı. Jane'in kütleyi geri göndermesi gerekiyordu; bahçedeki kayayı . Yüzeye kazınmış, yağmurlardan sonra yenilenmiş altınları düşündü. Boğazındaki altın kolyeyi düşündü.

Kitle kitleye, taş taş. Gecenin içinde yükselen davul sesleri, sadece benim ve onun tarafından duyuldu. Flütün yumuşak ıslığı. *Ayinden , taştan taş*. Otlı alevin kokusu hafızada yükseldi. Gölgele taş duvarlarda dans etti. Değişti. *Acı. Acı-acı-acı*. Kütle azalıyor, toprakta ilerliyor, üzerinde altın olan kayaya geri dönüyor. *Kütleden kitleye, taştan taş*. Kara büyü.

Karmaşık büyü, diye düşündü, alfa oluyordu, Jane oluyordu. Ağırlık ve kas, deri ve kemik, *aradaki yerin griliğine doğru* kaydı. Kayaya geri döndü. Sarı kayaya. Zihnimde eski kemiklerin çingiraklarını ve kayaların çatırtılarını duydum.

Bir çalının altında kendime geldim, altımda toprak ve çimen vardı, keskin bir şey yüzüme batıyordu. Bir kabuğu fırçalayarak uzaklaştırdım. Kaşınıyordum, terden yapış yapış olmuştum ve sivrisinekler tarafından bombalanıyordum. Oturur pozisyona geçtim, ellerimi yüzümde, yanlarımda, kalçalarımda ve ayak parmaklarımda gezdirdim. On parmak, on ayak parmağı, her uzuvda beşer tane ve hepsi de ait oldukları yerdeydi. Ben de normal ölçülerimde olduğumu düşünüyordum; sırf Beast istediği zaman Big Cat olabilsin diye yüz kilo kas ve kemik eklemek istemiyordum. Kütleye çalıştığımda, her zaman yanlış döneceğimden korkardım ve bu

vardiya birçok açıdan bir ilkti. Canavar hiçbir zaman bana zorla kütle vermemiş, kontrolü ele geçirmemiş ve benim isteğim dışında seçimler yapmamıştı. Ve ben de hiçbir zaman gri yer aracılığıyla k tlemi geri vermemiştim. şimdi tüm bunlar için endişelenecek zamanım yoktu.

Beast'in paylaştığı anıyı hatırladım ve sıcaaktan titredim. Belli ki Beast ve ben birleşmeden önce olmuştu. Ve bu, onun hakkında ne kadar çok şey bilmediğimi, onun üzerinde ne kadar az kontrolüm olabileceğini gösteriyordu. Bu da zamanım olmayan başka bir şeydi. şimdi değil.

Karnım açlıktan gurulduyordu. Seyahat çantasını çıkardım. Deride bir yırtık vardı, bir pençe yırtığı, uzun ve avı yakalamışsa  l mc l. Benim gibi. Çantayı açtım. Kıyafetlerim döküldü: sıkıca sarılmış tişört, i  çamaşırı, ince kumaş pantolon. Ayakkabılar. Aceleyle giyindim ve koşarak eve girdim, koşarken hâlâ ayakkabılarımı  ekiştiriyordum. "Rick?" Diye bağırdım, tökezleyerek  n kapıdan içeri girdim. Benim gözlerimle gördüğüm manzara Beast'inkinden daha kötüydü, çok daha kanlıydı. Rick bir havuzun ortasında yatıyordu. Saçlarımı yolumdan çektim ve onun yanında yere diz çöktüm, dizlerimin yarısı kanın içindeydi, kandan ka amıyordum. Rick kötü durumdaydı.

Sızıntı yapan boynuna bir yastık bastırdım. Gözleri açıldı. Odaklanmak için çabaladı. "Dağ aslanı," diye mırıldandı. "Kılıçdiş aslan." Nefes almaya çalıştı, göğsü bariz bir acıyla hareket ediyordu. "Aslanlar dövüşür." Bastırdım, havasını kesmeden yastığı boynuna bağlayamayacağımı biliyordum, bu yüzden pıhtılaşma yüzeyi için bezle minimum basınçla yetindim. Steril değildi ama enfeksiyon endişesi sonraya kalmıştı. Tabii yaşarsa. "En büyük... lanet şeyler," dedi.

"Uh-huh." Başka bir yastık buldum ve göğsünün üzerine koydum. Vücudunu boydan boya çizen pençe izleri sol göğüs kafesinden başlayıp üst karın bölgesine ve sağ kalçasına kadar uzanıyordu; kasların yırtıldığı ve etin koptuğu yerde beyaz kaburgaların göründüğü kadar derine iniyordu. " ok kan kaybetmişsin." Bir perdelik kravat gördüm ve onu çekerek göğsünün etrafına sardım. Kanla kırmızıya boyanmış g l n  sarı bir yastık ve püskülü yanından sarkan devetüyü rengine, ipeksi bir kravat. Bir sahra kıyafeti için pek iyi sayılmazdı ama hiç yoktan iyiydi.

Midem tekrar guruldadı, talep ediyordu. "Seni telefonda duydum. Ambulans çağırdın mı?" Cevap vermeyince daha yüksek sesle "Rick!" diye seslendim ve yanağına bir tokat attım. Onaylanmış bir tıbbi müdahale değildi ama doğru etkiyi yaratmıştı. Gözleri çırpınarak açıldı. Gözbebekleri büyümüştü, yüzü bembeyazdı. şok geçiriyordu. Onu yere yatırdım ve bir sediri üzerine çekerek ayaklarını onun üzerine koydum.

"Jane?" diye mırıldandı.

Onunla göz göze geldim. "Evet. Ambulans çağırdın mı?"

"Destek. Destek çağırdım" -nefes almak için durdu-

"destek."

Seçtiği kelimeleri düşündüm. Polis kelimeleri. İzin almadan ceplerini yokladım.

"İyi bir zaman değil, bebeğim. Vahşi maymun seksine pek değil."

Kıkırdadım, cüzdanını çekip açtım, yarı yarıya bir rozet görmeyi bekliyordum, ama sadece bir ehliyet ve banka kartları vardı. Resmi NOPD kimliği yoktu. Ama cüzdanın küçük şeffaf plastik penceresine elle basılmış "acil durum" numarası için garip bir seçim vardı. Bunun Jodi Richoux'nun cep telefonu numarası olduğundan emindim. Cep telefonunu gevşek parmaklarından alıp açtım ve en son bu numarayı aradığını fark ettim. Redial tuşuna bastım. Arama neredeyse anında cevaplandı.

"Rick?" Jodi'nin sesi istedi. Neredeyse cevap verecektim ama onun yerine telefonu Rick'in kulağına tuttum. "Rick?" diye tekrar sordu.

"Hey, bebeğim. Ben... biraz

yaralıyım." "Yardım yolda."

"Kanama..." Bayıldı ve ben telefonu düşürdüm. Jodi onun için bağırdı. Telefonu yere bıraktım, sesi onun adını söylüyordu. Midem ağızdan kıvranıyor, yemek için yalvarıyordu. Titriyordum, yemek yemem ama şimdi vaktim yoktu. Rick'in yaralarını kapatmıştım ama kan gölü hâlâ yayılıyordu. Geri çekilip Rick'e baktım, gözden kaçırdığım kanama noktalarını aradım ve buldum. Kan kolundan yere doğru pompalanıyordu, atardamarları parlıyordu.

Tekrar diz çökerek yırtık tişörtünü kavradım ve yukarı doğru yırtarak sağ omzunu ortaya çıkardım ve orada saklı olan dövmelemleri ortaya çıkardım. Sağ pazusunun etrafında dikenli tele benzeyen bir şey vardı, ancak tarafa serpiştirilmiş pençeler ve pençelerle bükülmüş sarmaşıklardı. Kıvrık büyük kedi pençeleri ve yırtıcı kuş, bazılarının üzerinde küçük kan damlaları vardı.

Eğildim ve sol kolunu yırtarak oradaki dövmelemleri ortaya . Geriye doğru sallandım, parmak uçlarım ona zar zor dokunuyordu. Soğuk ürpertiler kollarımdan yukarı doğru fırladı. Sol omzunda, köprücük kemiğinden göğüs kafesine doğru inen ve tüm üst kolunu çevreleyen daha karmaşık bir dövme vardı. Çok daha karmaşık.

"Aslan," diye mırıldandı, beklenmedik bir şekilde uyandı. Yüzüme odaklandı, gözleri bulanıktı. "Bir aslan gördüm. Yarı insan... yarı kedi."

"Evet," diye fısıldadım.

"Aslanları severim,"

dedi.

Daha önce fark ettiğim dövmelemler, sol kolundan belli belirsiz pençe gibi siyah noktalar panter pençeleri idi. Dövme *tlvdatsi* idi, bir dağ aslanı. Gözlerini dikmiş yırtıcı yüzün arkasında daha küçük bir kedi yüzü vardı; sivri kulaklar, meraklı ve bir şekilde eğlenmiş, dudaklar yırtıcı dişleri ortaya çıkarmak için hırıltıyla yukarı çekilmişti. Bir .

İlk iki hayvanım. Rick'in omzunda.

BÖLÜM 24

İstediğimde gelmeliydin.

Uzaktan, her biri birbirinden farklı çok sayıda acil durum sireni geliyordu; birkaç polis arabası, en az bir ambulans. Jodi Rick'e bağırmayı bırakmıştı ama hat hâlâ açıktı ve siren seslerinin bir kısmı hücreden geliyordu, bu da Jodi'nin Privateer Bulvarı'na yaklaşan polislerden biri olduğunu kanıtlıyordu. Yaklaşıyordu.

"Tehlikedesin," diye mırıldandı. "Vampirlerden. Sana yardım etmeliyim..."

Benimle konuştuğunu biliyor gibiydi, ben de başımı salladım, kolunun etrafına döşemeli bir kol örtüsü ve ikinci bir perdelik bağladım, lifler yaranın derinliklerine kanamayı yavaşlattı. Ayağa kalktım, iki yanımda onun üzerinde durdum, kanı ince tabanlı ayakkabılarımın altında ve içinde birikmiş, her ağırlık değişiminde eziliyordu. Kan pantolonumun içine sızmış, ince parmaklar gibi yukarı doğru süzülüyordu. Tırnaklarımın altında, ellerimin kıvrımlarında, kollarıma sıçramıştı. Göğsündeki kanama neredeyse durmuştu ama içimden bir ses bunun harika bandajlarım yüzünden değil, neredeyse kaybından ölmek üzere olduğu için olduğunu söylüyordu. Yarı ölü gibi görünüyordu ama hâlâ nefes alıyordu.

Polisler gelmek üzereydi. Karar vermek zorundaydım. Gideyim mi, kalayım mı? Beni kanlar içinde bir polisle bulurlarsa başım beladaydı. Eğer kaçarsam ve Rick burada olduğumu hatırlarsa, başım beladaydı. Pansuman yaparken Jodi beni duyduysa, başım beladaydı. Eğer bir yerde parmak izi bıraktıysam, başım beladaydı. Telefonundaki parmak izlerimi sildim ama insanlar her zaman hatırlamadıkları şeylere dokunurlar. Ne yaparsam yapayım, ihtiyacım olan büyük yemeği yakın zamanda alamayacaktım. Midem sertçe gurulduyor, kramplar giriyordu. Başım dönüyordu. Pencereleri kaplayan ağaçların ve çalılıarın arasından mavi ışıklar parlıyor, gittikçe yaklaşıyordu. *Karar ver!* Kendi kendime söyledim.

Beast koşmaz, dedi Beast bana, bunu kendim anlamadığım için kızgın bir ifadeyle. "Evet,"

diye mırıldandım. "Doğru." Telefonu aldım ve konuştum. "Orada kimse var mı?"

"Kimsiniz?" Jodi siren sesleri arasında sordu.

"Jane Yellowrock. Bu kim? Jodi mi?"

"Bu aramada ne yapıyorsun?"

"Bir adamın hayatını kurtarıyorum. ne yapıyorsun?"

"Olduğun yerde kal," dedi, tamamen işle ilgili, ses tonu polis talepkârı.

Canavar kılandı. "Hiçbir yere gitmiyorum," dedim. Canavar hakaretle ofladı. "Işıkları görüyorum. Ön kapıya gidiyorum. Onlara beni vurmamalarını söyle."

Jodi haklı bir hırıltı çıkardı ve Beast bu ses karşısında sessizliğe gömüldü.

Kapıya doğru adım attım ve perdeyi iterek açtım, ellerimi havaya kaldırmış, açık avuç içlerim görünür halde kapının girişinde duruyordum, tabii kan altında görebiliyorlarsa. İlk iki araba kısa çıkmaz sokaktan geçip arabanın içine daldı. Bir sonraki araba ve ambulans bahçeye girdi, lastikler balçıklı toprağa battı, farlar üzerimde bir aşağı bir yukarı zıpladı. Arabanın kapıları açıldı ve silahlarını çeken polisler ortaya çıktı. Beast uyarırcasına hırladı.

"Ateş etmeyin," diye bağırdı Jodi, işaretlenmemiş yerinden yuvarlanarak. "Tekrar ediyorum, ateş etmeyin! Kımıldama, Yellowrock. Ellerini görebileceğimiz bir yerde tut." Sanki bu hiç aklıma gelmemişti.

Jodi ve gölgesi Herbert küçük verandaya ulaştılar, Herbert'in eli silahının kabzasında, gözlerinde heves vardı. "O içeride," dedim. "Onun için geleni yaptım ama durumu kötü."

Jodi beni itti. Herbert, "Bana öyle geliyor ki onu oraya sen koymuş olabilirsin," dedi. Jodi küfretti, sanırım Rick'i görünce. İki iri yarı acil yardım görevlisi ve sedyeleri için kenara çekildim.

"Kana ihtiyacı var," dedim, kollarım hâlâ başımın üzerindeydi. "Bu durumda ünite taşıyor musunuz?"

"Hayır," dedi ikisinden daha şişman olanı, teçhizatını yere bırakarak. "Ama hacim genişleticilerimiz var ve eğer daha hızlı nakledilmesi gerekiyorsa, helikopterlerin hepsinde kan var." Rick'e ve yerdeki kana baktı ve küfretti.

Jodi, "Helikopteri çağırın," dedi. "Onları buraya getirin."

"Evet. Şaka yapmıyorsun," dedi ve portatif telsizini çekip arama yaptı.

Kimse beni izlemiyordu, ben de kollarımı indirdim ve köşeye çekildim. Sağlık görevlileri hızlıydı, serum takıyor, tansiyon ölçüyorlardı. Herbert etrafta dolaşüyor, başparmaklarını kemerine sokmuş, etrafı inceliyordu. Jodi sağlık görevlileriyle konuşuyor, bir polisin sahada sorduğu türden sorular soruyordu, tıp uzmanlarının cevap veremediği sorular. Polislerin kendilerinden biri görev sırasında yaralandığında sordukları sorular. Rick'in gizli bir polis olduğunu zaten anlamamış olsaydım, kararımı vermiş olurdum. NOPD için vampirleri gözetliyordu. Troll akrabasının polis olduğunu biliyor muydu?

Burada arabam olmadığı, görünürde bir ulaşım aracım olmadığı aklıma geldi. Beni sorguladıklarında buraya nasıl geldiğim konusunda yalan söylemek zorunda kalacaktım. Polislere Rick'le geldiğimi söylemek zorunda kalacaktım. Ya da yürüdüğümü. İlk yalan kolayca ikincisi ise pek olası değildi. Jodi'ye yalan söylemek zorunda kalmak istemiyordum, özellikle de böyle kötü bir yalanı. Herbert'in arkası dönükken evden dışarıya doğru süzüldüm. Gölgerler üzerimi kaplar kaplamaz koşmaya başladım.

Cep telefonumdan bir Bluebird Taksi çağırdım ve Rinaldo'nun işten izinli olması şansım oldu. Tekrar şanslı olmayı beklemiyordum ve bu yüzden bataklıkta soyunup kıyafetlerimi yıkarken ekstra önlemler aldım. Balıkçı Bulvarı Köprüsü'nden çok da uzak olmayan kıyıda çırılçıplak çömelmişim, ay ışığında tamamen açıktaydım, eğer uyanık biri yanıp sönen ışıklar yerine bu tarafa bakıyor olsaydı. Birkaç komşunun konuşmasını duydum ve onları gördüm, verandalarda ve yolda duruyorlardı, olaya ama görüş alanlarından da çıkmasına izin vermiyorlardı. Dikkatlerinin dağılmasının beni fark etmelerini engelleyeceğini umuyordum.

Kanı çıkarmaya çalışırken sivrisinekler beni ısırды ve böcekler tarafından kurutulmadan ya da on mil içindeki her timsahı çekmeden önce başarılı olmayı umdum. Ay ışığı giysilerimin ve ayakkabılarımın çoğunlukla kandan arınmış olduğunu gösterdiğinde yeniden giyindim. Sırılsıklam halde, yumuşacık ayakkabılarımla Privateer Bulvarı'nda koştum, gölgelerden uzak durdum, taksimi izledim, beni fark edip polise ihbar edebilecek herhangi birini gözledim. Açtım, titriyordum, kan ve terden yapış yapış olmuştum, bataklık kokuyordum ve ıslak kıyafetlerime rağmen sıcaktan bunalmışım.

Balıkçı Bulvarı'nı geçtim ve Jean Lafitte Ulusal Tarihi Parkı'na dönmek üzereydim, nefesim beklediğimden daha zor geliyordu, mideme sanki Canavar pençelerini geçirmiş gibi kramplar giriyordu ki Rinaldo'nun taksisini gördüm. Onu durdurdum ve bekledim, belimden eğildim, oflayıp pufladım ve hızlıca bir şeyler atıştırmak için onu ısırmadan önce açlığını kontrol etmeye çalıştım. Beast bunun eğlenceli olduğunu düşündü ve bana bir taksinin arkasından saldıran büyük bir kedinin görüntülerini gönderdi.

"Bok gibi görünüyorsun, gerçekten," dedi, bir kolunu kapıya dayayarak açık pencereden dışarı eğildi.

Bir kahkaha attım ve ayağa kalkmaya çalıştım. Sırtım kasılmak istiyordu ve bacaklarım titriyordu. "Ve sen de tatlı dilli birisin, Rinaldo."

"Karım bana böyle söylüyor," dedi, beni tanıdıkça sesi daha da Cajunlaşıyordu. "Tahmin edeyim. Yarım düzine hamburger ve üç ya da iki shake için en yakın fast-food restoranında durmak istiyorsun."

"Kulağa lezzetli geliyor." Arabaya kadar geldim. "Islandım. Nereye oturmamı istersin?"

"Ön taraf iyi. Havlum var. Ne yapacaksın, bataklıkta yüzmeye mi gideceksin? Orada timsahlar var, biliyorsun."

Arabaya rahatça bindim ve kapıyı hızla kapattım, böylece içerideki ışıklar kıyafetlerimdeki kanlı kırmızıyı seçemiyordu. Başımı arkaya yasladım ve yayılan nemi yakalamak için havlunun kenarlarını düzelterek iç çektim. "Ev. Yemek. Ve bu sırayla değil," dedim. Tepemde ay bulutların arkasına geçti ve uzaklarda gök gürlledi.

Rinaldo üç sayılık bir dönüş yaptı. "Eyaletteki en iyi burgerler . Ve boudin topları."

"Hiçbir şeyin yemiyorum," dedim gözlerimi kapatarak.

Nedense Rinaldo bunun komik olduğunu düşündü.

Kızarmış bir boudin topunu ısıtır ısırmaz ne olduklarını hatırladım-baharatlı et ve yapışkan pirinç, top haline getirilmiş ve domuz yağında kızartılmış. Tek kelimeyle harikaydılar; her biri yumruğum büyüklüğünde altı tane yedim ve sadece iki duble burger yedim. Ayrıca iki büyük shake, bir sipariş acılı ve peynirli patates kızartması ve iki kızarmış elmalı turta. Rinaldo'ya bir hamburger ve shake ısmarladım ve arabayı sürerken beni yememi izlemesine izin verdim. Büyülenmişti.

"Bu kadar yiyeceği nerede saklıyorsun?"

"Bu yemek yemedim," dedim omuz silkerek, bir avuç patates kızartmasını ağzıma attım ve parmaklarımdaki acı biberi yaladım. "Hızlı metabolizma."

"Lanet bir yarış arabası ."

Kıkırdadım ve shake'lerden birini pipetten uzun bir içtim.

Rinaldo beni evimin sokağının aşağısında bıraktı ve yolun geri kalanını onun havlusunu taşıyarak yürüdüm. Havluyu onun için yıkamama izin vermesi için ısrar etmişim, aslında sadece havluya bulaşmış ince, yıkanmış kanı görmesini engellemek istediğim halde nezakete sığınmışım. Gece yarısından sonraki yolculuk için benden nakit olarak bir kol ve bir bacak istedi ve ben de hiç tereddüt etmeden ödedim. Güvenli ulaşımımı mutlu etmek için ona iyi bir bahşış de verdim. Zaten Jodi onu bulup sorgularsa, Rinaldo şüpheli polise pek çok olağandışı bilgi verecekti.

İçeri girdiğimde tamamen giyinik şekilde duş aldım, ıslak şeyleri astım ve insan tarzında vampir avı kıyafetlerini yeniden giydim. Haydut vampirin kokmayan halini iyice görmüştüm ve artık ava çıkmak için yeterli bilgiye sahiptim. Kokmayan vampir on yıllar önce bir duvar resmine çizilmişti. Onu Klanı'nın son zamanlarda Avrupa'da seyahat eden kan efendisi Grégoire'in evindeki duvar resminde parti yapan çıplak vampirlerden tanıdım.

Evden çıktığımda tüfeğim sırtımda asılı duruyordu, Benelli hala elle paketlenmiş gümüş-fléchette mermileriyle doluydu. Kemerimde, fermuarını çektiğimde deri ceketimin altına gizlenecek ve kot pantolonumun kalçalarındaki ilmeklere takılı olacak bir dizi gümüş haç taşıyordum. Zincir posta yakayı panter pençeleri ve kemiklerinden oluşan kolyenin üzerine taktım, altın külçe kolyeyi de iyice sabitledim. Eğer bu gece tekrar üstümü değiştirmek zorunda kalırsam, alabileceğim her türlü yardımı almak istiyordum. Çivili deri eldivenler ellerimi koruyor, çelik burunlu botlar bacaklarıma bağlanıyordu. Vampir öldürücüler belimdeki ve kalçalarındaki deri kılıflara bağlanmıştı. Saçlarım uzun bir örgü halinde sıkıca örülmüştü, başıma yakındı ve bir takkenin altına sıkıştırılmıştı. Dövüş sırasında hiçbir vampir beni saçlarımdan yakalayamazdı. Ceplerime fazladan haçlar, bir şişe vaftiz suyu - vampirlere karşı nasıl işe yaradığını henüz bilmiyordum ama zorda kalırsam denemeye hazırdım- ölüm kanıtı için bir kamera ve fazladan cephane koydum.

Giyinirken cep telefonum beş kez çaldı, hepsi de Jodi'den geliyordu. Sesli mesajları edepsizlikten tehdide kadar uzanıyordu. Elime aldığım son şey Molly'nin cadı numaralarının olduğu ahşap kutuydu. Hafif tozluysa, üzerinde parmak izi yoktu, bu da üzerindeki gizleme büyüsi sayesinde kutuya kimsenin dokunmadığının kanıtıydı. Kilidini açtım ve tılsımları inceledim: elle kabartma olarak oyulmuş taşlaşmış ahşap diskler, üzerlerinde ölü bir İsa'nın bulunduğu haç sahneleri. Onları gömleğimin yakasından aşağı bıraktım; göbeğimden aşağı kayarak kot pantolonumdaki tenime yaslandılar.

Bu kez cep telefonum çaldığında arayan Molly'nin numarasıydı. "Molly," dedim, kapıdan çıkarken. "Gecenin bir yarısı. Ne oldu?"

"Büyü kutusunu açtın," dedi. Birkaç kalp atışı boyunca bunu düşündüm. Cevap veremedim, "Dikkatli ol" diye ekledi. Ve telefonu kapattı.

Kıkırdadım. "Bunu yapacağım." Motosikleti çalıştırdım ve yola çıktım. İki blok ötedeydim, motosiklet altımda kükrüyordu, ilk işaretli kruvazör caddeden aşağı döndüğünde, ışıklar yanıp sönüyordu, ama sirenler sessizdi. Tam zamanında kaçmışım.

Deri ceketin fermuarı açık ve eldivenler çıkarılmış olsa bile, saatte mil hızla giderken bile rüzgâr serinletmiyordu. Yağmamış yağmurla ıslanmış, sisle ağırlaşmış, ben sürerken yarattığım yapay esinti ekşi ve olgun kokuyordu. Bir hendek kazıcısı gibi terliyordum, damlalar saç çizgime, takkemin altına akıyor, akıntılar ipek gömleğimi tenime geçiriyor, yeleşin altındaki her hareketle çekiyordu. O kadar sıcaktı ki eridiğimden emindim ve tenime yaslanan tılsımlar bunaltıcı kaşıntı hissini daha da artırıyordu. Ter içinde araba sürerken Jodi'yi aradım.

"Richoux," diye cevap verdi. "Hangi , Yellowrock?" "Dışarıdayım.

Rick nasıl?"

"Ölmek," dedi, tek kelime acımasızdı.

bir ürperti çöktüğünü hissettim, ölümün ürpertisi gibi, tenime bulaşan teri soğutuyordu. Dövmeleri hatırladım. Tehlikede olduğuma dair endişesini hatırladım. "Ne kadar kötü?"

"Onu Tulane Medical'a götürdüler. Şu anda ameliyatta. Ona dört ünite kan verdiler ve çoğu yerde. Neredesin lan sen?"

Yavaşladım ve motoru yoldan çıkardım. Durdum ve motoru durdurdum. Telefonda dedim ki, "Yardım gönderiyorum. Doktorlara söyle."

"Onlara *ne* söyleyeceğim?"

SON'a bastım ve başka bir numarayı hızlı aradım. Bruiser cevap vermedi. New Orleans vampir konseyinin başkanı Leo kendi telefonunu açtı. "Jane."

"Bir iyiliğe ihtiyacım var." dedim.

"Peki bu iyiliğe karşılık ne veriyorsunuz?"

Canavar hırladı. Sesi duyan Leo kıkırdadı. Hızlı düşündüm. Şehrin kan efendisinin istediği tek bir şey vardı. *Saçmalık*. "tadıma bakmak istiyor musun?" Sesimde bir titreme duyarak sordum. Bundan nefret ediyordum. Leo'nun da bunu duyabileceğini biliyordum.

"Senden her şekilde içmek istiyorum," dedi Leo Pellissier, sesi büyüleyici bir tınıya bürünerek.

Sesinin aklıma getirdiği görüntüler karşısında yutkundum ve "Asla olmaz" diyebildim. Ama..." Nefes aldım, ne vaat ettiğimden tam olarak emin değildim. "Bir iyiliğe ihtiyacım var. Gerekirse bunun için bir kan yemeğiyle takas yaparım."

Bir an için tam bir sessizlik oldu. Her kelimesinde alaycı bir taşıyan Leo, "Ne hoş bir teklif. İsteksiz bir Valkyrie'yi yudumlamak için alabilirim, gerçek bir kan değişimi olmadan, gerçek bir birleşme olmadan, adı konmamış bir iyilik için takas olarak. Hayır."

Kan değişimi mi? Gerçek mi? Neydi onlar? Bunun için zamanım yoktu. "Bak, seni üzgün, kan emici piç," diye bağırdım. "Rick LaFleur, Tulane Medical'da bir haydut saldırısı yüzünden ameliyatta ölüyor. Vampir kanına ihtiyacı var. Onun için neyi takas etmem gerekiyor?"

"Öyle demeliydin. George," dedi Leo, ağzı artık telefonda değildi. "Araba. Hemen!" Hat kapandı.

Onun gittiğini fark etmeden önce karşılık vermeye başladım. Yanıp sönen ARAMA AYRILDI uyarısıyla telefona baktım. "Yani, akşam yemeğin miyim, değil miyim?" diye sordum. Canavar kahkahalarla güldü. "Hiç komik değil," dedim ona. O daha çok güldü. Canavar'ın tuhaf bir espri anlayışı var.

Charles Caddesi'nden geçtim, Garden District'e doğru ilerledim ve Üçüncü 'den girdim. Üç blok ötede durdum, fermuarımı çektim ve yolun geri kalanını yürüyerek gittim. Ben yürürken hafif bir yağmur yağmaya başladı, tepedeki ağaçlara çarpıyor, yaprakların bulutlarla kaplı gökyüzünü ortaya çıkarmak için ayrıldığı sokağı ıslatıyordu. Bir evin içinde bir köpek havlıyordu, talep ediyordu, uyarmıyordu, muhtemelen işini yapmak için dışarı çıkması gerekiyordu. Gök gürültüsü . Ayaklarım sokakta neredeyse sessizdi. Müzik ve televizyon sesleri tizdi, hiçbir insanın duyamayacağı kadar boğuktu. Klimalar ve elektrik kabloları vınlıyor ve cızırdıyordu. Canavar tam alarmdaydı, damarlarımda enerji uğulduyor, duyularım harekete geçmişti.

Kan hizmetkârı ikizleri ziyaret ettiğim ev soluk bir şekilde aydınlanmıştı; mumların ya da belki de lambaların ışığı kapalı pencere perdeleri arasında titriyordu. Kim olduğundan emindim.

Ciğer yiyenin bakışlarıyla benim bakışlarımın kilitlendiği anlarda, o yer değiştirirken görmüştüm. Cherokee'yi bekliyordum ama Grégoire büyük bir sürprizdi.

Arceneau Klanı'nın evinde bulunmuştum ve çürümüş ciğer yiyenin orayı sığınak olarak kullanmadığını biliyordum ama orada biri onun nerede olduğunu biliyor olmalıydı. Yürüme yolunda durdum, demir kapıların açık olduğunu ve kimsenin kapıya gelmediğini şimdi fark ettim... ve perdeler kapalıydı. Geceleyin kapalı perdeler ters görünüyordu. Doğru olmayan bir şeyler vardı. Endişe, küçük örümcek ayakları üzerinde omurgamdan aşağıya iniyordu. Duraksadım, derin gölgede durdum, kokuyu içime çektim, gözlerimin alışmasına izin verdim. Ferforje çit sokak lambalarında ıslak kan gibi parlıyordu. Fleur-de-lis deseni Katie'nin bedava evindeki ızgaranın desenine ve garip bir şekilde Katie'nin kolundaki damgaya benziyordu. Arceneau Klanı'nın uzak bir efendisinin ne zaman bir deri değiştiriciye dönüştüğünü merak ettim. Ve bundan ne kadar kısa bir süre sonra ölümüyle tanıştığını, yerini bir yürüyenin aldığını. Ve klanında Grégoire'ın haydut bilen biri var mıydı? Gereksiz sorular.

Yüzümü geceye doğru kaldırdım, havayı dilimin üzerinden ve burnumdan geçirdim, kokladım, geceye nüfuz eden feromonları ve ince kimyasalları tattım. Öncekiyle aynıydı. Kimyasal gübreler, köpek ve ev kedisi idrarı ve dışkısı izleri, ot öldürücü, kurumuş inek gübresi, egzoz, lastik tekerlekler, yağmur, sokaklardaki yağ. Ve belli belirsiz, çok belli belirsiz, ciğer yiyenin çürümüş ve kokuşmuş olmadığı zamanki kokusu. Peki. Buna ne dersin?

Leo'yu aradım. Cevap , "Arceneau Klanı'ndayım. Evin alarmlarını kapatın."

"Ne?" dedi, sesi mağrur ve kırgındı, arka planda trafik sesleri vardı.

"Yap . Şimdi yap. Bir dakikan var." Telefonu kapattım ve onun ya da Bruiser'ın istediğimi yapacağını umarak cebime soktum. Zamanlama tekniğimi eğlenceli bularak saydım, "Bir Mississippi. İki Mississippi..."

Altmış saniye sonra, Benelli'nin kayışlarını çözerek ön tarafa doğru yürüdüm, mecbur kalmadıkça ateş etmek niyetinde değildim. İkincil hasar, muhtemelen bir ikizi ya da başka bir insan kan hizmetkârını öldürmek, nefsi müdafaayı kanıtlayamadığım sürece hapis cezası anlamına gelirdi. Sözleşmem sadece kazara ya da bilerek hayduta yardım eden vampirleri öldürmemi kapsıyordu. Vampir katillerini kılıflarında kontrol ettim, yürürken kazıkları yerleştirdim. İşlemeli gümüş ve ahşaptan bir haç çıkardım. Geniş ön verandada zili çaldım. Önden yaklaşmak gibisi yok.

İçeride ayak sesleri duydum, birbirine yakın, kararsız, yaşlı bir insan hizmetkâr gibi. İkizler hangi cehennemdeydi? Yeraltı inindeki kafatasının görüntüsünü hatırladım. Ciğer yiyen en az bir kan hizmetkârını yemişti. Neden diğerlerini yememişti? Midem bulandı. İkizleri severdim.

İçerideki ayak sesleri duraklayınca geriye ve kapıyı tekmeledim, tam sürgünün üzerine. Cıvata tuttu, ama etrafındaki kuru tahta sert, kıymık *gibi* bir ses çıkararak kırıldı. Kapı

Hizmetçi çığlık attı. Bir alarm çaldı. Ve susturuldu. Soğuk hava bir lütuf gibi üzerime hücum etti ve yüzümü serinletti. Ama hizmetçi hâlâ çığlık atıyordu.

Ağlayan, inleyen insana döndüm. İki yüz yaşında gibi görünüyordu, yüzü çizilmiş ve kırışmıştı, derisi çenesinden eski kumaş parçaları gibi sarkıyordu. "Senin için burada değilim," dedim. Çığlıkları azalmadı. Bir elini kaldırdı. Bir derringer tutuyordu.

Küçük silahı haça hızlı bir tokat atarak uzaklaştırdım, metal metale sertçe çarptı. Silah yere düşmeden önce omzundan tutup onu sarstım ve haçı gözlerinin tutarak onu duvar resmine doğru sürükledim. Bu iş hiç de beklediğim gibi gitmiyordu. "Kapa çeneni" diye bağırdım. Kapa çeneni."

Öyle yaptı, gözleri haçtaydı. Duvar resmindeki bir adamı işaret ettim. "Kimi?" Şaşkın şaşkın baktığında, tekrar söyledim ve dönüştüğünde on beş yaşında gibi görünen sarışın adamı işaret ettim. Emin olmak, kimliğimi doğrulamak istiyordum. "Kim o?"

"Grégoire. Arceneau Klanı'nın kan efendisi." Sesi dalgalandı. "İni

nerede?" Hırladım, Canavar gözlerime kan akıtiyordu.

"Hayır." Omuzları geriye düştü; çenesi yükseldi. "Asla." Patronlarının gözünde bir dağ aslanından çok daha kötüsünü gördüğü aklıma geldi.

Cevap veremeden merdivenlerden "Correen?" diye bir ses duydum. Ses hırıltılıydı, cinsiyetsizdi. Canavar içimde, uzuvlarımda alevlendi. Koridordan aşağıya ve merdivenlerden yukarı doğru koştum, hala yerinde olduklarından emin olmak için tılsımlara dokundum. İkinci kata ulaştım

"Correen?" Ses zayıf geliyordu. Korkmuş gibiydi. Dominique, onu çağırmamı emreden sarışın, yatak odasından sendeleyerek çıktı, beyaz geceliği ayaklarının etrafında dalgalanıyordu. Hareket ederken metal bilezikler şingırdadı. Elimdeki haç kötücül bir ışıkla parladı. Dominique irkildi, tısladı, dişleri öne doğru düştü. Ona doğru koştum. Geri çekildi, ayakları yanlış yere bastı. Düşerken yere , bileği ağırlığını büyük bir gürültüyle yakaladı. Yüzü ve gözlerini haçtan çevirerek koruyucu bir el kaldırdı. "Hayır," dedi. "Kaldır onu. Lütfen."

"Henüz değil. Nerede o? Haydut nerede?"

Kırık bileğini tutuyordu, eli garip bir açıyla dışarı çıkmıştı. "Hayır. Yapamam."

"Fazla seçeneğin yok," dedim nefes . "Kokusunu alabiliyorum. Buradaydı. Vampir konseyi bana onu barındırdığın için seni misilleme yapmadan öldürme yetkisi verdi." Canavar hırlayarak daha da yükseldi.

"Onu barındırmak mı?" Güldü, sefil bir guruldama sesiydi, histerik ve umutsuzdu aynı anda. Umutsuzluk dolu mu? *Vampirler umutsuzluk hissedebilir mi?* Dominique yüzünü bana çevirdi.

Kanlı, sulu gözyaşları ağılıyordu, teni şeffaf görünecek kadar solgun bir yüze akıyordu. "Onu barındırmıyordum. Hiçbirimiz yapmadık. Biz onun tutsaklarıyız," tükürdü. "İstediğimde gelmeliydin."

Bir ayağını kaldırdı ve bileğindeki kelepçeyi gösterdi. Kelepçenin altındaki et kızarmış ve şişmiş, kabarcıklarla kabarmış, yırtılmış deriden sızan sulu kan gümüş metale sürtünürken küçük sss sesleri çıkarıyordu. Bilezik sandığım şingirtılar, Dominique'i bağlayan gümüş bir halhaldı.

Diz çöktüm ve onu inceledim. Solgun ve kansızdı. Cildi kırılğan bir parşömen gibi hafif sarıydı ve gözleri mor lekelerle çukurlaşmıştı. Boynunda tekrarlayan vampir ısırtıkları , derisi yırtılmış ve yara dokusuyla kabarmıştı. Sık sık kan kaybetmişti ve onu iyileştirecek kadar kan bulamamıştı. Daha da kötüsü... Vampirlerin kemik kırabildiğini bilmiyordum. "Gümüş," diye tahmin ettim. "Seni zehirliyor."

"Evet. Ben. Klanımdan üç kişi daha burada esir tutuldu."

Tek dizimin üzerinde döndüm ve koridora baktım. Her kapının girişinde gece kıyafetleri giymiş, bitkin görünen bir vampir duruyordu. Gümüş haçı deri ceketimin içine yerleştirdim. Dominique rahatlayarak iç çekti ve başını çiçekli halıya bıraktı. "İnsan hizmetkârların seni beslemiyor mu?" diye sordum. "İkizler nerede? Neden gitmene izin vermiyorlar?"

"Genç kan hizmetkârlarımızın kanı akıtıldı ve götürüldüler. Hayatta kalan var mı bilmiyorum. Kalanlar yaşlı, anne babaları, hatta büyük büyük anne ve babaları, savaşıyorlar, sevdiklerinin henüz hayatta olduğu ve öldürüleceği korkusuyla bize yardım edemiyorlar. Ve gümüşe maruz kaldığımızda beslenemeyiz. Zehir beslenmeyi bozar." Koridorun adamı görmek için başını eğdi. "Çok fazla şey alıyor. Hiç..." Bana döndü, başı boynunun üzerinde yavaşça hareket ediyordu. Yüz hatlarına bir boşluk yayıldı ve ölüme benzeyen çok ağır bir umutsuzluk fark ettim. Derin, ürkütücü bir ıssızlık. "Dünyada onun için yeterli kan yok. Mithran kanı bile. Ve eğer bizden daha fazlasını alırsa, eski masalların etimizde vücut korkuyoruz." Gözleri kapandı ve fısıldadı, "Zaten her birimizin gün batımında kendi akıl sağlığımızı bulmamız çok uzun sürüyor."

Kelepçesine uzandım. "Ben halledebilirim-" Gözleri yüzümden boynuma fırladı; tenim terden kayganlaştı. Sihirli tılsımlar anında midemi ısıtmaya başladı, aç bir vampirin yarattığı tehlikenin varlığıyla yanıyordu. Korkuyla uzaklaşmak için içimden gelen dürtüyle savaştım. "Seni serbest bırakırsam, beni kadar kendini kontrol edebilir misin?"

Koridorun karşısındaki adam kıkırdadı. "Eğer onu serbest bırakırsan, sevinçten gırtlığını . Hepimiz öyle yaparız." Havayı kokladı, başını kaldırdı, dudaklarını yaladı. "Kokunu Pellissier partisinden hatırlıyorum. Tam olarak insan değil. Lezzetli."

"Kibarlık buraya kadarmış," dedim. Ayağa kalktım ve Dominique'ten uzaklaştım. "Ben senin kan efendini öldürene kadar beklemen ."

"Hayır!" Dominique söyledi. "Grégoire'ı neden öldüresin ki?"

Koridorun karşısındaki vampir güldü, ses tonunda alay vardı. "Sen bir aptalsın, seni küçük 'insan olmayan'. Grégoire haydut değil. Hayır! O bir tutsak ve iki aydan fazla bir süredir de öyle. O da bizim gibi gümüşle zincirlenmiş. Güçsüzleşse de hâlâ yaşıyor. Kalp atışlarını hissediyorum, yavaş ve zayıf."

"İstediğimde gelmeliydin," dedi Dominique. "Sen de gel."

Anlayış neredeyse duyulabilir bir klik sesiyle yerine oturdu. Haydut Grégoire'ın kanını akıtıyordu, Dominique'in Leo'nun partisinde ziyaret etmemi emretmesinin nedeni de buydu. Ve eğer partide bana söylemekte kendini güvende hissetmediyse, o zaman haydut oradaydı, dinliyordu. Daha fazla aptal olabilir miydim? Gömleğimdeki haçı çıkardım. "Haydut senin kan ustası nerede tutuyor? Ve seni neden zincirli tutuyor - kanlı bir yemekten başka? Ve en önemlisi, haydut kim?"

Koridorun karşısındaki adam güldü. Dominique ağladı. Diğer iki kapıdaki vampirler zincirlerini şingırdattı. Ve Correen elinde bir kasap bıçağıyla merdivenlerden yukarı çıktı.

"Bu kesinlikle insan ailemin ölümü anlamına gelse de, Pellissier Klanı'nı aradım," dedi Dominique'e, gözyaşları buruşuk yüzünden aşağı yağarken. "New Orleans'ın kan efendisinin kan hizmetkârı yolda." Dışarıda, evin önünde ışıklar yandı. Bir motor durdu. Kapılar kapandı. olmalılar. Haydutun kellesini getirdiğim için aldığım ücretin uçup gittiğini gördüm. Correen çığlık attı ve bana doğru koştu.

Dominique'i odasının zeminine fırlattım, arkasından içeri girdim ve kapıyı çarparak kapattım. Koridorda Correen bıçağı kapıya vurarak "Dominique!" diye bağırdı. Dominique!"

Tek dizimin üzerine çöktüm, o kadar yaklaşmışım ki vampirin hastalıklı nefesiyle yıkandım. Haçı yüzüne doğru ittim ve soğuk, parlak bir ışık yaktım. "Haydut senin kan efendini nerede tutuyor? Seni neden zincirli tutuyor? Ve en önemlisi, *o haydut kim?*"

Cevap tüm nefesim kesildi.

Ayak sesleri merdivenlerin tepesine ulaştığında, arka bahçeye bakan açık bir pencerede duruyordum. Canavar'ı bir pelerin gibi üzerime çekerek zıpladım, yere düştüm, çömelip yuvarlandım ve çimlerin üzerinde havalandım. Tek bir sıçrayışta, altı ayak yüksekliğindeki arka çiti aştım ve üç blok ötede, hâlâ gölgelerin arasında saklı duran bisikletime doğru koştum.

BÖLÜM 25

Cadı gücü

Gidonun üzerine çömelerek motoru çalıştırdım. Canavar da benimle birlikte çömeldi, yüzü rüzgâra dönüktü, koku almak için ağzım/ağzımız açıktı. Mississippi Nehri boyunca şehir dışına doğru gidiyordum. Ve genel olarak tüm vampir konseyine, özel olarak da Pellissier Klanı'na büyük zarar üzereydim. İşim bittiğinde, birinin beni öldüreceğini düşündüm.

Tepemde çakan şimşekler dünyayı ışığın pürüzlü kenarlarına fırlattı. Fırtınanın içinden geçerken yağmur beni dövüyordu. Eski evi bulduğumda sıırıslam ve meşe sıralarının arasındaki yoldan aşağı döndüğümde, yağmurda yavaşça ilerleyen iki arabanın ardından gidiyordum. İkisinin de yanından geçtim, içlerindeki insanlar gece tarafından gizlenmişti. Güvenlik görevlileri mi? Fark etmezdi. Tepki verecek zamanları olmazdı.

Tepemde şimşekler çaktı. Haydutun insan kokusunu aldım, rüzgârda tazeydi. Motoru çalıştırdım ve bisikletin üzerine eğildim. Tekerleklerin tahtaya sürtünmesiyle merdivenlerden verandaya ve hâlâ hızlı hareket ederek ön kapıya çarptım. Kapı kırılarak açıldı ve duvara çarparak geri döndü, çarpmanın etkisiyle kemiklerim sızladı. Motosikleti fuayeye sürdüm, kaygan aile arması üzerinde döndüm ve motoru durdurdum. Bir şey kırılırken camlar çınladı.

Alarm çalmaya başladı, tek bir sesle alçaktan başlayıp yükseliyor ve ötmeye hazırlanıyordu. O kadar hızlı hareket ediyordum ki, motor hala güçle vınlıyordu ve alarm sadece bir aciliyet umuduydu. Kaskı fırlatırken sehpayı yerine oturttum ve M4'ün atışa hazır olup olmadığını kontrol ettim. Düşürmemek için kayışı başımın üzerine çektim. Silahı göğsüme dayadım. Mecbur kalmadıkça silahı kullanmayacaktım. Evdeki insanların kokusunu alabiliyordum. Mutfakta bir tane gördüm, ağzı açıktı.

Bir elimle ceketimin altına uzandım ve tişörtümü kot pantolondan kurtardım. Molly'nin küçük tılsımlarından biri nemli eldivenimin içine düştü, dizginlenmiş gücünün karıncalanması eldivenlerin içinden bile sıcağı. Onları vücuduma yakın bir yere takmıştım ve taşıdıkları büyüün koruma kısmını yeniden etkinleştirmiştim. Şimdi Benelli gibi onlar da kilitli ve doluydu. Motosiklet sessizliğe gömüldü. Gömleğimi tekrar giydim ve sürüşten dolayı gerilen kaslarımı gevşetmek için başımı boynumun üzerinde döndürdüm.

Sağdaki kıvrımlı merdiveni hızla çıktım, çizme giymiş ayaklarım derin halıda neredeyse sessizdi, hareketlerim yağmur suyunu spiraller halinde fırlatıyordu. Haydutun vampir kokusu çok güçlüydü. Alarm çaldı.

Leo'nun oğlu Immanuel, gümüşü bir ışığa bürünmüş, çoktan yer değiştirmiş bir halde merdivenlerin tepesindeki koridora koştu. Elbise pantolonunu, çıplak ayaklarını, çıplak göğsünü ortaya çıkaran açık gömleğini görmek için tek bir anım vardı. Sahanlığa ulaştım. Bir kazık çektim. Alarm doruğa ulaşmış, feryat ediyordu.

Bir pençe dışarı fırladı, pençeler havayı tırmıklıyordu, çok hızlıydı. Kaçtım, eğildim. Göğsündeki yerimi seçtim. Korumasının altına kaydım. Kazığı sapladım. Sertçe, kaburgalarının altından.

Sendeleyerek geri çekildi. Haçı çektim ve ilerledim. Sadece soluk bir parıltı vardı. Immanuel uzun bir sehpanın üzerine düştü. Bir heykel , düşmeye başladı. Mermer bir heykel. Taş bir sehpanın üzerinde. Kükredi. Taş çatladı. Heykel yere çarpmadan önce patladı. Mermer tozu ve kaya parçaları şarapnel gibi üzerime sıçradı, derinden kesti. Immanuel kütle çekiyordu. Kalbine vurmuştum. Ölmüş olmalıydı, eğer bir vampir tarafından dönüştürülmüş bir Skinwalker olsaydı...

Vampir değil, dedi Beast. Skinwalker. Ciğer yiyen. Immanuel'in yerini aldı.

Daha önce anlamam gereken şeyi bir anda anladım. Çok daha önce. Vampir öldürmenin olağan yöntemleri işe yaramayacaktı çünkü bu şey bir vampir değildi ve hiçbir zaman da olmamıştı. Bir vampir bir deri değiştireni dönüştürüp kan ailesine katmamıştı. Eğer Immanuel bunu yapmış olsaydı, Leo kan kokumu tanırdı. Bunun yerine, bir deri gezgini bir vampirin ciğerini yemiş ve yerini almış, onun doğal kokusunu ; Leo'nun oğlu Immanuel'i yemiş ve onun yerini almıştı. Çürüme kokusu koridoru doldurdu.

Heykel tozu yağdı. Mermer kaide patladı. Haydut/gezgin daha fazla kütle çekiyordu. Taş mermilerden oluşan bir fırtınanın içinden geri geri gittim. Immanuel saldırdı. Kocaman bir pençe. Pençeler tamamen açılmıştı. Deri ceketimi yırttılar. Derinden kesilmiş et. Bir çığlık attım.

"Dur!" Sözcük güçle yankılandı. Cadı gücü. Duvarlar tek hecenin amacı ve niyetiyle dalgalandı. Güç beni bombardımana tuttu, acının sıcak dikenleri nefesimi çaldı. Dengemi kaybederek yere düştüm ve sıçradım, kaslarım dondu, *durdu*.

Immanuel, tek dizinin üzerinde, vuruşunun zirvesinde durdu. Bunun Immanuel'in emri olmadığını fark ettim. Alarm . Işıklar titredi. Görmediğim bir insan koridorun sonunda hareketsiz ve panik içinde . Ayak sesleri halıda yumuşak bir şekilde merdivenleri tırmanıyordu. Yanından geçtiğim arabaları, içindeki insanları hatırladım. Lanet olsun. Ben geldiğimde süvariler neredeyse buradaydı - cadılar. "Dur," dedi ses tekrar, daha yumuşak, daha yakın, büyüü güçlendirerek. İçimdeki canavar öfkelenildi. Onu tuttum, *hareket etme* ihtiyacına direndim. *Savaşmak* için.

Ellerim ısı ve elektrik acısıyla cızırdadı. Daha önce de bir büyüye maruz kalmıştım ve direnmenin onu daha da güçlendireceğini anlamıştım. Dürtüye karşı savaşmayı bıraktım ve ellerimi serbest bıraktım. Elleri açıldı. Vücudum gevşedi. Benelli yumuşakça haliye çarptı; tılsım avucumun içinde açıkta duruyordu.

"Dur!" Kelimeden gümüşü bir ışık gibi güç aktı.

Haydut/gezgin yavaşça yere çökmeye başladı, zorlamayla savaşıyordu, kendi kinetik enerjileri onu bağlamak için kullanılırken vücudu her seferinde bir inç kadar hareket ediyordu. Etrafıma bakındım, sadece gözlerimi hareket ettirebiliyordum. Sığ bir hava girişinin ötesinde nefes bile alamıyordum, savaşın kesintiye uğramış sonrasında ihtiyacım olan şey bu değildi. Ama en azından

Haydut da benzer şekilde kapana kısılmıştı. İkimiz de bilinçli bir seçimle hareket edemiyorduk. Ayak sesleri yaklaştı. Arkalarında başkalarının da olduğunu duydum. Bir, belki de iki cadı daha.

"Durun," dedi birkaç kişi birlikte.

Komut, tek bir hece halinde düzenlenmiş bir dizi harften çok daha fazlasıydı. Karmaşık bir büyü, genel, çok amaçlı, konuşulan bir kelime - bir etrafına *sarılmış bir* *wyrd* - önceden belirlenmiş bir yarıçap içinde konuşmacının kendi enerjisi hariç tüm kinetik enerjiyi durdurmayı amaçlıyordu. Ve öyle de oldu. Yere uzandım, rahatlamaya çalıştım, çok ihtiyacım olan nefes için savaştırmaya çalıştım. Etrafımdaki her şey parıldayan bir renk aldı, parlak ve keskin, büyüün gücüyle güçlendirilmiş. En parlak olduğu yer haydutun etrafıydı; gümüşü enerjiler, üzerine gelen güçlerle savaşırken sıkışmaya ve daralmaya başladı.

Cadı görüş alanına girdi. Antoine. Arkasında Royal Mojo Blues Club'daki gizli toplantıda gördüğüm kadın vardı. Son üç basamağı kolayca, insan yavaşlığıyla çıktılar. Kadın sahanlıkta durdu, uzun eteği sallanıyordu. Antoine önünde durdu, saçları arkadan bağlıydı, yüzünde merak vardı. Spor ayakkabıları, yakası açık düğmeli bir gömlek ve yırtık kot pantolon giymişti. Kemerinde yarım düzine kadar keskin bıçak asılıydı, çelik ve yeşil taş saplı bıçaklar. *Onun yemek bıçakları*. Kıkırdamak istedim ama nefesim yetmedi. Görüşümün kenarları giderek kararıyordu, bu da oksijen yoksunluğunun bir işaretiydi. Nefes almam gerekiyordu. Çok yakında. Ciğer yiyene baktığımda yüzünün kül rengi olduğunu gördüm. Gözleri mosmordu.

Antoine, Leo'nun oğlunun güzel yüzünü hâlâ taşıyan hayduta doğru ilerlerken bir bıçak çekti. Ancak, Antoine'ın *wyrd*'inde dalgalanan duvarlar ve çok fazla gücü kontrol altında tutan hava gibi, bedeni de hafifçe dalgalandı. Haydut yoruluyordu, yorgunluğu kontrolünü tüketiyordu; odağını kaybediyordu. Çürük kokusu yoğunlaştı. Kafatası kemikleri yarı insan, yarı aslan gibi garip bir özellik kaynaşmasına bürünürken, derisi renkten renge giriyordu; bakırımsı, zeytin rengi, soluk, alaca bir post, hastalıklı, sararmış bir deri ve püstüllerle kaplanmıştı. Saçları sarıdan küllü kahverengiye ve post parçalarıyla siyaha kayıyordu. Bedeni -kemiklerindeki yılan- Cherokee formuna dönmek, orijinal kalıbını aramak isterken, niyeti ve korkusu bedenini başka formlara doğru itiyordu.

Teni koyulaştı, açıldı; saçları siyah ve uzundu. Gözleri siyah görünecek kadar koyu bir tondan, benimkiler gibi daha yumuşak, sarımsı bir tona dönüştü. Üstümden, diz çökmüş halde, o gözleri, o çok tanıdık gözleri bana çevirdi. Orada tanıma duygusu yeniden alevlendi. İçimdeki Canavar'ı gördü, yüzeye yakın, zar zor dizginlenmiş. O kadar boğuk bir nefes aldı ki, sanki tutkalla nefes alıyormuş gibi geldi.

Antoine havada titreyen kinetik enerjiler arasında ilerledi. Immanuel'in yanında diz çöktü, bir dizi halının üzerinde, yüzüme yakındı. Kotun yıpranmış dikişini ve hemen ötesindeki iki adamı görebiliyordum.

Bir her şeyi bir araya getirdim. Haydut, yeni klanı için toprak satın almak üzere Grégoire'ın formunu ve parasını kullanarak Leo'nun güç pozisyonunu ele geçirmeye çalışıyordu. Mükemmel bir pozisyonda

vampir siyasetinde istikrarsızlık yaratan oydu. Daha önce de söylediğim gibi, daha aptal olabilir miydim?

"Sizin olabileceğinizi düşündük," dedi Antoine. Immanuel'in gözleri ona kaydı. "Ama Arceneau Klanı tüm toprakları satın alırken, Mithran'ın, küçük Dominique'in klanının kontrolünü ele geçirmeye çalıştığını ya da yeni bir klan ailesi kurup av alanını genişletmeye çalıştığını düşündük."

Antoine yer değiştirerek görüşümü engelledi, sırtı bana dönüktü, bedeni haydutun uzanmış pençeleri arasında duruyordu. "Ya da belki de Kan Ustası Arceneau olduğunu düşünüyoruz, ha? Bizi böyle düşünmeye sen yönlendirdin, değil mi? 'Avrupa seyahati' bir hile miydi? Arceneau'yu gümüşle bağlayıp bir yere mi sakladınız?" Immanuel'in yüz ifadesinde gördüğü şey karşısında kıkırdadı. "Ve sonra Anna bize katılacak. Bize tuhaflaşmanla ilgili bir şeyler anlat..."

Haydut, ciğer yiyen, bir pençesini kıpırdattı. Sadece bir parça. Bu hareketle birlikte avucumun içinde duran tılsım ısındı, yandı. *Hay aksi. Tılsımlar.* Korkuma ve Antoine'ın büyüüne tepki veriyorlardı. Amaçları beni korumaktı. Belli ki en azından bir tanesi bana karşı bir tehdit algılamıştı ve tepki vermeye çalışıyordu. Yanma arttı, toplandı, elimin ortasında yoğunlaştı. Çıglık atmak istedim. Derim kabarıırken, yumuşak, neredeyse sessiz bir nefes almayı başardım.

İkisi de bana doğru bakmadı. Antoine uzanıp haydutun pençesine dokundu, bir parmağı pençenin ucundaydı. "Ne olduğunu bilmiyorum dostum ama sen Immanuel değilsin. Immanuel değilsin, uzun zaman oldu. Belki onlarca yıl. Immanuel şeklini çaldın, değil mi? Ve bu kılıç dişi şeklini. Bunu nasıl yapıyorsun? Bir cadıyı öldürüp gücünü mü aldın? Evet mi? Hayır mı? Fark etmez. Buradaki zamanın doldu. *Bu küçük sohbet* gibi kalbimi de özlemiyorum."

Bileğinin hızlı bir hareketiyle kazığı Immanuel'in göğsünden çekip çıkardı. Kan aktı. Üzerime sıçradı. Bir damlacık tılsımın üzerine düştü. Kıpırmızı damla fokurdadı ve çürümüş etin ısıtıcı kokusunu yayarak tükürdü. Tılsım güçle kabarıırken yanmış etimin kokusuyla karıştı. Acıdan öğürdüm. Gözyaşlarım gözlerimi bulanıklaştırdı. Etkinleştirildikten sonra onu tutmamam gerekiyordu. Onu tehlikeye doğru fırlatmam gerekiyordu. Patlaması gerekiyordu, ama sadece tehlikenin nedenine, bana değil. tutmak, içinde gömülü olan büyü üzerinde beklenmedik bir etki yaratıyordu. *Elim yanyor.*

Antoine bıçağını çevirdi ve Immanuel'in boynuna doğru indirdi. Bıçak içeri bastırdı. Daha fazla kan fışkırdı. tamamen etkinleştğinde boğuk bir çıglık attım. Avucumun içinde bir delik açtı. Parmaklarım spazm geçirerek kapandı. Acı on kat arttı.

Tılsım patladı. Antoine'ın kinetik büyüünü de beraberinde götürdü. Her şey hızla, üst üste binen görüntülerle oldu. Nefesimi içime çekip havasız kalan ciğerlerimi doldururken, enerjilerin sarsıntısı bir acı dalgasına dönüştü.

Ciğer yiyenin uzanmış kolları içe doğru yırtılarak Antoine'ın bedenine yaklaştı. Ciğer yiyen Antoine'ın ince gömleğini yardı. Cadının sırtını bel ve boyun bölgesinden derinlemesine yırttı.

Boyun. Ölümcül bir kucaklaşma. Şiddetli bir sarsıntıyla Antoine'ın omurgası iki farklı patlama sesiyle yerinden çıktı. Boğuk bir uyarı homurdandım. Çok geç kalmıştım. Ciğer yiyen dört ayağının üzerine düştü. Parıldıyor. Yer değiştirdi. Dişleri, postu ve devasa kasları giysilerini yırttı.

Yarı unutulmuş diş cadı çılgık attı ve ileri atıldı. Ciğer yiyen kocaman bir pençeyle ona saldırdı. Yüzünün yarısını kopardı ve onu gözden uzağa fırlattı.

Yaralanmamış elimle Benelli'yi kavradım ve kaldırdım. Bir kolumu altına çektim ve vücudumu yukarı kaldırdım. Bacaklarımı altımda topladım.

Kükredi. Bana doğru sıçradı. Yarı insan, yarı kılıçdiş düştü, ağırlığı zeminde hissettiğim bir sarsıntıydı. *Bir insan gibi hareket ediyor ve dövüşüyor*, diye düşündü Beast bana. *Beast gibi değil*.

Tepki verecek zamanım yoktu. Onun dışında. Parmağım tetiğe bastı. Silahlar patladı.

Gümüş kurşun canavarın göğsüne, boynuna ve yüzüne isabet etti. Fişekler acımasız bir etkinlikte onu parçaladı. Kan ve irin üzerime sıçradı. Ciğer yiyen yana doğru sarsıldı. Ateş etmeyi bıraktım ve yavaşça düşüşünü izledim. Haliya çarptı, vücudu gümüş enerjilerle kaplıydı, karanlık gücün siyah motifleri dans ediyordu, kırmızı alevler dönüp duruyordu.

Gecikmeli olarak diğer tılsımı ona fırlattım. Göğsünün ortasına isabet etti. Patlama beni sarstı, yuvarladı ve duvara doğru itti. Canavarın göğsünden ateş fişkırdı. Cadı ateşi. Kükredi.

Koridor boyunca uzanan heykeller patladı. Tamamen kılıç diş kediye dönüştü. Çizgili alaca kürkü, kısa, güçlü bacakları, güdük bir kuyruğu ve altı inçlik üst köpek dişleri vardı. Alt köpek dişleri daha kısaydı, sadece birkaç santim, eğer "sadece" kelimesi bir kılıçdiş için geçerliyse. Yuvarlak, insan görünümlü gözbebekleri intikamla parlayarak bana bakıyordu. Beş yüz kiloluk bir kedi öfkesine sahipti ve... güç alıyor, onu içine çekiyordu. Kullanıyordu. Büyünün ateşi söndü. Tılsım halının üzerine düştü, dumanı tütüyordu, enerjisi tükenmişti. Kılıçdiş saldırdı.

İnsan gibi dövüşür! Canavar daha iyi! Canavar kafamın içine, gözlerimin içine kükredi. Ama yer değiştirecek zaman yoktu. Eşit şartlarda dövüşebilmek için kütle çekmeye zaman yoktu. Kılıç diş sıçradı. Duvara doğru yuvarlandım. İki vampir katilini kavradım. Kılıçdiş yere indi ve evi sarstı. Canavar beni sırtüstü yuvarladı. Karnımı ortaya çıkardı.

Kılıç diş yemi yuttu. Pençelerini uzattı, yükseldi ve düştü. Göğsüme indi. Nefesimi bir hava ve acıyla *kesti*. Kırık kaburgaların keskin bir çatlağı. Beni bıçakladı. Dev kedi tekrar yükseldi. Düştü. Bana vurdu.

Vücuduma sarıldı ve kafasını indirdi. Boğazımı parçalamak için.

Şimdi! Canavar çığlık attı. Bıçakları göğsünün derinliklerine sapladım. Bıçaklar kaburgaları boyunca kaydı, biri yakaladı ve öğütterek durdu. Ama diğeri derinlere, kaburgaların altına kaydı, kıkırdağı kesti, ciğerleri kesti. Kalbi buldu. Bıçak kalp boşluğuna bunu hissettim, hafif bir direnç.

Aslan kükredi. Isırırken yuvarlandım. Omzumu yakaladı. Dişleri deriyi delip ete saplandı. Sağlam elimle bıçağın kabzasını tüm gücümle ittim. Kabzayı vücuduna doğru döndürdüm. Başını salladı. Eğildi ve yırtıldı. Tüm vücudum titredi ve kırıldı. Omzumun kopacağını sandım.

Yavaşladı. Ürperdi. Nefesi kesildi, burun delikleri titredi. Gözleri benimkilerle buluştu, derinliklerinde şok ve anlayış vardı. Pençeleri beni havaya kaldırdı, pençeleri ceketimi delip derime girdi. Gümüş ışık onun üzerinde parladı, enerjiler ses dalgaları gibi, hızlı hareket eden suyun basıncı gibi üzerimde vızıldadı. Siyah güç zerrecikleri bana dokundukları yerde şok etkisi yarattı.

Kütlesini atmaya çalışıyordu. Yer değiştirmeye çalışıyordu. Formumu çalmaya çalışıyordu. Bir kez daha, Canavar... bir şey yaptı. Zihnimin derinliklerinde onu hissettim -onu gördüm- Canavar'ın havada döndüğü, kuyruğunun döndüğü, pençelerinin avını yakalayacakmış gibi uzandığı bir görüntü.

Immanuel'in ağzından, burnundan, göğsündeki deliklerden kalın ve yapışkan bir sıvı fişkırdı. Çürümüş et gibi, eski ölüm gibi, açık bir mezar gibi kokuşmuş ve kokuşmuş kokuyordu.

Geri ve beni düşürdü. Beni o kadar yükseğe kaldırdığından habersiz, başımı çarparak sertçe yere düştüm. Nefes almayı başardım. Son vampir öldürücü bıçakları çektim. Ve Molly'nin son tılsımını.

Kılıç dişin altında biriken sümüksü pisliğin içinde dizlerimin üzerine çöktüm. Bir ayağımı altına aldım. Ve onunla sertçe ittim, ağırlığımı, tüm bedenimin gücünü harekete kaydardım. Hareket ederken bıçağın ucunu dışarı doğru çevirdim. Ve gözünü delip beynine sapladım.

Hiç ses çıkarmadı, sadece karnının üstüne düştü, bacakları altında toplandı. Ama arka bacaklarından biri serbest kaldı, kayıyordu. Kontrolünü kaybediyordu.

Yanmış elimle Molly'nin tılsımını ona doğru fırlattım. Hasarlı göğsüne isabet etti. Bu sefer kendi etimi yakarak büyüün enerjisini boşa harcamamıştım. Konuşulan bir wyrd büyüüne tepki olarak büyüün gücünün hiçbiri havaya dağılmamıştı. Yaratık da gücü kendine alamayacak kadar yaralıydı. Hepsi oradaydı, hazır ve kontrol altındaydı.

İçeriye, aslanın içine doğru patladı. Her organı parçaladı, şekilli sarsıntı her kan damarını parçaladı ve patlattı, göğüs boşluğunu parçaladı. Sihirli bir el bombası. Et ve kemik parçalandı. İçinden pis ve boğucu bir sıvı aktı. Kalan kemikleri ve kasları yer değiştirerek farklı bir şekle büründü. Derisi yarıldı ve yeniden şekillendi, postu parıldadı.

Yaralı kolumu kucaklayarak geri çekildim, gözlerimi ondan ayıramıyordum. Gümüş enerjiler karardı, onu bir değişime zorladı, değişimi zorladı. Titriyor gibiydiler; siyah motifler bir anlığına göz kırptı. Haydut halının üzerine düştü, başı içinden gelen pisliğin içindeydi. Gümüş ışık onu yumuşak bir sisle yıkadı.

Ve sonra, o bile uçup gitti.

Halının üzerinde yarı çıplak bir adam vardı. Ya da çoğunlukla bir erkek. Kafa derisi hâlâ kısmen kediymi, elleri hâlâ pençeydi. Ama gövdesi ve uzuvları çoğunlukla insana , yine de eklemeleri garip bir şekilde dönmüştü, dizleri bir primat için yanlış şekilde bükülmüştü. Kocaman bir adamdı. Bir insan olarak olduğundan daha büyüktü, hala tamamlanmamış vardiyanın kütlesini taşıyordu. Üç yüz kilo saf kas. Yüzünün bir tarafı Cherokee'ydı. Diğer yarısı Immanuel'di. Her iki yarısının da alt ve üst çenelerinde uzun öldürücü dişler vardı.

Ayağımla ona vurdum. Nefes almıyordu. Boğazında nabız atmıyordu. Yıkık göğsünde atacak kalp kalmamıştı. Ciğer yiyen ölmüştü.

Bir Skinwalker'ı yok etmiştim. Belki de benim dışımdaki sonuncusunu.

Keder duymam gerektiğini biliyordum. Şok. Hüzün. Ama şimdilik tek hissettiğim Beast'in zaferiydi.

Büyük Kedi'yi ben/biz, birlikte öldürdük! Canavar galip! diye çılgılık attı zihnime.

Leo Pellissier'in evinin üst koridorunun yıkıntıları arasında haydutun başında durarak yüzüne baktım ve kafa derisindeki saçların benimkilere çok benzeyen uzun siyah saçlara dönüştüğünü fark ettim. Kendi altın rengimden biraz daha koyu kahverengi olan tenine dikkat ettim.

Beast *kaç* dedi. *Şimdi*. Önümüzdeki birkaç dakikanın, birkaç saatin ayrıntıları aklımdan geçti. Önce kanamamı durdurmalıydım. Omzuma baskı uygulamam gerekiyordu. El yordamıyla ceketimin cebini açtım ve turnikemi çıkardım. Nasıl kullanacağımı hatırlamak bir anımı aldı. Şokun kanıtı. Dişlerim ve sağlam elimle halkayı açtım ve omuz eklemimin üzerine uyguladım, sıkıca çekerek cırt cırtlara sabitledim. Kayış kol kemiğimin başına takıldı, etin içinden açığa çıktı. Acıdan neredeyse öğürecektim.

Beast elimden aşağı, parmaklarımdan yere akan kana baktı. *Vardiya*.

"Yapamam," diye mırıldandım. "Şimdi olmaz." Bana hırladı. Ama turnike işe ; parmaklarımdan damlayan kan yavaşladı. Antoine'a baktım. Ölmüştü. Ve onu ben öldürmüştüm. Keder, utanç ya da hayatta kalmanın anlık coşkusunun ötesinde bir şey hissedemeyecek kadar uyuşmuştum; bu sevinç acı ve şokla bulanıklaşmaya başlamıştı bile. Cazibemin onu da ciğer yiyen kadar öldürdüğünü biliyordum ama bununla daha sonra ilgilenmem gerekecekti.

Kadını buldum, o da ölmüştü, boynu imkansız bir açıda duruyordu. Anna ve Rick'le birlikte toplantıya girerken gördüğüm uzun etekli kadındı. Gerçekten de haydutun izini sürüyorlardı. Ve öğrendiğime göre, bunu yapmak için Anna'yı kullanıyorlardı.

Buradan çıkmam gerekiyordu. Ama önce paramı aldığımı emin olmalıydım. Kontratımı yerine getirmek için ölüm kanıtına ihtiyacım vardı. Fotoğraf makinemi çıkardım ve bir düzine fotoğraf çektim, sonra işlemi cep telefonuyla tekrarladım, ancak bu çekimler daha az net olacaktı. Fotoğrafları kendime e-posta ile gönderdim, cep telefonunu ve kamerayı cebime attım. Bıçaklarımı ciğer yiyenin etinden çıkardım ve kotuma sildim. Antoine'ın topallayarak geçtim, merdivenlerden indim ve Leo gelip oğlunu öldürdüğümü ya da oğlu yerine geçen şeyi öldürdüğümü anlamadan önce buradan gitmeyi umarak bisikletime doğru yürüdüm. New Orleans'ın kan efendisiyle savaşmak için yeterli enerjim ya da cesaretim yoktu.

Bitsa'yı merdivenlerden aşağı indirmeyi başardım. Çoğunlukla tek elle motoru çalıştırmayı başardım. Ben geçerken yolda sadece bir araba vardı. Boştu. Kimin gittiğini merak ettim. Ve neden gittiğini.

BÖLÜM 26

İnsan dünyasının merhametsiz merhametleri

Kan kaybından ölmeden önce eve geldim, biftekleri aldım ve arka taraftaki çimlerin üzerine bıraktım. Soyundum ve bahçedeki çatlak kayaların üzerine bir yığın halinde düştüm, kırık taşlar içime saplandı. İyileşmek için yer değiştirmem gerekiyordu ama fetiş kolyeyi kullanarak bunu doğru şekilde yapacak zamanım yoktu. Bunun yerine, hafızamdaki Canavar'ın sarmal formuna uzandım ve ittim. Gri ışık ve siyah motifler üzerimden aktı. Acı dağlama gibi sıcaktı, canlı canlı yüzülmek gibiydi, kalbim hala atarken derimin yüzülmesi gibiydi. Çılgılık atarak yer değiştirdim.

Kırık taşların üzerine uzandım. Nefes nefese. Uzun, yumuşak bir hareketle arka pençelerimden omurgama, ön pençelerime ve öldürücü dişlerime kadar yükseldim ve gerildim. Tek bir ipeksi kavisle yere sıçradım. Çok fazla çiğ, soğuk biftek yedi. Soğuk ve ölü ama hayat dolu. Tatmin oldum, vampir çeşmesinden su içtim.

"Vardiya?" diye sordu. *Lütfen?* Tam bir köle gibi. Alfa istiyor. Karnını yere indirdim ve alfa kontrolünü ona verdim.

Artık kanamam yoktu, saldırının tüm görünür sonuçları onarılmıştı, olaya karıştığıma dair kanıtları saklamaya başladım. Antoine'ın ölümünden sonra insan kolluk kuvvetleri tarafından suçlanma ihtimalime . Leo'nun koridorunda benim hiç görmediğim güvenlik kameraları olması ihtimaline karşı.

Bahçe hortumuyla bisikletteki ve çimlerdeki kanı yıkadım, verandadaki ve evin zeminindeki çamur ve kanı temizledim. Giysilerimi duşa taşıdım. Spreyin altında durarak kıyafetlerimi yıkadım ve duruladım, ciğer yiyenin pisliğinin akıp gitmesine izin verdim. Deri ceketim mahvolmuştu, omzunda ciğer yiyenin deriyi kemirdiği yırtıklar vardı. İpek tişört gidiciydi ama botlar ve kot pantolon kurtarılabilirdi. Tabii eve dönerken yapışkan bir sertliğe ulaşan çamurdan kurtulmayı başarabilirsem. Sabah botları bir ayakkabı tamircisine götüreceğim. Eğer gecenin geri kalanında yaşayabilirsem. Kendimi defalarca sabun ve şampuanla yıkadım, pis koku gidene kadar köpükler arasında duruladım.

Kabarık bir kurulandım ve tüm giysileri asılı bıraktım. Gardırobumun çoğu artık orada asılıydı. Telefonum çaldı. Numarayı kontrol ettim ve giyinirken cevap verdim. "Yaşıyorum."

"Arayabilirdin," dedi Molly hiddetle. Ama sesinde endişeli gözyaşları duydum. "Müsait olduğunda beni ara." Telefonu kapattı.

Güvenliğimi sağlamak için hala yapmam gereken çok şey olduğunu bilerek toparlandım. Leo ne olduğunu anlayıp vampir öfkesiyle peşime düşmeden önce bunları zamanında halledemezsem, kaçmaya hazır olmalıydım. Bir kase yulaf ezmesi yedim, son kalan şeker ve sütle birlikte büyük bir kutuyu bitirdim. Titremeler beni terk etti ama yine de içimde garip bir his vardı.

bir zayıflık. Keder olabilecek bir şey. Onu derinlere ittim. Kilitledim. Eğer yaşarsam, daha sonra bu duygulara bakmak ve onlarla başa çıkmak için zaman ayıracaktım.

Kendi başımın çaresine bakabileceğimden emin olduğumda Bruiser'ı

aradım. "Neredesin, Yellowrock?" diye sordu, merhaba demek

yerine.

"Benim evimde. Leo'nun evinde misin?"

"Evet. Üst katta, çürümüş bir çamur havuzunun içinde duruyor. Antoine ölü olarak ne yapıyor? Ve bu kadın? Onları sen mi öldürdün? Ve onunla olan bu şey nedir?"

"O şey Antoine'ı öldürdü ve ben de o şeyi öldürdüm. Hayduttan geriye kalanlar bunlar. Ve Bru- George," diye düzelttim. Sesimi yumuşatarak duraksadım. "Yüzünün Anglo yarısına bak. Haydut Immanuel kılığındaydı. Leo'nun oğlunu öldürüp onun yerini aldığına eminim."

Bruiser derin bir nefes aldı, konuşmaya başladı ve durdu. Söylediklerimi düşünerek bir nefes daha aldı. Ben sessiz kaldım, düşünmesine izin verdim. Uzun bir bekleyişten sonra, "Ceset nerede?" diye sordu.

Harika. Tam da konunun özüne. "Sanırım..." Ona bir deri gezgini , değil mi? Ölü şey ve benden başka kimse ne olduğumuzu bilmiyor gibiyken olmazdı. "...şey onu yedi. Tıpkı yakaladığı diğer insanların bedenlerini yediği gibi. Immanuel değildi."

"Neydi o?" Boşuna kelime ya da soru yok.

Ve şimdi gerçeğin etrafında bir yol bulmak zorundaydım. "Bir tür kılıç dişi kedinin şeklini almaya çalıştı. Immanuel'in şeklini almaya çalıştı. Ve siyah saçlı bir insan şeklini. O beni öldüremeden ben onu öldürdüm. Sanırım Immanuel çok uzun ölü." Bu çok fazla bilgiydi ama sorusuna cevap vermiyordu. Umarım fark etmemiştir.

"Haftalar mı? Aylar mı?" diye sordu.

"Yıllar," dedim usulca, nazikçe. Ona bir anda çok fazla kötü haber verdiğimi biliyordum. "Belki onlarca yıl. Ölüyordu, Bruiser." Kendi ikili doğamı ele vermeden bunun ne olduğunu açıklamanın bir yolunu bulmaya çalıştım. "Immanuel'in yerini nasıl aldığını bilmiyorum ama sanırım vampir genetiği ile kendi genetiği arasındaki birleşme işe yaramıyordu, uzun işe yaramıyordu. Bu yüzden kadar çok kan ve proteine ihtiyacı vardı. Sadece büyük miktarda kan ve doku alımı onun Immanuel gibi görünmesini ve kokmasını sağlıyordu." *Bu yüzden bu kadar sık kokuyor* diye düşündüm.

"Son haftalarda daha fazla ve daha güçlü kana ihtiyaç duymaya başlamıştı. Arceneau Klanı'nın kan ustası Amerika'ya geri döndüğünde, bu şey onu esir aldı. Onun kanını emiyordu.

neredeyse kurumuştı. Grégoire'ı mali belgeleri imzalamaya zorlamak, klan paralarını kullanarak arazi satın almak... her ne yapmayı planlıyorsa. Tahminen, şehrin kan efendisi olarak başa geçmek." *Yani şehrin vampirlerini istediği gibi beslenmek için kullanabilir mi? Belki de...*

Gözlemime bir şey söylemeyince devam ettim. "Arceneau Klanı'nın geri kalanını klan evlerinde gümüşe hapsetti." Durakladım. "Leo'ya Grégoire'ı bulması ve onu dünyaya göndermesi gerektiğini söyle. Ve Arceneau Klanı'nın kan hizmetkârlarını arasın. Hâlâ hayattalarsa kurtarılmalrı gerekecek."

"Bir tür şey miydi?" diye sordu.

"Sanmıyorum," dedim. Yalan söylemedim. Doğruyu

söylemedim. "Gümüş mü işledi?"

Aggie'nin arazisinde şafak vakti izini sürdüğüm yanık et kokusunu hatırladım. Tıpkı benim Beast'in bazı özelliklerini aldığım gibi, o da vampirlerin bazı özelliklerini almıştı. Kara büyü. Ciğer yiyen kadar kara ve iğrenç bir büyü yapmışım. Bir nefes aldım ve devam ettim. "Gümüşe dokunabiliyordu. Kan içebiliyordu. Ama bir vampirin güneş ışığına verdiği tepkiye sahip olsa da, o bir vampir değildi. Sadece vampir taklidi yapıyordu."

"Ben... Ben buna inanamıyorum," dedi Bruiser.

"Sanırım odasına girerseniz bazı şeyler bulacaksınız... bunlara fetiş diyelim. Bacak kemikleri, kafatasları, bunun gibi büyük şeylerin yanı sıra dişler ve daha küçük hatıralar, öldürdüğü hayvanların kemiklerini kullanarak farklı şekillere soktuğu biblolar gibi." Ayak sesleri duydum, sanki Leo'nun koridorundaki kan ve yapışkan maddelerin arasından geçiyordu. Daha küçük bir odaya girdiğinde arka plandaki gürültünün tonu değişti. Sonra eşyaların hareket ettirilme, düşürülme, itilme sesleri. Bruiser, temizlik ya da aldırmandan bir odayı arıyordu. "Odasında bir

kafatası var. Dolabın en üst rafında." "İnsan mı?" Ben sordum.

"Evet. Ve bazı... uyluk kemiğine benziyor. Ve başka şeyler. İnsan değil."

"Kafatası muhtemelen Immanuel'in," dedim daha da nazikçe. "Leo'nun dinlenmesi için bir şey."

George küfretti, sesi kırıldı. Arka planda Leo'nun bağırdığını duydum, sesi çınlıyordu, emir ve güç doluydu. Bruiser, "Geceyi atlatabilirim sana geri döneceğim," dedi, benim endişelerimi yankılayarak.

"Vampir konseyini ara," dedim. "Şafak sökmeden önce onlara rapor verebilirim, bu olay olmadığı bir şeymiş gibi yayılmadan önce. Polisleri de aramak zorundayım. Onlara ne olduğunu anlatmalıyım."

"Evet. Elbette." Telefon tıkladı, ekranda ARAMA KESİLDİ yazısı belirdi.

Jodi'yi bir sonraki arayışım da aynı şekilde, birkaç değişiklik, hepsi de "Beni neden aramadın?" şeklinde . Üçüncü kez aynı soruyla araya girdiğinde, "Jodi, ben senin için çalışmıyorum. Seni aramadım. Aş artık bunu."

Boğulur gibi bir ses çıkardı. Tekrar konuşabildiğinde sert bir sesle, "Onun evine gidiyorum," dedi.

"Leo'nun mu?" Ciyakladım. "Aklını mı kaçırdın sen? Hiç kendini kaybeden bir vampir gördün mü? Gerçek bir vampir öfkesi? Hissedebildiği ve söyleyebildiği kadarıyla oğlu yeni ölmüş. Yas tutuyor, vampirlerin yas tuttuğu gibi, vampirlerin her şeyi yaptığı gibi. Bunu bir düşün. Eğer kontrolden çıkarsa ve sen ortaya çıkarsan, kafanı koparır ve seni içerek kurutur. Bu deneyimden sağ tek kişi George. Sen ortaya çıkarsan denge değişir. *Uzak dur. Uzak dur.*"

Bir süre sonra onaylayarak homurdandı. "Senden hoşlanmıyorum, Yellowrock."

"Karşılıklı," dedim sesimde bir gülümsemeyle. "Şafaktan önce vampir konseyine hitap etmem gerekebilir. Gelmek ister misin?"

"Öyle mi?" Sesi biraz daha mutlu geliyordu. Bırakın bir konseyi iş başında görmeyi, kaç polisin vampir konseyi üyelerini bir arada gördüğünü merak ediyordum. "Ayrıntıları bana bildirin. Orada olacağım."

Hücreyi kapattım. Yeni bir kanka polisim vardı. Oh, ne güzel.

Dairesel yola döndüğümde motorumu frenledim, hepsi siyah ve gösterişli, bazıları zırhlarının bir göstergesi olarak ağır ağır oturan limuzinlerin arasından yavaşça ilerledim. Ben geçerken her sürücü bana baktı, gözleri profesyonel kasların yapacağı gibi beni takip ediyordu, yarı değerlendirme, yarı tehdit içeren bir bakış. Bu kadar yorgun olmasaydım tepki verirdim ama umursayacak enerjim yoktu. Bırak baksınlar.

Ön kapıya geldiğimde arabayı kaldırıma çektim, motoru durdurdum, ayaklığı indirdim ve kaskımı çıkarıp saçlarımı tek bir uzun siyah dalgaya bıraktım. Kot pantolon, bot, tişört ve altın külçe kolye giymiştim, silahlarım mutfak masasının üzerindeydi; konsey için tehdit oluşturacak hiçbir şey taşımıyordum. Konsey salonuna silah taşımak, yabancı bir elçiliğe ya da federal bir mahkeme salonuna silah sokmakla eşdeğerdi. Öldürülmeseniz bile üzerinize atlayıp içeri tıklamak için iyi bir yol. Elbette bu durum kendimi korumam gerektiğinde beni tehlikede bırakıyordu ama bu konuda göstermemek dışında yapabileceğim bir şey yoktu.

Bruiser gecenin ikisinde beni arayıp bilgi verdi, konseyle konuşmam için emir verdi, yol tarif etti ve ayrıntıları anlattı. Sesi zayıf ama kontrollü ve tam olarak sağlıklı olmasa da canlı geliyordu. Konseyin karşısına resmi kıyafetlerle çıkmam gerektiğini söylemişti ama benim tek küçük siyah elbisem büyükelçilik ve elçilikten ziyade kokteyl partilerine daha uygundu.

fonksiyonlarım ve diğer kıyafetlerim ıslanmıştı. Bot ve kot pantolon kısa sürede yapabileceğim en iyi .

İçeride üzerimi iyice aradılar ve beni ahşap panelli duvarları, iki kanepesi, şişe su dolu küçük bir buzdolabı, duvarda yüksek bir televizyonu ve bir masası olan küçük bir bekleme odasına gönderdiler. Pencere yoktu. Kapıda kanlı bir insan hizmetkâr nöbet tutuyordu.

Jodi, küçük bekleme odasında katıldığında üzerinde polis elbisesi vardı. Oldukça şık görünüyordu ve onu içeri aldıklarında benim gündelik kıyafetime bir kaşını kaldırdı. Omuz silktim. Sabahın dördünde gardırobumla ilgili yapabileceğim pek bir şey yoktu.

"Şef benim yerime gelmek istedi," dedi selamlarken. Gözleri parlıyordu ve bastırılmış bir heyecan, belki de gerginlik havası vardı. "Ama George Dumas karargâhı arayıp davet ettiğinde beni belirtmiş. Teşekkürler."

"Patronunuz hiç konsey önüne çıktı mı?"

"Hayır." Hafifçe gülümsedi. "Sanırım bana kızgın." "Davet almak

bir polisin kariyeri için iyi bir şey mi?"

"Bilmiyorum." Endişeli elleriyle eteğini düzeltti. "Bu bir ilk. Patron sadece talimatları içeren bir telefon alır."

"Ah." Gülümsememi gizledim. Jodi yakında bir üst geçecekti. "Herbert nerede?"

"Beni yener." Göz ucuyla bana baktı. "Jim'den hoşlanıyor musun? Sana bir randevu ayarlamamı ister misin?"

Benimle dalga geçtiğini anlamam bir saniye sürdü. "Çok hoş. Asla, hayır teşekkürler." Kanepeye uzandım, saatleri, sürekli değişimleri ve her kas, sinir ve deri hücresindeki yanmayı hissettim. Yanan gözlerimi kapatmak istedim ama uykuya dalmaktan korktum, bunun yerine Jodi'yle yarım saat boyunca havadan sudan konuştum ki bu görüldüğü kadar acı verici değildi. Gergin olduğunda iyiydi, hatta beni kendisiyle atış yapmaya davet etti, bu da ikizleri merak etmeme neden oldu, yaşıyorlar mıydı yoksa öldüler mi? Eğer ciğer yiyiciden kurtulmuşlarsa, belki de... tam olarak çifte randevu değil.

Bu düşünce bir şekilde rahatsız ediciydi, ama nedenini anlayamadan Bruiser içeri girdi, resmi görünümlü siyah bir takım elbise, siyah kravat ve beyaz bir gömlek giymişti - ortalama bir iş adamı takım elbiseye dört bin dolar harcadıysa, ortalama bir iş kıyafeti. Kıyafetleri belli ki için özel olarak dikilmişti. Adamın kendisi kağıt gibi solgundu ve boynunda bir bandaj . Yanıma oturduğunda, acısı dinmiş gibi bir iç çekişle bana baktı. "Uzun bir gece," dedi bana bakarak. Teni doğal olmayan bir şekilde sıcaktı, ateş gibiydi; bizi ayıran iki santim boyunca bunu hissedebiliyordum. Bu sıcaklık bende hareket etme isteği uyandırdı ama yerimde durdum. "Güzel kıyafet," diye ekledi.

Uygun bir cevap ya da karşılama düşünemedim, bu yüzden "Görünüşe göre yaşamışsın" dedim. *Ne kadar anlamsız bir yorum.* Kendimi tokatlamak istedim ama o

sadece gülümsedi. "Evet. Yakın bir şeydi. Leo... Leo'nun durumu pek iyi değil."

"Oh?" Jodi sesinde bir polis tonu olduğunu söyledi.

"Oğlu bu gece öldü, Dedektif." Bruiser belirsiz parmaklarıyla bandajına dokundu. "Yasını tutuyor."

"Oğlu uzun zaman önce öldü," dedim.

"Evet. Şey." Bir an beni inceledi. "İlginç bir kadınsın, Jane Yellowrock." Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim ama bir tür iltifat gibi geldi, ben de gülümsedim.

Bir kadın kafasını kapıdan içeri uzattı. "Bayan Yellowrock, Dedektif, sizi bekliyorlar." Ayağa kalktık ve ben de elimi kaldırarak Bruiser'a el salladım, o da yüzünde ifade olmadan bizi izledi. Jodi koridorda beni takip etti, adımlarımız sessizdi. İnsan kan hizmetkârı koridorun sonundaki kapıyı açtı ve içeri girdi. "New Orleans Polis Departmanı Dedektifi Jodi Richoux ve Jane Yellowrock."

Ani bir sinir beni yakaladı ve kıkırdamak istedim. Şöyle demek istedim, "Ne? Benim için bir unvan yok mu? Ünlü vampir katili gibi mi?" Ama demedim. Ve boğazımın arkasındaki titremeyi bastırdım. Ben mi? Birleşik Devletlerin en güçlü vampir konseylerinden birinde konuşurken gergin miydim? Evet.

Kapı arkamızdan bir hava dalgası, ses geçirmez bir gümbürtü ve son bir tıktırıyla kapandı. İki kaslı fedai kapının önünde yerlerini aldılar, hareketleri koreografikti, gözleri üzerimizdeydi. Tepeden tırnağa silahlıydılar ve bunu saklamaya çalışmıyorlardı. Akli başında olsun ya da olmasın vampirlerle kilitli kalmaktan mutsuz olan Beast ayağa kalktı ve sahneyi inceledi, kasları gerildi ve nefesi zihnimde ısındı.

Vampirler bir kürsünün üzerindeki oymalı siyah sandalyelerde, muhtemelen abanoz olan dar, kavisli, yarım yuvarlak bir masada oturuyorlardı, ayaklarının altında siyah bir halı vardı. Siyah giyinmişlerdi; erkekler smokin, kadınlar ise yere kadar uzanan elbiseler giymişti. Çok fazla siyah vardı. Klişeye mi oynuyordu? Masanın ön kenarında klan isimleriyle işlenmiş küçük pirinç plaketter vardı. Görünüşe göre bu tam bir konsey değil, sadece klan başkanlarının hazır bulunduğu bir idari oturumdu. Mearkanis, Rousseau, Desmarais, Laurent, St. Martin ve Bouvier klanlarının kan beylerini ya da varislerini teşhis ettim. Pellissier Klanı ve Arceneau Klanı'nın sandalyeleri boştu ama yeterli çoğunluğa sahip olduklarını düşündüm. Eğer vampir konseylerinin yeterli çoğunluğa ihtiyacı varsa. Titreme tekrar yükselmeye çalıştı, ama onu bastırdım ve masanın ortasındaki kadını, rahibe Sabina Delgado y Aguilera'yı inceledim - tanımamam gereken bir vampir olduğunu kendime hatırlattım.

Jodi ve ben kürsüden iki adım aşağıda, omuz omuza duruyorduk. Kendimi müdürün odasında duran bir çocuk gibi hissediyordum. Neredeyse histerik olan titremem özgürlük için üçüncü bir teklifte bulundu. Vampirler bize döndü, burun delikleri alevlendi, kokladılar.

Mearkanis Klanı'nın varisi Rafael Torrez öne doğru eğildi, siyah gözleri yüzümdeydi. İlk hamleyi o yaptı. "Haydut vampiri öldürmek için kiralandın ama bu gece öldürdüğün yaratığın bizden biri *olmadığını* anlıyoruz. Sana neden ödeme yapalım?"

Öfke içimde zonkladı. Bu sürüngenler beni kandırmaya çalışacaklardı. Dünya yavaşlayarak hayatta kalma ve ölümün belirgin görüntülerine dönüştü. Canavar gözlerime doğru yükseldi. Boğazımda hırladı. Bir tehdit.

Bir anda Rafael'in gözlerinin akı ve yüzü kan döndü. Gözbebekleri siyaha doğru genişledi. Bu genç bir vampirin kontrolünü kaybetmesiydi.

Diğer konsey üyeleri yaptığı gaf karşısında şok içinde geri çekildiler. Ama Rafael adım atmadı. Dışleri yumuşak bir tıkırtıyla aşağı indi. Şiddet feromonları odayı doldurdu. Vampir tehdidinin keskin ve dikenli bir kokusu vardır. Onlarla dolu bir odada çok yoğundur. Yanımda, Jodi dondu kaldı. Diğer iki vampir de Rafael'in kokularına karşı kendi tepkileriyle savaştı. Jodi bir adım uzaklaştı, eli artık yanında olmayan silahına gitti. Korkusu tavan yapmıştı. İnsan avının kokusu. Vampirler hep birlikte ona döndü. Yırtıcı gözler. Bir an için tehlike havada zehir gibi çalkalandı.

Rafael'in yanında oturan vampir rahibe bir elini onun koluna koydu. "Sakin ol," dedi, sesi güçle doluydu. Gücü neredeyse cadısaldı. Ama gözleri benim üzerimdeydi. Şahin gözleri, çok fazla şey görüyordu.

Kendimi . Gülmeye başladım. Vampirlerin hepsi bana döndü, başlarını bir sirk gösterisi gibi hep birlikte döndürdüler. Kokular öfke ve hakarete, farklı türden bir şiddete dönüştü. Özür dilemek için elimi uzattım, sanki eğlenerek patlamamı savuşturuyormuş gibi. Vampirler öylece bakakaldı. Jodi titrek bir sesle nefes aldı.

Kahkahalarımı kontrol altına aldığımda, "Immanuel'i ele geçiren şey yıllardır aranızda yaşıyordu ve siz bunu hiç tahmin etmediniz. Asla bilemediniz. Ta ki delirip insanları ve vampir arkadaşlarını öldürmeye ve onlardan beslenmeye başlayana kadar. Bana onun bir vampir gibi kokmadığını mı söylemeye çalışıyorsun? Bir vampir gibi beslenmediğini mi? Dünyaya göre o başka bir şeye dönüşen bir vampirdi. Daha da kötü bir şeye." Hakaret karşısında birkaç gözün parladığını gördüm. Zor iş. Yanımda Jodi'nin korkusu arttı, vücudu kararsızlık içinde gerildi.

"Sözleşmemde 'New Orleans'ta terör estiren haydutu göndermem' yazıyordu. İkramiye için bana tanınan on gün içinde bunu yaptım. Ki bunu istiyorum. Bir vampiri yemiş ve onun kimliğine bürünmüş olması benim sorunum değil." Toplu bir tepki olarak çeneleri yukarı kalktı ve onlara birkaç kez vampir dediğimi fark ettim. Ne kadar kabayım.

"Ölü haydutun fotoğraflarını çoktan yükledim. Bir tanesi dişlerinin iyi ve net bir fotoğrafı ve üzerinde 'kılıç dişli vampir' yazıyor. Öldürme detaylarıyla birlikte Web sitemde yer alıyorlar. Ya parasını ödersiniz ya da New Orleans vampir konseyine sözleşme konularında güvenilmemesi gerektiği gerçeğini internette yayarım. Sözleşmeyi web sitemde dişlerinin fotoğrafının hemen yanına koyacağım. Sözleşmemi yerine getirip getirmediğime dünya karar versin."

Öfkeli vampir feromonlarının kokusu, biber ve votka kadar keskin bir şekilde havayı doyurdu. Klan liderlerinden üçü gözleri vampirleşmiş bir halde masayı kavırıyordu. Jodi'nin nefesi ve kalp atışları hızlanmıştı. Savaş ya da kaç. Av tepkisi. Pek akıllıca değildi. Diğerlerinden daha sakin olan Desmarais Klanı lideri ince bir dizüstü bilgisayarı açtı ve bazı tuşlara dokundu. "Doğru söylüyor," dedi, gözleri ekrandaydı. Desmarais bana baktı. "Çekimlerin kompozisyonu hiç profesyonelce değil. Peki fotoğrafların köşelerindeki gölgeler ne?"

"Benim kanım," dedim açıkça.

Bana doğru eğildi ve burnundan bir nefes çekti. "Şu anda kanaman yok. Hiç açık yara kokusu almıyorum."

". " Bırakın neden ve nasıl olduğunu merak etsinler.

Rousseau Klanı'nın kan efendisi Bettina, "Sana böyle çürük bir ifadeye dayanarak sözümüzden dönmemize izin vermeyeceğini söylemiştim," dedi. Bettina ile Leo'nun suaresinde tanışmışım. Çok güzeldi ve bunu biliyordu. Onu ziyaret etmemi istemişti ve ben bunun platonik bir sohbet ya da çay için olduğu fikrine kapılmamışım. Şimdi bile gözleri bana dokunduğunda ısınıyordu. Benden istediğimden çok daha fazla hoşlanıyordu, akşam yemeği ve yatak gibi, ikisini de ben sağlıyordum. "O zamanının yarattığı," dedi Bettina. Beast bunun komik olduğunu düşündü ve ben de onun mizahının gözlerimde parlamasına izin verdim.

Laurent, "Ona parasını öde ve bu işi bitir," dedi.

Desmarais, "Eğer fotoğrafları indirirse," diye sordu.

Reddederken dizlerim titrese de, resimleri pazarlık konusu yapamazdım. "Anlaşma yok."

Jodi kapıya ve orada konuşlanmış fedailere doğru uzaklaştı, gözleri benden kürsüye ve geri gitti. Diliyle dudaklarını ıslattı ve bir eli yine küçük bir seğirme yaparak kayıp silahına uzandı. Vampirlerin dikkatini ondan uzak tutmak için, "Ben hayatımı haydut vampirleri öldürerek kazanıyorum. Fotoğrafların mülkiyeti ve kullanımı sözleşmede yer almıyordu." Ne kadar ileri gidebileceğimi merak ettim ve kırmaya karar verdim. Beni sadece bir kez boşaltabilirler, değil mi? "İyi reklam yapıyorlar. Web sitesinde kalıyorlar."

"Yeter," dedi rahibe. "Bana saldırdığında yarattığı gördüm. Kokusunu içime çektim. Bizim kanımızdan değildi ama yine de . Yarattığın türünü tespit edemedim,

Ama beni öldürmeye niyetliydi. Ve şimdi öldü. Sözleşmenin ruhu yerine getirildi. Parasını öde."

Masa sessizliğe gömüldü, tam bir vampir hareketsizliği. Saniyeler geçti. Başka bir itiraz gelmedi. Sonunda Desmarais önündeki masanın üzerinde duran ince bir dosyayı açtı ve bir zarf çıkardı. Zarfı masaya doğru kaydırды. "Ödemeniz ve ikramiyeniz. Sözleşmeye uygun olarak onaylı çek."

Zaferi yüzümden uzak tuttum, çeki aldım, katladım ve kot pantolonumun kemerine soktum. Rahibe, "Jane Yellowrock, bir süre daha New Orleans'ta kalacağınızı umuyorum" dedi. Ağzım şaşkınlıkla açıldı ve para harcamanın ortasında durdum.

Rousseau daveti devraldı. "Belki birkaç hafta, Katherine iyileşip bize dönene kadar. Sizin"-durakladı, sanki kelimelerini dikkatle seçiyormuş gibi-"yeteneklerinize ihtiyaç duyan ek bir sorunuz var."

Desmarais nezaketsiz bir şekilde, "Düşük seviyeli bir Mithran soylar üretiyor ve onları insan dünyasının merhametsiz merhametine bırakıyor," dedi.

Toplu konut alanında öldürülen iki genç vampiri hatırladım. Bana daha çok, insan dünyasının, el değmemiş vampirlerin acımasız dişlerine terk edilmiş gibi görünmüştü. Yine de bunu yüksek sesle söylemedim. Konseyin kendi merhametsiz merhametinin sınırlarını zorladığımı düşündüm. Ayrıca, başka bir işe ihtiyacım vardı. Burada da . "Bunu düşüneceğim."

Bettina Rousseau, "Pellissier'in varisinin cenaze töreninden sonra ayrıntılar ve teklifimizle ilgili olarak sizinle irtibata geçilecek," dedi. Ben cevap vermeden Jodi'ye odaklandı. "Takdir edildiniz," dedi. "Astınız ve gizli görevliniz iyi iş çıkardı. Richard LaFleur hastanedeki bir kan hizmetkârı bizi bilgilendirene kadar fark edilmedi. Tıbbi masraflarını belediyeye geri ödeyeceğiz."

Jodi, memurunun ifşa edildiğini duyunca yüzünü buruşturdu. Botlarımın burunlarına baktım ve bir sırıtış gizledim. Vampirler sinsi saldırganlardı.

Desmarais Bettina'dan aldı. "Onun ve sizin hizmetlerinizi takdir etmek için dosyalarınıza resmi takdimnameler yerleştirdik ve departmanınıza ödünç psikometrenin kalıcı olarak sizin ekipmanınız olmasını sağladık."

Jodi, Rick'i dışarı çıkaran insanların iltifatını ya da cihazını kabul etmektense ayakkabı derisini çiğnemeyi tercih edecekmiş gibi görünüyordu ama bunun bir darbe olduğunu biliyordu ve mantığı öfkesinin önüne geçti. Basit bir "Teşekkür ederim," demeyi başardı.

Desmarais, ", " dedi.

Çıkışta Jodi boğulacakmış gibi baktı ama ben sadece dönüp kapıya gittim. Bir fedai kilidi açtı ve kulakları patlatan bir hava basıncı değişikliği ve bir

küçük bir hava dalgası. Hava geçirmez, ses geçirmez. Eğer bizi atıştırmak isteselerdi, kimsenin haberi olmazdı. Dışarı çıktım, dizlerimin vurmasını engellemek için sıkıttım dizlerimi serbest bıraktım. Dışarı çıkan rahatlamış nefes istediğimden daha gürültülüydü ama Jodi peşimden gelirken yorum yapmadı. Sessizce evin içinden ön kapıya doğru ilerledik, kas yığını eskortlarımız olan fedailer tarafından takip edildik ve yönlendirildik. Bruiser'ı görmedik.

Dışarıda hava fırtınadan dolayı nemli ve ağırdı. Bulutlu gökyüzüne göz kırptım, ciğer yiyenin ve Antoine'ın ölümünün aniden üst üste bindiğini gördüm. Nefesim dengesizleşti. İlk kez Leo'nun katında ölü olarak yatanın ben olabileceğim gerçeğine tepki vermeme izin verdim. Ya da vampir konseyinin katındaki ben, ölü. Bu gece birkaç kez ölmeye çok yaklaştım. Çok yaklaştım, gerçekten ölmüştüm.

Jodi'nin polis ayakkabıları beni motosikletime kadar takip etti, küçük sesler çıkarıyordu. "Görünüşe göre bir süre daha buralarda olacaksın," dedi arkamdan. "Beni ara. Kahve içebiliriz."

Şaşkınlığımı gizleyerek, yüzümü ekşiterek kaskımı elime aldım ve bisiklete düşünmeye başladım. Onunla yüzleştim, biraz kavgacı olan ifadesini inceledim, sanki reddedilmeyi bekliyormuş ve belki de reddedilmesi gerektiğini düşünüyormuş gibiydi. "Sadece vampirler hakkında bildiğim her şeyi bilmek istiyorsun," dedim, gerginliği azaltmak için yarım bir gülümseme verdim.

"Evet. Bununla ilgili bir sorunun mu var?" Omuz silktiğimde ekledi, "Senden hoşlanıyorum. Birlikte spa günü yapalım ya da yatıya kalalım falan demiyorum. Kahve içeriz. Belki biraz beignet."

"Bu iyi olur," dedim dikkatle. "Arkadaşım Molly kasabaya gelebilir. Toprak cadılarına karşı bir şeyin var mı?"

"Hayır." Döndü ve kıvrımlı yoldan aşağı doğru yürüdü. Omzunun üzerinden, "Annem bir cadı. İki kız kardeşim de öyle. Sonra, Jane Yellowrock. Seni arayacağım."

Şafaktan hemen önce bedava evime geri döndüm, Bitsa'yı motor sesi çıkararak bahçede bıraktım ve arka kapıya çıkan merdivenleri tırmandım. O kadar yorgundum ki her adımda dişlerim ağrıyordu. Anahtarı kilide tıkırdatırken tek düşünebildiğim yataktı. Işıkları açmadan içeri girdim ve anahtarları masanın üzerine, orada yığılı bıraktığım silahların yanına attım. Ve yumruk yemiş gibi durdum.

Haçlarım belli belirsiz parlıyordu -hepsi- dolunayın parlaklığıyla değil, bir mağaradaki, orman havuzlarının derinliklerindeki minerallerin yumuşak yeşilimsi fosforlu ışıltısıyla, uzaktaki tehlikenin soluk bir uyarısıyla. Kalbim hızlandı ve hızlandı. Kıpırdamadan durdum, nefes aldım, Canavar içimde yükseldi, duyularını gönderdi, araştırdı. Ev boş gibiydi, sanki yaşayan başka hiçbir şey yoktu. Ama bu yalnız olduğum anlamına gelmiyordu. İçeri girdiğimde fark edemeyecek kadar yorgundum, şimdi anason, papirüs ve havadaki vampirin biberli kokusunu alıyordum. Leo buradaydı. Bir yerlerde.

Ne olduğumu bilmiyordu, onun kokusunu alabildiğimi de bilmiyordu. Ya da umursamıyordu ki bu çok daha kötüydü. Canavar sıkıca içine çekildi, damarlarım ve sinirlerim titriyordu. *Yırtıcı hayvan inimde*, diye düşündü, kelimeler hırıltılıydı.

Sessizce iki kazık aldım, sol elimle tuttum, sivriltilmiş uçlardan biri öne, diğeri arkaya bakıyordu ve zincirlerine asmak için başımın üzerine iki haç çektim. Bir dövüş için kendimi daha iyi donatacak zaman yoktu; ceketim ve teçhizatım olmadan beni vampir dişlerinden ve pençelerinden koruyacak hiçbir şey yoktu. Katie'nin kederini hatırladığımda, bunun bazen akıl sağlığını biliyordum. Yaşlı, ölümcül derecede güçlü bir vampire karşı dişe diş bir savaşta beni korumak için yeterli değildi - hala akli başında olduğunu varsaysak bile.

Son olarak, en sevdiğim vampir katilini aldım, bıçağı on sekiz inç ağır gümüşlenmiş çelikten. Bıçak bana şans getirdi ama elkhorn kabzasını kavradığımda kendi kaygan terimden başka hiçbir şey hissetmedim.

Leo'nun tam olarak nerede bildiğinden hiç şüphem yoktu; vampirler zifiri karanlıkta görebiliyordu, gece görüşü Beast'ten daha iyiydi ve Beast ilk kez benimle çelişmedi, sadece zihnimde alçak sesle homurdandı. Sakin bir nefes aldım ve sessiz evimle konuştum. "Immanuel'i ben öldürmedim Leo. Öldürdüğüm şey senin oğlun değildi." Bir nefes çekildiğini duydum... oturma odasında mı? O daha havayı kullanamadan, ahşap zemine basan çizmeli ayaklarıma küfrederek açıklığa doğru adım attım.

"Onu gördüm," dedi Leo, sesi sanki ses telleri bıçakla yaralanmış ya da çılgılık atmış gibi çakıllı çıkıyordu. "Yüzünü gördüm." Bir nefes aldı; sesi ıslak, yırtık ve farklı bir noktadan geliyordu - yatak odasının kapısından. Canavar titriyordu, takip edildiğimizi biliyordu. Derim gergin, buz gibi zirvelere yükseldi. Boynumdaki haçlar onun yakınlığıyla parladı ve odanın karşısındaki bir gölgeyi seçmemi sağladı. Kan kırmızısı gözlerinde geniş siyah göz bebekleri olan kambur bir gölge. "Onu yok ettin," dedi Leo, acısını tıslayarak. "Ve kan borcunu ödeyeceksin."

Boğazım taş tozu gibi kurudu. Kaçma dürtüsü pençeler gibi içime yerleşti. "Bir yaratığı yok ettim, evet, ama bir vampiri değil," dedim ciddi bir nezaketle, kaçan korkuma tutunarak, şehrin kan efendisi tarafından karanlıkta tek başıma saldırıya uğramamak için dua ederek. "Eğer oğlunuzun kılığına giren şey bir vampir olsaydı, hâlâ hayatta olurdu."

Leo'nun durakladığını hissettim, ölümlerin mutlak sessizliği. Saldırmak için kendini mi topluyordu yoksa sözlerimi mi duyuyordu bilmiyordum. Aysız bir gecede bir vadinin dibinde koşuyormuşum gibi hissederek, kelimelerim titreyerek, "Ona kafasını bıraktım. Bir vampir geri getirilebilirdi; yeterince kan onu iyileştirebilirdi." O anda Leo'nun oğlunu beslemeye çalıştığını, onu geri getirmeye çalıştığını biliyordum. Ve başarısız olmuştu. Aklının bir köşesinde, söylediklerimin doğru ve haklı olduğunu biliyor olmalıydı.

Canavar daha derin bir nefes almaya zorladı, korkunun pençelerinin beni felç etmesine izin vermedim. "Ama öldürdüğüm şey bir vampir değildi. Bir vampirin bazı özelliklerine bürünmüştü... ama Immanuel değildi." Silahları tutuşumu düzelttim, ses tonumu sertleştirdim ve aynı anda yumuşattım.

"O Immanuel değildi, Leo. Immanuel'in katiliydi. Evinize girmenin yolunu çalmıştı. Ailenin ve klanının içine."

"Onu sen öldürdün," dedi ama sesi daha yumuşak, daha sert, daha az kesindi.

"Immanuel'in katilini öldürdüm." Leo'nun az önce söylediği sözleri hatırlayarak şansımı denedim ve ekledim: "Ölümünün intikamını aldım. Onun kan borcunu ödedim ve sana düşmanının bıraktım." Sessizlik uzadı, nefesim sertleşti, kalbim hızla çarpmaya başladı. Klima açıldı ve havaya soğukluğunu kattı. Titredim, terimin ve damarlarımda dolaşan adrenalinin kokusunu aldım.

Leo fısıldadı, "Oğlumun yüzünü giyiyordu. Onu sen öldürdün. Bunun bedelini ödeyeceksin."

Görebildiğimden daha hızlı bir şekilde ön kapı çarparak açıldı. Penceresi kırıldı. Küçük, antika cam parçaları yere çarptı. Bir parça izmeli ayaklarımın arasında çınladı. şafak rüzęarı içeri girdi. Ve Pellissier Klanı'nın kan efendisi, New Orleans Mithran Konseyi'nin başı ve şehrin kan efendisi Leo Pellissier gitmişti. Rahatlama omuzlarımı çökertti.

Yine de aramızdaki ilişkinin bittiğini düşünecek kadar aptal değildim. Hayatta olmaz.

EPİLOG

Yüksek bir tekme attım, dolgulu eldivene vurdum ama Beast'in bana bahşettiği güç ve hızdan geri durdum. Tek hamlede yere indim ve döndüm. Diğer eldivene tekme attım. Sertçe yumrukladım, vücudumu arkasına koymadım ama mükemmel formu aradım ve buldum. Tekrar. Tekrar.

"Yeter." Anında durdum. Geri çekildim. Ellerimi kalçalarımaya koydum. Eğildim. Yanımdaki yastıklı adam da eğildi. "Yarışmalısın," dedi. Vücudumu kaldırdım ve sensei'ye kaşlarımı çattım. Komik olmaya çalışıyordu. Onunla antrenman yapan herkes asla yarışmadığını bilirdi. Rekabetin hanım evlatları için olduğunu düşünürdü.

"Cep telefonun çaldı. Yarın görüşürüz," dedi.

Ders bitmişti. Ter seyahat çantama baktım ve ekranda Molly'nin numarasını gördüm. Redial tuşuna bastım ve cevap verdi. "Hey, Koca Kedi. Arkadaş ister misin?"

Güldüm, gerçekten gelip gelmeyeceğini merak ediyordum. Koca bir hafta geçmişti ve o hâlâ ertelemeye devam ediyordu. "Elbette. Ne kadar çabuk gelebilirsin?"

"Angelina, Küçük Evan ve ben New Orleans'a yaklaşık yarım saat uzaklıktayız, adresiniz GPS'e takılı. Umarım kaldığınız çöplükte fazladan bir yatağınız vardır."

Sevinç içimde ışık gibi parladı. Nefesim kesildi, düzgün atmak istemeyen bir kalp tarafından engellendi. Hücreyi kavradım. Duvara döndüm ve yüz ifademi gizlemek için başımı eğdim. Sensei'imın gözyaşlarını görmesini istemiyordum. Göğsümdeki baskıya rağmen tek bir nefes almayı başardım. "Üst kattaki tüm yataklara temiz çarşaf serdim. Sevdiğiniz yiyeceklerden aldım."

Küçük bir ses telefona, "Jane Teyze, duşa ihtiyacın var. Kavga ediyordun." "Evet, Angie.

Evet, Angie. Birkaç dakika sonra görüşürüz."

"Bebeğimi aldın mı?"

"Buldum," dedim. Fransız Mahallesi'nin arka sokaklarında bir bebek yapımcısı bulmuş ve uzun saçlı, sarı gözlü bir Cherokee bebeği sipariş etmiştim. Porselen, el oyması bebek geleneksel Cherokee kıyafetleri giyiyor ve tam Angie'nin istediği gibi bir ok ve yay taşıyordu. Yerel bir kadın tarafından hem modern hem de daha geleneksel kıyafetlerden oluşan bir gardırobun tamamı elde dikiliyordu. "Bu çok güzel. Bir duvar resminde gördüğüm Cherokee kızına benziyor. Adı *Ka Nvsita*'ydı, yani kızılıcık ağacı."

"Evet!" dedi küçük kız. Yumruğunu havaya kaldırdığını hayal edebiliyordum, babasından bir hareketti bu. "Seni seviyorum, Jane Teyze."

"Ben de seni seviyorum,

Angelina." Canavar mırıldandı.

Kitler...

Telefon tıkladı ve ARAMA KESİLDİ mesajını gördüm. Bisikletimi almak için dışarı fırladım, koşarken kaskımı taktım.

YAZAR HAKKINDA

Louisiana'nın yerlisi olan **Faith Hunter**, ilk yıllarını bataklık ve nehirlerde geçirmiş, hayatta kalma becerilerini ve kadın sanatlarını öğrenmiştir. Atları, köpekleri, balık tutmayı ve yengeç avlamayı kızlara özgü şeylerden çok daha fazla seviyordu. Hâlâ da öyle. İlkokuldayken fantezi ve bilim kurguya aşık oldu ve haftada beş kitap okudu.

Faith şimdi hayatını Rönesans Erkeği ve köpekleriyle paylaşıyor. Rogue Mage romanlarının : *Bloodring*, *Seraphs* ve *Host*.

Daha fazla bilgi edinmek için www.faithhunter.net adresine gidin

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.